CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Îmblânzitorul de lei

CEL MAI RECENT ROMAN
DIN SERIA FJÄLLBACKA!

FICTION CONNECTION

TREI

Camilla Läckberg

Îmblânzitorul de lei

Traducere din suedeză de
Raluca Lungu

TREI
2016

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

LEJONTÄMJAREN
Camilla Läckberg

Copyright © Camilla Lackberg 2014
Ediție originală publicată de Forum, Suedia
Publicată prin acord cu Nordin Agency AB, Suedia

© Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-976-5
ISBN PDF: 978-606-719-977-2
ISBN Print: 978-606-719-813-3

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Domnica Drumea
Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Blanca Vinas Alcoz
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Mihaela Gavriloiu
Corectură: Roxana Nacu, Ana-Maria Tamaș

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet

sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lui Simon

Îmblânzitorul de lei

Calul adulmecă frica încă de dinainte ca fata să iasă din pădure. Călăreața trase de hățuri și îl împunse cu călcâiele, dar nu era nevoie. Legătura dintre ei era atât de strânsă, încât calul îi ghicise deja intenția.

Tropăitul înăbușit sparse tăcerea. Un strat subțire de zăpadă se așternuse pe timpul nopții și calul ridica pudra albă cu copitele.

Fata nu alerga. Mergea clătinându-se, împleticit, cu brațele strânse în jurul corpului.

Călăreața strigă ceva. Un zgomot ascuțit, care-l făcu pe cal să simtă că era ceva în neregulă. Fata nu răspunse, ci continuă să meargă împleticit.

Se apropiară de ea, iar calul iuți pasul. Mirosul puternic și acru al fricii se amesteca acum cu altceva, ceva nedefinit și atât de îngrozitor, încât calul își culcă urechile pe spate. Voia să se oprească, să se întoarcă și să galopeze înapoi la adăpostul grajdului. Acela nu era un loc sigur.

Îi despărțea un drum. Era pustiu, iar zăpada proaspătă se așternea ca o ceață tăcută de-a lungul asfaltului.

Fata continua să meargă spre ei. Era desculță și pielea înroșită de pe brațele și picioarele ei goale contrasta cu albul dimprejur. Brazii acoperiți cu zăpadă alcătuiau un fundal alb în spatele ei. Erau aproape acum, fiecare pe o parte a drumului, și calul o auzi pe călăreață strigând din nou. Vocea îi părea familiară și totuși străină.

Deodată, fata se opri. Rămase în mijlocul drumului, cu zăpada învolburându-i-se în jurul gleznelor. Ochii ei aveau ceva straniu. Erau ca niște găuri negre pe chipul alb.

O mașină apăru de nicăieri. Zgomotul frânelor sfâșie tăcerea, urmat de bufnitura unui corp aruncat la pământ. Călăreața smuci de hățuri atât de tare, încât calul mușcă zăbala și se opri brusc. Cal și călăreț erau una și aceeași ființă. Așa fusese dresat.

Fata zăcea nemișcată pe asfalt, cu ochii ei stranii îndreptați spre cer.

Erica Falck se opri în fața închisorii și o privi pentru prima oară îndeaproape. La primele vizite, fusese atât de preocupată de întâlnirea pentru care venise, încât nu apucase să dea atenție clădirii și nici împrejurimilor. Însă avea nevoie de toate detaliile pentru momentul în care avea să înceapă cartea despre Laila Kowalska, femeia care-și omorâse cu atâta brutalitate soțul, Vladek, cu mulți ani înainte.

Se gândi cum să surprindă atmosfera clădirii care semăna cu un buncăr, cum să-și facă cititorii să simtă pustiul și dezolarea dinăuntrul ei. Închisoarea se afla la o jumătate de oră de mers cu mașina din Fjällbacka, într-un loc sălbăticit și izolat, cu garduri de sârmă ghimpată, dar fără turnurile și paznicii înarmați din filmele americane. Era o clădire funcțională, menită să facă un singur lucru: să țină oamenii captivi.

Din afară, închisoarea părea să fie goală, însă Erica știa că nu era deloc așa. Tăierile de buget duseseră la o suprapopulare. Niciun politician din municipalitate nu era interesat să contribuie cu bani pentru construirea unei noi închisori și să piardă cu ocazia aceea niște voturi. Așa că administrația închisorii era nevoită să se descurce cu ce avea.

Frigul începu să i se strecoare prin haine și Erica o porni înspre intrare. La recepție, paznicul se uită cu lehamite la legitimația ei și-i făcu semn din cap să treacă fără să-și ridice privirea. O urmă apoi de-a lungul coridorului, în timp ce Erica se gândea la dimineața infernală pe care o avusese. De fapt, în ultimul timp toate diminețile erau astfel. Era puțin spus că gemenii ajunseseră la vârsta lui „nu“. Nu putea nicicum să-și imagineze că Maja fusese atât de dificilă la doi ani, sau la oricare altă vârstă. Noel era cel mai rău dintre toți. Fusese dintodeauna cel mai activ dintre ei, dar Anton venea tare din urmă. Dacă Noel țipa, țipa și Anton. Era de mirare că timpanele ei și ale lui Patrick erau încă intacte dat fiind nivelul decibelilor de acasă.

Și apoi, chinul îmbrăcatului cu haine de iarnă. Se mirosi discret la subsuoară. Începuse deja să răspândească un iz ușor de transpirație. După ce reușise să-i îmbrace pe gemeni ca să-i ducă, împreună cu Maja, la grădiniță, nu mai avusese timp să se schimbe. Nu că s-ar fi dus la vreo petrecere.

Mănunchiul de chei zornăi în timp ce paznicul descuie ușa și o invită pe Erica în zona de vizitare. Părea cumva învechit că încă foloseau chei. Dar, evident, era mai simplu să faci rost de un cod de acces pentru o încuietoare electronică decât să furi o cheie, prin urmare poate nu era atât de ciudat că soluțiile vechi erau preferate celor moderne.

Laila stătea așezată la singura masă din încăpere, întoarsă spre fereastră, iar soarele iernatic desena un halou în jurul creștetului ei blond. Zăbrelele de la fereastră aruncau pătrate de lumină pe podea, unde vălătucii de praf trădau faptul că încăperea nu era curățată atât de des pe cât ar fi trebuit.

— Bună, spuse Erica și se așeză.

În realitate se întreba de ce Laila fusese de acord să se întâlnească din nou cu ea. Era a treia oară când se vedeau și Erica nu ajunsese încă la nicio concluzie. Inițial, Laila refuzase să o primească. Nu contase câte scrisori pline de rugăminți trimisese Erica sau câte telefoane dăduse. Însă cu câteva luni în urmă, Laila se răzgândise brusc. Probabil că vizita era o întrerupere binevenită în viața monotonă din închisoare și, atât timp cât Laila o primea, Erica avea să vină. De mult nu-și mai dorise cu atâta ardoare să scrie despre cineva și nu putea face asta fără ajutorul Lailei.

— Bună, Erica.

Laila o pironi cu privirea ei de un albastru-deschis. Când o întâlnise prima dată, femeia îi amintise Ericăi de câinii aceia care trag la sanie. După vizită, Erica se grăbise să caute numele rasei. Husky. Laila avea ochii unui husky siberian.

— De ce te mai vezi cu mine dacă nu vrei să vorbești despre incident?

Erica trecu direct la subiect. Apoi se îngrijoră că folosise un cuvânt atât de formal. Pentru Laila, ceea ce se întâmplase nu era un incident. Era o tragedie, ceva care continua să o chinuie.

Laila ridică din umeri.

— Nu primesc alte vizite, spuse ea, confirmând suspiciunile Ericăi.

Erica scoase din geantă mapa cu articole, fotografii și notițe.

— Încă nu mă dau bătută, spuse ea și lovi cu degetul în mapă.

— Ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru o oră de

companie, remarcă Laila cu umor, umorul neașteptat care o surprinsese pe Erica și cu alte ocazii.

Zâmbetul obosit îi schimba cu totul trăsăturile feței. Erica văzuse fotografii cu ea de dinainte de incident. Nu fusese frumoasă, ci drăguță, într-un fel neobișnuit și fascinant. Pe vremea aceea avea părul lung și în cele mai multe fotografii apărea cu el lăsat liber și periat drept. Acum era foarte scurt și tuns uniform. Nu avea un stil anume, era doar o frizură băiețească, semn că Lailei nu-i mai păsa de mult cum arată. Și de ce i-ar fi păsat? Nu mai ieșise în lume de ani de zile. Pentru cine să se aranjeze aici, înăuntru? Pentru vizitatorii care nu mai veneau? Pentru ceilalți deținuți? Pentru paznici?

— Pari obosită azi.

Laila continuă să o studieze pe Erica.

— Ai avut o dimineață grea?

— Azi o dimineața grea, ieri o seară grea și probabil că urmează o după-amiază la fel. Dar așa e când ai copii mici…

Erica oftă și încercă să se relaxeze. Simțea și ea cât de extenuată era după acea dimineață stresantă.

— Peter era întotdeauna atât de cuminte, spuse Laila și ochii i se întunecară. Din câte îmi amintesc, n-a fost niciodată neascultător.

— Era tăcut din fire, așa mi-ai spus data trecută.

— Da, la început am crezut că e ceva în neregulă cu el. Până la trei ani n-a scos o vorbă. Am vrut să-l duc la un specialist, dar Vladek a refuzat.

Pufni și își încleștă mâinile fără să-și dea seama.

— Ce s-a întâmplat când a împlinit trei ani?

— Într-o zi, a început să vorbească. Propoziții complete. Vocabular bogat. Era un pic sâsâit, dar altfel era ca și cum ar fi vorbit dintotdeauna. Ca și cum anii de tăcere n-ar fi existat.

— Nu ați primit nicio explicație?

— Nu, cine să ne-o dea? Vladek nu voia să ceară ajutorul nimănui. Spunea întotdeauna că străinii nu trebuie să se amestece în treburile familiei.

— De ce crezi că Peter a tăcut atâta vreme?

Laila se întoarse spre fereastră, iar lumina desenă din nou un halou în jurul capului ei cu tunsoare băiețească. Soarele nemilos îi scotea în evidență toate ridurile pe care anii i le imprimaseră pe chip. Părea o hartă a tuturor suferințelor pe care

le îndurase.

— Își dăduse seama că era mai bine să pară invizibil. Să nu facă gălăgie. Peter era un băiat isteț.

— Și Louise? A început să vorbească devreme?

Erica își ținu respirația. Până atunci, Laila lăsase impresia că nu auzea întrebările care o priveau pe fiica ei.

Și în ziua aceea era la fel.

— Lui Peter îi plăcea la nebunie să pună lucrurile în ordine. Voia ca totul să fie aranjat. Când era mic, construia din cuburi turnuri perfect drepte și se întrista întotdeauna atât de tare când…

Laila se opri brusc.

Erica o văzu cum își încleștează maxilarul și încercă să o convingă telepatic să continue, să destăinuie ceea ce ținuse în ea cu atâta grijă. Însă momentul trecu. La fel ca la ultima vizită. Uneori părea că Laila stătea pe marginea unei prăpăstii și-și dorea, în adâncul sufletului, să se arunce în ea; părea gata să cadă, însă o forță puternică o obliga să se întoarcă la adăpostul umbrelor.

Nu era nicio coincidență că Erica se gândise la umbre. Încă de la prima vizită avusese senzația că Laila arăta ca una. Ducea o viață paralelă cu cea pe care ar fi trebuit să o aibă, viața care dispăruse într-un ocean nesfârșit de întuneric în acea zi de demult.

— Simți vreodată că ești la un pas de a-ți pierde firea cu băieții? Că ești pe cale să întreci acea limită invizibilă?

Laila părea sincer interesată de răspunsul Ericăi și vocea ei avea o notă stăruitoare.

Nu era ușor să răspunzi la o asemenea întrebare. La un moment dat, toți părinții sunt pe punctul de a trece limita dintre ce e permis și ce nu; și Erica se oprise și numărase până la zece în timp ce în minte croia tot felul de planuri care să pună capăt certurilor și sâcâielii. Însă era o mare diferență între a simți și a acționa. Așa că Erica scutură din cap.

— N-aș putea niciodată să le fac rău.

Laila nu răspunse imediat. Doar o privi pe Erica cu ochii ei de un albastru-deschis. Dar în momentul în care paznicul bătu la ușă și anunță că ora de vizită se încheiase, Laila spuse încet, țintuind-o în continuare cu privirea:

— Ți se pare doar.

Erica se gândi la fotografiile din mapă și se înfioră.

Tyra o țesăla pe Fanta cu mișcări fluide. Ca de obicei, se simțea mai bine în compania cailor. De fapt, ar fi preferat să aibă grijă de Scirocco, dar Molly nu lăsa pe nimeni să-i ia locul. Era atât de nedrept. Doar pentru că părinții ei erau proprietarii grajdului, Molly avea întotdeauna voie să facă tot ce-i trecea prin cap.

În schimb, Tyra chiar ținea la Scirocco. Încă de prima dată când îl văzuse. O legătură pe care n-o mai avusese cu nimeni altcineva, om sau animal. Și cu cine ar fi putut să o aibă? Cu mama? Sau Lasse? Doar gândul la Lasse o făcea s-o perie pe Fanta mai apăsat, însă iapa mare și albă nu părea să aibă nimic împotrivă. Părea mai degrabă să-i placă foarte mult să fie periată și fornăi în timp ce-și ridica și-și lăsa capul în jos, ca și cum ar fi făcut plecăciuni. O clipă, Tyra se gândi că semăna cu o invitație la dans și zâmbi, mângâind-o pe Fanta pe botul cenușiu.

— Și tu ești frumoasă, spuse fata, ca și cum calul i-ar fi citit gândurile despre Scirocco.

Imediat însă se simți vinovată. Își privi mâna care se odihnea pe botul Fantei și-și dădu seama cât de meschină era invidia ei.

— Ți-e dor de Victoria, nu? șopti ea și-și lipi capul de gâtul calului.

Victoria, cea care o îngrijea pe Fanta. Victoria, cea care dispăruse de câteva luni. Victoria, cea care fusese — care era — cea mai bună prietenă a ei.

— Și mie mi-e dor de ea.

Tyra simți coama moale a calului pe obraz, însă atingerea aceasta nu-i oferi consolarea la care sperase.

Ar fi trebuit să fie la ora de mate acum, dar de dimineață nu reușise, ca în alte dăți, să păstreze aparențele și să alunge tristețea. Se prefăcuse că ia autobuzul școlii, în schimb căutase alinare în grajd, singurul loc unde ar fi putut găsi așa ceva. Adulții nu înțelegeau nimic. Nu le păsa decât de propria neliniște, de propria tristețe.

Victoria era mai mult decât o bună prietenă. Era ca o soră. Se împrieteniseră la cataramă din prima zi de grădiniță și fuseseră nedespărțite de atunci. Își împărtășiseră toate secretele. Sau poate că nu? Tyra nu mai știa nici ea. Ceva se schimbase în

lunile de dinainte ca Victoria să dispară. Ca și cum un zid apăruse între ele. Tyra nu voise să o bată la cap. Se gândise că odată și odată Victoria avea să-i povestească totul. Însă timpul se scursese și Victoria dispăruse.

— Sigur se întoarce ea, îi spuse Fantei, însă în sinea ei se îndoia.

Chiar dacă nimeni nu o spunea, știau cu toții că se întâmplase ceva grav. Victoria nu era genul de fată care să dispară de bunăvoie, dacă existau astfel de fete. Era fericită acolo și îi lipsea cu desăvârșire simțul aventurii. Cel mai mult îi plăcea să stea acasă și nu voia să meargă cu gașca la Strömstad în weekenduri. Iar familia ei nu semăna deloc cu cea a Tyrei. Erau cu toții foarte drăguți, inclusiv fratele mai mare al Victoriei. O ajuta de multe ori pe sora lui și o aducea la grajduri, chiar și dimineața devreme. Tyrei îi plăcea întotdeauna la ei acasă. Simțea că face parte din familie. Ba uneori își dorise să fie de fapt familia ei. Una obișnuită, normală.

Fanta o împunse ușor. Câteva lacrimi stropiră botul iepei și Tyra se șterse repede la ochi cu palma.

Deodată, auzi zgomote afară. Chiar și Fanta păru să asculte, ciulind urechile și smucindu-și capul atât de brusc, încât o lovi pe Tyra în bărbie. Fata simți un gust metalic de sânge în gură. Trase o înjurătură și ieși să vadă despre ce era vorba, apăsându-și buza cu mâna.

Când deschise ușa grajdului, fu orbită de lumina soarelui, dar ochii i se obișnuiră imediat cu strălucirea și putu să-l vadă pe Valiant intrând în galop în curte, cu Marta în șa. Marta smuci atât de tare de hățuri, încât armăsarul aproape se ridică pe două picioare. Femeia strigă ceva. La început, Tyra nu auzi ce spunea, dar Marta continuă să țipe. Într-un final, pricepu:

— Victoria! Am găsit-o pe Victoria!

Patrik Hedström stătea la biroul lui de la secția de poliție din Tanumshede și se bucura de liniștea din jur. Își începuse ziua devreme, așa că scăpase de îmbrăcat și dus copiii la grădiniță, lucru care devenise un adevărat chin de când gemenii se transformaseră din niște bebeluși drăgălași în niște băieței ce păreau Damien din filmul *Omen*. Nu pricepea cum doi omuleți puteau să-i stoarcă de toate puterile. Momentul lui preferat era mai nou acela în care stătea lângă leagănele lor, seara, și-i privea

cum dorm. Abia atunci putea să simtă acea iubire pură și atotcuprinzătoare, neîntinată de frustrarea care-l încerca uneori, când cei mici urlau: „NUUUUUU VREAAAAUUUUU!“

Cu Maja totul era mult mai simplu. Așa de simplu încât uneori se simțea vinovat că atât el, cât și Erica le dădeau atâta atenție fraților ei mai mici. Adesea uitau de Maja. Era atât de cuminte și își găsea mereu ceva de făcut de una singură, încât presupuneau că e fericită. În plus, pe cât era de mică, pe atât de bine se pricepea să-i liniștească pe frații ei, chiar și atunci când făceau câte o criză cumplită. Însă nu era corect față de ea, iar Patrik se hotărî ca în seara aceea să petreacă o oră cu Maja și să-i citească povești.

Tocmai atunci sună telefonul. Patrik răspunse din reflex, cu gândul încă la Maja, dar își veni rapid în fire și își îndreptă spatele.

— Poftim? În regulă, venim imediat.

Își aruncă haina pe el și strigă pe hol:

— Gösta! Mellberg! Martin!

— Unde arde? mormăi Bertil Mellberg în timp ce ieșea, ca niciodată, primul din birou.

Fu urmat imediat de Martin Molin, Gösta Flygare și Annika, secretara secției, care stătuse până atunci la recepție, locul cel mai depărtat de biroul lui Patrik.

— Au găsit-o pe Victoria Hallberg. A lovit-o o mașină la intrarea dinspre est în Fjällbacka și e deja în ambulanță spre Uddevalla. Noi doi mergem într-acolo, Gösta.

— La dracu’, făcu Gösta și se grăbi înapoi în birou ca să-și pună și el haina.

Nimeni nu îndrăznea să iasă fără haine călduroase în iarna aceea, indiferent cât de gravă era situația.

— Martin, tu și Bertil duceți-vă la locul accidentului și vorbiți cu șoferul, continuă Patrik. Luați legătura și cu criminaliștii și rugați-i să vină și ei acolo.

— Dar mult mai faci pe șeful azi, mormăi Mellberg. Păi, sigur, cum eu sunt de fapt șeful secției, e și normal să mă duc la locul accidentului. Omul potrivit la locul potrivit.

Patrik oftă, dar nu spuse nimic. Cu Gösta pe urmele lui, se grăbi către una dintre cele două mașini de poliție, se urcă în ea și porni motorul.

Ce vreme oribilă, își spuse când mașina derapă la prima curbă. Nu îndrăznea să meargă cu viteza pe care și-ar fi dorit-o. Începuse din nou să ningă și nu voia să piardă controlul volanului. Nervos, lovi cu pumnul în volan. Era abia ianuarie și, cum iernile suedeze erau lungi, se putea aștepta la cel puțin încă două luni de vreme mizerabilă.

— Ia-o ușor, spuse Gösta, sprijinindu-se cu o mână de plafon. Ce-au spus la telefon?

Mașina derapă din nou și bărbatul oftă.

— Mai nimic. Doar că a fost un accident auto și că victima e Victoria. Avem și un martor ocular care a recunoscut-o. Din păcate, se pare că e într-o stare critică și avea și alte răni de dinainte să fie lovită de mașină.

— Ce fel de răni?

— Nu știu, vedem când ajungem.

În mai puțin de o oră erau în fața spitalului din Uddevalla și parcau lângă intrare. Aproape că alergară la secția de terapie intensivă și acostară imediat un doctor pe care-l chema, potrivit ecusonului din piept, Strandberg.

— Ce bine că ați venit. Fata urmează să intre imediat în operație, dar nu e sigur că va supraviețui. Am auzit că a dispărut de acasă și împrejurările sunt de așa natură încât am considerat că ar fi mai bine dacă ați anunța dumneavoastră familia. Presupun că ați ținut legătura cu ei, nu-i așa?

Gösta dădu aprobator din cap.

— Îi sun acum.

— Aveți vreo informație în legătură cu cele întâmplate? spuse Patrik.

— Nimic în afară de accidentul auto. Hemoragie internă gravă, ba chiar și un traumatism cerebral a cărui severitate nu o cunoaștem încă. O vom ține sedată o perioadă după operație pentru a evita leziunile cerebrale. Dacă supraviețuiește, vreau să zic.

— Am înțeles că avea și niște răni pe care le căpătase înainte de accident.

— Da…, zise Strandberg ezitând. Nu știm exact cu ce răni s-a ales în urma accidentului și ce răni existau dinainte. Dar…

Doctorul păru să se concentreze, să caute formularea potrivită.

— Îi lipsesc ambii ochi. La fel și limba.

— Lipsesc?

Patrik se uită la el întrebător și zări cu coada ochiului expresia la fel de uimită a lui Gösta.

— Da, limba i-a fost tăiată, iar ochii i-au fost cumva… înlăturați.

Gösta își duse mâna la gură și se înverzi la față.

Patrik înghiți în sec. O clipă se întrebă dacă nu cumva era un coșmar din care avea să se trezească brusc. S-ar fi simțit ușurat că fusese un vis, s-ar fi întors pe cealaltă parte și ar fi continuat să doarmă. Asta era însă realitatea. O realitate hidoasă.

— Cât timp credeți că va dura operația?

Strandberg scutură din cap.

— Greu de zis. Cum spuneam, are hemoragie internă. Două, trei ore. Minimum. Puteți aștepta aici, le zise și făcu semn cu capul spre o sală de așteptare spațioasă.

— Atunci mă duc să telefonez familiei, spuse Gösta și se îndepărtă pe coridor.

Patrik nu și-ar fi dorit cu niciun chip să fie în locul lui. Bucuria inițială și ușurarea că Victoria fusese găsită avea să se transforme pe loc în aceeași disperare și neliniște cu care familia Hallberg trăise în ultimele patru luni.

Se așeză pe un scaun tare de plastic și imagini cu rănile Victoriei i se perindară prin fața ochilor. Însă firul gândurilor îi fu întrerupt când o asistentă grăbită scoase capul pe ușă și strigă după Strandberg. Patrik abia dacă avu timp să priceapă ce spune, că doctorul plecase deja din sala de așteptare. Afară pe coridor, Gösta vorbea la telefon cu cineva din familia Victoriei. Întrebarea era ce veste aveau să primească acum.

Ricky se uită încordat la mama lui care vorbea la telefon. Încercă să descifreze fiecare expresie, să audă fiecare cuvânt. Inima îi bubuia atât de tare în piept că abia putea să respire. Tatăl lui stătea alături și Ricky își imagina că și inima lui bătea la fel de tare. Timpul părea să stea în loc. Simțurile i se ascuțiseră ca prin minune. În timp ce întreaga lui atenție era îndreptată spre conversație, auzea fiecare sunet din jur, simțea fața de masă de mușama sub pumnii încleștați, firul de păr care îl gâdila la guler, podeaua acoperită cu linoleum de sub tălpi.

Poliția o găsise pe Victoria. Înțeleseseră asta din clipa în care sunase telefonul. Mama lui recunoscuse numărul și se

grăbise să răspundă, iar Ricky și tatăl lui se opriseră din mâncat în momentul în care mama întrebase: „Ce s-a întâmplat?“

Fără politețuri, fără „bună ziua“, fără prezentări, așa cum răspundea de obicei. În ultimul timp toate — formulele de politețe, regulile sociale, ce era potrivit sau necesar — se transformaseră în ceva cu totul neînsemnat, ce ținea de viața de dinainte de dispariția Victoriei.

Vecini și prieteni se perindaseră încontinuu pe la ușa lor, cu mâncare și vorbe stângace, dar bine intenționate. Însă nu rămăseseră prea multă vreme. Părinții lui nu putuseră suporta întrebările, bunătatea, neliniștea și simpatia din ochii tuturor. Și nici ușurarea, întotdeauna aceeași ușurare, că nu erau în locul lor. Că fiii și fiicele lor erau acasă, în siguranță.

— Venim.

Mama lui încheie conversația și puse cu grijă telefonul mobil pe marginea chiuvetei. Vechea chiuvetă din oțel. Ani la rând, mama îl bătuse la cap pe tatăl lui să o înlocuiască cu ceva mai modern, dar acesta mormăise că nu avea niciun rost să schimbe ceva perfect funcțional. Iar mama lui nu insistase. Aducea doar vorba din când în când, în speranța că tatăl său se va răzgândi brusc.

Ricky nu credea că mamei îi mai păsa de modelul chiuvetei. Ciudat cum totul își pierduse brusc sensul. Totul în afară de Victoria.

— Ce-au zis? întrebă tatăl său.

Se ridicase în picioare, dar Ricky rămăsese așezat și se holba în jos, la pumnii încleștați. Expresia mamei lui spunea fățiș că nu voiau să audă ce avea de zis.

— Au găsit-o. Dar e rănită grav și e la spitalul din Uddevalla. Gösta a zis că trebuie să mergem acolo imediat. Mai multe nu știu.

Izbucni în lacrimi și se clătină, ca și cum picioarele n-o mai ascultau. În aceeași clipă, tatăl lui se aplecă să o prindă și o mângâie pe păr, încercând să o liniștească, deși el însuși plângea.

— Trebuie să ne pregătim de plecare. Pune-ți haina ca să ieșim imediat. Ricky, ajut-o pe mama cât pornesc eu mașina.

Ricky dădu din cap și se duse la ea. Își puse palmele pe umerii ei și o conduse spre hol. Îi dădu geaca de puf și o ajută să se îmbrace așa cum ajuți un copil. O mână, apoi cealaltă, iar la final trase grijuliu fermoarul.

— Așa, spuse băiatul și aduse cizmele.

Se așeză pe vine și, un picior după celălalt, o încălță cu ele. Apoi se îmbrăcă și el, la repezeală, și deschise ușa de la intrare. Auzi că tatăl lui pornise mașina și îl văzu răzuind cu atâta furie geamurile, încât gerul desena un fel de nor în jurul lui, amestecându-se cu aburul respirației.

— Iarnă nenorocită! urlă tatăl și răzui atât de apăsat, încât fu de mirare că nu zgâriase deja parbrizul. Dracu' s-o ia de iarnă nenorocită!

— Urcă-te în mașină, tată. Mă ocup eu de asta, zise Ricky.

Luă racleta din mâna tatălui său după ce o așeză pe mama sa pe bancheta din spate. Tatăl îl ascultă fără să se opună. Îl lăsaseră dintotdeauna să creadă că el era cel care lua deciziile în familie. Toți trei — Ricky, mama și Victoria — se prefăceau, conform înțelegerii tacite dintre ei, că tatăl era cel care dădea ordinele, deși știau cu toții că era mult prea blând să facă așa ceva. În schimb, mama lui Ricky era cea care se ocupase discret ca totul să fie așa cum trebuia. Odată cu dispariția Victoriei, toată energia se scursese din ea atât de năprasnic, încât Ricky se întreba uneori dacă acea hotărâre existase vreodată cu adevărat sau dacă mama lui fusese dintotdeauna acea femeie gârbovită și demoralizată care stătea acum pe bancheta din spate cu privirea pierdută în zare. Însă pentru prima dată de foarte mult timp, ochii ei trădau și altceva, un amestec de înflăcărare și spaimă declanșat de convorbirea cu poliția.

Ricky se așeză la volan. Era ciudat cum se umpluse golul din familie, cum își asumase răspunderea și preluase rolul mamei. Ca și cum ar fi posedat o forță de care nici nu avea habar.

Victoria îi spunea mereu că semăna cu tăurașul Ferdinand din desenele animate. Părea naiv și împiedicat, dar, când era cazul, putea face față oricui. Se prefăcea de fiecare dată că vrea să-i dea una pentru că-l făcea „naiv“ și „mocăit“, dar în secret îi plăcea descrierea. Ar fi vrut el să fie tăurașul Ferdinand. Doar că nu mai avea răgaz să miroasă florile. Ar fi putut face asta abia când se întorcea Victoria.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji și le șterse cu mâneca jachetei. Nu voise să se gândească nicio clipă că sora lui n-avea să se mai întoarcă acasă. Dacă ar fi făcut-o, totul s-ar fi dus de râpă.

Victoria fusese găsită. Însă nu știau încă ce îi aștepta la

spital. În sinea lui, simțea că poate nici nu voiau să afle.

Helga Persson se uita pe geamul de la bucătărie. Puțin mai devreme o văzuse pe Marta intrând călare în curte într-un galop nebun, dar acum se făcuse liniște. Locuia de mult acolo și priveliștea îi era familiară, chiar dacă se schimbase un pic de-a lungul anilor. Hambarele erau încă acolo, dar grajdul în care ținuseră vacile pe care le îngrijise ea fusese dărâmat. Acum, spațiul era ocupat de grajdul pentru cai pe care Jonas și Marta îl construiseră pentru școala lor de călărie.

Se bucurase că fiul ei alesese să se așeze la casa lui atât de aproape de ea, că erau vecini. Casele lor se găseau la mai puțin de o sută de metri una de cealaltă, și pentru că deschisese acolo și un cabinet veterinar, venea mai tot timpul pe la ea. Fiecare vizită îi făcea ziua un pic mai luminoasă și chiar avea nevoie de asta.

— Helga! Heeeelgaaa!

Se prefăcu că nu aude, de acolo de lângă chiuvetă unde era. Vocea lui Einar răsuna în fiecare ungher al casei, o învăluia și o făcea să-și încleștеze pumnii. Însă n-o mai încerca niciun dor de ducă. I-l distrusese el cu pumnii mulți ani înainte. Chiar dacă acum era neajutorat și depindea complet de ea, era incapabilă să plece. Nici măcar nu se mai gândea la asta. Unde s-ar fi dus?

— HEELGAAA!

Singura care mai păstra ceva din forța lui de demult era vocea. Boala și faptul că avea ambele picioare amputate pentru că-și neglijase diabetul îi răpiseră forța fizică. Dar vocea rămăsese la fel de tiranică. Îi zdrobea rezistența la fel de ușor cum o făcuseră ani de-a rândul pumnii. Amintirea loviturilor, a durerii provocate de o coastă ruptă sau de o vânătaie era atât de vie, încât doar faptul de a-i auzi vocea o umplea de groază la gândul că data următoare n-avea să supraviețuiască.

Se îndreptă de spate, inspiră adânc și strigă înapoi:

— Vin!

Urcă repede scările. Lui Einar nu-i plăcea să aștepte, niciodată nu-i plăcuse, dar Helga nu înțelegea de unde atâta grabă. Nu făcea decât să stea și să se plângă de toate, de la vreme până la felul în care era guvernată țara.

— Curge, zise el când Helga ajunse la etaj.

Nu-i răspunse. Își suflecă doar mânecile și se duse la el ca să verifice cât de mare era paguba. Știa că îi făcea plăcere. Nu o

mai ținea prizonieră cu forța, ci cu o nevoie de a fi îngrijit pe care-ar fi trebuit să o aibă copiii pe care nu-i avusese niciodată, cei pe care el îi prăpădise cu pumnii. Doar unul supraviețuise, și erau momente în care Helga se gândea că poate ar fi fost mai bine ca și acela să fi dispărut într-un șuvoi roșu țâșnind dintre picioarele ei. În același timp, nu știa ce s-ar fi făcut dacă nu l-ar fi avut. Jonas era viața ei, lumea ei.

Einar avea dreptate. Punga de urină cursese. Cămașa era udă și murdară.

— De ce n-ai venit imediat? zise Einar. N-ai auzit că te strig? Doar n-ai altceva mai important de făcut.

Se holbă la ea cu ochii lui spălăciți.

— Eram la baie. Am venit cât am putut de repede, răspunse și-i desfăcu nasturii de la cămașă.

Trase cu grijă de mâneci ca să o scoată fără să-l murdărească mai tare.

— Mor de frig.

— O să-ți dau o altă cămașă. Trebuie doar să te șterg, spuse Helga cât de răbdător putu.

— O să fac pneumonie.

— O să mă grăbesc. Nu cred că o să răcești așa repede.

— Aha, mai nou ai și pregătire medicală. Te pomenești că le știi mai bine decât doctorii, ai?

Helga tăcu. Einar încerca doar să o scoată din sărite. Cel mai bine se simțea când o făcea să plângă, când se ruga de el și-l implora să înceteze. Atunci îl cuprindea o liniște, o satisfacție care-i făcea ochii să sclipească. Dar azi nu avea de gând să-i facă pe plac. În ultimul timp reușea să evite asemenea scene. Lacrimile se uscaseră mai toate de-a lungul anilor.

Helga se duse să umple cu apă ligheanul din baia de lângă dormitor. Făcea toate gesturile mecanic. Umple ligheanul cu apă cu săpun, umezește cârpa, șterge corpul murdar, aduce o cămașă curată. Bănuia că Einar umbla intenționat la pungă. Helga vorbise cu doctorul lui, care-i spusese că nu avea cum să picure atât de des. Dar punga continua să curgă. Iar ea continua să șteargă.

— Apa e prea rece, zise Einar, tresărind în clipa în care cârpa îi atinse abdomenul.

— Mă duc să mai pun caldă.

Helga se ridică, se duse la baie, puse ligheanul sub robinet

și dădu drumul la apă caldă. Apoi se întoarse.

— Au! E prea fierbinte! Încerci să mă opărești, scorpie?

Einar țipă atât de tare, încât femeia tresări. Însă nu spuse nimic. Ridică ligheanul din nou, îl cără afară din cameră, adăugă apă rece, se asigură că este doar puțin mai caldă decât temperatura corpului și îl duse înapoi. De data aceasta Einar nu mai spuse nimic în clipa în care cârpa îi atinse pielea.

— Când vine Jonas? întrebă el în timp ce Helga storcea cârpa, iar apa se colora în maro-deschis.

— Nu știu. Lucrează. E la familia Andersson. Vaca lor stă să fete, dar vițelul nu e în poziția bună.

— Trimite-l la mine când vine, spuse Einar și închise ochii.

— Bine, zise Helga încet și stoarse din nou cârpa.

Gösta îi văzu venind pe coridorul spitalului. Mergeau cu pași grăbiți și trebui să reziste impulsului de a o lua la goană în direcția opusă. Era conștient că puteau citi pe fața lui vestea pe care aveau să o primească și avea dreptate. În momentul în care Helena îi întâlni privirea, bâjbâi după brațul lui Markus și se prăbuși la pământ. Țipătul ei reverberă pe coridor și toate celelalte zgomote încetară.

Ricky rămase înmărmurit. Alb ca varul, se oprise în spatele mamei lui în timp ce Markus continuase să meargă. Gösta înghiți cu greu și se duse în întâmpinarea lor. Markus trecu pe lângă el cu privirea goală, ca și cum nu pricepea, ca și cum nu citise aceeași veste pe chipul lui Gösta ca soția lui. Continuă să meargă de-a lungul coridorului, fără țintă.

Gösta nu-l salută, ci se apropie de Helena și o ridică cu grijă în picioare. Apoi o îmbrățișă. Nu obișnuia să facă asta. Doar două persoane îi marcaseră viața: soția lui, și fetița care stătuse la ei o bucată de vreme când era mică și pe care destinul, în felul lui misterios, i-o adusese din nou în cale. Așa că nu-i era deloc ușor să îmbrățișeze o femeie pe care nu o știa decât de puțin timp. Însă de când dispăruse Victoria, Helena îl sunase în fiecare zi, când optimistă, când demoralizată, furioasă sau îndurerată, și îl întrebase despre fiica ei. Nu-i putuse oferi decât mai multe întrebări și griji. Iar acum își pierduse cu totul speranța. Să o cuprindă cu brațele și să o lase să plângă la pieptul lui era tot ce mai putea face pentru ea.

Gösta întâlni privirea lui Ricky pe deasupra capului

Helenei. Băiatul avea ceva cu totul special. El fusese cel care ținuse familia Victoriei pe linia de plutire în lunile care trecuseră. Dar iată-l acolo, în fața lui Gösta, alb la față și cu ochii goi, trădându-și vârsta fragedă. Iar Gösta știa că Ricky pierduse pentru totdeauna inocența ce le este dată doar copiilor, credința de nestrămutat că totul va fi bine.

— Putem să o vedem? întrebă Ricky încet.

Gösta simți cum Helena înlemnește. Aceasta se trase înapoi din îmbrățișare, își șterse ochii și nasul cu mâneca hainei și se uită rugător la el.

Gösta fixă cu privirea un punct îndepărtat din spatele lor. Cum să le spună că mai bine n-o vedeau pe Victoria? Și de ce.

Tot biroul era ticsit cu hârtii. Notițe, post-ituri, articole din ziar, copii după fotografii. Părea să fie haosul de pe lume, dar Erica lucra așa cel mai bine. Atunci când scria la o carte nouă voia să aibă la îndemână toate informațiile, toate ideile deodată.

De data aceasta se întinsese probabil mai mult decât îi era plapuma. Avea atât de multe materiale și detalii despre caz, însă doar din surse indirecte. Calitatea cărții, abilitatea de a descrie cât mai bine cazul și de a oferi răspunsuri la toate întrebările din jurul lui depindeau întotdeauna de existența unei surse primare. Până acum, reușise de fiecare dată să găsească una. Uneori persoanele cu pricina fuseseră ușor de convins. Unele chiar doriseră să dea declarații pentru a capta atenția mass-mediei și a sta o vreme în lumina reflectoarelor. Dar alteori fusese nevoie de timp, trebuise să le convingă și să le explice de ce voia să readucă trecutul la lumină și cum avea de gând să le spună povestea. Într-un final, reușea. Până acum. Nu ajungea nicăieri cu Laila. În timpul vizitelor se luptase să o convingă să vorbească pentru prima oară despre cele întâmplate, dar fără niciun rezultat. Laila era dornică să vorbească, însă nu despre asta.

Frustrată, Erica își puse picioarele pe birou și se lăsă în voia gândurilor. Poate ar fi trebuit să o sune pe Anna. Venea deseori cu idei bune și perspective noi. Și totuși, Anna nu era ea însăși. Trecuse prin atâtea în ultimul an și suferința părea să nu se mai termine. O parte din ceea ce se întâmplase fusese din vina ei, era adevărat, însă Erica nu putea, totuși, să o judece pe sora ei mai mică. Înțelegea de ce lucrurile luaseră turnura aceea. Întrebarea era dacă Dan avea să înțeleagă și să o ierte vreodată.

Erica se îndoia de asta. Îl știa de mică, fuseseră chiar împreună în adolescență, și știa cât de încăpățânat putea fi. Încăpățânarea și mândria, calitățile lui principale, n-aveau decât să-i pună bețe în roate. Iar rezultatul era că toată lumea era nefericită: Anna, Dan, copiii, da, chiar și Erica. Își dorise ca sora ei să aibă în sfârșit parte de fericire în viață după tot calvarul pe care îl îndurase cu tatăl copiilor, Lucas.

Ce nedrept era, se gândi ea, cât de diferite deveniseră viețile lor. Ea una avea o căsnicie trainică și plină de iubire, trei copii sănătoși și o carieră de scriitoare care mergea din ce în ce mai bine. Anna, pe de altă parte, fusese lovită de necaz după necaz, iar Erica nu avea habar cum ar fi putut să o ajute. Acela fusese dintotdeauna rolul ei: ea era cea care proteja, susținea și îngrijea. Anna fusese cea exuberantă, cea nestăpânită. Însă viața îi luase toate astea și tot ce mai rămăsese din ea era o umbră tăcută și pierdută. Ericăi îi era dor de vechea Anna.

O sun în seara asta, își zise, dar luă în schimb un teanc de articole și începu să le răsfoiască. În casă domnea o liniște plăcută, iar Erica se simți recunoscătoare că slujba îi permitea să stea acasă și să lucreze. Nu-și dorise niciodată să aibă colegi de muncă sau un birou la care să meargă zilnic. Se simțea întotdeauna foarte bine singură.

În mod paradoxal însă, le ducea deja dorul gemenilor și Majei. Cum era posibil să nutrească sentimente atât de diferite în cursul unei singure zile? Pendularea între cele două extreme o epuiza. O clipă își încleșta pumnul în buzunar, pentru ca în următoarea să-i vină să-i sufoce cu sărutări. Știa că Patrik simțea la fel.

Gândul la Patrik și copii o duse invariabil la conversația cu Laila. Era de neconceput. Cum să depășești acea limită invizibilă și totuși evidentă a ceea ce îți este permis să faci? Nu asta era însăși esența umanității, să-ți poți înfrâna cele mai primitive instincte și să faci ce este drept și acceptat de societate? Să urmezi legile și regulile care guvernează existența umană și care fac să funcționeze comunitatea.

Erica răsfoi în continuare printre articole. Ceea ce-i spusese Lailei era adevărat. Nu le-a fi putut face niciodată rău copiilor ei. Nici măcar în cele mai întunecate momente ale vieții ei, când suferise de depresie după ce o născuse pe Maja, sau în haosul creat de venirea pe lume a gemenilor, nici în nopțile albe

sau crizele de nervi ce păreau să dureze ore întregi. Nici măcar atunci când copiii repetau „Nu!“ fără încetare nu fusese pe punctul de a o face. Însă în maldărul de hârtii din poala ei, în fotografiile de pe birou, în notițele ei, avea dovada că acea limită putea fi încălcată.

Știa că locuitorii din Fjällbacka numeau clădirea din fotografii Casa Groazei. Nu era un nume tocmai original, dar se potrivea. Nimeni nu voise să o cumpere după tragedie și căzuse încet în ruină. Erica se întinse după o poză a casei așa cum fusese ea odată. Nimic nu trăda ceea ce se petrecuse acolo. Arăta ca o casă absolut normală, albă cu accente gri, cocoțată pe un deal, cu câțiva copaci în jur. Se întrebă cum arăta în prezent, cât de mult din ea fusese distrus.

În clipa următoare se îndreptă de spate și puse fotografia pe birou. De ce nu se dusese oare acolo? Obișnuia să investigheze întotdeauna locul crimei. Așa procedase cu toate cărțile anterioare, dar nu și cu aceasta. Ceva o împiedicase. Nici măcar nu luase o decizie concretă să nu se ducă acolo, ci pur și simplu n-o făcuse.

Însă asta avea să aștepte până a doua zi. Acum era timpul să se ducă după drăcușori. Stomacul i se strânse cu un amestec de dor și oboseală.

Vaca se străduia din toate puterile. Jonas era leoarcă de transpirație după ce încercase ore întregi să întoarcă vițelul în poziția corectă. Animalul masiv se împotrivea, neînțelegând că voiau să o ajute.

— Bella e cea mai bună vacă a noastră, spuse Britt Andersson.

Ea, împreună cu soțul ei, Otto, ținea ferma aflată la câțiva kilometri de proprietatea lui Jonas și a Martei. Aveau o fermă mică, dar încă trainică, vacile fiind sursa lor principală de venit. Britt era întreprinzătoare și ceea ce primea de la producătorul de lactate Arla în schimbul laptelui completa câștigul pe care îl avea de pe urma unui mic magazin, unde vindea brânză de casă. Britt părea tristă cum stătea acolo, lângă vacă.

— Da, e frumoasă Bella, spuse Otto și se scărpină îngrijorat la ceafă.

Era cel de-al patrulea vițel al ei și totul mersese bine cu cei trei de dinainte. Însă vițelul ăsta stătea de-a-ndoaselea și refuza

încăpățânat să iasă, iar Bella părea din ce în ce mai lipsită de vlagă.

Jonas își șterse sudoarea de pe frunte și se pregăti să mai încerce o dată să întoarcă vițelul, ca să poată aluneca imediat în fân, lipicios și împleticit. Nu putea să se dea bătut, pentru că atunci vaca și vițelul ar fi murit amândoi. O mângâie pe Bella. Vaca respira superficial și avea ochii larg deschiși.

— Așa, drăguțo, să vedem dacă nu putem să scoatem vițelul tău, spuse Jonas și-și puse din nou mănușile lungi de cauciuc.

Încet dar hotărât, împinse mâna în canalul strâmt până ce simți vițelul. Trebuia să-l apuce bine de un picior, ca să poată trage de el. Răsuci vițelul, dar cu grijă să nu rupă ceva.

— L-am prins de o copită, spuse și-i zări cu coada ochiului pe Britt și Otto întinzându-se să vadă mai bine. Ușurel, drăguțo.

Vorbi domol și blajin în timp ce trase. Nu se întâmplă nimic. Trase un pic mai tare, dar nu mai putu să miște vițelul.

— Cum merge, se întoarce? zise Otto.

Se scărpina atât de tare în cap, încât Jonas își imagină că rămăsese fără păr în porțiunea aceea.

— Încă nu, spuse Jonas printre dinți.

Transpirația șiroia pe el, iar o șuviță din breton îi intrase în ochi și era nevoit să clipească încontinuu. Dar acum nu se putea gândi la nimic altceva decât la cum să scoată vițelul. Respirația Bellei era din ce în ce mai superficială și își așezase capul în fân, ca și cum era pe cale să capituleze.

— Mi-e teamă să nu rup ceva, spuse Jonas și continuă să tragă.

Și iată! Mai trase un pic cu respirația întretăiată, sperând să nu audă ceva rupându-se. Simți apoi cum vițelul se eliberează din poziția în care era blocat. Încă vreo câteva smucituri prudente și vițelul alunecă afară, istovit, dar viu. Britt se grăbi înspre el și începu să-l frece cu fân. Îl uscă și-l masă cu mișcări hotărâte, pline de dragoste, și văzură cu toții cum se înviorează.

Bella stătea deoparte, nemișcată. Nu reacționă nicicum la faptul că vițelul venise pe lume, viața ce crescuse înăuntrul ei timp de peste nouă luni. Jonas se apropie de ea, se așeză lângă capul ei și-i dădu deoparte câteva fire de fân din ochi.

— S-a terminat. Ai fost tare cuminte, drăguțo.

O mângâie pe părul moale, negru, și continuă să vorbească

cu ea. La început, nu văzu nicio reacție. Apoi, vaca ridică cu greutate capul și se uită la vițel.

— Ai o viteluță superbă. Uite, Bella, spuse Jonas și o bătu ușor cu palma.

Simți cum pulsul i se domolește. Vițelul avea să supraviețuiască, și la fel și Bella. Bărbatul se ridică și le făcu semn din cap lui Britt și Otto.

— Pare-a fi o viță frumușică.

— Mulțumim, Jonas, spuse Britt, apropiindu-se și îmbrățișându-l strâns.

Otto întinse stânjenit o palmă uriașă.

— Mulțumim, mulțumim, te-ai descurcat minunat, spuse și-i scutură viguros mâna lui Jonas.

— Îmi fac doar meseria, spuse Jonas, dar zâmbi larg.

Se simțea întotdeauna satisfăcut când totul se rezolva până la urmă. Nu-i plăcea când nu-i ieșeau planurile, indiferent dacă era vorba de viața profesională sau de cea personală.

Mulțumit de cum merseseră treburile, scoase telefonul din buzunarul hainei. Se uită câteva secunde la ecran. Apoi se grăbi spre mașină.

Fjällbacka 1964

Zgomot, mirosuri, culori. Totul era uluitor și mirosea a aventură. Laila o ținea de mână pe sora ei. În realitate erau prea mari pentru așa ceva, dar de multe ori se luau de mână când se întâmpla ceva special. Iar un circ la Fjällbacka nu era cu siguranță ceva banal.

Abia dacă ieșiseră din sătucul de pescari. Două drumuri de câte o zi până la Göteborg fuseseră cele mai lungi călătorii pe care le făcuseră vreodată, iar circul aducea cu el promisiunea lumii largi.

— Ce limbă vorbesc? șopti Agneta, deși ar fi putut striga liniștită fără să audă cineva ce spune în zumzetul din jurul lor.

— Mătușa Edla a spus că vin din Polonia, îi răspunse Laila șoptit și-i strânse mâna transpirată.

Vara adusese cu ea un șir interminabil de zile însorite, dar aceea era cu siguranță cea mai călduroasă de până atunci. Din fericire, primise liber de la mercerie și se bucura de fiecare minut pe care nu era nevoită să-l petreacă în prăvălia mică și sufocantă.

— Uite, un elefant!

Agneta arătă cu degetul la animalul mare și gri care trecea agale pe lângă ele, mânat de un bărbat pe la vreo treizeci de ani. Se opriră și priviră elefantul. Era impunător, dar prezența lui era stranie pe acel câmp de lângă Fjällbacka unde campase circul.

— Haide, să vedem ce alte animale mai au. Am auzit că au lei și zebre.

Agneta o trase după ea și Laila o urmă gâfâind. Simțea cum broboanele de sudoare îi alunecă pe spate și-i pătează rochia de vară subțire și înflorată.

Alergară printre rulotele aflate în jurul cortului ce urma să fie ridicat. Bărbați puternici în haine albe de in munceau din greu ca să termine până a doua zi, când Circul Gigantus avea să dea prima reprezentație. Se adunaseră mulți localnici, care nu mai aveau răbdare. Priveau cu ochii mari tot ceea ce era atât de

diferit de lucrurile cu care erau obișnuiți. În afară de două, trei luni de vară cu turiști veniți să se îmbăieze și cu suflul nou pe care îl aduceau cu ei, la Fjällbacka zilele erau destul de monotone în timpul săptămânii. Se înlănțuiau fără ca nimic special să se întâmple, așa încât vestea că un circ avea să vină pentru prima dată se răspândise ca vântul și ca gândul.

Agneta continuă să o tragă pe Laila după ea departe, înspre una dintre rulote unde un cap dungat se ițea pe o ușiță.

— Oh, uite ce frumoasă e!

Laila nu putu decât să fie de acord. Zebra era nespus de drăgălașă, cu ochii ei mari și genele lungi, și de-abia se abținu să n-o mângâie. Bănuia că nu era voie să te apropii de animale, dar era greu să stea deoparte.

— *Don't touch.*

O voce în spatele lor le făcu să tresară.

Laila se întoarse. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de mare. Înalt și musculos, le domina cu statura lui. Stătea cu spatele spre soare, astfel că fură nevoite să-și pună mâinile streașină la ochi ca să poată vedea ceva și, când Laila îi întâlni privirea, simți cum o trece un fior electric. Era o senzație pe care nu o mai avusese niciodată. Se simțea tulburată și aiurită, și o ardea pielea. Își spuse că era din cauza căldurii.

— *No… We… no touch.*

Laila încercă să găsească cuvintele potrivite. Deși învățase engleză la școală și prinsese destul de multe de prin filmele americane pe care le văzuse, nu avusese niciodată nevoie să vorbească acea limbă străină.

— *My name is Vladek.*

Bărbatul întinse o mână aspră și, după câteva secunde de șovăire, Laila pricepu și urmări cum mâna îi dispare într-a lui.

— Laila. *My name is Laila.*

Sudoarea îi șiroia acum pe spate.

Bărbatul dădu din cap și repetă numele, dar îl făcu să sune străin și ciudat. Da, de pe buzele lui părea aproape exotic, și nu un nume obișnuit și banal.

— *This…*

Laila scotoci febril prin memorie și îndrăzni:

— *This is my sister.*

Arătă spre Agneta și bărbatul cel masiv o salută și pe ea. Laila se rușină un pic de engleza ei stricată, dar curiozitatea fu

mai mare decât timiditatea.

— *What… what you do? Here? In circus?*

Bărbatul se lumină la față.

— *Come, I show you!*

Le făcu semn să-l urmeze și o luă din loc fără să aștepte un răspuns. Mai că alergară după el și Laila simți cum sângele îi pulsează prin corp. Vladek trecu pe lângă rulote și cortul ce stătea să fie ridicat, înspre o rulotă așezată mai deoparte. Era mai degrabă o cușcă, cu zăbrele de fier în loc de pereți. În spatele barelor, doi lei se învârteau agitați.

— *This is what I do. This is my babies, my lions. I am… I am a lion tamer!*

Laila se holbă la animalele sălbatice. Simțea că înăuntrul ei începe să înflorească ceva cu totul nou, ceva înfricoșător, dar minunat. Și fără să înțeleagă de ce, căută mâna lui Vladek.

Era dimineață devreme la secție. Pereții galbeni ai bucătăriei păreau mai degrabă gri în furtuna de zăpadă care înconjura Tanumshede. Cu toții erau tăcuți. Niciunul dintre ei nu dormise prea multe ore, iar oboseala atârna ca o mască peste chipurile lor. Doctorii se luptaseră eroic să-i salveze viața Victoriei, dar în zadar. La ora 11:14 fusese declarată moartă.

Martin le adusese tuturor cafea, iar Patrik îi aruncase o privire fugară. Când Pia se stinsese, Martin încetase să mai zâmbească și toate încercările lor de a-l aduce înapoi pe vechiul Martin eșuaseră. Evident, Pia luase cu ea o parte din el atunci când murise. Doctorii fuseseră de părere că avea cel mult un an de trăit, dar totul se întâmplase mai repede decât se temuseră. La doar trei luni după ce primise diagnosticul, încetase din viață, iar Martin rămăsese singur cu fetița lor. *Fuck cancer*, gândi Patrik și se ridică.

— Victoria Hallberg a suferit, așa cum știți cu toții, de răni pe care le-a căpătat în timpul accidentului. Șoferul mașinii nu este suspectat de nimic.

— Nu, adăugă Martin. Am vorbit cu el ieri. Un anume David Jansson. Din declarația lui reiese că Victoria i-a apărut brusc în față și n-a avut nicio șansă să frâneze. A încercat s-o evite, dar carosabilul era foarte alunecos și a pierdut controlul mașinii.

Patrick dădu din cap.

— Există încă un martor la accident, Marta Persson. Ieșise la călărit când a văzut pe cineva venind din pădure și fiind lovit de mașină. Ea a fost și cea care a sunat la poliție și la salvare, și a identificat-o pe Victoria. Era în stare de șoc ieri, din câte înțeleg, așa că va trebui să vorbim cu ea astăzi. Faci tu asta, Martin?

— Sigur, mă ocup eu.

— Trebuie să avansăm rapid cu investigația în cazul dispariției Victoriei. Adică să găsim persoana sau persoanele care au luat-o și au torturat-o.

Patrik își trecu o mână peste față. Fotografiile cu Victoria moartă pe patul de spital i se imprimaseră pe retină. De la spital se dusese direct la secție și petrecuse câteva ore trecând prin materialele pe care le aveau — toate conversațiile cu familia, cu colegii de școală și de la grajduri — în încercarea de a identifica toate persoanele care se aflaseră în preajma Victoriei în ultimele ore de dinainte ca ea să dispară în timp ce se întorcea acasă de la școala de călărie a soților Persson. Citi și informațiile pe care le primiseră despre celelalte fete care dispăruseră în ultimii doi ani. Bineînțeles, nu puteau fi siguri, dar faptul că cinci fete de aproximativ aceeași vârstă, asemănătoare ca înfățișare, dispăruseră dintr-un mediu relativ închis nu putea fi doar o coincidență. Cu o zi înainte, Patrik trimisese de asemenea toate noile informații către colegii din celelalte localități și-i rugase să facă la fel dacă descopereau ceva în plus. Nu se știa niciodată, poate că le scăpase ceva.

— Vom continua colaborarea cu inspectoratele respective de poliție și ne vom uni pe cât posibil forțele în cadrul acestei investigații. Victoria e prima dintre fete care a fost găsită și poate că episodul ăsta tragic va duce măcar la găsirea celorlalte. Așa ne vom putea asigura că nicio altă fată nu va mai fi răpită. Un individ capabil de atrocitățile la care a fost supusă Victoria… un asemenea individ nu trebuie să rămână în libertate.

— Maniac nenorocit, mormăi Mellberg și câinele Ernst își ridică nefericit capul.

Ca de obicei, se întinsese și dormitase cu capul pe picioarele stăpânului său, sensibil la cea mai mică schimbare în dispoziția lui.

— Ce să înțelegem dacă analizăm rănile? întrebă Martin, aplecându-se în față pe scaun. Ce l-a împins pe suspect să facă așa ceva?

— Cine știe? M-am gândit dacă să contactăm pe cineva care ne-ar putea face un profil psihologic al suspectului. Nu avem multe informații pe care să ne bazăm, dar poate că există totuși tipare interesante, o legătură pe care nu o vedem.

— Un profil psihologic? Să vină unul dintre psihologii ăia care le știu pe toate și care n-au avut niciodată de-a face cu criminali și să ne spună nouă cum să ne facem treaba?

Mellberg scutură din cap atât de vehement încât părul, dat cum era peste creștetul capului pentru a-i ascunde chelia, îi

alunecă pe-o ureche. Cu o mișcare exersată, îl așează la locul lui.

— Merită încercat, spuse Patrik.

Cunoștea bine aversiunea lui Mellberg față de tot ce era modern în procedurile polițienești. În teorie, Bertil Mellberg era de fapt șeful secției de poliție din Tanumshede, dar cu toții știau că Patrik era cel care făcea munca propriu-zisă și că al lui era meritul pentru puținele infracțiuni soluționate în localitate.

— Da, e responsabilitatea ta dacă ancheta se duce pe apa sâmbetei și șefii se plâng de cheltuieli inutile. Eu nu vreau să am de-a face cu asta.

Mellberg se lăsă pe spate și-și puse mâinile pe burtă.

— Mă interesez eu pe cine ar fi mai potrivit să contactăm, spuse Annika. Și poate că ar fi bine să vorbim și cu celelalte localități în caz că au făcut ceva asemănător și au uitat să ne informeze. E inutil să facem același lucru de două ori. Risipă și de timp, și de resurse.

— Bine gândit, mulțumesc.

Patrik se întoarse înspre tabla albă pe care lipise o fotografie a Victoriei și notase datele esențiale despre ea.

Dintr-un radio aflat departe, pe coridor, se auzea o melodie veselă, iar linia melodică și mesajul pozitiv contrastau puternic cu atmosfera apăsătoare din încăpere. Exista și o sală de conferințe în care puteau sta, dar era rece și impersonală, așa că preferau bucătăria mult mai primitoare pentru ședințe. În plus, astfel erau mai aproape de cafea, și urmau să curgă mulți litri până aveau să termine.

Patrik rămase o vreme pe gânduri, apoi se adună și începu să împartă sarcini.

— Annika, întocmește un dosar cu toate materialele pe care le avem despre cazul Victoriei, împreună cu toate informațiile pe care le-am primit din celelalte localități. Trimite apoi materialul persoanei care ne-ar putea ajuta cu un profil psihologic al suspectului. Ocupă-te de asemenea să fie în permanență actualizat cu ce descoperim.

— Sigur, notez tot, spuse Annika de la locul ei, cu pixul și hârtia la îndemână.

Patrik încercase să o convingă să folosească un laptop, dar ea refuzase. Iar dacă Annika nu voia să facă ceva, nu făcea.

— Bine. Pregătește și o conferință de presă pentru patru după-amiaza. Altfel o să ne încurcăm în telefoane.

Patrik observă cu coada ochiului că Mellberg își netezea mulțumit părul. Probabil că nimic nu putea să-l dea dus de acolo.

— Gösta, tu lucrezi cu Pedersen și ne anunți când ne putem aștepta la rezultatele autopsiei. Avem nevoie de informațiile concrete cât de repede posibil. Vorbește din nou și cu familia, te rog, în caz că și-au amintit ceva ce s-ar dovedi important pentru anchetă.

— Am vorbit deja cu ei de atâtea ori. N-ar trebui să fie lăsați în pace într-o zi ca asta?

Gösta părea demoralizat. Îndeplinise sarcina grea de a avea grijă de părinții și fratele Victoriei la spital și Patrik vedea cât de istovit era.

— Ba da, dar sigur sunt nerăbdători să continuăm cu ancheta și să-l găsim pe cel care a făcut asta. Trebuie să ai grijă. Vom fi nevoiți să contactăm mai multe persoane cu care am vorbit deja. Poate că, acum că Victoria e moartă, se vor gândi să povestească ceea ce nu au vrut înainte. E vorba de familie, colegi, indivizi de la grajduri care poate au văzut ceva când a dispărut. De exemplu, ar trebui să vorbim din nou cu Tyra Hansson, doar era cea mai bună prietenă a Victoriei. Te-ai putea ocupa tu de asta, Martin?

Martin murmură un da.

Mellberg își drese glasul. Nimic mai mult. O sarcină fără importanță trebuia, ca de obicei, să ajungă și la Bertil, ceva care să-l facă să se simtă important, dar care să nu-i permită să încetinească prea mult investigația. Patrik se gândi ce anume. Uneori cel mai înțelept era să-l aibă pe Mellberg alături ca să poată sta cu ochii pe el.

— Am vorbit cu Torbjörn aseară și ancheta de la locul accidentului nu ne poate oferi nimic. Din cauză că ningea, a fost o muncă anevoioasă și nu au găsit nicio urmă care să indice direcția din care ar fi putut veni Victoria. În momentul ăsta nu mai au resurse pe care să le dedice cazului, așa că mă gândeam că ar trebui să adunăm voluntari care ne pot ajuta cu căutările pe o zonă mai extinsă. E posibil să fi fost ținută prizonieră în vreo cabană părăsită din pădure. A apărut nu foarte departe de locul unde a fost văzută ultima oară și poate că a fost tot timpul undeva în apropiere.

— Da, m-am gândit la asta, spuse Martin. Oare nu indică faptul că suspectul e de fapt cineva din Fjällbacka?

— Ba da, într-o oarecare măsură, spuse Patrik. Dar nu e neapărat adevărat. Nu și dacă situația Victoriei se leagă de celelalte dispariții. N-am găsit încă nicio legătură evidentă între acele zone și Fjällbacka.

Mellberg își drese din nou glasul și Patrik se întoarse către el.

— Cred că tu ar trebui să mă ajuți cu asta, Bertil. Trebuie să mergem în pădure și, cu puțin noroc, vom găsi locul în care a fost ținută captivă.

— Sună bine, spuse Mellberg. Dar n-o să fie plăcut pe frigul ăsta.

Patrik nu răspunse. Vremea era ultima lui grijă în acel moment.

Anna strângea fără chef rufele. Era incredibil de obosită. După accidentul auto fusese în concediu medical și vânătăile de pe corp începeau să se estompeze, însă rănile sufletești nu se vindecaseră încă. Nu se lupta doar cu durerea pierderii copilului, ci și cu rana pe care și-o provocase singură.

Sentimentul de vinovăție era ca o stare constantă de rău și rămânea trează în fiecare noapte, retrăind scena și analizându-și motivele. Dar chiar și atunci când încerca să fie mai îngăduitoare cu ea însăși, înțelegea ce o făcuse să ajungă în pat cu un alt bărbat. Îl iubea pe Dan și totuși sărutase pe altcineva, lăsase pe altcineva să o atingă.

Oare avea chiar atât de puțin respect de sine, o nevoie de afirmare atât de puternică, încât mâinile și gura unui alt bărbat îi ofereau ce Dan nu putea? Dacă ea nu înțelegea, atunci cum ar fi înțeles Dan? El, care era siguranța și loialitatea personificată. Se zice că nu poți ști niciodată totul despre o altă persoană, dar Anna știa că lui Dan nici nu-i trecuse vreodată prin minte să o înșele. El nu ar fi atins nicio altă femeie. Tot ce-și dorise era să o iubească.

După furia primelor zile, cuvintele grele fuseseră înlocuite de ceva mult mai rău: tăcere, o tăcere sufocantă și apăsătoare. Se urmăreau ca două fiare rănite, iar Emma, Adrian și fetele lui Dan erau ca niște ostatici în propria casă.

Visurile ei de a avea propria afacere, cu accesorii și decorațiuni frumoase, se stinsese în aceeași clipă în care privirea rănită a lui Dan o întâlnise pe a ei. Fusese ultima dată când se uitase în ochii ei. Acum nu mai putea nici să o privească. Când era

nevoit să i se adreseze — despre ceva ce-i privea pe copii sau ceva atât de banal precum pasatul solniței la masa de prânz — mormăia cuvintele cu privirea în pământ. Și asta o făcea să vrea să țipe, să-l scuture, să-l oblige să se uite la ea, dar nu îndrăznea. Așa că până și ea își pleca privirea, dar nu de durere, ci de rușine.

Bineînțeles, copiii nu înțelegeau ce se întâmplase. Nu pricepeau, însă simțeau efectele. Se mișcau tăcuți prin casă, în încercarea de a se preface că totul era ca de obicei. Dar nu-i mai auzise de mult timp râzând.

Cu inima atât de plină de griji încât era convinsă că avea să-i explodeze, Anna se aplecă în față, își îngropă fața în rufe și începu să plângă.

Acesta era locul în care se întâmplase totul. Erica intră cu atenție în casa care părea gata să se prăbușească în orice moment. Expusă la intemperii, stătuse părăsită, iar acum nu mai era mare lucru care să amintească de faptul că o familie locuise odată acolo.

Erica se aplecă pe sub o bârnă ce atârna din acoperiș. Cioburi scrâșniră sub ghetele de iarnă. Nicio fereastră de la parter nu era întreagă. Pe podea și pereți se vedeau semne clare că pe acolo trecuseră mulți vizitatori. Nume mâzgălite și cuvinte care aveau sens doar pentru cei care le scriseseră, aluzii sexuale și înjurături, multe dintre ele cu greșeli de ortografie. Cei care făceau graffiti-uri pe case abandonate rareori dădeau dovadă de mare talent literar. Doze goale de bere stăteau împrăștiate peste tot și, lângă un pled care arăta atât de dezgustător încât Ericăi i se făcu greață, era un pachet gol de prezervative. Zăpada pătrunsese înăuntru și formase mici troiene ici-colo.

Întreaga casă inspira suferință și însingurare, iar Erica scoase fotografiile pe care le ținea în mapa din poșetă pentru a încerca să vadă altceva în fața ochilor. Acestea înfățișau o casă cu totul diferită, un cămin mobilat în care locuiau ființe umane. Cu toate astea, o trecu un fior, căci acolo se vedeau și urmele incidentului. Cercetă în jurul ei cu privirea. Da, încă se zăreau: pata de sânge pe podeaua de lemn. Și patru semne lăsate de canapeaua care stătuse acolo. Erica se uită din nou la fotografii și încercă să se orienteze. Începu să-și imagineze camera, văzu canapeaua, măsuța de cafea, fotoliul din colț, televizorul pe o băncuță, lampa cu picior în stânga fotoliului. Era ca și cum

camera se conturase în fața ochilor ei.

Dar Erica își putea imagina și corpul mutilat al lui Vladek. Trupul masiv și musculos întins pe canapea. Tăietura adâncă de pe gât, rana din piept, privirea fixată în tavan. Și sângele care se aduna într-o băltoacă mare pe podea.

În fotografiile pe care poliția i le făcuse Lailei după ce comisese omorul, privirea îi era goală. Puloverul era murdar de sânge pe piept, iar ea avea picături de sânge pe față. Părul lung și blond atârna de-o parte și de alta a feței. Părea atât de tânără. Complet diferită de femeia care acum era închisă pe viață.

Cazul fusese ca și soluționat. Articula o anumită logică pe care toată lumea o acceptase. Cu toate astea, Erica avea sentimentul pregnant că nu se potrivea ceva și cu o jumătate de an mai devreme se hotărâse să scrie despre asta. Auzise de caz încă de când era copil, despre uciderea lui Vladek și secretul teribil al familiei. Povestea Casei Groazei făcea parte din repertoriul local și se transformase de-a lungul anilor într-o legendă. Clădirea era un loc pe care copiii îl foloseau la provocări, o casă a fantomelor cu care își speriau prietenii, un loc în care puteau să-și demonstreze curajul și să înfrunte teama de răul care dăinuia în ziduri.

Erica ieși din vechea sufragerie a familiei. Era timpul să urce la etaj. Frigul din casă îi înțepenise încheieturile și sări de câteva ori pe loc pentru a se încălzi înainte să se îndrepte spre scară. Se uită în jur înainte să urce. Nu spusese nimănui că se dusese acolo și nu-și dorea să calce pe vreo scândură putrezită și să rămână în locul acela, cu spatele frânt.

Treptele nu cedară, dar Erica păși la fel de ușor pe podeaua de la etaj. Parchetul scârțâia îngrijorător, dar părea că avea să reziste, iar Erica merse înainte cu pași hotărâți în timp ce privea în jur. Casa era mică, așa că la etaj existau doar trei camere și un hol. Chiar la capătul scărilor se afla dormitorul mare, care aparținuse lui Vladek și Lailei. Mobila fusese mutată sau furată, și rămăseseră doar câteva perdele murdare și ferfenițite. Până și aici erau doze de bere, iar o saltea murdară indica faptul că cineva fie își petrecuse nopțile acolo, fie folosise casa pustie în scopuri amoroase, departe de ochii vigilenți ai părinților.

Închise ochii și încercă să vizualizeze camera din fotografii. Un covor portocaliu pe podea, un pat dublu cu tăblii de

pin și plapumă imprimată cu flori mari, verzi. Era o cameră tipică anilor ’70 și, judecând după fotografiile făcute de poliție după crimă, fusese extrem de curată și ordonată. Prima dată când văzuse pozele rămăsese uimită căci, bazându-se pe ce știa, se așteptase mai degrabă la o casă haotică, murdară și neîngrijită.

Ieși din dormitorul Lailei și al lui Vladek, și intră într-o cameră mai mică. Aceea fusese a lui Peter. Erica scoase fotografia potrivită din mănunchiul pe care îl ținea în mână. Până și camera lui fusese frumoasă și ordonată, dar patul era nefăcut. Era decorat clasic, cu un tapet albastru cu personaje de circ. Clovni veseli, elefanți împodobiți cu pene colorate, o focă ce balansa o minge roșie pe nas. Fusese un tapet frumos pentru copii, iar Erica își dădu seama de ce le plăcuse modelul. Ridică privirea din fotografie și studie camera. Bucățele de tapet se vedeau ici-colo, dar în mare parte fie se dezlipise, fie fusese acoperit cu mâzgălituri, iar din covorul ce se întindea de la un perete la altul nu mai rămăsese nimic în afară de niște urme lipicioase pe podeaua murdară. Biblioteca ce fusese plină cu cărți și jucării nu mai era, la fel și cele două scăunele de lângă măsuța de scris pentru copii. Nici patul ce stătuse în colțul din stânga ferestrei nu mai exista. Erica se înfioră. Ferestrele erau sparte chiar și aici, și puțina zăpadă care intrase se învolbura pe parchet.

Lăsase intenționat la urmă cea de-a treia cameră de la etaj. Camera Louisei. Se afla lângă cea a lui Peter și, când scoase fotografia, rămase uimită. Contrastul era bizar. În timp ce camera lui Peter fusese frumoasă și primitoare, camera Louisei arăta ca o celulă, ceea ce într-o anumită măsură și fusese. Erica își trecu un deget peste zăvorul mare încă fixat pe ușă, deși doar în câteva șuruburi. Un zăvor instalat pentru a închide ușa din afară. Pentru a încuia un copil.

Erica ridică fotografia în fața ochilor și trecu pragul. Simți cum i se face pielea găină. În cameră domnea o atmosferă sinistră, însă știa că era doar imaginația ei. Nici casa, și nici camera nu aveau amintiri și nici capacitatea de a conserva trecutul. Cu siguranță că doar gândul la cele întâmplate acolo o făcea să se simtă inconfortabil în camera Louisei.

Încăperea fusese cu desăvârșire lipsită de viață. Singurul lucru care se găsise acolo era o saltea așezată direct pe podea. Nicio jucărie, niciun pat. Erica se apropie de fereastră. Era acoperită cu scânduri și, dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că

fuseseră puse acolo în perioada în care casa rămăsese pustie. Aruncă un ochi la fotografie. Aceleași scânduri se vedeau și în locul acela. Un copil închis și încuiat în propria cameră. Tragic era faptul că nu acela fusese cel mai oribil lucru pe care-l descoperise poliția când venise acolo după ce fuseseră anunțați de moartea lui Vladek. Erica se cutremură. Simți o pală de aer rece trecând pe lângă ea, o pală care nu venea de la nicio fereastră spartă, ci din camera însăși.

Se forță să rămână acolo, să nu fie afectată de atmosfera stranie. Însă nu se putu abține să nu respire ușurată când ieși din nou pe hol. Se îndreptă spre scară și coborî la fel de precaută precum urcase. Nu mai rămăsese decât un singur loc de investigat. Intră în bucătărie, unde dulapurile fără uși se căscau goale pe pereți. Aragazul și frigiderul lipseau, iar excrementele din acele locuri dovedeau că șoarecii găsiseră căi de intrare și ieșire din casă.

Cu o mână tremurândă apăsă clanța ușii de la pivniță și dădu de aceeași răcoare bizară pe care o simțise în camera Louisei. Trase o înjurătură când se uită în jos, la întunericul compact și-și dădu seama că nu se gândise să aducă o lanternă. Poate că expediția de recunoaștere a pivniței trebuia să aștepte. Însă pipăi de-a lungul peretelui și găsi în final un model vechi de întrerupător. Întoarse butonul și lumina din pivniță se aprinse ca prin minune. Era imposibil ca becurile din anii ’70 să funcționeze încă, așa că probabil cineva le înlocuise.

Inima îi bubuia în piept în timp ce cobora pe scară. Trebui să se aplece ca să evite pânzele de păianjen și încercă să ignore senzația de mâncărime de pe tot corpul — avea impresia că niște păianjeni imaginari i se strecuraseră pe sub haine.

Odată ajunsă jos, trase adânc aer în piept de câteva ori ca să se liniștească. Era doar o pivniță goală într-o casă abandonată, nimic mai mult. Părea într-adevăr să fie o pivniță absolut obișnuită. Mai existau câteva rafturi și o masă veche de lucru care fusese a lui Vladek, dar fără unelte. Lângă ea se găsea o canistră goală, și câteva ziare mototolite stăteau aruncate într-un colț. Nu era nimic ieșit din comun. În afară de un singur detaliu: lanțul de vreo trei metri fixat în perete.

Mâinile Ericăi începură să tremure violent în timp ce căuta fotografiile cu pricina. Era același lanț, doar că puțin ruginit. În schimb, lipseau cătușele. Pe acelea le luase poliția, iar raportul

oficial pe care-l citise detalia cum fuseseră nevoiți să le taie cu fierăstrăul pentru că nu găsiseră cheia. Se așeză pe vine și apucă lanțul, cântărindu-l în palmă. Era greu și solid, atât de gros încât ar fi putut ține imobilizat acolo un om în toată firea, darămite o fetiță de șapte ani, slabă și înfometată. Ce era oare în mintea oamenilor?

Erica simți un val de greață urcând din stomac. Avea probabil nevoie să-și șteargă o vreme din minte vizita aceasta. Nici nu-și putea imagina cum avea să o poată întâlni din nou pe Laila după ce fusese acolo și văzuse cu ochii ei dovezile ticăloșiei acelei femei. Fotografiile erau una, dar stând cu lanțul greu și rece în mâini, înțelese mai clar ca niciodată ce-i așteptase pe polițiști în acea zi de martie din 1975. Simți groaza care trebuie să-i fi încercat când coborâseră în pivniță și descoperiseră un copil legat în lanțuri.

Ceva zdrăngăni într-un colț și Erica se ridică în grabă. Inima începu iar să-i bată nebunește. Apoi lumina se stinse și Erica scoase un țipăt. O cuprinse panica și începu să respire sacadat în timp ce căuta pipăind pe întuneric drumul înapoi către scară. Peste tot în jur se auzeau sunete ciudate și când ceva o atinse pe față, țipă din nou. Lovi sălbatic cu mâinile în jur până când își dădu seama că trecuse din nou printr-o pânză de păianjen. Se aruncă scârbită în direcția în care ar fi trebuit să înceapă scările și simți cum i se taie respirația când balustrada o lovi în plex. Lumina pâlpâi, dar groaza o strângea în gheare, așa că se prinse de balustradă și urcă scara în fugă, împleticindu-se. Călcă pe lângă o treaptă și se lovi la tibie, dar continuă să urce de-a bușilea până sus în bucătărie.

Ușurată, trânti ușa în urma ei și căzu în genunchi. O dureau piciorul și stomacul, dar le ignoră și încercă să respire calm și să se liniștească. Se simțea un pic ridicol stând acolo, dar frica de întuneric din copilărie nu se dădea dusă, iar spaima îi pătrunsese în oase. În câteva clipe trecuse și ea prin ceea ce Louise trăise în pivniță. Cu diferența însemnată că ea putuse să alerge sus, la lumină și libertate, în timp ce Louise rămăsese închisă acolo, în întuneric.

Pentru prima dată, înțelese cu durere cât de nedreaptă fusese soarta bietei fete. Își lăsă fruntea pe genunchi și plânse. Plânse de mila ei.

Martin se uita la Marta cum pregătea filtrul de cafea. Nu o mai întâlnise până atunci, dar la fel ca toți ceilalți din zonă, știa de veterinarul din Fjällbacka și de soția lui. Așa cum spuseseră cu toții, era frumoasă, dar de o frumusețe inaccesibilă, iar alura ei glacială era scoasă și mai tare în evidență de paloarea teribilă.

— Ar trebui să vorbiți cu cineva, spuse el.

— Cu un preot, vreți să spuneți? Sau un psiholog?

Marta scutură din cap.

— Nu de mine mi-e milă. Eu sunt doar un pic… afectată.

Se uită în jos, dar ridică imediat ochii și-l țintui pe Martin cu privirea.

— Nu pot să nu mă gândesc la familia Victoriei. Când să o primească înapoi, au pierdut-o din nou. O fată atât de tânără și talentată…

Marta tăcu.

— Da, e îngrozitor, spuse Martin.

Se uită în jurul lui în bucătărie. Nu era neapărat neprimitoare, dar avea impresia că locatarilor nu le păsa atât de mult de decor. Lucrurile erau aruncate alandala și chiar dacă părea curată, în cameră persista un miros vag de cal.

— Știți cumva cine i-ar fi putut face așa ceva? Oare sunt și alte fete în pericol? întrebă Marta.

Servi cafeaua și se așeză pe un scaun în fața lui.

— Nu putem spune nimic despre asta.

Martin își dorea să aibă un răspuns mai bun și simți un gol în stomac gândindu-se cât de neliniștiți trebuie că se simțeau toți părinții de fete. Își drese glasul. Asemenea gânduri nu duceau nicăieri. Trebuia să se concentreze să-și facă treaba și să afle ce i se întâmplase Victoriei. Era singurul mod în care-i putea ajuta.

— Povestiți-mi ce s-a întâmplat ieri, o rugă el și luă o gură de cafea.

Marta păru să se gândească preț de câteva secunde. Apoi povesti cu voce scăzută cum ieșise la plimbare cu calul și văzuse o fată ivindu-se din pădure. Se poticni de câteva ori, dar Martin nu o grăbi, ci o lăsă să vorbească în ritmul ei. Nu-și putea închipui cât de sinistră trebuie să fi fost apariția.

— Când am văzut că e Victoria, am strigat-o de mai multe ori. Am încercat să o avertizez că vine mașina, dar n-a reacționat. A mers tot înainte, ca un robot.

— N-ați văzut nicio altă mașină în apropiere? Sau vreo altă

persoană în pădure sau prin împrejurimi?

Marta scutură din cap.

— Nu. Am încercat să mă gândesc la ce s-a întâmplat, dar nu mi-am amintit nimic în plus, nici de dinainte, nici după accident. Eram doar eu și șoferul acolo. Totul s-a întâmplat atât de repede, iar eu mă gândeam doar la Victoria.

— Ați avut o relație apropiată cu Victoria?

— Depinde la ce vă referiți, spuse Marta și-și trecu degetul peste gura ceștii. Eu una încerc să am o relație apropiată cu toate fetele de la grajduri, iar Victoria venea de mulți ani la școala de călărie. Suntem ca un fel de familie aici, chiar dacă e uneori un pic disfuncțională.

Își feri privirea și Martin văzu licărirea din ochii ei. Se întinse după un șervețel de pe masă și i-l dădu. Femeia îl luă și se șterse delicat la colțurile ochilor.

— Vă amintiți cumva dacă s-a întâmplat ceva suspect pe la grajduri, dacă ați văzut pe cineva care părea să le urmărească pe fete? Poate că ați avut vreun angajat aici pe care am putea să-l cercetăm mai îndeaproape? Știu că v-am mai pus o dată aceste întrebări, dar au redevenit de actualitate acum că Victoria fost găsită aici în apropiere.

Marta dădu din cap.

— Înțeleg, dar nu pot decât să repet ce am spus deja. Nu ne-am confruntat cu asemenea probleme și nu avem angajați. Școala de călărie este atât de departe de orice, încât am observa imediat dacă cineva și-ar face apariția prin împrejurimi. Făptașul a remarcat-o probabil altundeva pe Victoria. Era o fată tare drăguță.

— Da, chiar era, spuse Martin. Și părea să fie o puștoaică de treabă. Ce părere aveau despre ea celelalte fete?

Marta inspiră adânc.

— Victoria era foarte populară la grajduri. Nu avea niciun dușman, din câte știu eu. Era o adolescentă obișnuită dintr-o familie bună. Probabil că a avut doar ghinion și a ajuns să fie victima unui om bolnav mintal.

— Cred că aveți dreptate, spuse Martin. Chiar dacă ghinion nu pare cuvântul potrivit în contextul acesta.

Se ridică, punând punct conversației.

— Așa este, zise Marta, fără să dea de înțeles că intenționa să-l conducă la ușă. Ghinion nu este cuvântul potrivit pentru ce s-

a întâmplat.

În primul an, cel mai greu îi fusese să simtă că zilele semănau atât de mult. Dar cu timpul, rutina devenise colacul de salvare al Lailei. Siguranța și confortul oferite de faptul că fiecare zi semăna perfect cu cea de dinainte îi alungau frica de a continua să trăiască. De aceea încercase să-și ia viața în primul an: din cauza vieții care se întindea îngrozitor de lungă înaintea ei în timp ce greutatea trecutului o trăgea înapoi în întuneric. Rutina o ajutase să se obișnuiască cu asta. Povara era constantă.

Dar acum totul se schimbase și devenise mult prea greu s-o poată duce de una singură.

Cu degete tremurânde, răsfoia ziarele de seară. Erau disponibile doar în camera de relaxare, iar celelalte deținute așteptau la rândul lor să le citească și aveau impresia că Laila zăbovește prea mult. Jurnaliștii nu păreau să știe mare lucru, dar încercau să facă tot ce puteau cu ceea ce aveau. Goana după senzațional din articolele lor o neliniștea. Știa ce ascundeau titlurile de-o șchioapă. În spatele fiecărui astfel de articol erau vieți adevărate și suferință.

— Mai ai mult?

Marianne veni și se așeză în fața ei.

— Imediat, șopti ea, fără să ridice privirea.

— Deja stai aici de-o veșnicie. Citește-le odată și lasă-le.

— Așa fac, spuse Laila și continuă să studieze aceleași pagini pe care le ținea deschise de-o oră.

Marianne oftă, se mută la o masă lângă fereastră și aștepta.

Laila nu-și putea lua ochii de la fotografiile de pe pagina stângă. Fata părea atât de veselă și nevinovată, atât de puțin conștientă de răutatea din lume. Însă Laila i-ar fi putut povesti cum era de fapt. Cum răutatea putea exista alături de bunătate, într-o societate în care oamenii purtau ochelari de cal și refuzau să vadă ceea ce se întâmpla chiar sub nasul lor. Odată ce vedeai răul atât de aproape, nu puteai să-l mai uiți. Acela era blestemul ei, responsabilitatea ei.

Închise încet ziarul, se ridică și îl așeză în fața Mariannei.

— Îl vreau înapoi după ce termini de citit, spuse.

— Sigur, mormăi Marianne, care deschisese deja la paginile cu subiecte mondene.

Laila rămase în picioare o clipă, privind creștetul Mariannei aplecat peste un articol despre cel mai recent divorț de la Hollywood. Ce frumos trebuie să fie să porți ochelari de cal.

Era o vreme oribilă. Mellberg nu putea pricepe cum iubita lui chiliană, Rita, se putuse obișnui să locuiască într-o țară cu un climat atât de îngrozitor. El unul se gândea să emigreze. Poate ar fi fost bine să se ducă acasă și să se schimbe în haine mai călduroase, dar nu se gândise că până și el va trebui să intre în pădure. Doar a fi șef presupunea să le spună altora ce să facă, iar planul lui fusese să dirijeze grupurile de oameni pe care le aduseseră laolaltă, să le spună încotro să se ducă și apoi să se așeze la căldură în mașină cu un termos plin ochi cu cafea.

Dar lucrurile nu merseseră așa. Pentru că, bineînțeles, Hedström insistase ca și ei să ajute cu căutarea. Ce prostie. Era o risipă de resurse să umble de colo-colo și să-i înghețe părți vitale ale corpului. Sigur avea să răcească și, atunci, cum rămânea cu secția? Totul s-ar fi împotmolit în câteva ore și era chiar un mister cum de Hedström nu vedea asta.

— La dracu'!

Alunecă și se apucă instinctiv de-o creangă pentru a se ține pe picioare. Manevra făcu pomul să se scuture și un morman de zăpadă căzu din el. Se așternu ca o pătură rece peste Mellberg, intrându-i pe lângă guler, în jos pe spinare.

— Cum merge? zise Patrik.

Nu părea să-i fie deloc frig, cu căciula lui de blană, bocanci solizi și o haină groasă de iarnă demnă de invidiat.

Mellberg mătură nervos zăpada de pe el.

— N-ar fi mai bine să mă duc mai devreme la secție și să pregătesc conferința de presă?

— Se ocupă Annika de asta și e abia la patru după-amiaza. Avem timp.

— Vreau în orice caz să subliniez că mi se pare o pierdere de vreme. Zăpada care a căzut ieri i-a șters de mult urmele și nici măcar câinii nu pot amușina ceva pe frigul ăsta.

Arătă cu capul în direcția copacilor, unde se vedea unul dintre cei doi câini polițiști și dresorii pe care Patrik reușise să-i aducă acolo. Câinii o luaseră înainte pentru a nu fi induși în eroare de urme și mirosuri noi.

— Mai spune-mi o dată după ce ne uităm, zise Mats, pe

care-l convocaseră de la clubul sportiv.

Reușiseră extrem de repede să adune voluntari. Cu toții voiau să ajute și să contribuie cum puteau.

— După orice ar fi putut lăsa Victoria în urma ei. Urme de pași, pete de sânge, crengi rupte, tot ce vă atrage atenția.

Mellberg repetă exact aceleași lucruri pe care le spusese Patrik atunci când informase pe toată lumea înainte să înceapă căutările.

— Sperăm de asemenea să găsim locul în care a fost închisă, adăugă Patrik și își trase căciula și mai jos peste urechi.

Mellberg îl privi cu invidie. Pe el îl dureau urechile și părul pieptănat peste creștet nu-i încălzea deloc chelia.

— Nu poate să fi ajuns prea departe. Nu în starea în care era, mormăi, cu dinții clănțănindu-i.

— Nu, nu dacă era desculță, spuse Patrik și continuă să meargă înainte în timp ce scruta cu privirea solul și împrejurimile. Dar poate că a reușit să scape dintr-o mașină, spre exemplu. Sau făptașul voia să o ducă în altă parte. Sau poate că a fost eliberată aici intenționat.

— Oare ar fi eliberat-o de bunăvoie? De ce? Ar fi fost un risc prea mare pentru el.

— Și-atunci, de ce? zise Patrik și se opri. Nu putea vorbi, nu putea vedea. Cu siguranță, era foarte speriată. Și avem probabil de-a face cu un infractor care începe să se simtă sigur pe el după doi ani de zile în care poliția n-a reușit să dea de urma fetelor dispărute. Poate vrea să-și bată joc de noi dând drumul uneia din victime și arătându-ne ce-a făcut? Atât timp cât nu știm nimic, nu putem presupune nimic. Nu putem presupune că fata a fost ținută prizonieră în zona asta și nu putem presupune nici contrariul.

— Da, da, nu trebuie să-mi vorbești de parcă aș fi începător, spuse Mellberg. Bineînțeles că știu toate astea. Pun doar întrebările pe care știu că le va pune lumea.

Patrik nu răspunse, ci se aplecă și începu să cerceteze din nou solul. Mellberg ridică din umeri. Colegii noi erau atât de țâfnoși. Își încrucișă brațele peste piept și încercă să facă în așa fel încât să nu-i mai clănțăne dinții. Încă o jumătate de oră, apoi era hotărât să conducă activitatea din mașină. Chiar și risipa de resurse avea o limită. Spera că termosul avea să țină cafeaua caldă până atunci.

Martin nu-i invidia pe Patrik și Mellberg, care erau afară în zăpadă. Păruse că trăsese lozul câștigător atunci când primise sarcina de a vorbi cu Marta și Tyra. De fapt, nu credea că fusese o împărțire optimă a sarcinilor ca Patrik să caute cu orele prin pădure, dar de-a lungul anilor în care lucraseră împreună ajunsese să-și cunoască destul de bine colegul încât să înțeleagă de ce. Pentru Patrik important era să se apropie cât mai mult de victimă, să fie, fizic, în același spațiu cu aceasta, să simtă aceleași mirosuri, să audă aceleași sunete, ca să înțeleagă ce se întâmplase. Instinctele și destoinicia fuseseră dintotdeauna atuurile lui Patrik. Faptul că-l putea pune la lucru și pe Mellberg era, bineînțeles, un efect secundar pozitiv.

Martin spera că instinctul lui Patrik avea să-l ducă în direcția cea bună. Căci marea dilemă rămânea faptul că Victoria dispăruse fără urmă. Nu aveau nicio idee unde se aflase în lunile în care fusese răpită și chiar aveau nevoie să descopere informații noi acolo în pădure. Dacă nici căutările și nici autopsia nu le ofereau rezultate tangibile, avea să fie foarte greu să găsească abordări noi.

Cât timp Victoria fusese dispărută, interogaseră fiecare persoană cu care fata putuse intra în contact vreodată. Îi examinaseră amănunțit camera, îi verificaseră calculatorul, se uitaseră la lista de contacte de pe chat, e-mail și telefon, dar fără niciun rezultat. Patrik colaborase cu celelalte secții implicate și petrecuseră mult timp căutând asemănări între cazul Victoriei și cele ale fetelor dispărute. Însă nu găsiseră nicio legătură. Fetele nu păreau să împărtășească pasiuni sau gusturi muzicale, nu vorbiseră niciodată una cu alta și nici nu fuseseră membre ale acelorași forumuri online. Nimeni din cercul de apropiați ai Victoriei nu o recunoscuse pe vreuna dintre celelalte fete.

Martin se ridică și se duse la bucătărie după o ceașcă de cafea. Probabil că băuse deja prea multe pe ziua aceea, dar toate nopțile albe îl făceau să aibă nevoie de cofeină ca să poată funcționa. După moartea Piei îi fuseseră prescrise somnifere și anxiolitice, și le încercase timp de o săptămână. Dar pastilele îl învăluiau într-o indiferență care-l speria, și în ziua în care o îngropase pe Pia le aruncase la gunoi. Acum abia dacă își amintea cum era să doarmă o noapte întreagă. Ziua, lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. Atât timp cât își găsea ceva de făcut — lucra din greu, o lua pe Tuva de la grădiniță, gătea, făcea curat, se juca mult

cu ea, îi citea povești și o adormea —, reușea să o scoată la capăt. Dar noaptea era copleșit de durere și de gânduri întunecate. Ore în șir stătea și se holba la tavan în timp ce amintirile i se succedau în minte și îl cuprindea un dor insuportabil după o viață pe care n-avea s-o mai trăiască niciodată.

— Cum îți merge?

Annika puse o mână pe umărul lui și Martin își dădu seama că rămăsese cu ibricul de cafea în mână.

— Încă dorm destul de prost, spuse el și ridică ibricul. Vrei?

— Da, mulțumesc, zise ea și se întinse după o ceașcă.

Ernst ieși agale din biroul lui Mellberg, convins că o pauză de cafea în bucătărie includea ceva bun și pentru el. Când se așezară, se întinse sub masă și-și puse botul pe labe, urmărind până și cele mai mici gesturi ale lui Martin și-ale Annikăi.

— Nu-i da nimic, spuse Annika. Deja e prea gras. Rita îl aleargă cât poate, dar nu reușește să țină pasul cu haplea.

— Te referi la Bertil sau Ernst?

— Ei da, li s-ar putea aplica desigur amândurora, zâmbi Annika, dar apoi deveni serioasă. Cum te simți de fapt?

— Sunt bine, spuse Martin, văzând expresia sceptică de pe fața ei. Chiar așa e. Doar că dorm prost.

— Te ajută cineva cu Tuva? Ai nevoie să te odihnești și să te refaci.

— Părinții Piei sunt fantastici, la fel și ai mei. Așa că… Nu asta e problema, ci… Mi-e dor de ea. Nimeni nu mă poate ajuta în privința asta. Sunt recunoscător pentru toate amintirile frumoase pe care le avem împreună, dar în același timp aș vrea să mi le smulg din minte pentru că, pe cât de frumoase sunt, pe atât de mult dor. Și nu mai vreau să trăiesc așa!

Martin își înăbuși un suspin. Nu voia să plângă la serviciu. Nu voia ca tristețea să invadeze și locul acela și să nu mai aibă unde se refugia.

Annika se uită la el plină de compasiune.

— Mi-aș dori să am îndeajuns de multe vorbe de consolare și înțelepciune. Dar n-am nici cea mai vagă idee prin ce treci sau cum te simți, și doar gândul că l-aș putea pierde pe Lennart aproape că mă distruge. Tot ce pot spune e că toate trec și că sunt aici dacă ai nevoie de ceva. Știi asta, nu?

Martin dădu ușor din cap.

— Și încearcă să dormi un pic. Începi să arăți ca o stafie. Știu că nu vrei să iei somnifere, dar încearcă ceva naturist.

— Da, aș putea face asta, zise el și se hotărî că, de fapt, merita să încerce.

Nu putea să mai reziste mult fără măcar câteva ore de somn neîntrerupt pe noapte.

Annika se ridică și umplu ambele cești cu cafea. Ernst înălță capul, cu o licărire de speranță în ochi, dar îl așeză la loc dezamăgit când își dădu seama că n-avea să primească nicio gustare.

— Ce-au zis celelalte districte în legătură cu ideea profilului psihologic? întrebă Martin, schimbând intenționat subiectul.

Grija Annikăi îl încălzea la inimă, dar îi era prea greu să vorbească despre Pia.

— Li s-a părut o idee bună. Niciunul dintre ei n-a mai făcut asta și orice idee nouă e binevenită. Ceea ce s-a întâmplat i-a șocat. Toți gândesc același lucru: oare celelalte fete dispărute au suferit la fel ca Victoria? Și sunt îngrijorați, evident, de reacția familiilor când vor afla detaliile. Să sperăm că va mai dura o vreme până atunci.

— Da, dar mă îndoiesc. Oamenii par să aibă o tendință bolnavă de a spune totul presei. Și ținând cont de personalul medical care a văzut rănile, mi-e teamă că se va afla repede, dacă nu s-a și întâmplat deja.

Annika dădu din cap.

— În cazul ăsta, vom afla la conferința de presă.

— E totul pregătit?

— Da, rămâne doar să vedem dacă putem să-l ținem departe pe Mellberg. Aș fi mult mai liniștită fără el.

Martin înălță dintr-o sprânceană și Annika ridică mâinile în semn de apărare.

— Știu, nimic nu-l poate opri. S-ar ridica precum Lazăr din mormânt ca să ia parte la conferința de presă.

— O observație absolut corectă…

Martin puse ceașca de cafea în mașina de spălat vase și, în drum spre ușa de la bucătărie se opri și o îmbrățișă pe Annika.

— Mulțumesc, zise el. Mă duc să mă întâlnesc cu Tyra Hansson. Trebuie să se fi întors de la școală până la ora asta.

Ernst îl urmă abătut. Din punctul lui de vedere, pauza de

cafea fusese o mare dezamăgire.

Fjällbacka 1967

Viața era minunată. Incredibilă și absolut ireală, dar totuși perfect clară. Totul se schimbase în acea zi caldă de vară. Când circul părăsise Fjällbacka, Vladek nu plecase. Laila și cu el se întâlniseră în seara de după ultima reprezentație, iar el, ca și cum ar fi avut o înțelegere tacită cu ea, își împachetase totul și o urmase acasă, în apartamentul ei. Lăsase totul în urmă pentru ea. Pe mama și pe frații lui. Viața și cultura lui. Lumea lui.

După aceea, fuseseră mai fericiți decât își putuse Laila imagina vreodată că era posibil. În fiecare seară adormeau îmbrățișați în patul ei, care era mult prea mic, dar totuși îi cuprindea și pe ei, și dragostea lor. Întreaga lor casă era mult prea mică. Aveau doar o garsonieră cu o chicinetă, dar ciudat lucru, Vladek părea să se simtă bine acolo. Stăteau cum puteau, iar iubirea creștea pe zi ce trecea.

Iar acum avea să mai vină cineva. Mâna coborî înspre abdomen. Chiar dacă rotunjimea abia dacă era vizibilă pentru cei care nu știau, nu se putea abține să nu-și treacă des palma peste ea. Aproape că trebuia să se ciupească de braț ca să priceapă că era real. Că ea și Vladek aveau să fie părinți.

Îl văzu venind pe Vladek pe partea cealaltă a grădinii din fața blocului, la aceeași oră la care se întorcea întotdeauna acasă după lucru. Încă simțea ca un șoc electric de fiecare dată când îl vedea. El păru că-i simte privirea, căci ridică ochii și se uită în sus, spre fereastra lor. Cu un zâmbet larg, plin de iubire, îi făcu cu ochiul. Ea îi răspunse la fel și își mângâie din nou abdomenul.

— Cum se mai simte tata azi?

Jonas o sărută pe mama sa pe obraz, se așeză la masa din bucătărie și încercă să zâmbească.

Helga păru să nu audă întrebarea.

— E teribil tot ce s-a întâmplat cu fata aia de la grajd, spuse ea în schimb și-i puse în față o farfurie cu felii groase de pandișpan proaspăt. Trebuie să vă fie greu tuturor.

Jonas apucă bucata cea mai de sus și luă o îmbucătură mare.

— Mă răsfeți, mamă. Sau, mai bine zis, mă îngrași.

— Ei bine, erai atât de slab când erai mic. Puteam să-ți număr coastele.

— Știu. Am auzit asta de o mie de ori, cât de mic eram când m-am născut. Dar acum am aproape unu nouăzeci și nu am nicio problemă cu pofta de mâncare.

— E bine că mănânci la cât te miști. Tot alergatul ăsta de colo-colo. N-are cum să fie sănătos.

— Nu, doar se știe că mișcarea afectează sănătatea. N-ai făcut niciodată sport? Nici în tinerețe?

Jonas se întinse după încă o felie.

— În tinerețe? Vorbești de parcă aș fi o epavă.

Tonul Helgăi era sever, dar nu putu să oprească accesul de râs care făcea să i se ridice colțurile gurii. Jonas o făcea întotdeauna să zâmbească.

— Nu, nu ești o epavă. Antică era cuvântul pe care îl căutam.

— I-auzi, spuse ea și-l lovi ușor peste umăr. Dacă nu ești politicos, nu mai primești pandișpan și nici mâncare făcută în casă. O să trebuiască să te mulțumești cu ce-ți pune Marta pe masă.

— Dumnezeule, atunci o să murim de foame și eu, și Molly.

Jonas apucă și ultima felie de prăjitură.

— Trebuie să fie greu pentru fetele de la grajd să știe că

una dintre prietenele lor a trecut prin ceva atât de oribil, repetă Helga și mătură câteva firimituri invizibile de pe blat.

Bucătăria sclipea întotdeauna de curățenie. Jonas nu-și putea aminti dacă o văzuse vreodată murdară, iar mama lui nu stătea o clipă locului: curăța, cocea, gătea și avea grijă de tatăl lui. Se uită în jur. Părinții lui nu puneau mare preț pe lucrurile moderne, iar locul arăta la fel de ani de zile. Tapetul, ușile dulapurilor, linoleumul, mobila, totul era la fel cum își amintea din copilărie. Doar frigiderul și aragazul fuseseră schimbate cu reticență de-a lungul anilor. Însă îi plăcea că totul era la fel. Era constanta vieții lui.

— Da, sigur că e un șoc. Marta și cu mine o să vorbim cu fetele după-amiază, spuse el. Dar nu-ți face griji pentru asta, mamă.

— Bine, atunci nu-mi fac.

Helga ridică farfuria pe care mai rămăseseră doar niște firimituri.

— Cum a mers până la urmă ieri cu vaca?

— Bine. A fost un pic complicat să…

— JOOONAS! tună de la etaj vocea tatălui său. Ești aici?

Furia din vocea aceea era aproape palpabilă și Jonas observă expresia tensionată a mamei lui.

— Mai bine te-ai duce sus, zise ea și începu să șteargă masa cu o cârpă umedă. S-a înfuriat că n-ai venit ieri.

Jonas dădu din cap. Urcă treptele și simți cum mama lui îl țintuiește cu privirea.

Erica încă se simțea slăbită când ajunse la grădiniță. Era abia ora două și de obicei nu se ducea să-i ia pe copii înainte de patru, dar după coborârea în pivniță i se făcuse atât de dor de ei, încât se hotărâse să se ducă direct acolo. Avea nevoie să-i vadă, să-i strângă în brațe, să le audă vocile răsunătoare care îi acaparau întreaga viață.

— Mami!

Anton veni alergând spre ea cu brațele deschise. Era murdar din cap până-n picioare, o ureche i se ițea de sub căciulă și era atât de drăgălaș încât Erica simți cum îi crește inima de fericire. Se așeză pe vine și întinse mâinile ca să-l prindă. Avea să se murdărească și ea, dar nu conta.

— Mami!

Încă o voce subțirică se auzi din capătul opus al curții, iar Noel veni și el alergând, îmbrăcat cu totul în roșu, în timp ce Anton purta albastru, cu căciula pusă la fel de strâmb ca a fratelui lui. Semănau atât de mult și totuși erau atât de diferiți.

Erica îl puse pe Anton pe genunchiul drept și mai prinse un copil murdar care se agăță de gâtul ei. Nasul lui Noel rece ca gheața pe pielea ei o făcu să tremure și să râdă.

— Hei, cubuleț de gheață, te-ai gândit să-ți încălzești năsucul rece de mama?

Îl ciupi de nas și-l făcu și pe el să râdă. El îi ridică apoi puloverul și își puse mâinile înmănușate, reci și pline de murdărie pe burta ei, făcând-o să țipe. Amândoi băieții izbucniră în râs.

— Ce pușlamale sunteți! Vă așteaptă o baie caldă acasă.

Îi lăsă jos, se ridică și își trase puloverul.

— Haideți, neastâmpăraților, să mergem s-o luăm pe sora voastră, le spuse și arătă cu degetul spre clasa Majei.

Gemenilor le plăcea să o ia de la grădiniță ca să stea un pic cu copiii mari din grupa Majei. Iar Maja era la fel de încântată atunci când veneau. La cât de zvăpăiați puteau fi uneori frățiorii ei, primeau nemeritat de multă iubire din partea ei.

Când ajunseră acasă, începu operațiunea „decontaminarea“. De obicei, Erica detesta asta, dar în ziua aceea nu-i păsă de dezordinea din hol și nu se îngrijoră când Noel se așeză pe jos și începu să vocifereze dintr-un motiv pe care ea una nu-l înțelegea. Nimic din toate acelea nu mai conta după ce fusese în pivnița familiei Kowalski și înțelesese groaza pe care o simțise Louise cât stătuse legată acolo pe întuneric.

Copiii ei trăiau în lumină. Copiii ei erau lumină. Țipătul lui Noel, care o îngrozea de obicei, nu mai avu niciun efect. Îl mângâie doar pe cap, ceea ce-l făcu să se oprească mirat din țipat.

— Haideți să facem baie. Pe urmă dezghețăm mulți-mulți melci cu scorțișoară făcuți de bunica și îi mâncăm la televizor cu ciocolată caldă. Sună bine?

Le zâmbi copiilor care stăteau pe podeaua murdară a holului.

— Și nu mai mâncăm nici de seară. Terminăm în schimb înghețata din congelator. Și puteți să stați cât de târziu vreți.

Se lăsă o tăcere mormântală. Maja se uită neliniștită la ea, se apropie și-i puse o mână pe frunte.

— Ești bolnavă, mami?

Erica pufni în râs.

— Nu, dragilor, zise ea și îi strânse la piept. Mama nu e nici bolnavă, nici nebună. Vă iubesc doar nespus de mult.

Îi îmbrățișă strâns, bucurându-se de apropierea lor. Însă în fața ochilor văzu un alt copil. O fetiță care stătea singură pe întuneric.

Ricky ascunsese secretul adânc înăuntrul său, într-un loc special. După ce Victoria dispăruse, se tot gândise la el, îl întorsese pe toate părțile și încercase să înțeleagă dacă avea ceva de-a face cu dispariția ei. Nu credea asta, dar o urmă de îndoială exista. Mai gândește-te. Cele trei cuvinte i se învârteau în minte, mai ales serile când stătea întins în pat și se holba la tavan: mai gândește-te. Întrebarea era dacă acționase greșit, dacă să tacă fusese o greșeală uriașă. Dar era atât de simplu să lase secretele acolo unde erau, adânc înăuntru, îngropate pentru totdeauna, la fel cum avea să fie îngropată acum Victoria.

— Ricky?

Vocea lui Gösta îl făcu să tresară cum stătea acolo, pe canapea. Aproape că uitase de polițist și de toate întrebările lui.

— Nu ți-ai amintit nimic ce-ar putea fi relevant pentru anchetă? Acum când se pare că Victoria a fost ținută captivă aici în zonă?

Vocea lui Gösta era blândă și tristă, iar Ricky văzu cât de obosit era. Începuse să-i placă de polițistul bătrân care fusese persoana lor de contact în ultimele luni, și știa că și lui Gösta îi plăcea de el. Se înțelesese dintotdeauna bine cu adulții, și încă de când era mic i se spusese că era un suflet bătrân. Poate că era adevărat? Oricum ar fi fost, se simțea de parcă îmbătrânise o sută de ani într-o singură zi. Toată fericirea și speranțele pe care și le pusese în viitorul ce se așternea în fața lui dispăruseră în aceeași clipă în care murise Victoria.

Scutură din cap.

— Nu, v-am spus deja tot ce știu. Victoria era o fată obișnuită, cu prieteni obișnuiți și preocupări obișnuite. Iar noi suntem o familie obișnuită — mă rog, destul de normală, în orice caz…

Zâmbi și se uită la mama lui, dar ea nu-i zâmbi înapoi. Umorul care unise dintotdeauna familia dispăruse și el odată cu

Victoria.

— Am înțeles de la vecini că ați cerut public ajutor în legătură cu căutările din pădure și împrejurimi. Credeți că o să găsiți ceva?

Markus se uită plin de speranță la Gösta. Chipul lui era palid de epuizare.

— Așa sperăm. Oamenii au ieșit să ajute, așadar, cu puțin noroc, poate vom găsi ceva. Undeva sigur a fost ținută.

— Și celelalte fete? Cele despre care a scris în ziar?

Helena se întinse după ceașca de cafea. Îi tremura mâna și pe Ricky îl duru sufletul să vadă cât de mult slăbise. Fusese dintotdeauna minionă și subțirică, dar acum era atât de slabă, încât i se vedeau oasele pe sub piele.

— Continuăm să colaborăm cu celelalte secții de poliție. Cu toții ne dorim să rezolvăm cazul acesta, așa că ne ajutăm reciproc și facem schimb de informații. Vom face tot ce ne stă în putință ca să-l găsim pe cel care a răpit-o pe Victoria și, probabil, și pe celelalte fete.

— Voiam să spun…, zise Helena pe un ton ezitant. Credeți că același lucru…

Nu fu în stare să termine propoziția, dar Gösta păru să înțeleagă ce voia să întrebe.

— Nu știm. Dar da, e foarte probabil să…

Nici el nu duse propoziția la capăt.

Ricky înghiți cu greutate. Nu voia să se gândească prin ce trecuse Victoria. Dar imaginea prinse oricum contur și simți un val de greață urcând din stomac. Ochii ei albaștri frumoși care răspândeau întotdeauna atâta căldură. Așa voia să și-i amintească. La cealaltă imagine, cea teribilă, nu se putea gândi.

— Vom organiza o conferință de presă în după-amiaza asta, spuse Gösta după un moment de tăcere. Și din păcate, jurnaliștii vă vor contacta și ei. Dispariițiile fetelor au fost un subiect arzător mult timp, iar asta… ei bine, cred că e indicat să fiți pregătiți.

— Au fost deja pe aici și au sunat de câteva ori. Nu mai răspundem la telefon, spuse Markus.

— Nu înțeleg de ce nu ne pot lăsa în pace.

Helena scutură din cap. Părul tuns paj se mișcă ușor pe lângă fața femeii.

— Nu înțeleg…

— Așa este, dar, din păcate, nu vor face asta, spuse Gösta și se ridică. Trebuie să mă întorc la secție acum. Dar nu ezitați să mă contactați. Sunt disponibil la telefon 24 din 24. Și promit să vă țin la curent.

Se întoarse către Ricky și-i puse o mână pe umăr.

— Ai grijă de tata și de mama.

— O să fac tot ce pot.

Băiatul simțea responsabilitatea atârnându-i greu pe umeri. Dar Gösta avea dreptate. În momentul acela era mai puternic decât părinții lui. El era cel care trebuia să-i țină pe toți împreună.

Molly simți lacrimile fierbinți adunându-i-se sub pleoape. Era extrem de dezamăgită și lovi nervoasă cu piciorul în podeaua grajdului, făcând praful să se ridice.

— Chiar te-ai dilit!

— Fără expresii din astea, te rog.

Vocea Martei era glacială, iar Molly se făcu mică. Dar furia era prea mare ca să se poată abține.

— Dar vreau! Și-o să-i spun și lui Jonas despre asta.

— Știu că vrei, spuse Marta, încrucișându-și brațele, dar, ținând cont de situație, nu se poate. Și Jonas e de aceeași părere.

— Ce „situație“? N-am nicio legătură cu ce i s-a întâmplat Victoriei. De ce trebuie să sufăr eu din cauza asta?

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji și Molly le șterse frenetic cu mâneca jachetei. Se uită la Marta pe sub breton ca să vadă dacă lacrimile ei o înmuiaseră, dar în realitate știa deja răspunsul. Marta nici nu se clinti. O privea doar cu aerul ăla rece pe care Molly îl ura. Uneori își dorea ca Marta să se enerveze, să țipe și să înjure, să simtă ceva. Dar ea era întotdeauna la fel de calmă. Nu dădea niciodată înapoi și nu asculta.

Lacrimile îi curgeau acum șiroaie pe obraji. Nasul începuse și el să-i curgă, iar mâneca jachetei devenise lipicioasă.

— E prima competiție din sezon! Nu înțeleg de ce nu pot să particip doar din cauza a ce s-a întâmplat cu Victoria! Nu eu am omorât-o!

Poc! Palma se lipi usturător de piele înainte ca măcar să-și dea seama ce urma. Molly își duse fulgerător mâna la obraz. Era prima dată când Marta o lovea. Se opri brusc din plâns și Molly

rămase holbându-se la ea. Marta redeveni întruchiparea calmului și-și încrucișă brațele pe deasupra vestei de călărie.

— Destul, zise ea. Acum încetează să mai fii un țânc răsfățat și comportă-te ca oamenii normali.

Vorbele Martei o usturară la fel de mult ca palma. Nu i se mai spusese niciodată că e un țânc răsfățat. Bine, poate doar celelalte fete de la grajd, pe la spatele ei, dar asta era doar pentru că erau invidioase.

Molly continuă să se holbeze la Marta, cu mâna pe obraz. Apoi se întoarse pe călcâie și se năpusti afară din grajd. Celelalte fete șușotiră între ele când o văzură traversând în grabă curtea, plângând, dar puțin îi păsa de ele. N-aveau decât să creadă că plângea după Victoria. La fel cum făcuseră și ele cu o zi înainte.

Dădu ocol casei și trase de ușa cabinetului, dar era încuiată. Înăuntru era întuneric, Jonas nu era acolo. Molly rămase o clipă în zăpadă, tropăi pe loc ca să nu i se facă frig și se gândi unde putea fi Jonas. Apoi o luă din nou la fugă.

Deschise vijelios ușa casei bunicilor.

— Bunico!

— Doamne, ce s-a întâmplat?

Helga ieși pe hol, uscându-și mâinile pe un șervet de bucătărie.

— Jonas e aici? Trebuie să vorbesc cu el.

— Liniștește-te. Plângi așa de tare că abia înțeleg ce zici. Are ceva de-a face cu fata pe care a găsit-o Marta ieri?

Molly scutură din cap. Helga o conduse la masa din bucătărie și o ajută să se așeze într-un scaun.

— Eu… eu…

Vocea îi tremura și Molly respiră adânc de câteva ori. Atmosfera din bucătărie o ajută să se calmeze. Acasă la bunica era ca și cum timpul se oprise în loc, ca și cum lumea de afară continua să gonească în timp ce înăuntru totul era așa cum fusese dintotdeauna.

— Trebuie să vorbesc cu Jonas. Marta vrea să-mi interzică să merg la competiția de la sfârșitul săptămânii.

Suspină și tăcu un moment pentru ca bunica să poată înțelege cât de nedrept era totul.

Helga se așeză.

— Da, Martei îi place să hotărască pentru alții. E o idee bună să vezi ce spune și tatăl tău. E o competiție importantă?

— Da, foarte! Dar Marta zice că nu dă bine să merg acum după ce s-a întâmplat cu Victoria. Știu, e dureros, dar nu înțeleg de ce trebuie eu să pierd o competiție din cauza asta. Maimuța aia de Linda Bergvall o să câștige sigur doar pentru că nu mă duc eu, și o să fie a naibii de plină de ea pe urmă, chiar dacă știe că aș distruge-o dacă aș putea veni. O să mor dacă nu mă duc mâine acolo!

Cu un gest dramatic, își puse capul pe brațe, pe masa din bucătărie, și suspină.

Helga o bătu ușor pe umăr.

— Ei hai, nu e chiar așa de rău și, până la urmă, părinții tăi sunt cei care decid. Se trezesc cu noaptea-n cap și bat toată țara de dragul tău. Dacă ei cred că n-ar trebui să participi la competiția asta… ei bine, nu prea e nimic de făcut.

— Dar Jonas sigur va înțelege, nu crezi? zise Molly și se uită rugător la Helga.

— Vezi tu, îl cunosc pe tatăl tău de când era atât de mic, zise Helga ținând degetul mare și arătătorul la un centimetru distanță unul de altul, și o cunosc și pe mama ta de îndeajuns de mult timp. Crede-mă, niciunul din ei nu poate fi convins să facă ceva dacă nu vrea. Așa că, dacă aș fi în locul tău, aș înceta să mă mai plâng și m-aș gândi în schimb la următoarea competiție.

Molly se șterse pe față cu un șervețel pe care i-l dăduse Helga.

Își suflă bine nasul și se ridică să arunce șervețelul la coș. Cel mai rău era că bunica avea dreptate. Era inutil să încerce să vorbească cu părinții ei când se hotărâseră deja. Dar avea de gând să încerce. Poate că Jonas urma să fie de partea ei în final.

Lui Patrik îi luase o oră să se încălzească puțin, iar lui Mellberg avea să-i ia și mai mult. Să iasă în pădure la minus șaptesprezece grade în pantofi de stradă și haină de fâș era de-a dreptul nebunesc, iar Mellberg stătea acum într-un colț al sălii de conferințe, cu buzele vinete.

— Cum ești, Bertil? Ți-e frig? zise Patrik.

— Ptiu, drace, zise Mellberg, făcând genuflexiuni și lovindu-se cu mâinile peste piept ca să-și pună sângele în mișcare. Aș avea nevoie de un whisky triplu.

Patrik se înfioră imaginându-și-l pe Bertil Mellberg venind abțiguit la conferința de presă. Deși întrebarea era dacă varianta

trează ar fi fost cu adevărat mai bună.

— Cum crezi că ar trebui să procedăm? zise el.

— Mă gândeam să vorbesc eu și tu să mă susții. Jurnaliștilor le place să aibă un lider capabil, pe care să se bazeze în asemenea situații.

Mellberg încercă să pară cât de autoritar putu în timp ce-i clănțăneau dinții.

— Sigur, spuse Patrik și oftă în sinea lui cu atâta patos încât fu sigur că Mellberg îl auzi.

Întotdeauna era aceeași poveste. Era la fel de greu să-l facă pe Mellberg să fie util într-o anchetă pe cât era să prindă muște cu bețigașe chinezești. Dar când venea vorba să fie în centrul atenției sau să-și însușească meritele altora, nimic nu-l oprea.

— Le dai tu drumul hienelor?

Mellberg îi făcu un semn cu capul Annikăi, care se ridică și se duse la ușă. Pregătise totul cât ei fuseseră în pădure, iar Mellberg primise un rezumat al celor mai importante aspecte și o foaie de hârtie cu notițe. Nu mai puteau decât să spere că nu-i va face de râs mai rău ca de obicei.

Jurnaliștii intrară agale și Patrik îi salută pe câțiva pe care îi recunoscu, atât reporteri din presa locală, cât și câțiva din presa națională pe care-i întâlnise cu diferite ocazii. Ca de obicei, văzu și câteva fețe noi. Ziarele păreau să schimbe extrem de des jurnaliștii.

Se așezară și șușotiră un pic între ei, iar fotografii se aliniară ca de obicei să prindă cele mai bune locuri. Patrik spera ca buzele lui Mellberg să arate mai puțin vinete în fotografii, dar se temea că avea să arate ca și cum venise de la morgă.

— Suntem toți? zise Mellberg tremurând.

Jurnaliștii voiau deja să înceapă să pună întrebări, dar polițistul ridică mâna disprețuitor.

— Răspundem și la întrebări imediat, dar mai înainte îi dau cuvântul lui Patrik Hedström, care va face un rezumat a ceea ce s-a întâmplat.

Patrik se uită uimit la el. Poate că Mellberg își dădea totuși seama că nu avea pregătit un discurs atât de clar pentru jurnaliștii din fața lor.

— Sigur, mulțumesc…

Patrik își drese glasul și făcu un pas în față, oprindu-se lângă Mellberg. Își adună o clipă gândurile, cântărind ceea ce

voia să spună și să omită. Un cuvânt aruncat aiurea îi putea afecta grav, la fel cum le putea oferi cel mai mare atu al unei anchete: publicul. Era important să ofere informații suficiente și corecte pentru a obține o reacție în lanț sub forma răspunsurilor primite de la oamenii obișnuiți. Era ceva ce învățase de-a lungul anilor ca polițist și anume că există întotdeauna persoane care, fără să-și dea seama, au văzut sau au auzit ceva relevant. Prea multe informații sau informații greșite puteau însă să-i ofere suspectului un avantaj. Dacă acesta știa ce informații deținea poliția, îi era mai ușor să-și șteargă urmele sau să înceteze să mai facă aceeași greșeală data următoare. Căci acela era cel mai mare risc, că avea să se mai întâmple o dată. Un criminal în serie nu se oprea de unul singur, cel puțin nu acela. Patrik avea un sentiment neplăcut în legătură cu cazul respectiv.

— Victoria Hallberg a fost găsită ieri într-o zonă împădurită la est de Fjällbacka. A fost lovită de o mașină în ceea ce a fost, indiscutabil, un accident. A fost dusă la spitalul din Uddevalla unde s-au făcut mari eforturi pentru a-i salva viața. Din nefericire, rănile ei au fost prea grave și la ora 11:14 a fost declarat decesul.

Făcu o pauză și se întinse după unul dintre paharele cu apă pe care Annika le pregătise.

— Am făcut căutări în zona în care a fost găsită victima și aș vrea să le mulțumesc cu această ocazie tuturor celor care au venit și au ajutat. Altfel, nu prea mai am multe de spus. Colaborăm bineînțeles în continuare cu secțiile de poliție care au cazuri asemănătoare pentru a le găsi pe fete și pentru a-l prinde pe cel care le-a răpit.

Patrik mai luă o gură de apă.

— Întrebări?

Mâinile se ridicară toate în același timp și unii dintre jurnaliști începură să vorbească direct, fără să le fi fost dat cuvântul. Aparatele foto din fața lui Patrik se declanșară, așa cum o făcuseră pe tot parcursul declarației lui, și trebui să reziste impulsului de a-și aranja părul. Era ciudat să-și vadă chipul imprimat în format mare pe paginile ziarelor.

— Kjell?

Arătă cu degetul spre Kjell Ringholm de la *Bohusläningen*, cel mai mare ziar local. Kjell asistase poliția în anchetele precedente, iar Patrik îi dădu un pic mai multă atenție.

— Ai spus că era rănită. Ce fel de răni erau? Le-a căpătat în urma accidentului auto sau pe unele le avea de dinainte?

— Nu pot comenta în privința acestui aspect, răspunse Patrik. Pot doar să spun că a fost lovită de o mașină și că a murit apoi în urma rănilor suferite.

— Avem informații cum că fusese torturată, continuă Kjell.

Patrik înghiți în sec și văzu în fața ochilor orbitele goale ale Victoriei și gura din care lipsea limba. Însă erau informații pe care trebuia să le țină pentru sine. Ura oamenii care nu puteau să-și țină pliscul. Chiar era necesar să împrăștie astfel de zvonuri?

— Având în vedere investigația, nu putem comenta tipul și gravitatea rănilor Victoriei.

Kjell se pregătea să mai spună ceva, dar Patrik îl opri cu un gest și-i dădu cuvântul reporterului de la *Expressen*, Sven Niklasson. Și ei comunicaseră legat de o anchetă și știa că Niklasson era ager la minte și bine educat, și că nu scria niciodată despre ceva ce-ar fi putut dăuna unei investigații.

— S-au găsit dovezi cum că a fost abuzată sexual? Și ați găsit vreo legătură cu celelalte fete dispărute?

— Nu știm încă. Mâine i se face autopsia. Iar cât despre celelalte fete, nu pot ca în situația dată să divulg ceea ce știm în legătură cu un posibil numitor comun. Însă cum am mai spus, lucrăm împreună cu secțiile respective și sunt convins că vom da de urma făptașului.

— Sunteți siguri că este vorba despre un *singur* făptaș? luă cuvântul reporterul de la *Aftonbladet*, fără să ceară permisiunea. Nu e posibil să fie mai mulți, ba chiar un grup? Ați verificat, de exemplu, dacă are vreo legătură cu traficul de carne vie?

— După cum arată lucrurile, nu ne rezumăm la o singură direcție, iar asta include și numărul făptașilor. Bineînțeles că s-a vehiculat posibilitatea existenței unei rețele de trafic de ființe umane, dar cazul Victoriei contrazice în linii mari această teorie.

— De ce? insistă reporterul de la *Aftonbladet*.

— Pentru că avea răni de asemenea natură încât nu se punea problema să fie vândută în vreun fel.

Kjell îl cercetă cu privirea pe Patrik.

Patrik scrâșni din dinți. Concluzia era corectă și divulga mai multe decât ar fi vrut, dar atât timp cât nu confirmase nimic, ziarele nu puteau decât să speculeze.

— Cum ziceam, analizăm toate indiciile posibile, atât cele

verosimile, cât și cele neverosimile. Nu excludem nimic.

Îi lăsă pe jurnaliști să pună întrebări încă un sfert de oră, dar majoritatea erau fără răspuns, fie pentru că nu-l știa, fie pentru că era secret. Din păcate, mult prea multe intrau în prima categorie. Cu cât era întrebat mai multe detalii, cu atât era mai clar cât de puțin știa de fapt poliția. Trecuseră patru luni de când Victoria dispăruse, iar pentru celelalte localități și mai mult timp. Cu toate astea, nu ajunseseră la nicio concluzie. Frustrat, se hotărî să pună punct întrebărilor.

— Bertil, ai vrea să adaugi ceva?

Patrik se dădu la o parte pentru a-l face pe Mellberg să se simtă ca și cum el fusese cel care ținuse conferința de presă.

— Da, aș vrea să profit de moment și să spun următoarele: partea bună a faptului că prima dintre fetele dispărute a fost găsită în circumscripția noastră este tocmai experiența incredibilă de care dispunem la secție. Sub conducerea mea, am soluționat o serie de cazuri foarte dificile, iar palmaresul meu este deja…

Patrik îl întrerupse punându-i o mână pe umăr.

— Nu pot decât să fiu de acord. Vă mulțumim pentru întrebări și presupun că ne mai auzim.

Mellberg se uită cu dușmănie la el.

— N-am apucat să-mi termin ideea, șuieră el. Voiam să amintesc de perioada în care am lucrat pentru poliția din Göteborg și toți anii de experință cu cazuri la nivel înalt. E important să aibă toate detaliile corecte atunci când or să-mi facă portretul.

— Absolut, zise Patrik și îl conduse ușor dar ferm pe Mellberg afară din încăpere în timp ce jurnaliștii și fotografii își adunau lucrurile.

— Însă n-ar fi avut timp să-și predea articolele la timp dacă nu ne opream acum. Și ținând cont de rezumatul bun pe care l-ai făcut, m-am gândit că e important ca reportajul despre conferința de presă să apară în ziarele de mâine dimineață, ca să beneficiem de impulsul de care avem nevoie din partea presei.

Patrik se rușină de aiurelile pe care le îndruga, dar care păreau să funcționeze, căci șeful lui se înseninâ din nou.

— Da, firește. Bine gândit, Hedström. Ai și tu momentele tale.

— Mersi, zise Patrik obosit.

Să se ocupe de Mellberg presupunea la fel de mult efort cât ancheta propriu-zisă. Dacă nu mai mult.

— De ce nu vrei nici acum să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat? Doar au trecut atâția ani, nu?

Terapeutul închisorii, Ulla, se uită la ea peste ochelarii roșii.

— De ce continui să întrebi? După atâția ani? răspunse Laila.

În primii ani se simțise presată că i se cerea să povestească totul, să se întoarcă împotriva ei însăși și să destăinuie toate detaliile acelei zile și a perioadei de dinainte. Dar acum nu-i mai păsa. Nimeni nu se mai aștepta ca ea să răspundă la întrebări și jucau doar un joc bazat pe înțelegere reciprocă. Laila înțelegea că Ulla trebuia să întrebe în continuare, iar Ulla înțelegea că Laila nu avea să răspundă. Ulla lucra acolo de zece ani. Înaintea ei fuseseră alții, și stătuseră mai mult sau mai puțin, în funcție de aspirațiile fiecăruia. Să lucreze la reabilitarea psihică a deținuților nu oferea cine știe ce răsplată, fie că era vorba de bani, carieră sau satisfacția unor rezultate bune. Majoritatea deținutelor nu mai puteau fi salvate, lucru de care erau cu toții conștienți. Și totuși, trebuiau să muncească, iar Ulla părea unul dintre terapeuții cei mai satisfăcuți de rolul lor acolo. Iar asta o făcea la rândul ei pe Laila să fie mulțumită să stea acolo, deși știa că n-aveau să ajungă nicăieri cu discuția.

— Se pare că aștepți cu plăcere vizita Ericăi Falck, zise Ulla, iar Laila tresări.

Era un subiect nou de conversație. Nu unul dintre cele vechi și familiare, în jurul cărora se învârteau cu abilitate. Simți cum încep să-i tremure mâinile așezate pe genunchi. Nu-i plăceau întrebările noi, iar Ulla, conștientă de situație, tăcu și așteptă un răspuns.

Laila dădea o luptă în sinea ei. Deodată trebuia să ia o decizie: să tacă sau să răspundă. Nu se mai potrivea niciunul dintre răspunsurile mecanice pe care le putea repeta și în somn.

— E altceva, zise ea într-un final și speră că era de ajuns.

Dar Ulla părea să fie neobișnuit de perspicace în ziua aceea. Ca un dulău care refuza să dea drumul osului pe care în sfârșit îl apucase.

— În ce sens? Vrei să spui că e o întrerupere a rutinei

zilnice, sau te referi la altceva?

Laila își împreună mâinile pentru a le ține nemișcate. Întrebarea o bulversa. Nu știa clar ce voia să obțină întâlnindu-se cu Erica. Ar fi putut continua să refuze rugămințile ei insistente de a-i face o vizită. Ar fi putut continua să trăiască în lumea ei, în vreme ce anii ar fi trecut încet pe lângă ea și singurul lucru care s-ar fi schimbat ar fi fost imaginea din oglindă. Dar cum să facă așa ceva când răul își făcuse din nou apariția? Când aflase nu doar că făcea noi victime, ci și că era atât de aproape de ea.

— Îmi place de Erica, zise Laila. Și e limpede. E o pauză de la rutina plictisitoare.

— Cred că e mai mult de atât, zise Ulla, privind-o țintă în ochi. Știi ce vrea. Vrea să audă despre ceea ce am încercat de atâtea ori să vorbim. Ceea ce nu vrei să povestești.

— Asta e problema ei. Nimeni n-o obligă să vină aici.

— Așa e, zise Ulla. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva, în sinea ta, îți dorești să-i povestești totul Ericăi și să scapi de povară. Dacă nu cumva s-a apropiat de tine într-un fel în care noi am eșuat, în ciuda faptului că am încercat.

Laila nu răspunse. De încercat încercaseră cu siguranță. Dar nu era sigură că ar fi putut răspunde, chiar și dacă ar fi vrut. Era mult prea mult. Și de unde ar fi putut să înceapă: cu prima lor întâlnire, cu răul care creștea, cu acea ultimă zi sau cu ceea ce se întâmpla în prezent? Cu ce să înceapă ca să facă pe cineva să înțeleagă ceea ce ea însăși nu putea pricepe?

— E oare posibil să fi dezvoltat un blocaj față de noi, să fi ținut totul în tine atât de mult încât să nu te mai poți elibera?

Ulla își înclină capul. Laila se întrebă dacă era un gest pe care îl învățau la facultatea de psihologie. Toți terapeuții cu care se întâlnise făcuseră acel gest.

— Ce mai contează? A trecut atâta timp.

— Da, dar ești încă aici. Și cred că din anumite puncte de vedere alegerea e a ta. Nu pare că-ți dorești să duci o viață obișnuită, în afara zidurilor închisorii.

De-ar fi știut Ulla cât de multă dreptate avea. Laila nu și-ar fi dorit să trăiască în afara închisorii, nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă asta. Dar nu era tot adevărul. Nu îndrăznea. Nu îndrăznea să trăiască în aceeași lume în care exista acel rău pe care îl văzuse de aproape. Închisoarea era singurul loc în care se putea simți în siguranță. Poate că nu era o viață obișnuită, dar era

o viață și încă singura pe care o cunoștea.

— Nu vreau să mai vorbesc, spuse Laila și se ridică.

Ulla o scrută cu privirea. Părea că o citește ca pe o carte deschisă. Laila nu voia să fie așa. Existau lucruri pe care spera ca nimeni să nu le vadă niciodată.

Era responsabilitatea lui Dan să le ducă pe fete la școala de călărie, dar apăruse o problemă la serviciu și Anna le dusese acolo cu mașina. Se bucurase ca un copil că Dan o rugase să se ocupe, că-i ceruse ceva pur și simplu. Însă până atunci evitase grajdurile. Ura caii din adâncul sufletului. Animalele acelea mari o speriau, o frică ce-și avea rădăcinile în lecțiile obligatorii de călărie din copilărie. Mamei lor, Elsy, îi intrase în cap că ea și Erica trebuiau să învețe să călărească, ceea ce însemnase doi ani de chin pentru ambele surori. Fusese un mister pentru Anna cum celelalte fete de la grajd puteau fi atât de obsedate de cai. Ea una credea că nu erau deloc de încredere, iar inima continua să-i bată cu putere când își amintea senzația de a încerca să rămână în șa pe un cal care se ridica pe picioarele dinapoi. Firește, caii puteau să-i simtă frica de la un kilometru, dar nu conta. Acum se gândea doar să le lase pe Emma și Lisen acolo și apoi să se țină la o distanță sigură.

— Tyra!

Emma sări din mașină și se grăbi spre fata care traversa curtea. I se aruncă în brațe, iar Tyra o prinse și o învârti.

— Vai, dar ce-ai crescut de când te-am văzut ultima oară! În curând o să mă întreci, zise Tyra zâmbind scurt, iar Emma radie de fericire.

Tyra era preferata ei dintre fetele care veneau la școala de călărie, și o adora.

Anna se apropie de ele. Lisen o zbughise drept în grajd imediat ce coborâse din mașină, așa că n-avea s-o mai vadă până la plecare.

— Cum te mai simți azi? zise ea și o bătu ușor pe umăr pe Tyra.

— Oribil, zise Tyra.

Avea ochii roșii și nu părea să fi dormit deloc noaptea de dinainte.

Puțin mai departe, în curte, cineva venea înspre grajd, iar Anna își dădu seama imediat că era Marta Persson.

— Bună ziua, spuse ea când Marta se apropie. Ce mai faceți?

Fusese dintotdeauna de părere că Marta era nespus de frumoasă, cu trăsăturile ei sculpturale, pomeți înalți și păr negru, dar în ziua aceea părea extenuată.

— E cam haos pe-aici, răspunse Marta. Unde e Dan? De obicei nu vii aici de bunăvoie.

— A fost nevoit să rămână peste program. E săptămâna evaluărilor.

Dan era pescar, însă fiindcă nu te mai puteai întreține din asta în Fjällbacka, lucra deja de mulți ani ca profesor la școala din Tanumshede. Timpul pe care îl petrecea pescuind se micșorase până ce ajunsese un fel de hobby, dar se lupta ca măcar să-și permită să păstreze barca.

— N-ar trebui să înceapă lecția curând? întrebă Anna și se uită la ceas.

Era aproape ora cinci.

— Azi o să fie o lecție mai scurtă. Jonas și cu mine suntem de părere că trebuie să le spunem fetelor despre Victoria. Poți veni și tu, dacă tot ești aici. I-ar plăcea Emmei.

Marta o luă din loc și grupul o urmă în sala de ședințe, așezându-se alături de celelalte fete. Lisen era deja acolo și îi aruncă Annei o privire serioasă.

Marta și Jonas stăteau unul lângă altul și așteptau ca zumzetul să înceteze.

— Ați auzit cu siguranță ce s-a întâmplat, zise Marta, și toată lumea dădu din cap.

— Victoria a murit, spuse Tyra încet.

Lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji și se șterse la nas pe mâneca puloverului.

Marta păru că nu știe cum să continue, și în schimb inspiră adânc.

— Da, așa este. Victoria s-a prăpădit ieri la spital. Știm că ați fost toate îngrijorate, că i-ați dus dorul, și că felul în care s-a terminat totul este… îngrozitor.

Anna văzu cum Marta se uita la soțul ei căutând sprijin, iar Jonas dădu din cap.

— Da, e teribil de greu să ne imaginăm că se poate întâmpla așa ceva. Propun să păstrăm un moment de reculegere pentru Victoria și familia ei. Ei sunt cei mai afectați în momentul

ăsta și aș vrea să simtă că ne gândim la ei.

Jonas tăcu și își lăsă capul în jos.

Cu toții îi urmară exemplul. Ceasul din sala de ședințe ticăi și când minutul se încheie, Anna ridică privirea. Peste tot în jurul ei erau puștoaice cu expresii îndârjite și nefericite.

Marta vorbi din nou.

— Nu știm mai multe decât voi despre ce i s-a întâmplat Victoriei. Dar poliția va veni sigur aici și va vorbi iarăși cu noi. Atunci vom ști mai multe, și mi-aș dori ca toată lumea să ajute și să răspundă întrebărilor polițiștilor.

— Dar nu știm nimic. Am vorbit deja cu ei de mai multe ori și nimeni nu știe nimic, zise Tindra, o fată înaltă și blondă cu care Anna vorbise odată.

— Știu că pare așa, dar poate e ceva de care nu vă dați seama că ar putea fi de ajutor. Așa că răspundeți la întrebări, indiferent ce vor să știe.

Jonas se uită la fiecare fată în parte.

— Bine, mormăiră ele.

— Bun, atunci vom face tot ce putem să ajutăm, zise Marta. Iar acum e timpul să începem lecția. Suntem cu toții în stare de șoc, dar poate că ar fi bine să ne gândim și la altceva pentru o vreme. Știți despre ce e vorba, așa că nu trebuie decât să ne apucăm de lucru.

Anna le luă pe Emma și pe Lisen de mână și porniră spre grajd. Fetele păreau uimitor de calme. Anna privi cu un nod în gât cum pregătesc caii, cum îi conduc în padocul acoperit și cum urcă în șa. Era și ea afectată. Chiar dacă fiul ei nu împlinise decât o săptămână, știa cât de dureros era să pierzi un copil.

Se duse și se așeză în tribună. Deodată, auzi pe cineva plângând înăbușit în spatele ei. Când se întoarse, observă că Tyra se așezase puțin mai sus, împreună cu Tindra.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea? zise Tyra printre suspine.

— Am auzit că cineva i-a scos ochii, șopti Tindra.

— Ce? aproape că strigă Tyra. De unde știi? Am vorbit cu un polițist mai devreme și nu mi-a zis nimic de așa ceva.

— Unchiul meu a fost unul dintre asistenții de pe ambulanța care a luat-o ieri. Nu mai avea deloc ochi, așa a zis.

— O, nu.

Tyra se aplecă înainte. Părea că o să verse.

— Crezi că e cineva cunoscut? zise Tindra cu un entuziasm abia mascat.

— Ai înnebunit? făcu Tyra, iar Anna simți că trebuie să pună punct conversației.

— Destul.

Urcă și își puse mâinile pe umerii Tyrei.

— N-are rost să facem speculații. Și nu vezi că Tyra e supărată?

Tindra se ridică.

— Mda, în orice caz cred că e același dement care le-a omorât și pe celelalte fete.

— Nici nu știm dacă sunt moarte, zise Anna.

— Sigur că sunt, zise Tindra sigură de sine. Și probabil că nici ele nu mai au ochi.

Anna înghiți valul acru de vomă care îi urcase din stomac și o îmbrățișă pe Tyra, ai cărei umeri se scuturau și mai tare.

Patrik păși în holul cald. Era extenuat. Fusese o zi lungă, dar oboseala era provocată în primul rând de ancheta la care lucra. Uneori își dorea să aibă o slujbă monotonă, într-un birou sau o fabrică, și nu una în care soarta oamenilor depindea de cât de bine își făcea treaba. Erau atâtea pentru care se simțea responsabil. În primul rând pentru familia victimei, care-și punea toate speranțele în poliție, care avea nevoie de răspunsuri pentru a putea, dacă era posibil, să se împace cu cele întâmplate. Apoi victimele însele, care-l implorau la rândul lor să-l găsească pe cel care pusese capăt vieților lor înainte de vreme. Însă cea mai mare responsabilitate o simțea acum pentru fetele dispărute care poate erau încă în viață și pentru cele care nu fuseseră răpite încă. Atât timp cât făptașul era liber și neidentificat, și mai multe fete puteau suferi. Fete care trăiau, respirau, râdeau și nici nu se gândeau că zilele lor erau numărate din cauza minții bolnave a unui posibil criminal.

— Tati!

Un mic proiectil uman se aruncă asupra lui și imediat după aceea mai apărură încă două, și căzură toți grămadă. Patrik își simți turul pantalonilor ud de la zăpada de pe prețul de la intrare, dar ignoră senzația. Cu copiii aproape, totul părea bine. Pentru câteva secunde, fu perfect, dar pe urmă începu scandalul:

— Au! țipă Anton din toți rărunchii. Noel m-a ciupit!

— Ba nu! țipă Noel.

Ca și cum ar fi vrut să demonstreze că nu făcuse nimic înainte, îl ciupi imediat pe fratele lui. Anton scoase un urlet de durere și lovi sălbatic cu mâinile.

— Ajunge…

Patrik îi despărți și încercă să pară supărat. Maja se duse lângă el și-l imită.

— Nu ciupiți! zise ea și amenință cu degetul. Dacă vă certați, mergeți în dime-out.

Patrik își înăbuși un hohot de râs. Înțelesese greșit toată treaba cu time-outul încă de mică și nu reușiseră să o învețe pronunția corectă.

— Mulțumesc, draga mea, mă descurc, zise el și se ridică, ținând câte un băiețel sub fiecare braț.

— Mami! Gemenii se ceartă!

Maja alergă la Erica, în bucătărie, iar Patrik o urmă.

— Nu…, zise Erica și făcu ochii mari. Se ceartă? Nu e posibil așa ceva, nu?

Zâmbi și-l sărută pe Patrik pe obraz.

— Masa e gata, așa că instalează-i pe scandalagii la locurile lor, să vedem dacă niște clătite o să-i binedispună.

Planul funcționă și după ce copiii, sătui și mulțumiți, fură lăsați să se uite la Bolibompa, Erica și Patrik se bucurară de un rar moment de liniște la masa din bucătărie.

— Cum merg lucrurile? întrebă Erica și sorbi dintr-o ceașcă de ceai.

— Abia am început.

Patrik se întinse după zahăr și-și puse cinci linguriță în ceai. În momentul acela nu putea să se concentreze la nicio regulă de dietă. Erica îi controlase foarte strict alimentația de când începuse să aibă probleme cu inima, în aceeași perioadă în care se născuseră gemenii. Însă în seara aceea îl lăsă în pace. Patrik închise ochii și savură prima înghițitură fierbinte și dulce de ceai.

— Jumătate din oraș a ajutat la căutările prin pădure azi, dar n-am găsit nimic. Și apoi am avut conferința de presă după-amiază. Probabil că ai văzut deja ziarele online?

Erica dădu din cap că da. Ezită o clipă, apoi se ridică și scoase ultimele prăjituri cu scorțișoară ale Kristinei din congelator, le puse pe o farfurie și le băgă în cuptorul cu

microunde. Câteva minute mai târziu, în bucătărie se răspândi o aromă delicioasă de unt și scorțișoară.

— Nu există pericolul să ștergeți urmele dacă jumătate din Fjällbacka tropăie prin pădure?

— Da, evident, dar nu avem nicio idee ce distanță a parcurs fata, iar zăpada a acoperit toate urmele de pași de dimineață. Așa că am crezut că merită să riscăm.

— Cum a mers conferința de presă?

Erica scoase farfuria din cuptorul cu microunde și o așeză pe masă.

— Nu avem prea multe informații de oferit, așa că jurnaliștii au pus întrebări, iar noi n-am prea putut răspunde.

Patrik se întinse după o prăjitură, dar trase o înjurătură și-i dădu repede drumul din mână.

— Lasă-le să se răcească un pic.

— Mersi de pont.

Patrik își suflă pe degete.

— N-ați putut răspunde din motive care țin de anchetă?

— Mda, aș vreau eu să fi fost ancheta, dar mai degrabă a fost pentru că n-avem nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Când a dispărut, a fost ca și cum s-ar fi evaporat. Nicio urmă, nimeni nu a văzut sau auzit nimic, nicio legătură cu celelalte fete dispărute. Și brusc, a apărut din nou.

Rămaseră tăcuți o vreme. Patrik atinse din nou o prăjitură și constată că se răcise destul.

— Am auzit ceva de niște răni, zise Erica pe un ton precaut.

Patrik ezită. N-ar fi trebuit să povestească nimănui din afară despre răni, dar părea că informația se răspândise deja și el avea cu siguranță nevoie să vorbească despre asta. Erica nu era doar soția lui, ci și cea mai bună prietenă. În plus, dintre ei doi, ea avea mintea cea mai ageră.

— Așa e. De fapt, nu știu ce-ai auzit.

Încercă să tragă de timp mușcând dintr-o prăjitură, dar se simțea un pic rău și i se păru că nu era așa de gustoasă cum ar fi trebuit să fie.

— Am auzit că nu mai avea deloc ochi.

— Da, ochii… i-au fost scoși. Încă nu știm cum s-a întâmplat. Pedersen o să-i facă autopsia mâine la prima oră.

Ezită din nou.

— Limba era tăiată și ea.

— Dumnezeule, făcu Erica.

Până și ea părea să-și fi pierdut apetitul și puse înapoi pe farfurie jumătatea de prăjitură care-i rămăsese.

— S-a întâmplat de mult?

— Cum adică?

— Rănile erau noi sau vindecate?

— Bună întrebare. Dar nu știu. Sper să primesc toate detaliile mâine de la Pedersen.

— Ar putea fi ceva religios? Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Sau chiar o dovadă oribilă de misoginism? Nu avea voie să se uite la el și trebuia să-și țină gura.

Erica vorbea gesticulând, iar Patrik rămase uimit, ca întotdeauna, de mintea ageră a soției lui. El unul nu ajunsese atât de departe când încercase să speculeze cu privire la motivul crimei.

— Și urechile? continuă ea.

— Ce-i cu urechile?

Patrik se aplecă peste masă și se umplu de firimituri pe mâini.

— Păi, mă gândeam la ceva… imaginează-ți că cel care a făcut asta, cel care a lipsit-o de vedere și de abilitatea de a vorbi, i-a distrus și auzul. A vrut să o lase fără nicio posibilitate de a comunica. Ce putere trebuie să-i fi dat asta făptașului…

Patrik o privi țintă. Încercă să-și imagineze ceea ce descrisese Erica și simplul gând îl oripilă. Ce soartă îngrozitoare. În cazul acela, poate că fusese o binecuvântare că Victoria nu supraviețuise, chiar dacă părea lipsit de inimă să gândească așa.

— Mami, iar se ceartă.

Maja stătea abătută în ușa bucătăriei. Patrik se uită la ceasul de pe perete.

— Aoleu, dar e ora de culcare.

Se ridică.

— Să jucăm piatră-hârtie-foarfece?

Erica scutură din cap, se apropie de el și-l sărută pe obraz.

— Culc-o tu pe Maja, mă ocup eu de gemeni în seara asta.

— Mulțumesc, zise el și o luă pe Maja de mână.

Urcară treptele până la etaj în timp ce micuța turuia cu entuziasm despre cum își petrecuse ziua. Însă Patrik nu auzea ce-i spunea. Gândurile lui se tot întorceau la o fată captivă și

neputincioasă.

Jonas trânti ușa de la intrare și nu trecu mult până când Marta apăru din bucătărie. Cu brațele încrucișate, se rezemă de tocul ușii. Înțelese că se aștepta la acea discuție și calmul ei îl enerva și mai tare.

— Am vorbit cu Molly. Ce dracu'! N-ar trebui să luăm împreună asemenea decizii?

— Da, așa mă gândeam și eu. Dar uneori se pare că nu înțelegi ce trebuie făcut.

Jonas respiră adânc. Știa că Molly era singura persoană care-l putea face să răbufnească.

Coborî vocea.

— Abia aștepta competiția. E prima din sezon.

Marta îi întoarse spatele și intră în bucătărie.

— Mâncam de prânz. Intră dacă ai chef de scandal.

Jonas își agăță haina în cuier, își scoase cizmele și îi scăpă o înjurătură când călcă pe podea și șosetele se udară instantaneu de la zăpada pe care o adusese pe încălțări. Nu era niciodată un semn bun când Marta își făcea de lucru pe lângă aragaz, și asta părea să indice mirosul din bucătărie.

— Îmi pare rău că am țipat.

Veni prin spatele ei și-și puse mâinile pe umerii ei. Marta amesteca într-o oală și Jonas aruncă un ochi în ea. Nu era foarte clar ce gătea, dar orice ar fi fost, nu arăta deloc apetisant.

— Cârnat Stroganoff, răspunse ea la întrebarea nepusă.

— Poți măcar să-mi explici de ce? zise el cu blândețe și continuă să-i maseze umerii.

O cunoștea atât de bine, știa că nu ajuta cu nimic să strige și să se certe. Așa că încercă o altă tactică. Îi promisese lui Molly să încerce măcar. Fata fusese de neconsolat când vorbiseră ultima dată și cămașa îi era încă udă pe piept de la lacrimile ei.

— O să dea prost dacă mergem la cursă acum. Molly trebuie să învețe că lumea nu se învârte în jurul ei.

— Nu cred că ar avea nimeni nimic împotrivă..., protestă el.

Marta se întoarse și se uită în sus la el. Lui Jonas îi plăcuse dintotdeauna că era așa mică pe lângă el. Îl făcea să se simtă puternic, protector. Dar în sufletul lui știa că nu era așa. Ea era mai puternică decât el, așa fusese dintotdeauna.

— Dar nu înțelegi? Știi cum vorbesc oamenii pe aici. E clar că nu o putem lăsa pe Molly să concureze după ce s-a întâmplat ieri. Școala de călărie funcționează cu chiu cu vai și reputația noastră e cel mai important atu pe care-l avem. Nu putem risca. Molly n-are decât să stea îmbufnată cât vrea. Ar fi trebuit s-o auzi cum mi-a vorbit azi. E inacceptabil. Ești prea blând cu ea.

Trebuia să admită că așa era. Dar acela nu era tot adevărul, iar ea știa prea bine. Jonas o trase înspre el. Îi simți corpul lipit de al său, simți fiorul dintre ei, acela care fusese și avea să fie întotdeauna acolo. Nu exista nimic mai presus de el. Nici măcar dragostea pentru Molly.

— Vorbesc eu cu ea, zise Jonas cu gura în părul Martei.

Îi inspiră parfumul, atât de cunoscut, dar încă exotic. Simți cum se trezește în el dorința, iar Marta simți și ea. Femeia îi puse o mână sub vintre și începu să-l mângâie prin pantaloni. Jonas gemu și se aplecă să o sărute.

Pe aragaz, cârnatul Stroganoff se ardea. Îl lăsară acolo.

Uddevalla 1967

Toate se aranjaseră atât de bine pentru ei, încât Lailei abia dacă-i venea să creadă. Vladek nu era doar un dresor priceput de lei, ci avea și un talent mult mai util în viața de zi cu zi. Se pricepea să repare lucruri. Nu trecuse mult până ce vorba se răspândise în toată Fjällbacka și oamenii începuseră să vină la Vladek după ajutor pentru orice, de la mașini de spălat vase defecte, la autoturisme stricate.

Dacă ar fi fost să fie sincer, primea o bună parte din sarcini din cauza curiozității pe care o stârnea. Multă lume voia un motiv cât de mic să vadă ceva atât de neobișnuit precum un artist adevărat de circ. Dar atunci când curiozitatea se domoli, respectul pentru priceperea lui rămase, și imediat ce oamenii se obișnuiră cu el, era ca și cum trăise dintotdeauna printre ei.

Încrederea lui de sine crescuse și când găsi un anunț despre un atelier de vânzare în Uddevalla, fu evident că trebuiau să profite de șansă și să se mute, chiar dacă Lailei i se părea trist să nu mai locuiască aproape de Agneta și de mama ei. Vladek putea în sfârșit să-și îndeplinească visul de a începe ceva pe cont propriu.

În Uddevalla își găsiseră și casa ideală. Se îndrăgostiseră de ea la prima vedere. De fapt, era veche și banală, dar o renovară și o puseră la punct cu puținele lor resurse, iar acum era paradisul lor.

Viața era frumoasă și numărau zilele până când aveau să-și poată ține copilul în brațe. În curând aveau să fie o familie adevărată. Ea, Vladek și copilul.

Mellberg se trezi în momentul în care un omuleț sări pe el. Era de fapt singurul omuleț care scăpa basma curată atunci când îl trezea. Sau sărea pe el.

— Trezirea, bunicule! Bunicule, trezirea! zbieră Leo și sări în sus și-n jos pe pântecul lui mare.

Mellberg făcu ce făcea de obicei, adică îl apucă pe băiat și-l gâdilă până când începu să țipe.

— Dumnezeule, ce v-a apucat? strigă Rita din bucătărie.

Mellberg știa că de fapt Ritei îi plăcea să-i audă jucându-se dimineața.

— Ssst…

Mellberg făcu ochii mari și Leo îl imită, punând un degețel grăsuț la gură.

— E o vrăjitoare rea în bucătărie. Papă copii și probabil le-a păpat și pe mamele tale. Dar există o cale prin care să-i venim de hac. Știi care e aia?

Chiar dacă Leo știa foarte bine răspunsul, scutură tare din cap.

— Trebuie să ne pitulăm și să o gâdilăm până nu mai poate! Dar vrăjitoarele au auzul foarte fin, așa că trebuie să ne furișăm cât putem de bine ca să nu ne audă, căci altfel… altfel s-a zis cu noi!

Mellberg își trecu încet un deget de-a curmezișul gâtului, iar Leo îl imită. Apoi ieșiră în vârful picioarelor din dormitor și intrară în bucătărie, dar Rita se aștepta la asta.

— La ataaaaaaac! urlă Mellberg în timp ce el și Leo dădură buzna peste Rita și o gâdilară pe unde apucară.

— Iiiiiiiii! țipă Rita și începu să râdă. La așa păcate, așa pedeapsă!

Ernst și Señorita, care stătuseră până atunci sub masă, ieșiră veseli și începură să latre.

— Dumnezeule, dar ce-i aici? zise Paula. E o minune că nu v-au dat încă afară din casă.

Mellberg tăcu, la fel ca ceilalți. Nici nu auziseră ușa de la intrare deschizându-se.

— Bună, Leo. Ai dormit bine? zise Paula. Mă gândeam să vin și să iau micul dejun cu voi înainte să plecăm la grădiniță.

— Vine și Johanna? întrebă Rita.

— Nu, a plecat deja la serviciu.

Cu pași molcomi, Paula se apropie de masa din bucătărie și se așează. În brațele ei dormea Lisa, pentru prima dată liniștită. Leo veni în fugă și o îmbrățișă, uitându-se un pic nehotărât la sora lui mai mică. De când se născuse Lisa, Leo dormise de multe ori la „bunica și bunicul Bertil“, nu doar ca să nu fie deranjat de colicii și țipetele bebelușului, ci și pentru pentru că pur și simplu dormea bine ghemuit în brațele lui Mellberg. Cei doi fuseseră nedespărțiți de la bun început, când Mellberg asistase la nașterea lui Leo. Iar acum când Leo avea o surioară și mamele lui erau ocupate cu ea, venea cu drag la bunicul lui care se întâmpla să locuiască doar un etaj mai sus, în același bloc.

— Aveți niște cafea? întrebă Paula, iar Rita umplu imediat o ceașcă mare, adăugă un strop de lapte și i-o așeză în față, pe masă.

Le sărută și pe Paula, și pe Lisa pe creștet.

— Arăți întotdeauna epuizată. Nu e deloc în regulă. De ce nu fac ceva doctorii?

— Nu prea au ce. Speră că va trece de la sine.

Paula luă o înghițitură mare de cafea.

— Dar ai apucat să dormi vreun pic?

— Nu prea. E rândul meu, cum s-ar spune. Johanna nu poate să meargă tot timpul obosită la serviciu, zise ea cu un oftat și se întoarse către Mellberg. Cum a fost ieri?

Mellberg îl ținea pe Leo pe genunchi și era ocupat să întindă gem pe felii de pâine Limpa cu zahăr brun. Când Paula văzu ce urma să mănânce fiul ei la micul dejun, deschise gura să spună ceva, dar se abținu.

— Poate că nu e o idee prea bună, interveni Rita, care-și dădu seama că Paula nu avea energia să se opună.

— Nu-i nimic în neregulă cu pâinea Limpa, zise Mellberg și mușcă sfidător dintr-o felie. Am crescut mâncând așa ceva. Și gemul e de fructe de pădure. Și fructele de pădure înseamnă vitamine. Vitamine și oxidanți, lucruri bune pentru un băiat în creștere.

— Antioxidanți, zise Paula.

Dar Mellberg încetase deja să mai asculte. Aiureli. Vine acolo și-l învață pe el cum să mănânce.

— Bine, bine, dar cum a fost ieri? repetă ea când păru să înțeleagă că lupta era pierdută.

— Minunat. Am ținut conferința de presă cu autoritate și strictețe. Așa că nu mai rămâne decât ca lumea să cumpere ziarele de azi.

Se întinse după încă o felie de pâine Limpa. Primele trei sendvișuri fuseseră doar începutul.

— Da, bineînțeles că ai fost absolut fantastic ieri, am presupus asta.

Mellberg se uită suspicios la ea, încercând să ghicească dacă era ironică, dar expresia ei era neutră.

— Dar în afară de asta, ați ajuns la vreo concluzie? S-au găsit ceva urme, știți de unde a venit fata, unde a fost închisă?

— Nu, nimic.

Lisa începu să se agite în brațele ei, iar Paula păru deodată și obosită, și frustrată. Mellberg știa că detesta să stea departe de anchetă. Concediul maternal nu-i pria și nici prima dată când își luase unul nu simțise cine știe ce bucurie maternă. Puse o mână pe piciorul ei și simți prin pijamaua de flanelă cât de mult slăbise. Purta pijamaua aceea de câteva săptămâni.

— Promit să te țin la curent. Dar în momentul ăsta chiar nu știm prea multe…

Mellberg fu întrerupt de un urlet al Lisei. Era incredibil cum un corp atât de mic putea scoate un sunet atât de pătrunzător.

— Mersi, zise Paula și se ridică.

Începu să se plimbe încoace și-ncolo prin bucătărie ca un somnambul, susurându-i liniștitor la ureche Lisei.

— Sărăcuța de ea, zise Mellberg și mai luă un sendviș. Să o doară așa tare stomacul tot timpul. Norocul meu că m-am născut cu un stomac de struț.

Patrik stătea în fața tablei albe din bucătăria secției. Pe peretele de alături agățase o hartă a Suediei și marcase cu piuneze locurile în care dispăruseră fetele. Își aminti brusc de un caz vechi de câțiva ani, pentru care marcase în același fel harta Suediei cu piuneze. Pe acela reușiseră să-l rezolve. Spera ca și

acum să o facă.

Materialele pe care Annika le adunase de la secțiile din celelalte regiuni fuseseră împărțite în patru teancuri așezate alături, pe o masă, un teanc pentru fiecare fată.

— Nu putem lucra la cazul Victoriei ca și când ar fi unul izolat, ci trebuie să fim la curent cu investigațiile celorlalte dispariții.

Martin și Gösta dădură din cap. Mellberg venise la secție și ieșise aproape imediat să-l plimbe pe Ernst, ceea ce însemna de obicei că se oprea la brutăria aflată ceva mai departe și nu se întorcea pentru cel puțin o oră. Nu era nicio coincidență că Patrik alesese tocmai acel moment să țină ședința informativă.

— Pedersen a dat vreo veste? întrebă Gösta.

— Nu, dar o să sune imediat ce termină autopsia, zise Patrik.

Ridică primul teanc.

— Am mai trecut o dată prin toate astea, dar am scos din nou datele despre celelalte fete, în ordine cronologică. Poate ne vine vreo idee nouă.

Răsfoi printre hârtii și se întoarse către tablă ca să noteze informațiile principale.

— Sandra Andersson. Paisprezece ani, ar fi împlinit cincisprezece în ziua în care a fost răpită, acum doi ani. Locuia în Strömsholm cu mama, tatăl și sora mai mică. Părinții au un magazin de haine. Nu existau probleme în familie din câte se pare și, conform tuturor declarațiilor, Sandra era o adolescentă extrem de binecrescută, avea note mari și plănuia ca la un moment dat să studieze medicina.

Patrik le arătă o primă fotografie. Sandra era brunetă, drăguță într-un fel cuminte, cu o privire inteligentă și gravă.

— Hobby-uri? întrebă Martin.

Bărbatul sorbi din cafea, dar se strâmbă și așeză ceașca la loc.

— Nimic special. Părea să se concentreze exclusiv pe studiu.

— Și nu s-a întâmplat nimic suspect înainte de dispariție? zise Gösta. Telefoane anonime? Cineva care o urmărea? Scrisori?

— Scrisori? zise Patrik. La vârsta Sandrei mai degrabă vorbim de email-uri sau SMS-uri. Puștii de vârsta asta abia știu ce sunt scrisorile și vederile.

Gösta pufni.

— Îmi dau și eu seama, n-am o sută de ani. Dar ce ne garantează că făptașul e la curent cu tehnologia? Poate că face parte din generația celor care trimit scrisori. Nu te-ai gândit la asta, nu-i așa?

Gösta se așeză picior peste picior cu o expresie triumfătoare.

Patrik își dădu seama ursuz că Gösta avea dreptate.

— Nu ne-a fost raportat nimic de genul, zise el. Iar polițiștii din Strömsholm au fost la fel de meticuloși ca noi. Au vorbit cu prietenii și colegii de clasă, i-au cercetat camera în detaliu, i-au căutat prin calculator, au verificat toate contactele. Dar nu au găsit nimic ieșit din comun.

— Doar că e așa ciudat, o adolescentă care nu are nici cel mai mic secret, mormăi Gösta. De-a dreptul dubios, dacă mă întrebi pe mine.

— Eu unul cred că e o iluzie, zise Patrik și se gândi cu groază la ce-i aștepta pe el și pe Erica atunci când Maja avea să intre în adolescență. Văzuse prea multe cazuri ca să nu simtă un gol în stomac la gândul acelei perioade.

— Asta-i tot?

Martin se uită mirat la cele câteva rânduri de pe tablă.

— Cum a dispărut?

— În timp ce se întorcea de la o prietenă. N-a mai ajuns acasă și într-un final părinții au sunat la poliție.

Patrik n-avea nevoie să verifice ce scria pe foi. Le citise deja de câteva ori. Lăsă deoparte teancul Sandrei și-l luă pe următorul.

— Jennifer Backlin. Cincisprezece ani. A dispărut din Falsterbo acum un an și jumătate. Familia aparține lumii bune din oraș, la fel ca a Sandrei. Tatăl are o firmă de investiții, mama e casnică, și mai au o fiică. Nu avea rezultate strălucite la învățătură, dar era o sportivă care promitea, făcea gimnastică și ar fi trebuit să meargă la liceul sportiv.

Le arătă fotografia unei fete brunete cu un zâmbet larg și ochi mari, albaștri.

— Iubit? Întrebarea i se aplică și Sandrei, zise Gösta.

— Jennifer avea un iubit, dar a fost scos de pe lista suspecților. Sandra nu avea.

Patrik se întinse după un pahar și bău puțină apă.

— Aceeași poveste: nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic. Niciun conflict în familia lui Jennifer sau în cercul de cunoscuți, nu s-a întâmplat nimic suspect nici înainte, nici după dispariție, nimic pe internet…

Patrik scrise pe tablă, iar notițele erau îngrijorător de similare cu cele despre Sandra. Mai presus de orice, lipseau informațiile și pistele relevante. Era ciudat. Oamenii auzeau sau vedeau întotdeauna ceva, dar pe acele fete parcă le înghițise pământul.

— Kim Nilsson. Un pic mai mare decât celelalte fete, șaisprezece ani. A dispărut din Västerås de aproape un an. Părinții au un restaurant select, iar Kim îi ajuta uneori, împreună cu sora ei. Niciun iubit. Note mari, niciun hobby special în afară de școală, pe care punea mare accent, la fel ca Sandra. Părinții au spus că visa să studieze economie la facultate și apoi să-și deschidă propria firmă.

Încă o fotografie cu o fată drăguță, brunetă.

— Ai putea să faci o pauză? Trebuie să-mi golesc vezica, zise Gösta.

Când se ridică, îi trosniră articulațiile și Patrik se gândi din nou cât de aproape de vârsta de pensionare era colegul său. Spre surprinderea lui, simți că avea să-i fie dor de Gösta în ziua în care acesta urma să plece din secție. Mulți ani se îngrijorase că bărbatul nu făcea decât ce era absolut necesar. Dar îi văzuse și alte fațete, momente în care Gösta arătase cât de capabil putea fi. În plus, avea o inimă mare în spatele înfățișării morocănoase.

Patrik îi făcu semn cu capul lui Martin.

— În regulă, cât îl așteptăm pe Gösta mi-ai putea spune cum a mers discuția cu Marta. Ai aflat ceva?

— Nu, absolut nimic, oftă Martin. N-a văzut nicio mașină și nici alți oameni înainte ca Victoria să apară acolo, la marginea pădurii. Și n-a văzut pe nimeni după aceea. Ea și șoferul au așteptat singuri salvarea, împreună cu Victoria. Nicio informație nouă despre dispariție, nicio discuție la grajduri, din ce a auzit.

— Și Tyra?

— La fel ca înainte. Dar am avut totuși senzația că e ceva ce nu vrea să spună, ca și cum poate suspectează ceva, dar nu îndrăznește să vorbească.

— Aha, făcu Patrik și se încruntă la notițele de pe tablă, scrise cu litere ascuțite. În cazul ăsta să sperăm că îndrăznește

curând. Oare să o presăm din nou?

— Gata! spuse Gösta, așezându-se. Nenorocita aia de prostată mă face să mă ridic la fiecare sfert de oră.

Patrik ridică o mână.

— Mersi, dar nu avem nevoie de detalii.

— Am terminat cu Kim? întrebă Martin.

— Da, e la fel ca în cazul celor două de dinainte. Nicio urmă, niciun suspect, nimic. Dar cu a patra fată e puțin mai ciudat. E singurul caz în care suspectul a fost văzut într-adevăr de un martor.

— Minna Wahlberg, zise Martin.

Patrik dădu din cap, scrise numele și luă fotografia unei fete cu ochi albaștri și păr șaten prins într-o coadă intenționat neglijentă.

— Da, Minna Wahlberg. Paisprezece ani, din Göteborg. A dispărut de mai bine de șapte luni. Vine dintr-un alt mediu decât celelalte. Mamă singură, multe rapoarte despre certuri domestice de-a lungul copilăriei Minnei, iubiții mamei fiind elementele perturbatoare. Apoi Minna a început să apară în evidența serviciilor sociale, furturi de mărunțișuri, hașiș. Mda, din păcate e povestea clasică a copilului scăpat din mână. Grad mare de absenteism de la școală.

— Frați sau surori? întrebă Gösta.

— Nu, locuia singură cu mama.

— Nu ai menționat cum au dispărut Jennifer și Kim, observă Gösta, iar Patrik se întoarse și constată că avea dreptate.

— Jennifer a dispărut tot în timp ce se întorcea acasă de la antrenamentul de gimnastică. Kim a dispărut aproape de casă. Ieșise să se vadă cu o prietenă, dar n-a mai ajuns la ea. În ambele cazuri poliția a știut de la început că e vorba de o dispariție.

— Spre deosebire de cazul Minnei? zise Martin.

— Exact. Minna nu mai dăduse de trei zile nici pe la școală, nici pe acasă când mama a înțeles că era ceva în neregulă și s-a dus la poliție. Se pare că nu prea știa pe unde umblă fiica ei, iar Minna venise și plecase după bunul plac. Stătea pe la prieteni sau cu diverși băieți. Așa că nu știm ziua exactă în care a dispărut Minna.

— Și martorul?

Martin bău din nou din cafea, iar Patrik zâmbi amintindu-și ce expresie făcuse când simțise gustul amar al cafelei vechi de

câteva ore.

— Ce dracu', Martin. Pune și tu de cafea, zise Gösta. Aș bea o ceașcă și sunt sigur că și Patrik ar vrea.

— Poți să pui și singur, ripostă Martin.

— Ei, atunci e bună și așa. Doar n-o să mor.

— Nu cred că am văzut pe cineva la fel de leneș ca tine, zise Martin. O fi din cauza vârstei.

— Mai du-te-ncolo.

Gösta putea să glumească și să se plângă în același timp de vârsta lui, dar era mai rău atunci când altcineva îl lua peste picior.

Patrik se întrebă cum ar fi perceput cineva din afară balivernele lor care întrerupeau și cele mai serioase discuții. Totuși, aveau nevoie de asta. Uneori slujba lor era atât de apăsătoare încât trebuiau să se destindă, să glumească unii pe seama altora și să râdă. Doar așa reușeau să facă față tristeții, morții și disperării.

— Continuăm? Unde rămăseserăm?

— La martor, zise Martin.

— Exact. Da, ăsta e singurul caz în care există un martor, o octogenară. Dar informațiile sunt un pic neclare. Martorei i-a fost greu mai apoi să-și amintească data, dar cel mai probabil a fost prima zi în care Minna nu a venit acasă. Minna s-a urcat atunci într-o mașină mică, albă, în fața magazinului Ica din Hisingen.

— Dar nu știa marca? zise Gösta.

— Nu, evident. Poliția din Göteborg a încercat zadarnic să afle mai multe detalii despre modelul mașinii. Fără o descriere mai clară decât „o mașină mai veche și albă", în principiu, e imposibil să o găsească.

— Iar martora n-a văzut cine era în ea? întrebă Martin, deși cunoștea deja răspunsul.

— Nu, i s-a părut că la volan era un tânăr, dar nu se știe cu siguranță.

— E absolut incredibil, zise Gösta. Cum dracu' pot să dispară pur și simplu cinci adolescente? Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— În orice caz, nimeni care să ofere mai multe informații, zise Patrik. Și n-au dus lipsă nici de interesul presei. După toate articolele care s-au scris despre dispariția fetelor, cineva ar fi trebuit să știe ceva.

— Făptașul e ori incredibil de priceput, ori atât de irațional încât nu lasă urme clare în urma lui, gândi Martin cu voce tare.

Patrik scutură din cap.

— Cred că există un tipar. N-aș putea spune exact de ce cred asta, dar există, și când îl vom găsi…

Ridică mâinile.

— Am reușit să găsim pe cineva care să ne facă un profil psihologic al făptașului?

— Da, dar n-a fost deloc ușor…, zise Martin. Nu există chiar atât de mulți specialiști, și ăia care există sunt foarte ocupați. Dar Annika tocmai mi-a povestit că a găsit un expert în profiluri psihologice. Un anume Gerhard Struwer. E criminolog la Universitatea din Göteborg și ne poate primi după-amiază. Annika i-a trimis pe e-mail toate informațiile pe care le avem. Ciudat că poliția de acolo n-a vorbit încă cu el.

— Mda, probabil suntem singurii fraieri care cred în așa ceva. Acuși chemăm și o ghicitoare, mormăi Gösta care împărtășea părerile lui Mellberg despre subiect.

Patrik ignoră comentariul.

— Poate că nu e capabil să facă un profil psihologic al suspectului, dar ne poate ghida. Poate ar trebui să profităm de ocazie și să ne vedem și cu mama Minnei dacă tot mergem la Göteborg, nu? Dacă la volan era făptașul, Minna e posibil să-l fi cunoscut personal. Asta dacă ne gândim că pare să se fi urcat de bunăvoie în mașină.

— Poliția din Göteborg sigur a întrebat-o pe mamă despre asta, nu?

— Da, dar aș vrea să vorbesc personal cu ea și să văd dacă nu reușesc să scot ceva mai multe detalii despre…

Patrik fu întrerupt de soneria stridentă a mobilului. Luă telefonul, se uită întâi la ecran și apoi la ceilalți.

— E Pedersen.

Einar se ridică în șezut, gemând. Scaunul cu rotile era lângă pat, dar se mulțumi să bată un pic perna de la spate și să rămână acolo. N-avea unde să se ducă. Acea cameră era lumea lui și îi era de ajuns, căci putea trăi în amintiri.

O auzi pe Helga trebăluind la parter și scârba pe care o simți îi lăsă un gust metalic în gură. Era dezgustător că depindea de o persoană atât de jalnică precum ea, că roata se întorsese și

ea era acum cea puternică, cea care-i putea dirija viața.

Helga fusese specială. Atât de plină de viață, cu așa o lumină în priviri încât îi făcuse enorm de multă plăcere să i-o stingă. Se stinsese demult, dar atunci când trupul îl trădase, când fusese deportat în temnița propriului său corp, ceva se schimbase. Continua să fie o femeie distrusă, dar în ultima vreme văzuse uneori o sclipire de împotrivire în ochii ei. Nu mult, dar destul cât să-l zgândărească.

Aruncă o privire fotografiei de nuntă pe care Helga o agățase pe perete, deasupra scrinului. În portretul alb-negru, soția se uita la el cu o privire plină de adorație, fără nici cea mai mică bănuială despre cum avea să fie viața alături de bărbatul în frac de lângă ea. Pe vremea aceea, era un bărbat chipeș. Înalt, blond, lat în umeri și cu ochi albaștri, plini de hotărâre. Și Helga fusese luminoasă. Acum era căruntă, dar pe atunci avea părul lung, blond, prins într-un coc și împodobit cu o coroană de mirt și vălul de mireasă. Fusese cu siguranță minunată, văzuse asta, dar din multe puncte de vedere, i se păruse că după aceea devenise și mai frumoasă, după ce o modelase după bunul plac. O vază spartă era mai frumoasă decât una întreagă, iar spărturile apăruseră fără să depună prea mare efort.

Se întinse după telecomandă. Pântecul mare îi stătea în cale și simți cum îl umple o ură față de propriul trup. Se transformase în ceva ce nu mai semăna câtuși de puțin cu cel ce fusese odată. Dar dacă închidea ochii, era întotdeauna tânăr. Totul era la fel de clar acum ca atunci: pielea moale a femeilor, textura părului lucios și lung, răsuflarea ce-i atingea urechea, sunete care-l stârneau. Amintirile îl eliberau din închisoarea dormitorului, unde tapetul se decolorase și perdelele rămăseseră aceleași de câteva decenii. Cei patru pereți care-i înconjurau trupul inutil.

Jonas îl mai ajuta uneori. Îl ridica, îl așeza în scaunul cu rotile și-l împingea cu grijă în jos pe rampa instalată de-a lungul treptelor. Jonas era puternic, la fel de puternic cum el însuși fusese odată. Dar scurtele plimbări pe afară nu erau cine știe ce mare plăcere. Afară era ca și cum amintirile se subțiau și se evaporau, ca și cum soarele care-i bătea pe față îl făcea să uite. Așa că prefera să rămână acolo. Unde putea să păstreze amintirile vii.

În camera de lucru era întuneric, deși se făcuse dimineață, iar Erica stătea și se uita în gol, fără să facă nimic. Ziua precedentă îi stăruia încă în minte: întunericul din pivniță, încăperea cu zăvor. Nu putea uita nici ce-i povestise Patrik despre Victoria. Urmărise munca asiduă a lui și a colegilor săi din poliție, care încercau să găsească fata dispărută, iar acum nu mai știa ce să creadă despre cele întâmplate. O durea sufletul la gândul pierderii pe care o reprezenta moartea fetei pentru familie și prieteni, dar dacă n-ar mai fi fost găsită niciodată? Cum puteai trăi cu așa ceva ca părinte?

Patru alte fete erau încă dispărute. Fără nicio urmă. Poate că erau moarte și n-aveau să fie găsite niciodată. Familiile lor le duceau dorul, se întrebau și agonizau, sperau în ciuda faptului că simțeau că nu mai exista nicio speranță. Erica se ridică în picioare. I se făcuse brusc frig și se duse în dormitor ca să-și ia o pereche de șosete groase. Se hotărî să ignore dezordinea de acolo. Patul era nefăcut, iar hainele zăceau aruncate peste tot. Pe noptiere erau pahare goale, gutiera lui Patrik stătea și aduna microbi, iar pe partea ei se îngrămădeau sticluțe de Nezeril. Încă de când fusese însărcinată cu gemenii avusese nevoie acută de spray nazal și momentul potrivit să renunțe la el părea să nu mai vină. Încercase de câteva ori și știa că însemna trei zile de calvar în care abia dacă putea respira, după care devenea mult prea ușor să cadă din nou în ispită. Înțelegea cu adevărat cât de greu trebuia să fie să te lași de fumat, sau mai rău, de droguri, când ea nu putea nici măcar să se elibereze de ceva atât de banal precum o dependență de spray nazal.

Doar ce se gândi la el și își simți nasul inflamat, așa că se duse la noptieră, scutură câteva recipiente înainte să găsească unul care să nu fie gol și inspiră lacom câte două pufuri în fiecare nară. Senzația de căi nazale decongestionate era aproape orgasmică. Patrik obișnuia să glumească și să spună că dacă ar fi fost nevoită să aleagă între Nezeril și sex, el unul ar fi fost obligat să-și caute o amantă.

Erica zâmbi. Gândul la Patrik cu o amantă era, ca de obicei, ridicol. În primul rând, n-ar fi îndrăznit. Și în al doilea rând, știa cât de mult o iubea, chiar dacă viața de zi cu zi ucidea adesea tot romantismul, iar dorința arzătoare din primii ani se temperase de mult, fiind înlocuită de o pâlpâire domoală. Știau ce simțeau unul față de celălalt și iubeau acea siguranță.

Erica se întoarse în micuța cameră de lucru. Șosetele groase o încălziseră și încercă din nou să se concentreze la ceea ce avea în fața ochilor, pe ecran. Însă părea să fie una din acele zile imposibile.

Parcurse apatică documentul din calculator. Îi era greu să continue și evident, asta se petrecea din cauza refuzului Lailei de a colabora cu ea. Fără contribuția rudelor, nu putea să-și scrie cărțile despre cazuri reale de crimă; oricum, nu așa cum ar fi vrut. Să descrie un caz bazându-se doar pe registre judiciare și rapoarte ale poliției nu dădea contur și viață unei povești. Ea căuta sentimente, gânduri, tot ceea ce rămăsese nespus. Iar în acel caz Laila era singura care putea povesti ce se întâmplase. Louise era moartă, Vladek la fel, iar Peter dispăruse. În ciuda insistențelor, Erica nu reușise încă să-l localizeze, și nu era sigură că acesta ar fi avut prea multe de povestit despre ziua respectivă. Avea doar patru ani când tatăl lui fusese ucis.

Erica închise iritată documentul. Gândurile continuau să se întoarcă la cazul lui Patrik, la Victoria și la celelalte fete. Poate că nu era chiar atât de prostesc să se gândească la asta până la urmă. Adesea își reîncărca bateriile atunci când lăsa deoparte munca ei și se ocupa o vreme de ceva cu totul diferit. În plus, rufele murdare o atrăgeau foarte puțin.

Trase sertarul de la birou și scoase un teanc de bilețele adezive. O ajutaseră de multe ori când avusese nevoie să structureze diverse detalii. După ce deschise browser-ul, începu să caute articole. Dispariițiile fetelor ocupaseră prima pagină a ziarelor și informațiile erau ușor de găsit. Le scrise numele pe cinci bilețele, fiecare cu propria culoare, pentru mai multă claritate. Luă apoi mai multe bilețele și adăugă restul informațiilor: domiciliu, vârstă, părinți, frați, locul și data dispariției, pasiuni. Lipi bilețelele pe perete, un rând pentru fiecare fată. Simți un fior în stomac uitându-se la ele. În spatele fiecărui rând se ascundeau o tristețe și un dor fără seamăn. Cel mai urât coșmar al părinților.

Simți că lipsea ceva, că voia să adauge chipuri textelor scurte de pe foi. Așa că listă câte o fotografie a fiecărei fete, găsită la fel de ușor pe site-urile ziarelor. Se întrebă câte ediții suplimentare vânduseră atunci când scriseseră despre dispariițiile fetelor, însă respinse gândul cinic. Jurnaliștii își făceau meseria și oricum, nu era persoana potrivită să le critice, ea care o ducea

bine scriind despre tragediile altora mai intim și mai detaliat decât aveau s-o facă vreodată ziarele.

În final, listă pe bucăți o hartă a Suediei pe care o prinse cu scotch. O lipi lângă bilețele și marcă cu un pix roșu locurile în care dispăruseră fetele.

Făcu un pas înapoi. Avea o structură de bază, un schelet. După toată munca de cercetare pe care o făcuse pentru cărți, învățase că adesea aflai răspunsul cunoscând mai bine victimele. De ce fuseseră alese tocmai acele fete? Erica nu credea în coincidențe. Le unea ceva mai mult decât înfățișarea și vârsta, ceva ce ținea de personalitatea lor sau de mediul în care trăiau. Care era numitorul comun?

Se uită la cele cinci chipuri de pe perete. Atât de multă speranță, atât de multă curiozitate față de ce avea viața de oferit. Privirea i se opri pe una din fotografii și știu pe dată de unde să înceapă.

Laila împrăștie tăieturile din ziare dinaintea ei și simți cum inima începe să-i bată mai tare. O reacție fizică la o teamă psihică. Bătea repede, tot mai repede, iar senzația de neputință îi făcea inima să gonească până ce aerul refuza să mai intre în plămâni.

Femeia încercă să tragă de câteva ori aer adânc în piept, inspiră cât de profund putu aerul stătut din cămăruța ei, obligându-și inima să se liniștească. Învățase multe despre cum să facă față anxietății de-a lungul anilor și știa cum să procedeze cu atacurile de panică atunci când apăreau, fără ajutorul terapeuților sau al pastilelor. La început luase tot ce-i dăduseră, înghițise tot ce-ar fi putut-o face să se piardă într-o ceață a uitării, undeva unde să nu mai vadă răul dinaintea ei. Însă atunci când coșmarurile își croiseră drum prin ceață, se oprise brusc. Pe acelea le controla cel mai bine trează și în stare de vigilență. Dacă pierdea controlul, orice s-ar fi putut întâmpla. Toate secretele ar fi ieșit la iveală.

Cel mai vechi articol începuse să se îngălbenească. Erau împăturite și boțite de la cum le vârâse în cutiuța pe care reușise s-o ascundă sub pat. În ziua de curățenie o ascundea printre haine.

Ochii îi alunecară peste cuvinte. În realitate, nu avea nevoie să le citească. Știa textul pe de rost. Doar noile articole

erau cele pe care nu apucase încă să le citească de îndeajuns de multe ori cât să audă cuvintele în minte. Își trecu o mână peste creștetul capului. Senzația era în continuare străină. Își tunsese părul încă din primul an în arest. De ce, nici ea nu știa. Poate că era un mod de a marca distanța, destinația. Ulla avea cu siguranță o teorie bună despre asta, dar Laila nu o întrebase. N-avea niciun rost să caute motive atunci când venea vorba despre ea însăși. Ea știa cel mai bine de ce lucrurile ajunseseră astfel. Doar ea avea toate răspunsurile.

Vorbind cu Erica, nu făcea decât să se joace cu focul. N-ar fi căutat niciodată compania cuiva de una singură, dar se întâmplase ca Erica să o contacteze chiar atunci când adăugase încă un articol la colecția din cutiuță și fusese destul de vulnerabilă în acea zi. Nu-și amintea foarte bine. Singurul lucru pe care și-l amintea era că, spre surprinderea ei, acceptase vizita.

Erica venise chiar în acea zi. Și chiar dacă Laila, atunci ca și acum, nu știa dacă avea să poată răspunde vreodată întrebărilor Ericăi, se întâlnise cu ea, vorbise și ascultase întrebările care pluteau, fără răspuns, în sala de vizite. Uneori, după ce Erica pleca, o cuprindea panica, sentimentul clar că era urgent, că trebuia să povestească neapărat cuiva despre rău și că Erica era probabil persoana potrivită s-o asculte. Însă era atât de greu să deschidă o ușă care stătuse atâta timp ferecată.

Cu toate astea, aștepta cu interes vizita. Erica punea aceleași întrebări ca toți ceilalți, dar o făcea într-un alt mod. Nu dintr-o foame de senzațional, ci dintr-un interes real. Poate că de aceea continuase Laila să se întâlnească cu ea. Sau poate pentru că ceea ce ascundea trebuia să iasă la lumină, pentru că începuse să se teamă de ce s-ar fi putut întâmpla altminteri.

În ziua următoare, Erica avea să vină din nou. Personalul închisorii o informase că aceasta ceruse să-i mai facă o vizită, iar Laila dăduse doar din cap.

Puse articolele înapoi în cutie. Le împături la fel ca să nu se mototolească și mai rău, și închise capacul. Bătăile inimii i se potoliră.

Patrik se duse la imprimantă și luă cu mâini tremurânde foile. Greața venea și dispărea în valuri și trebui să se adune un pic înainte să o ia pe coridorul îngust spre biroul lui Mellberg. Ușa era închisă, așa că bătu de două ori.

— Cine e? se auzi vocea iritată a lui Mellberg.

Abia se întorsese de la așa-zisa lui plimbare, iar Patrik presupunea că se făcuse deja comod și se pregătea să tragă un pui de somn.

— Sunt Patrik. Am primit raportul lui Pedersen și mă gândeam că vrei să afli și tu rezultatele autopsiei.

Patrik se împotrivi impulsului de a deschide ușa. Odată făcuse asta și dăduse de un șef de secție care sforăia, îmbrăcat doar într-o pereche de chiloți decolorați. Era genul de greșeală pe care o făceai o singură dată în viață.

— Intră, zise Mellberg după un moment.

În clipa în care Patrik păși înăuntru, șeful lui muta hârtiile dintr-o parte în alta a biroului ca să dea impresia că era extrem de ocupat. Patrik se așeză pe scaunul din fața sa, iar Ernst ieși imediat de la locul lui de sub birou și-l salută. Câinele fusese botezat după un fost coleg care se prăpădise și, chiar dacă lui Patrik îi displăcea să-i vorbească de rău pe morți, credea că animalul era mult mai simpatic decât numele lui.

— Salut, bătrâne, zise el și mângâie câinele care scânci fericit.

— Ești alb ca varul, zise Mellberg.

O observație neobișnuit de corectă din partea lui.

— Da, nu e o lectură plăcută.

Patrik așeză foile scoase la imprimantă în fața lui Mellberg.

— Vrei să citești înainte sau îți spun eu?

— Dă-i drumul, zise Mellberg și se lăsă pe spate în scaun.

— Nici nu știu de unde să încep.

Patrik își drese glasul.

— Ochii i-au fost înlăturați cu acid. Rănile apucaseră să se vindece și, ținând cont de țesutul cicatrizat, Pedersen estimează că s-a întâmplat la scurt timp după ce Victoria a fost răpită.

— La dracu', zise Mellberg și se întinse în față, punându-și coatele pe birou.

— Limba i-a fost tăiată cu o unealtă ascuțită. Pedersen n-a putut spune exact despre ce tip de unealtă e vorba, dar a menționat că ar putea fi niște foarfece mari de grădină, o mașină de tuns gardul viu sau ceva de genul ăsta. Mai degrabă așa ceva decât un cuțit.

Patrik auzea și singur cât de hidos suna, iar Mellberg părea

pe punctul să verse.

— Apoi se pare că un obiect ascuțit i-a fost înfipt în ambele urechi și i-a provocat niște răni atât de grave încât Victoria și-a pierdut auzul.

Bărbatul își aminti că trebuia să-i povestească asta și Ericăi. Teoria ei cu fata neputincioasă, ținută captivă, se dovedise a fi adevărată.

Mellberg se holbă îndelung la el.

— Așadar nu putea nici să vadă, nici să audă sau să vorbească, zise el încet.

— Nu, spuse Patrik.

Rămaseră tăcuți o vreme. Amândoi încercau să-și imagineze cum trebuia să fie să-și piardă trei dintre simțurile cele mai importante, să fie captivă într-o beznă tăcută, compactă, fără posibilitatea de a comunica.

— La dracu', zise Mellberg din nou.

Tăcerea se prelungi, cuvintele refuzau să vină. Ernst scheună și se uită trist la ei. Simțea atmosfera apăsătoare care se lăsase, dar nu o putea desluși.

— Până și aceste răni se pare că au fost cauzate imediat după răpire sau la foarte puțin timp după aceea. Mai mult, se pare că a fost ținută legată. Are urme de sfoară în jurul încheieturilor și-al gleznelor. Și vindecate, și noi. Are și escare de la statul în pat.

Acum până și Mellberg era alb ca varul.

— Analizele de sânge sunt și ele gata, adăugă Patrik. Există urme de ketamină în sânge.

— Keta ce?

— Ketamină. E un anestezic. Clasat ca narcotic.

— De ce avea așa ceva în ea?

— Greu de zis. Potrivit lui Pedersen, pentru că poate avea mai multe efecte în funcție de dozaj. O doză mai mare te face să nu mai simți durerea și să-ți pierzi cunoștința, una mai mică te face să devii psihotic și să ai halucinații. Cine știe ce efect urmărea făptașul. Poate ambele.

— Și de unde faci rost de așa ceva?

— Se vinde la fel ca alte droguri, dar e considerat ceva select. Trebuie să știi cum se folosește și în ce cantitate. Tipii care iau așa ceva în cluburi n-au chef să ațipească și să doarmă până dimineața, ceea ce se întâmplă dacă iei o doză prea mare. Adesea

e amestecată cu ecstasy. Totuși, cel mai mult e folosită în medicină. Și ca tranchilizant pentru animale. Mai ales cai.

— O, drace, zise Mellberg când făcu legătura. L-am cercetat pe veterinarul ăsta — Jonas?

— Da, evident. Victoria a dispărut după ce a fost la grajdul lor. Tipul are un alibi beton, era plecat să rezolve o urgență medicală. Proprietarii calului bolnav au declarat că a ajuns acolo la doar un sfert de oră după ce Victoria a fost văzută pentru ultima oară la grajd și că a stat acolo câteva ore. Nici noi n-am găsit vreo legătură între el și celelalte fete.

— Dar asta nu înseamnă totuși că nu-l vom cerceta ca lumea, nu?

— Absolut. Când le-am povestit și celorlalți, Gösta și-a amintit că Jonas a reclamat o spargere la clinică, nu cu mult timp înainte. O să ridice raportul și o să verifice dacă scria ceva de ketamină în el. Singura întrebare e dacă Jonas ar raporta furtul în cazul în care el însuși e vinovat. Oricum ar fi, vom vorbi cu el.

Patrik tăcu un moment, după care trecu la subiect:

— Mai e ceva. Mă gândeam că Martin și cu mine ar trebui să facem un drum azi.

— Așa.. și? zise Mellberg.

Părea să bănuiască deja că e vorba de cheltuieli în plus.

— Aș vrea să mergem până la Göteborg și să vorbim cu mama Minnei Wahlberg. Și dacă tot suntem acolo…

— Da?

Mellberg părea din ce în ce mai suspicios.

— Da, dacă tot suntem acolo, ne gândeam să vorbim și cu o persoană care ne-ar putea ajuta să analizăm comportamentul făptașului.

— Un psiholog din ăla, zise Mellberg și expresia lui sugeră exact ceea ce credea despre acea profesie.

— E riscant, știu, dar nu va fi nicio cheltuială în plus pentru că mergem oricum la Göteborg.

— Bine, bine, doar să nu te întorci cu vreo ghicitoare, mormăi Mellberg, amintindu-i lui Patrik de cât de mult semănau el și Gösta. Și nu-i călca naibii pe degete pe colegii din Göteborg de data asta. Știi la fel de bine ca mine ce egouri mari au, așa că ai grijă.

— Îmi iau mănușile de catifea, spuse Patrik și ieși închizând ușa în nasul șefului. Curând, sforăitul avea să răsune

pe coridor.

Erica știa foarte bine că era impulsivă. Adesea un pic prea impulsivă. Asta credea Patrik de obicei, sau cel puțin după ce se implicase din nou și din nou în lucruri care nu o priveau. Totuși, deseori îl ajutase cu anchetele lui, așa că n-ar fi trebuit să se plângă prea mult.

Aceea era fix una dintre ocaziile în care avea să creadă că-și băgase nasul unde nu-i fierbea oala. Tocmai de aceea se gândea să nu spună nimic înainte, ci să aștepte să vadă dacă ieșirea pe care și-o programase avea să ducă la vreun rezultat. Dacă nu ducea, putea folosi aceeași scuză oferită soacrei ei, Kristina, pe care o chemase de urgență să ia copiii: trebuia să se întâlnească cu agentul ei din Göteborg în legătură cu o propunere de contract de la o editură germană.

Își puse haina pe ea și se strâmbă un pic atunci când privi în jur. În casă arăta de parcă explodase o bombă. Kristina urma să aibă cu siguranță ceva de comentat despre asta, iar Erica sigur avea să îndure o prelegere despre importanța de a ține casa curată și aranjată. Ciudat însă cum Kristina nu-i ținea niciodată predici fiului ei, ci părea să considere că el, ca bărbat al casei, era mai presus de asemenea ocupații. Iar Patrik nu părea să aibă nimic împotrivă.

Nu, acum era nedreaptă. Patrik era fantastic din multe puncte de vedere. Își îndeplinea fără să crâcnească jumătatea lui de îndatoriri casnice și-și asuma răspunderea creșterii copiilor în aceeași măsură ca ea. Însă nu putea spune că erau egali. Ea era cea care îndeplinea funcția de manager de proiect, cea care își amintea când hainele copiilor rămâneau mici și aveau nevoie de unele noi, când să le dea pachețele la grădiniță sau când trebuiau vaccinați. Plus o mie de alte lucruri. Ea observa când detergentul era pe cale să se termine și când era nevoie să mai cumpere scutece, ea știa ce unguent era bun atunci când se iritau de la scutece și unde își lăsase Maja jucăria de pluș preferată. Așa ceva era instinctiv pentru ea, dar pentru Patrik părea imposibil de priceput. Asta dacă voia măcar să priceapă. Suspiciunea era tot timpul acolo, crescând într-un ungher al minții, dar Erica alesese să nu se gândească prea mult la asta, ci preluase rolul de manager de proiect și fusese mulțumită că avea totuși un partener care îndeplinea de bunăvoie sarcinile care îi fuseseră

alocate. Multe dintre prietenele ei nu aveau nici măcar atât.

Când deschise ușa de la intrare, frigul aproape că o făcu să se întoarcă. Ce iarnă cruntă. Spera ca drumurile să nu fie prea alunecoase. Nu-i plăcea să conducă și mergea cu mașina doar când era absolut necesar.

Încuie cu grijă ușa. Kristina avea oricum cheia ei pentru că obișnuia să vină și să-i ia pe copii atunci când programul se aglomera. Erica se îndrepta încruntată înspre mașină. Kristina întrebase dacă era în regulă să aducă un prieten cu ea, pentru că Erica sunase așa din scurt și îi ceruse ajutorul. Soacra ei avea o viață socială bogată, cu multe prietene, și se întâmpla ca acestea să o însoțească atunci când trebuia să aibă grijă de copii, așa încât nu era nimic neobișnuit cu asta. Dar felul în care spusese „prieten“ nu-i mirosea a bine Ericăi. Era oare posibil ca, pentru prima oară după divorțul de tatăl lui Patrik, să fi întâlnit un alt bărbat?

Gândul o amuza pe Erica și zâmbi în sinea ei în timp ce porni motorul. Patrik avea să se urce pe pereți. Se conformase fără probleme cu faptul că tatăl lui avea de mulți ani o soție nouă, dar atunci când venea vorba de mama lui, lucrurile stăteau, din cine știe ce motiv, altfel. De fiecare dată când Erica îl tachinase și spusese că avea să o înscrie pe Kristina pe site-uri matrimoniale, Patrik păruse îngrozit. Dar era vremea să accepte faptul că mama lui avea propria ei viață. Erica pufni în sinea ei și porni spre Göteborg.

Jonas curăța nervos cabinetul veterinar. Îl irita în continuare faptul că Marta se opusese competiției. Molly ar fi trebuit să se poată bucura de șansa aceea. Știa cât de important era pentru ea, și dezamăgirea ei îl durea.

Când era mică, fusese un avantaj enorm să aibă cabinetul acasă. Nu se bazase pe faptul că Marta avea grijă de ea cum trebuie, iar atunci când era la cabinet putea să-și arunce un ochi între două consultații și să se asigure că fiica lui era bine.

Spre deosebire de Marta, el își dorise un copil, pe cineva care să-i ducă moștenirea mai departe. Voia să se vadă oglindit în copil și se așteptase aproape dintotdeauna să aibă un băiat. În schimb, Molly venise pe lume, și încă de când fiica sa se născuse, Jonas fusese surprins de niște sentimente pe care nici nu știa că le are.

Pe de altă parte, Marta îi pusese copilul în brațe fără să schițeze vreo reacție. Invidia care-i licărise în ochi dispăruse la fel de repede pe cât apăruse. Se așteptase la așa ceva, și așa trebuia să fie. Marta era a lui, iar el al ei, dar cu timpul avea să înțeleagă că bebelușul nu schimba cu nimic lucrurile, ci mai degrabă le consolida relația.

De prima dată când o văzuse pe Marta, știuse că i se potrivea perfect. Geamăna lui, sufletul lui pereche. Erau expresii învechite, clișee, dar în cazul lor erau adevărate. Singurul subiect despre care aveau păreri diferite era Molly. Totuși, de dragul lui, Marta făcuse cum putuse ea mai bine. O crescuse pe fata lor așa cum voise el, și îi lăsase pe el și pe Molly să se bucure în pace de relația lor de tată și fiică, canalizându-și în schimb toată energia înspre căsnicia lor.

Spera că Marta înțelegea cât de mult o iubea, cât de importantă era pentru el. Încerca să-i arate asta, era tolerant și o lăsa să împartă totul cu el. Doar o singură dată se îndoise de ea. Pentru o clipă, simțise cum se căsca o prăpastie între ei, ceva care amenința simbioza în care trăiseră atâta timp. Dar îndoiala dispăruse.

Jonas zâmbi și aranjă cutia cu mănuși de cauciuc. Avea atâtea motive să fie recunoscător și era conștient de asta.

Mellberg îi puse lesa lui Ernst, iar câinele se înveseli brusc și se grăbi spre intrarea în secția de poliție. Annika ridică privirea din locul ei de la recepție. Mellberg o lămuri că lua prânzul acasă și ieși ușurat la aer curat. Imediat ce ușa se închise din nou, inspiră adânc. După tot ce-i povestise Hedström, încăperea devenise brusc înăbușitoare și înghesuită.

Affärsvägen era pustie. Iarna nu se întâmpla mare lucru în cartier, ceea ce însemna că putea trage un pui de somn din când în când. Vara însă capacitatea oamenilor de a intra în bucluc era nelimitată, fie din prostie curată, fie dintr-un exces de alcool. Turiștii erau o pacoste, iar Mellberg ar fi vrut ca Tanumshede și zonele învecinate să fie la fel de pustii tot anul. Când august era pe sfârșite, era absolut extenuat de muncă. Își alesese o slujbă teribil de grea, însă avea un talent înnăscut când venea vorba de munca polițienească — era blestemul lui. Trezea de asemenea multă invidie. Observase ocheadele pline de invidie abia ascunsă pe care Patrik, Matrin și Gösta i le aruncau uneori. Paula nu

părea totuși la fel de impresionată, dar poate că nu era așa ciudat. Nu era proastă, departe de el gândul, mai ales că se întâmplase să o lovească inspirația și să contribuie cu ceva la cazuri. Dar îi lipsea logica bărbătească, așadar abilitatea de a-i aprecia mintea ascuțită.

Când ajunse acasă, se simțea un pic mai bine. Aerul proaspăt îl ajutase să gândească din nou clar. Chiar dacă toată treaba cu fetița era o tragedie oribilă și presupunea multă muncă într-o perioadă de obicei liniștită, i se părea totuși destul de palpitant. Îi oferea de asemenea șansa de a se lăuda.

— Salutare! strigă intrând.

Văzu pantofii Paulei pe hol, ceea ce însemna că ea și Lisa erau în vizită.

— Suntem în bucătărie! răspunse Rita, iar Mellberg îl dezlegă pe Ernst ca să poată alerga să o salute pe Señorita.

Mellberg se scutură de zăpadă pe preșul din hol, agăță haina în cuier și îl urmă pe câine înăuntru.

În bucătărie, Rita se pregătea să așeze masa, iar Paula căuta într-un dulap, cu fetița așezată într-un portbebe.

— Nouă ni s-a terminat cafeaua, explică ea.

— E în capăt, la stânga, spuse Rita și arătă cu degetul. Îți pun și ție o farfurie, ca să poți mânca un pic dacă tot ești aici.

— Mersi, e tare drăguț din partea ta. Și ce se mai întâmplă la serviciu? zise Paula și se întoarse către Mellberg cu pachetul de cafea în mână.

O găsise exact unde spusese Rita. În bucătăria ei domnea o ordine militărească.

Mellberg se întrebă dacă să povestească sau nu despre rezultatul autopsiei în prezența unei femei extenuate care alăpta. Însă știa că Paula avea să înnebunească dacă ar fi descoperit că-i ascunsese informații, așa că povesti în linii mari ceea ce Patrik tocmai îi spusese la secție. Lângă chiuvetă, Rita încremeni câteva clipe, dar apoi continuă să scoată tacâmurile.

— La dracu', ce oribil, zise Paula și se așeză la masă.

O mângâie absent pe spate pe Lisa.

— Ziceai că avea limba tăiată?

Mellberg ciuli urechile. Paula demonstrase totuși anume aptitudini pentru munca de polițist și avea o memorie fenomenală.

— La ce te gândești?

Se așeză pe scaunul de lângă ea și o privi captivat.

Paula scutură din cap.

— Nu știu, dar îmi amintește de ceva… Of, creierul ăsta enervant de femeie care alăptează, o să mă urc pe pereți!

— Trece, zise Rita de lângă chiuvetă, unde pregătea o salată mare.

— Da, deși în momentul ăsta e foarte enervant, spuse Paula. E ceva care-mi sună cunoscut cu limba aia…

— O să-ți amintești când n-o să te mai gândești la asta, zise Rita împăciuitor.

— Mmm, răspunse Paula, iar Mellberg văzu cum încerca să-și amintească. Mă întreb dacă ar putea fi ceva ce am citit într-un raport vechi. E în regulă dacă dau o raită pe la secție mai târziu?

— Chiar crezi că e bine să te duci acolo cu Lisa când e așa frig afară? Și să mai și lucrezi când ești atât de obosită, protestă Rita.

— Pot la fel de bine să fiu obosită acolo ca și aici, zise Paula. Și oare Lisa ar putea să rămână aici, la voi? N-o să fiu plecată mult, doar cât să mă uit rapid prin arhivă.

Rita bombăni ceva nedeslușit drept răspuns, dar Mellberg știa că nu avea nimic împotrivă să aibă grijă de Lisa, chiar dacă exista riscul ca micuța să facă o criză de plâns. Mellberg era chiar de părere că Paula se înviorase la simplul gând că avea să meargă până la secție.

— Apoi, aș vrea să am acces la raportul autopsiei când vin, zise ea. Sper că e în regulă, deși oficial sunt în concediu de maternitate.

Mellberg pufni. Nu conta câtuși de puțin dacă Paula era în concediu de maternitate sau nu. Habar n-avea ce relevanță avea așa ceva, dar dacă el unul ar fi trebuit să urmeze toate regulile și codurile de la locul de muncă în general și cele din meseria de polițist în mod special, n-ar fi reușit să facă mare brânză.

— Annika îl are prin materialele despre anchetă. Trebuie doar s-o rogi când ajungi.

— Bun, atunci pentru liniștea tuturor, o să am grijă să mă spăl puțin, apoi vin.

— Dar mai întâi mănânci, spuse Rita.

— Sigur, mamă.

Dinspre aragaz se ridicau arome care făceau stomacul lui

Mellberg să chiorăie. Rita gătea incredibil de bine. Singurul cusur al ei era că se zgârcea la deserturi. Căci în sinea lui visa la gogoșile de la brutărie. Fusese deja acolo o dată pe ziua aceea, dar poate că avea să se mai furișeze încă o dată pe drumul înapoi la secție. Nicio masă nu era completă fără ceva dulce.

Gösta nu mai cerea multe de la viață. Omul, dacă își ține picioarele și capul calde, e mulțumit, obișnuia să spună bunicul lui. Gösta începea acum să priceapă ce voise bunicul să spună: se referea la faptul că nu trebuia să aibă pretenții prea mari. Și de când Ebba se întorsese în viața lui, după întâmplările incredibile din vara precedentă, era într-adevăr mulțumit cu viața lui. Ebba se mutase înapoi la Göteborg, și o vreme Gösta fusese trist că avea să dispară din nou, că nu avea să se chinuie să păstreze legătura cu un babalâc pe care îl cunoscuse doar puțin în copilărie. Cu toate astea, dădea câte un semn din când în când și, atunci când o vizita pe mama ei la Fjällbacka, trecea întotdeauna și pe la el. Firește, era încă fragilă după toate prin câte trecuse, dar de fiecare dată când se văzuseră, părea tot mai puternică. În sinea lui, Gösta își dorea ca rana ei să se vindece și să-și recapete într-o bună zi credința în dragoste. Poate că avea cândva să-și găsească un nou soț și să fie iarăși mamă. Și, cu puțin noroc, poate că ar fi putut prelua rolul de bunic suplimentar și ar fi putut răsfăța din nou un prichindel. Acela era visul lui cel mai arzător: să se plimbe printre tufele de zmeură din grădină cu un copilaș alături, un copil care, cu pași nesiguri, ținându-l strâns de un deget, să-l ajute să culeagă fructele dulci.

Dar acum visurile trebuiau să înceteze. Era nevoit să se concentreze pe investigație. Se cutremură amintindu-și ceea ce spusese Patrik despre rănile Victoriei, dar se forță să alunge senzația de disconfort. Nu trebuia să se lase copleșită de ea. Văzuse multă durere de-a lungul anilor ca polițist, și chiar dacă acel caz întrecea tot ceea ce văzuse înainte, principiul era același: trebuia doar să-și facă treaba.

Răsfoi raportul pe care îl scosese și căzu pe gânduri o clipă. Apoi se ridică și intră în biroul lui Patrik de alături.

— Jonas a reclamat spargerea doar cu câteva zile înainte ca Victoria să dispară. Și ketamina e unul dintre lucrurile care au fost furate. Aș putea merge la Fjällbacka să vorbesc cu el în timp ce tu și Martin mergeți la Göteborg.

Văzu privirea lui Patrik și, chiar dacă îl duru puțin, înțelese surpriza din ochii lui. Nu fusese întotdeauna cel mai binevoitor coleg din secție și, ca să fie sincer, nu se schimbase cu nimic. Însă avea competența necesară și în ultimul timp un sentiment nou își făcuse apariția. Voia să o facă pe Ebba să fie mândră de el. În plus, se simțea solidar cu familia Hallberg, ale cărei chinuri le urmărise timp de mai multe luni.

— Pare să existe o legătură. E bine că te-ai ocupat de asta, spuse Patrik. Dar vrei să te duci singur? Dacă nu, ne putem duce împreună mâine.

Gösta respinse propunerea cu un gest.

— Nu, mă ocup singur. Nu e mare lucru. În plus, eu am fost cel care a înregistrat plângerea respectivă. Mult noroc la Göteborg.

Îi făcu un semn scurt din cap lui Patrik și se duse la mașină.

Îi luă doar cinci minute să conducă până la ferma de lângă Fjällbacka și intră rapid în curte, parcând în fața casei lui Jonas și a Martei.

— Cioc, cioc, făcu el, deschizând ușa din spate a casei.

Clinica nu era mare. O sălițăde așteptare, nu cu mult mai mare decât un hol, o chicinetă și un cabinet micuț.

— Niciun șarpe boa, păianjen sau alte animale fioroase, sper, glumi el când dădu cu ochii de Jonas.

— Salut, Gösta. Nu, nu e niciun pericol. Nu sunt prea multe animale din astea în Fjällbacka, slavă Domnului.

— Pot să intru o clipă?

Gösta păși înăuntru și-și șterse pantofii pe preșul de la intrare.

— Sigur, mai am o oră până la următoarea consultație. Pare să fie o zi liniștită azi. Poți să-ți scoți haina. Vrei niște cafea?

— Da, mulțumesc, cu mare plăcere. Dacă nu e prea mult deranj.

Jonas dădu din cap că nu și se îndreptă spre chicinetă, pe care se afla o cafetieră cu diferite tipuri de capsule alături.

— Am investit în așa ceva tocmai ca să fie simplu. Tare sau slabă? Lapte? Zahăr?

— Tare, cu lapte și zahăr, te rog.

Gösta își puse haina în cuier și se așeză pe unul dintre cele două scaune destinate pacienților.

— Să vedem.

Jonas îi dădu lui Gösta o ceașcă și se așeză în fața lui.

— E vorba despre Victoria, presupun.

— Păi, de fapt aș vrea să te întreb despre spargerea de la cabinet.

Jonas ridică din sprâncene mirat.

— Ce bine, credeam că ați abandonat cazul. Trebuie să recunosc că am fost un pic dezamăgit că n-ați ajuns nicăieri cu ancheta aia, deși înțeleg că ați fost nevoiți să faceți o prioritate din cazul Victoriei. Presupun că nu-mi poți spune de ce vă interesați brusc de asta din nou?

— Din păcate, nu, zise Gösta. Cum ai descoperit că a avut loc o spargere? Știu că am mai vorbit despre asta, dar ar fi drăguț din partea ta dacă ai putea repeta.

Bărbatul se scuză cu un gest și aproape că vărsă ceașca de cafea. O prinse chiar în momentul în care era să se răstoarne și o ținu apoi în siguranță în palmă.

— Păi, așa cum am mai spus, ușa era spartă când am venit de dimineață. Era în jur de nouă. Atunci încep de obicei programul, rar vin pacienți înainte de ora aia. Oricum, am priceput imediat că avusese loc o spargere.

— Și cum arăta înăuntru?

— Nu prea rău, de fapt. Mai multe lucruri fuseseră smulse din dulap și zăceau pe jos, dar nimic mai grav. Cel mai rău a fost că dulapul în care țin medicamentele clasificate ca narcotice fusese spart, cel pe care am întotdeauna grijă să-l încui. Rata infracționalității din Fjällbacka nu e chiar așa de alarmantă, dar puținii drogați din zonă știu sigur că am diverse substanțe aici. Cu toate că înainte n-am avut niciun fel de problemă.

— Știu despre cine vorbești și i-am interogat imediat după spargere. N-am reușit să scot nimic de la ei, dar nu cred că ar fi putut să-și țină gura dacă vreunul dintre ei ar fi fost cel care a pătruns aici. Și nu a existat nicio amprentă care să se potrivească întocmai cu ale lor.

— Nu, cu siguranță ai dreptate. Trebuie să fi fost altcineva.

— Ce anume lipsea? Știu, scrie în plângere, dar mai treci o dată peste listă.

Jonas își încreți fruntea.

— Nu-mi amintesc exact. Dar narcoticele erau în orice caz morfină, ketamină și codeină. Altfel, lipseau tifon, antiseptice și…

mănuși de cauciuc. Lucruri obișnuite, ieftine care pot fi cumpărate din orice farmacie.

— Asta dacă nu cumva persoana nu vrea să ridice suspiciuni aprovizionându-se cu medicamente, gândi Gösta cu voce tare.

— Da, e-adevărat.

Jonas luă o gură de cafea. Era ultima și se ridică să mai facă.

— Mai vrei una?

— Nu, mulțumesc, mai am, zise Gösta, dându-și seama că uitase să-și bea cafeaua. Spune-mi mai multe despre medicamentele acelea considerate narcotice. Există vreunele care să fie mai interesante pentru narcomani?

— Asta ar fi ketamina. Am auzit că a început să fie căutată prin cercurile de drogați. Evident, ca drog de petrecere se numește Special K.

— Cum o folosești tu ca veterinar?

— Și noi, și ceilalți medici o folosim ca anestezic în timpul intervențiilor chirurgicale. Dacă se folosește un anestezic obișnuit, există riscul ca ritmul cardiac și respirația să încetinească, un efect secundar pe care ketamina nu-l are.

— Și ce animale se tratează cu asta?

— Mai mult câinii și caii. Ca să poată fi anesteziați în siguranță și eficient.

Gösta își întinse ușurel picioarele. Articulațiile îi trosneau din ce în ce mai mult și era tot mai înțepenit cu fiecare iarnă care trecea.

— Cât de multă ketamină a dispărut?

— Dacă-mi amintesc bine, au fost furate trei sticluțe a câte o sută de mililitri.

— E mult? Cât i-ai da unui cal, de exemplu?

— Depinde de greutatea calului, zise Jonas. Dar se calculează în jur de doi mililitri pe suta de kilograme.

— Și pentru oameni?

— Asta chiar nu știu. Ar trebui să vorbești cu un chirurg sau un anestezist. Ei sigur îți pot da informațiile exacte. Eu am făcut câteva cursuri de medicină generală, dar au trecut mulți ani de-atunci. Știu despre animale, dar nu și despre oameni. Dar de ce ești așa interesat doar de ketamină?

Gösta ezită. Nu știa dacă ar trebui să-i spună lui Jonas și să

dezvăluie astfel adevăratul scop al vizitei. În același timp, era curios să vadă reacția lui Jonas. În cazul în care el era cel care folosise ketamina și reclamase furtul pentru a alunga suspiciunile, poate că avea să i se citească pe chip.

— Am primit rezultatele autopsiei, spuse el într-un sfârșit. Victoria avea urme de ketamină în sânge.

Jonas tresări și-l privi cu o expresie totodată uimită și oripilată.

— Vrei să spui că suspectați că acea ketamină din clinica mea a fost folosită de cel care a răpit-o?

— Nu putem da detalii, dar ținând cont de faptul că a fost furată chiar înainte ca ea să dispară, în apropierea locului în care a fost văzută ultima dată, nu e deloc neplauzibil.

Jonas scutură din cap.

— E înfiorător.

— Nu bănuiești pe nimeni care să fi putut intra prin efracție? N-ai văzut nimic suspect în zilele de dinainte sau după?

— Nu, chiar n-am nicio idee. Cum am mai zis, e prima dată în toți anii aceștia când s-a întâmplat așa ceva. Am avut întotdeauna cea mai mare grijă să încui totul.

— Și nu crezi că vreuna dintre fete...? întrebă Gösta, făcând semn cu capul spre grajd.

— Nu, deloc. Poate că au încercat o dată, pe șest, rachiu de casă, și sigur au fumat din când în când câte-o țigară. Dar niciuna dintre ele nu e nici pe departe atât de experimentată încât să știe că veterinarii au medicamente din clasa narcoticelor care pot fi folosite ca droguri de petrecere. Vorbește cu ele dacă vrei, dar pot garanta că niciuna nu a auzit măcar de așa ceva.

— Așa e, firește, mormăi Gösta.

Gösta rămase fără întrebări, iar Jonas părea să-i simtă ezitarea.

— Mai ai și alte nelămuriri? zâmbi Jonas pieziș. În cazul ăsta, le putem discuta cu altă ocazie. Vezi tu, în scurt timp trebuie să mă ocup de următorul pacient. Nelly, șoricelul dansator, a mâncat ce nu trebuia.

— Aoleu, nu înțeleg cum își pot dori oamenii să aibă așa ceva drept animal de casă, strâmbă Gösta din nas.

— Nici nu-ți imaginezi..., zise Jonas și-i strânse ferm mâna în semn de la revedere.

Uddevalla 1968

Încă de la început înțelesese că ceva nu era în regulă. Era ca și cum ceva ce ar fi trebuit să fie acolo lipsea. Laila nu putea pune punctul pe i și părea că era singura care observase asta. Încercase de nenumărate ori să vorbească despre asta și să sugereze că ar trebui să o ducă la un consult. Dar Vladek nu asculta de ea. Doar fiica lor era atât de drăgălașă și liniștită. Nu era nimic în neregulă cu ea.

Apoi, semnele deveniseră din ce în ce mai clare. Pe chipul fetiței nu se citea decât severitate, iar Laila tot aștepta să vadă un prim zâmbet care nu apărea niciodată. Până și Vladek își dădu seama că ceva nu era cum trebuie, dar nimeni nu luă situația în serios. Pediatrul le spusese că puteau fi diverse cauze, că nu exista niciun tipar comportamental, că avea să se întâmple mai târziu. Dar Laila era convinsă. Fiicei ei avea să-i lipsească întotdeauna ceva.

Fetița nu plângea niciodată. Uneori, Laila trebuia să se controleze să n-o ciupească, să n-o scuture sau să facă orice ca să-i provoace un fel de reacție. Când era trează, fetița stătea tăcută și privea lumea cu ochi atât de plini de întunecime, încât Laila se înfiora uneori. Era o întunecime străveche, ce nu i se cuibărea doar în privire, ci emana prin toți porii.

A fi mamă nu era deloc așa cum își închipuise. Imaginea pe care o crease, sentimentele pe care crezuse că avea să le simtă atunci când ținea copilul în brațe — nimic din toate acelea nu semăna cu realitatea. Bănuia că era din cauza copilului, dar ea era mama micuței. Iar rolul mamei era de a-și proteja odrasla indiferent ce s-ar fi întâmplat.

La volan, Patrik era la fel de imprudent ca de obicei. Martin se ținea bine de mânerul portierei și repeta în gând rugăciuni, deși nu era câtuși de puțin religios.

— Ce condiții bune de drum sunt azi, spuse Patrik.

Trecură pe lângă biserica din Kville și Patrik încetini un pic cât traversară mica așezare. Însă curând o luă din nou la goană și doi kilometri mai târziu, în curba strâmtă la dreapta, Martin fu împins atât de tare în portieră încât obrazul i se lipi de sticla rece a geamului.

— În curbă nu trebuie să accelerezi, Patrik! Lasă ce te-a învățat instructorul, nu așa se face.

— Conduc foarte bine, mormăi Patrik, dar o lăsă mai moale cu accelerația.

Mai avuseseră discuția aceea și înainte, și cu siguranță urmau s-o mai aibă de multe ori.

— Cum e Tuva? întrebă el deodată, iar Martin zări cu coada ochiului cum îl privește circumspect.

Martin își dorea ca oamenii să nu mai fie atât de enervant de îngrijorați. Nu făcea nimic că întrebau, din contră. Arăta că le pasă de el și de Tuva. Întrebările nu făceau niciun rău, tragedia se întâmplase deja. Întrebările nu mai provocau noi răni, erau aceleași răni care se deschideau în fiecare noapte când își culca fiica, iar ea întreba de mama ei. Sau când se întindea în pat, pe jumătatea lui, alături de jumătatea pustie de pat unde dormise Pia. Sau de fiecare dată când ridica receptorul ca să sune acasă și să întrebe dacă trebuia să cumpere ceva și-și dădea seama că ea n-avea să mai răspundă niciodată.

— Bine, așa pare. Întreabă de Pia, evident, dar mai mult ca să-i povestesc despre ea. Pare să fi acceptat că nu mai e. Copiii sunt mai isteți decât noi din punctul ăsta de vedere.

Martin tăcu.

— Nici nu pot să-mi imaginez ce aș face dacă Erica ar muri, zise Patrik încet.

Martin înțelese că se gândea la ceea ce se întâmplase cu doi ani înainte, când nu doar Erica, ci și gemenii nenăscuți fuseseră la un pas să moară într-un accident rutier.

— Nu știu dacă aș fi putut continua să trăiesc.

Vocea lui Patrik tremură la amintirea acelei zile când aproape că o pierduse.

— Ai putut, zise Martin și se uită pe geam la peisajul înzăpezit pe lângă care treceau. Omul îndură multe. Și întotdeauna se găsește ceva pentru care să merite să trăiască. Ai fi avut-o pe Maja. Tuva e tot ce am acum și Pia continuă să trăiască prin ea.

— Crezi că vei găsi la un moment dat pe altcineva?

Martin nu putu să nu observe ezitarea lui Patrik, ca și cum era cumva interzis să se întrebe așa ceva.

— În momentul ăsta e de neconceput, dar mi se pare că la fel de neconceput este și să trăiesc tot restul vieții singur. Când o fi, o fi. Deocamdată mă chinui să găsesc o cale de mijloc pentru mine și Tuva. Învățăm să umplem golul lăsat de Pia cum putem. Și nu doar eu trebuie să fiu pregătit. Și Tuva trebuie să vrea să lase pe altcineva să se alăture familiei.

— E o idee înțeleaptă, spuse Patrik, apoi rânji. Oricum, nu prea mai sunt femei frumoase în Tanum. Le-ai încercat pe toate înainte s-o întâlnești pe Pia. Așa că trebuie să-ți lărgești aria de căutare dacă nu vrei să te repeți.

— Ha, ha, tare.

Martin simți cum roșește. Patrik exagera, dar avea dreptate. Martin nu fusese niciodată cine știe ce frumusețe, dar combinația de șarm băiețesc, păr roșcovan și pistrui le făcuse întotdeauna pe fete să se îndrăgostească de el. Când o întâlnise pe Pia, se sfârșise cu flirturile. Cât timp fusese cu ea, nu se mai uitase la o altă femeie. O iubise al naibii de mult și îi simțea lipsa în fiecare moment.

Deodată nu mai putu să vorbească despre ea. Durerea reveni, puternică și nemiloasă, așa că schimbă subiectul. Patrik înțelese mesajul și restul drumului până la Göteborg nu mai vorbiră decât despre sport.

Erica ezită o clipă înainte să sune la ușă. Era întotdeauna dificil să găsească abordarea potrivită pentru o discuție cu rudele, dar mama Minnei păruse calmă și drăguță la telefon. Nu vorbise

pe un ton tăios sau sceptic, așa cum i se întâmpla de obicei atunci când contacta rudele în legătură cu cărțile sale. Iar acum nici nu era vorba de un caz soluționat demult, ci de unul în curs.

Apăsă pe butonul soneriei. Curând auzi pași dinăuntru și cineva deschise ușa.

— Bună, zise Erica pe un ton ezitant. Anette?

— Spune-mi Nettan, zise femeia și se dădu la o parte, poftind-o înăuntru.

„Deplorabil“ fu primul gând care-i trecu prin minte Ericăi atunci când păși în hol. Atât femeia, cât și locuința arătau deplorabil, fapt ce nu avea de-a face doar cu dispariția Minnei. Femeia din fața ei părea să-și fi pierdut de mult speranța, învinsă de numeroasele dezamăgiri pe care i le provocase viața.

— Intră, spuse Nettan și merse înaintea ei în sufragerie.

Peste tot zăceau lucruri care păreau să nu aibă niciun rost acolo. Nettan se uită neliniștită la maldărul de haine de pe canapea, pe care îl împinse pur și simplu pe podea.

— Am vrut să fac curat…, zise ea dar nu sfârși propoziția..

Erica se uită pe furiș la mama Minnei și apoi se așeză pe marginea canapelei. Nettan era aproape cu zece ani mai tânără decât ea, dar arăta cel puțin de aceeași vârstă. Avea tenul cenușiu, probabil de la prea multe țigări, iar părul tern și sârmos.

— Mă întrebam…

Nettan își strânse puloverul scămoșat în jurul ei și păru să-și ia inima în dinți să întrebe ceva.

— Îmi pare rău, am emoții. Nu se întâmplă prea des să am pe cineva faimos în casă. Niciodată, de fapt, dacă stau să mă gândesc.

Râse scurt, iar Erica putu să vadă pentru o clipă o variantă întinerită a femeii, de pe vremea când pofta de viață încă nu-i dispăruse.

— Ei, sună atât de ciudat când pui problema așa, zise ea și făcu o grimasă.

Nu-i plăcea deloc când oamenii o descriau ca fiind faimoasă. În general, nu era ceva cu care să se identifice.

— Da, și totuși ești. Te-am văzut la televizor. Dar atunci aveai mai mult machiaj.

Se uită pe furiș la fața curată a Ericăi.

— Da, te dau cu o mulțime de chestii pe față când apari la TV. Dar e nevoie, reflectoarele alea te fac să arăți îngrozitor. Altfel

nu mă machiez mai deloc.

Zâmbi și văzu că Nettan începea să se mai relaxeze.

— Nu, nici eu, zise femeia.

Era înduioșător cum atrăgea atenția la ceva ce era evident.

— Ceea ce voiam să te întreb e... de ce ai ținut să vii? Poliția a vorbit deja cu mine de câteva ori.

Erica rămase pe gânduri. Sincer vorbind, nu avea nicio explicație bună. Curiozitatea era cel mai onest răspuns, dar nu putea să-l dea, pur și simplu.

— Am colaborat cu poliția locală de câteva ori în trecut. Așa că mă contactează atunci când nu au resurse suficiente. Și după ceea ce s-a întâmplat cu fata care a dispărut din Fjällbacka, se pare că au nevoie de puțin ajutor suplimentar.

— Aha, ce ciudat că..., începu Nettan, dar lăsă propoziția neterminată.

Erica nu o presă. Se pregătea să întrebe despre Minna.

— Povestește-mi despre ziua în care a dispărut fiica ta.

Nettan își strânse mai tare puloverul în jurul ei. Se uită în jos, la genunchi, și când începu să vorbească, o făcu pe un ton atât de scăzut, încât Ericăi îi fu greu să audă ce spune.

— La început, nu mi-am dat seama că dispăruse. Nu de-adevăratelea, cum s-ar zice. Venea și pleca după cum voia. N-am putut niciodată să o controlez pe Minna. A avut dintotdeauna o voință puternică, iar eu n-am...

Nettan ridică privirea și se uită pe fereastră.

— Uneori stătea cu zilele pe la prieteni. Sau acasă la vreun băiat.

— Vreunul în mod special? Avea vreun iubit? strecură Erica întrebarea.

Nettan scutură din cap.

— Nu, din ce știam eu, în orice caz. Erau câțiva, dar nu, nu cred că avea pe cineva anume. Părușe chiar ceva mai fericită în ultimul timp, așa că am intrat un pic la bănuieli. Dar i-am întrebat pe câțiva dintre colegii ei și nimeni n-a auzit de niciun iubit, iar ei stăteau tot timpul în gașcă, așa că sigur ar fi știut așa ceva.

— Atunci de ce crezi că era mai fericită?

Nettan ridică din umeri.

— N-am idee. Dar știi cum e când ești adolescentă. Toanele vin și trec. E posibil să fi fost și pentru că se mutase Johan.

— Johan?

— Da, iubitul meu. A locuit aici o vreme. Dar el și Minna nu s-au înțeles niciodată.

— Când s-a mutat?

— Nu știu. Cam cu o jumătate de an înainte să dispară Minna.

— Poliția a vorbit cu el?

Nettan ridică din nou din umeri.

— Cred că au vorbit cu mai mulți dintre foștii mei iubiți. Situația a fost un pic mai complicată uneori.

— A fost vreunul din ei amenințător sau violent cu Minna vreodată?

Erica încercă să-și rețină furia care începuse să crească în ea. Știa foarte bine cum puteau reacționa victimele unui viol. Și după tot ce-i făcuse Lucas Annei, știa cum frica putea distruge voința cuiva. Dar cum putea cineva să lase să se întâmple așa ceva propriului ei copil? Cum putea să se degradeze instinctul matern într-atât încât să-i permită cuiva să-i rănească odrasla, psihic sau fizic? Nu putea înțelege așa ceva. Pentru o clipă gândurile ei se îndreptară către Louise, singură și legată cu un lanț în pivnița din casa familiei Kowalski. Era același lucru, doar că mult mai rău.

— Da, ba da, s-a mai întâmplat. Dar Johan n-a lovit-o, doar urlau și se uitau urât unul la altul tot timpul. Cred că s-a simțit ușurată că a plecat. Într-o zi și-a împachetat pur și simplu lucrurile și și-a luat tălpășița. Și n-am mai auzit nimic de el.

— Când ți-ai dat seama că Minna nu era doar la vreo colegă?

— Nu plecase niciodată mai mult de o zi sau două. Așa că atunci când n-a venit acasă după două zile și când n-a mai răspuns la telefon, am sunat la toți colegii ei. Nimeni nu mai auzise nimic de ea de trei zile, și-atunci…

Erica își încleștă maxilarul. Cum putea cineva să lase o fată de paisprezece ani să dispară trei zile înainte să reacționeze? Ea una plănuia să aibă un control strict asupra copiilor când aveau să intre în adolescență. N-avea să-i lase să plece niciodată fără să știe unde se duc și cu cine.

— Poliția nu m-a luat în serios la început, continuă Nettan. O știau pe Minna de mai demult, a avut niște… probleme, așa că n-au vrut nici să-mi accepte plângerea.

— Când și-au dat seama că s-a întâmplat ceva?

— După încă vreo câteva zile. Apoi au găsit-o pe doamna aia care a văzut-o pe Minna urcând într-o mașină. Luând în considerare toate celelalte cazuri de dispariție, ar fi trebuit să-și dea seama. Fratele meu crede că ar trebui să-i dau în judecată. Zice că dacă Minna ar fi fost o fată bogată, ca unele dintre celelalte puștoaice, poliția ar fi dat alarma imediat. Dar pe cei ca noi nu-i ascultă nimeni. Nu e corect.

Nettan își coborî privirea și începu să adune scame de pe pulover.

Erica își revizui impresiile de dinainte. Interesant era că Nettan spunea de celelalte fete că erau bogate. În realitate, erau mai degrabă din clasa de mijloc, dar diferențele sociale erau uneori relative. Ea însăși se dusese acolo cu o mulțime de idei preconcepute, care se înmulțiseră în momentul în care păși în apartament. Ce drept avea să o învinovățească pe Nettan? N-avea nici cea mai vagă idee despre întâmplările care îi schimbaseră viața.

— Ar fi trebuit să te asculte, zise Erica și, fără să se gândească, își puse palma peste cea a lui Nettan.

Nettan tresări ca arsă, dar nu-și retrase mâna. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

— Am făcut atâtea tâmpenii. Am… am…, iar acum e poate prea târziu.

Vocea i se stinse, iar lacrimile începură să-i curgă șuvoaie.

Era ca și cum cineva deschisese un robinet, iar Erica bănui că Nettan își reținuse lacrimile mult prea multă vreme. Acum plângea nu doar pentru fiica dispărută, care, cel mai probabil, n-avea să se mai întoarcă niciodată, ci și pentru toate deciziile proaste care-i creaseră Minnei o viață complet diferită de cea la care Nettan visase că-i va oferi fiicei sale.

— Mi-am dorit atât de mult să fim o familie. Ca eu și Minna să avem pe cineva care să aibă grijă de noi. Nimeni n-a avut niciodată grijă de noi.

Nettan începu să plângă cu sughițuri, iar Erica se mută mai aproape de ea, o îmbrățișă și o lăsă să plângă pe umărul ei. O mângâie pe păr și încercă să o liniștească la fel cum făcea cu Maja sau cu gemenii atunci când aveau nevoie de alinare. Se întrebă dacă o alinase cineva vreodată pe Nettan. Poate că Nettan n-o mângâiase niciodată pe Minna astfel. Fata trăise doar un șir trist de dezamăgiri că viața nu fusese niciodată așa cum sperase ea.

— Vrei să vezi câteva poze? spuse Nettan deodată și se smulse din îmbrățișare.

Își șterse ochii cu mâneca puloverului și se uită întrebătoare la Erica.

— Sigur că vreau, zise aceasta.

Nettan se ridică și aduse câteva albume foto aflate pe raftul unei biblioteci șubrede de la Ikea.

Primul album o înfățișa pe Minna când era mică. În fotografii apărea o Nettan tânără și zâmbitoare, cu Minna în brațe.

— Ce fericită pari în pozele astea, zise Erica înainte să se poată opri.

— Da, erau vremuri bune. Cele mai bune. Aveam doar șaptesprezece ani când am născut-o, dar eram atât de fericită.

Nettan mângâie fotografia cu degetul.

— Deși, Dumnezeule, cum arătam…

Râse, iar Erica zâmbi și ea. Moda anilor ’80 fusese groaznică, dar nici a anilor ’90 nu fusese cu nimic mai bună.

Răsfoiră mai departe și anii se scurseră sub degetele lor. Minna fusese un bebeluș foarte drăgălaș, dar cu cât creștea, cu atât părea să se închidă mai mult în sine. Erica observă că până și Nettan își dădea seama de asta.

— Am crezut că am făcut tot ce-am putut mai bine, zise ea încet. Dar n-a fost așa. N-ar fi trebuit să am…

Țintui cu privirea unul dintre bărbații care apăreau în album. Erau destul de mulți, după cum putuse constata și Erica. Bărbați care intraseră în viața lor, le dezamăgiseră și apoi dispăruseră din nou.

— Ăsta e Johan, apropo. Ultima noastră vară împreună.

Arătă cu degetul spre o altă fotografie, făcută vara. Un bărbat înalt și blond stătea cu brațele în jurul ei sub o boltă. În spatele lor se vedea o casă roșie cu detalii albe, înconjurată de verdeață. Singurul lucru care tulbura idila era Minna, care stătea morocănoasă alături și se uita la ei cu o privire feroce.

Nettan închise albumul cu un pocnet.

— Vreau doar să se întoarcă acasă. O să schimb totul. Totul.

Erica nu zise nimic. Rămaseră tăcute o vreme, neștiind ce să spună. Dar tăcerea nu era neplăcută, ci relaxantă și protectoare. Deodată se auzi soneria și amândouă tresăriră.

Nettan se ridică să deschidă.

Când Erica văzu cine intra în hol, se ridică uimită.

— Bună, Patrik, spuse ea și zâmbi sfios.

Paula intră în bucătăria secției de poliție și, exact cum se aștepta, îl găsi pe Gösta acolo. Acesta se lumină la față când o văzu.

— Salutare, Paula.

Femeia îi zâmbi larg. Până și Annika se bucurase când o văzuse: se ridicase grăbită de la recepție, o îmbrățișase strâns și îi pusese o mulțime de întrebări despre cum era micuța Lisa.

Gösta veni și el și o îmbrățișă, ceva mai atent decât Annika, după care o apucă de umeri și se uită la ea cercetător.

— Ești albă ca varul și arăți de parcă n-ai mai dormit de câteva săptămâni.

— Mulțumesc, Gösta, chiar te pricepi la complimente, glumi ea, dar observă privirea lui serioasă. Au fost niște luni mai grele. Să fii mamă nu e numai o plăcere, adăugă ea.

— Da, am auzit că micuța te muncește din greu. Așa că sper că e doar o vizită de curtoazie, și că nu te extenuezi gândindu-te și la muncă.

O împinse delicat înspre scaunul de lângă fereastră.

— Așază-te. Uite niște cafea.

Umplu o ceașcă și o puse pe masă, apoi se servi și el și se așeză în fața ei.

— Ei bine, și-și, aș putea spune, zise ea sorbind din cafea.

Se simțea ciudat să fie de una singură, fără Lisa, dar și bine pentru că putea, pentru o oră, să se simtă ea însăși.

Gösta se încruntă și o cută îi apăru între sprâncene.

— Ne descurcăm și singuri, spuse el.

— Știu că vă descurcați. Dar Bertil a zis ceva mai devreme care m-a făcut să-mi amintesc de altceva. Sau, mai degrabă, să simt că e ceva ce-ar trebui să-mi amintesc.

— Ce vrei să spui?

— Păi, mi-a povestit de rezultatele autopsiei. Și partea cu limba mi-a părut cumva cunoscută. Nu știu în ce context aș fi putut să dau peste așa ceva, dar m-am gândit să cotrobăi un pic prin arhivă și să văd dacă îmi amintesc. Creierul meu nu mai e chiar ce-a fost, din păcate. Se pare că povestea aia cu mintea care ți se încețoșează când alăptezi nu e un mit. Abia dacă mai știu să

folosesc telecomanda.

— O, da, știu cum poate fi cu hormonii. Îmi amintesc când Maj-Britt era…

Gösta își feri privirea și se uită pe fereastră. Paula înțelese că se gândea la copilul pe care el și soția lui îl avuseseră și-l pierduseră, iar el știa că știe. Așa că îi acordă o clipă de tăcere în care să-și amintească de trecut.

— Și n-ai nicio idee despre ce ar putea fi vorba? zise el într-un sfârșit, uitându-se din nou la ea.

— Din păcate, nu, oftă Paula. Ar fi fost ceva mai simplu dacă aș fi știut măcar de unde să încep să caut. Arhiva nu e chiar mică.

— Nu, e mult de muncă să cauți la întâmplare prin ea, zise Gösta.

Paula făcu o grimasă.

— Știu. Așa că mai bine m-aș apuca.

— Sigur n-ar trebui să mergi acasă, să te odihnești și să ai grijă de tine și de Lisa?

Gösta avea în continuare o cută de îngrijorare între sprâncene.

— Mă crezi sau nu, aici e mult mai relaxant decât acasă. Și e frumos să mai ies uneori din pantalonii de pijama. Mulțumesc pentru cafea!

Paula se ridică. Arhivarea ajunsese să se facă mai mult digital, dar toate materialele din anchetele vechi erau îndosariate pe hârtie. Dacă ar fi avut resursele necesare, totul ar fi putut fi scanat și pus pe un singur hard disk în loc să ocupe o cameră întreagă la subsol. Dar resursele nu existau și întrebarea era dacă aveau să facă vreodată asta.

Coborî treptele, deschise ușa și rămase o clipă în prag. Dumnezeule, cât de multe hârțoage. Erau și mai multe decât își amintea. Investigațiile erau arhivate pe ani și, ca să aibă un fel de strategie în căutările ei, se hotărî să înceapă cu cele mai vechi. Ridică hotărâtă prima cutie și se așeză lângă ea, pe podea.

O oră mai târziu, abia trecuse prin jumătate din conținutul cutiei și își dădu seama că inițiativa avea să se dovedească a fi o risipă de timp. Nu doar că nu era sigură de ce căuta exact, dar nici nu știa dacă informația respectivă se afla în acea încăpere. Însă după ce începuse să lucreze la secție, petrecuse mult timp citind materiale vechi din arhivă. În parte pentru că erau interesante,

dar și pentru că voia să fie la curent cu istoricul infracțional al zonei. Așa încât era logic ca lucrul pe care încerca să și-l amintească să se afle acolo.

Un ciocănit în ușă o întrerupse. Mellberg își strecură capul înăuntru.

— Cum merge? Tocmai a sunat Rita și m-a rugat să-ți transmit că e totul bine cu Lisa.

— Ce frumos, și eu mă distrez aici. Dar presupun că nu asta e ce voiai să știi, nu?

— Păi, ba da…

— Din păcate, n-am ajuns atât de departe și nu mi-am amintit ce ar trebui să caut. Încep să mă întreb dacă e adevărat. Poate că îmi joacă feste creierul meu extenuat?

Frustrată, își strânse neglijent părul brunet într-o coadă de cal cu un elastic de păr pe care îl purtase la mână.

— Nu, nu, nu începe să te îndoiești acum, zise Mellberg. Ai o intuiție bună și ar trebui să ai încredere în acea primă impresie.

Paula se uită uimită la el. Susținere și vorbe de încurajare de la Bertil. Chiar că era momentul să cumpere un bilet la loterie.

— Da, ai dreptate, zise ea și așeză cu grijă hârtiile din fața ei. Simt că voi găsi totuși ceva și-o să mai caut un pic.

— Avem nevoie de toate ideile posibile. Dar în momentul ăsta nu avem nimic. Patrik și Martin sunt la Göteborg și vorbesc cu nu știu ce individ care o să prezică cine e făptașul uitându-se într-un fel de glob de cristal mental.

Mellberg își luă o expresie serioasă și continuă pe un ton afectat:

— Susțin că ucigașul are între douăzeci și șaptezeci de ani, e ori bărbat, ori femeie, și locuiește fie la bloc, fie, posibil, la vilă. Persoana a călătorit de câteva ori în străinătate de-a lungul vieții, în general își face cumpărăturile la Ica sau Konsum, mănâncă taco vinerea și urmărește întotdeauna *Let's dance*. Și recitalurile de vară de la Skansen.

Paula nu putu să nu râdă de tirada lui.

— Ești într-adevăr incredibil de deschis la minte, Bertil. Nu sunt de acord cu tine. Chiar cred că asta ne poate oferi niște informații, mai ales când circumstanțele sunt speciale, așa cum se întâmplă în cazul ăsta.

— Da, da, vedem noi cine are dreptate. Tu continuă să cauți. Dar nu te obosi prea tare. Altfel mă omoară Rita.

— Promit, zise Paula și zâmbi.

Apoi începu din nou să răsfoiască și să citească.

Patrik era atât de nervos încât avea impresia că ia foc. Uimirea pe care o simțise când o văzuse pe soția lui în sufrageria mamei Minnei se transformase pe dată în furie. Erica avea o tendință îngrijorătoare de a se amesteca în treburi care nu o priveau și, cu câteva ocazii, situația aproape că se înrăutățise. Însă nu putea să se dea de gol de față cu Nettan. Astfel încât își păstrase buna dispoziție de-a lungul întregii discuții, în timp ce Erica ședea alături și asculta cu ochii mari și un zâmbet de Mona Lisa pe buze.

Imediat ce ieșiră din bloc și din raza lui Nettan, bărbatul explodă.

— Ce dracu' crezi că faci?

Își pierdea cumpătul doar foarte rar și simțise cum îl ia durerea de cap încă de la primul cuvânt.

— Mă gândeam că…, zise Erica încercând să țină pasul cu Patrik și Martin spre locul de parcare.

Martin tăcea și părea că tot ce-și dorea era să fie în oricare alt loc decât acela.

— Nu, n-ai gândit deloc! Mi-e imposibil să cred că ai raționat în vreun fel.

Patrik începu să tușească. Accesul de furie îl făcuse să tragă mult prea repede aerul înghețat în plămâni.

— Nu reușiți să faceți nimic cu resursele voastre reduse, așa că mă gândeam să…, făcu Erica o nouă încercare.

— Nu puteai măcar să te consulți cu mine înainte? Evident că nu ți-aș fi permis niciodată să te duci și să vorbești cu familia victimei dintr-o anchetă, și bănuiesc că de-aia nici n-ai întrebat.

Erica dădu din cap.

— Da, posibil. Aveam nevoie și de o scurtă pauză de la carte. M-am blocat și am crezut că dacă mă concentrez pe altceva o vreme poate că…

— De parcă ancheta asta ar fi vreun fel de terapie prin muncă! strigă Patrik atât de tare încât câteva păsări care stăteau pe un cablu telefonic din apropiere își luară îngrozite zborul. Dacă îți înțepenesc încheieturile de la scris, găsește o soluție mai bună decât să te bagi într-o investigație în desfășurare. Ai luat-o razna, femeie?

— Alo, anii ’40 au sunat să te roage să le înapoiezi expresia, zise Erica, încercând să fie amuzantă, dar asta nu reuși decât să-l înfurie și mai tare pe Patrik.

— E ridicol. E ca un roman polițist englezesc de mâna a doua, cu o mătușă curioasă care umblă peste tot și ia la întrebări pe toată lumea, tot timpul.

— Bine, dar atunci când îmi scriu cărțile fac aproape aceleași lucruri pe care le faceți și voi. Vorbesc cu oamenii, aflu detalii, umplu lacune din investigație, verific declarațiile martorilor…

— Așa-i, și te pricepi de minune la asta, dar ca scriitoare. Dar asta e o anchetă a poliției și numele spune clar cine se ocupă de ea.

Se opriseră în fața mașinii lui Patrik. Martin rămăsese înmărmurit lângă portiera pasagerului și părea să nu știe ce să facă în situația în care ajunsese, fix în bătaia puștii.

— Dar trebuie să recunoști că v-am mai fost de ajutor înainte, zise Erica.

— Ai fost, recunoscu Patrik morocănos.

De fapt, soția lui nu doar că fusese de ajutor, ci contribuise activ la rezolvarea multora dintre cazurile de crimă ale secției, însă Patrik nu intenționa să recunoască asta.

— Mergeți acasă? Mă gândesc că n-ați bătut atâta drum doar ca să vorbiți o oră cu Nettan.

— Și tu ai bătut tot drumul până aici doar ca să vorbești cu ea, veni replica lui Patrik.

— Touché, zâmbi Erica, iar Patrik simți cum furia începe să i se domolească.

Nu putea rămâne niciodată supărat pe soția sa prea mult timp și, din păcate, ea știa foarte bine lucrul ăsta.

— Da, dar eu nu trebuie să minimizez consumul de resurse polițienești, continuă ea. Ce treabă mai aveți pe aici?

Patrik înjură în sinea lui. Uneori, Erica era un pic prea isteață pentru binele ei, așa că se uită la Martin după ajutor. Însă Martin scutură doar din cap. Al naibii pămpălău, gândi Patrik.

— Trebuie să vorbim cu cineva.

— Cu cineva? Cu cine? zise Erica, iar Patrik își încleștă fălcile.

Era deja obișnuit cu încăpățânarea ei și cu firea ei curioasă. Iar combinația pe care o făceau cele două putea fi

extrem de enervantă.

— Trebuie să vorbim cu un expert, zise el. Și oricum, cine stă cu copiii? Mama? întrebă el, încercând să ducă discuția în altă direcție.

— Da, Kristina și noul ei iubit, zise Erica și în acea clipă semănă mai mult cu o pisică ce tocmai înghițise un canar.

— Mama și al cui iubit?

Patrik simțea că îl paște o migrenă. Ziua aceea era din ce în ce mai proastă.

— E un tip de treabă, cu siguranță. Păi, și cu ce fel de expert vă întâlniți?

Patrik se sprijini, obosit, de mașină, și se lăsă păgubaș.

— Ne vedem cu un expert în profile psihologice.

— Un profiler? zise Erica cu o sclipire în ochi.

Patrik oftă.

— Mnu, nu așa i se spune.

— Bine, vin după voi, zise ea și se îndreptă spre mașină.

— Ba bine că nu..., strigă Patrik după ea, dar Martin îl întrerupse.

— Mai bine-ai renunța, n-ai nicio șansă. Și las-o să ne însoțească. După cum a zis chiar ea, ne-a fost de ajutor în trecut, iar acum suntem și noi aici și o putem supraveghea. Trei perechi de urechi sunt cu siguranță mai bune decât două.

— Da, dar totuși, mormăi Patrik.

Urcă în mașină și se așeză la volan.

— Și nu am aflat nimic util nici de la mama Minnei.

— Nu, dar dacă avem noroc, poate că a aflat Erica, zise Martin.

Patrik se încruntă la el. Porni apoi mașina și se îndepărtă în trombă.

— În ce să o îngropăm oare?

Întrebarea mamei îl săgetă dureros pe Ricky. Nu credea că suferința putea deveni mai aprigă, dar gândul că Victoria avea să coboare în întunericul etern îl durea atât de mult că-i venea să urle.

— Da, are ceva frumos din care să putem alege? zise Markus. Poate rochia aia roșie care îi plăcea atât de mult.

— Avea zece ani când purta rochia aia, zise Ricky.

În ciuda suferinței, nu putu să nu se amuze de memoria

incredibil de proastă a tatălui lui.

— Oho, așa demult era?

Markus se ridică și începu să-și facă de lucru la chiuvetă, dar se opri brusc, se întoarse, așezându-se din nou. Așa li se întâmpla tuturor. Încercau să se ocupe de lucruri de zi cu zi, din pură rutină, dar își dădeau seama repede că le lipsea energia. Nu reușeau să facă mai nimic. Iar acum trebuia să ia o mulțime de decizii legate de înmormântare, deși abia dacă se puteau hotărî ce să mănânce la micul dejun.

— Ia-o pe aia neagră. De la Filippa K, zise Ricky.

— Care e aceea? zise Helena.

— Aia care vi s-a părut întotdeauna prea scurtă pentru ieșit în oraș. Victoria o adora. Și nu arăta deloc ieftin în ea, era frumoasă. Foarte frumoasă.

— Chiar crezi? zise Markus. Neagră… E o culoare așa deprimantă.

— Ia-o pe aia, zise Ricky. Se simțea frumoasă în ea. Nu vă amintiți? A pus bani deoparte jumătate de an ca să și-o poată permite.

— Ai dreptate. E limpede că trebuie să poarte rochia neagră.

Helena se uită rugător la el.

— Și muzica? Nici nu știu ce-i plăcea…

Izbucni în lacrimi, iar Markus o mângâie stângaci pe braț.

— O să punem „Some die young“ de Laleh și „Beneath your beautiful“ de Labrinth. Erau două dintre melodiile ei preferate. Și se potrivesc.

Toate acele decizii îl secătuiau de puteri, iar lacrimile îl înecau. Lacrimile acelea blestemate care stăteau mereu să curgă.

— Și ce să pregătim?

Încă o întrebare șovăielnică. Mâinile mamei se mișcau încolo și-ncoace pe masă. Degetele îi erau palide și subțiri.

— Un tort de sendvișuri. Avea gusturi de pensionară. Nu vă amintiți că era felul ei preferat de mâncare?

Vocea îl părăsi și știu că era nedrept cu ei. Evident că-și aminteau. Își aminteau infinit mai multe decât el, și amintirile lor se întindeau mult mai mult în trecut decât ale lui. Aveau cu siguranță atât de multe încât nu putea alege dintre ele. Trebuia să-i ajute pur și simplu cu asta.

— Și suc julmust[1]. Era în stare să bea litri întregi. Probabil

că încă se mai găsește la magazin. Nu-i așa că ar trebui să mai fie?

Încercă să se gândească dacă o mai văzuse pe rafturi în ultima vreme, și aproape că se panică atunci când nu îi veni în minte nicio imagine cu băutura. Deodată i se păru că era cel mai important lucru din lume: să facă rost de julmust ca să-l poată servi la comemorare.

— Sunt sigur că se mai găsește.

Tatăl își așeză mâna peste a lui, încercând să-l liniștească.

— E o idee minunată. Tot ce-ai spus e minunat. Luăm rochia neagră. Sigur știe mama unde e agățată și poate să o calce. Și o s-o rugăm pe mătușa Anneli să facă niște torturi de sendvișuri. Face unele foarte bune și Victoriei îi plăceau mult. Chiar ne gândiserăm să facem câteva pentru ultima zi de școală de la vară…

Pentru o clipă, bărbatul păru să-și piardă firul gândurilor.

— Cum ziceam, știu că mai avem de cumpărat julmust. Ne ocupăm de asta și o să fie minunat. Totul o să fie minunat.

Nu, n-o să fie deloc minunat, voia Ricky să urle. Stăteau și vorbeau despre cum s-o așeze pe sora lui într-un coșciug și s-o coboare în pământ. Nimic n-avea să mai fie minunat vreodată.

În locul acela ascuns dinăuntrul lui, secretul continua să-l roadă. I se părea că era evident că ascundea ceva, dar părinții lui nu păreau să observe. Stăteau și se uitau în gol în mica bucătărie cu perdele înflorate, care i se păreau atât de frumoase mamei lui și pe care Victoria și el încercaseră s-o convingă să le înlocuiască.

Oare totul avea să se schimbe în clipa în care se trezeau din stupoare, aveau să observe și să priceapă? Ricky își dădu seama că, mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoit să vorbească cu poliția. Dar oare mama și tata aveau să facă față adevărului?

Marta se simțea uneori ca directoarea cea oribilă a orfelinatului din *Annie*. Fete, fete, peste tot numai fete.

— Liv l-a avut pe Blackie de trei ori la rând!

Ida veni spre ea prin curte cu obrajii roșii ca focul.

— Acum era rândul meu.

Marta oftă. Întotdeauna aceleași certuri. Ierarhia era feroce la grajd, așa că vedea, auzea și pricepea mai multe din conflictele fetelor decât bănuiau acestea. De obicei agrea jocurile de putere între ele și le găsea interesante, dar în ziua aceea nu le

putea suporta.

— Descurcați-vă singure. Nu veni la mine cu asemenea aiureli!

O văzu pe Ida tresărind speriată. Fetele se obișnuiseră cu faptul că era strictă, dar de obicei nu avea astfel de ieșiri.

— Scuze, spuse ea repede și pe un ton nesincer.

Ida era o plângăcioasă și o răsfățată și-ar fi trebuit să învețe să stea la locul ei mai des, dar Marta trebuia să gândească practic. Depindeau de veniturile școlii de călărie, n-ar fi reușit niciodată să supraviețuiască doar din ce câștiga Jonas ca veterinar, iar fetele — sau, indirect, părinții lor — erau clienții ei. Așa că trebuia să se poarte cu mănuși cu ele.

— Scuză-mă, Ida, repetă Marta. Sunt un pic supărată din cauza Victoriei, sper că mă poți înțelege.

Strânse din dinți și-i zâmbi fetei, care se relaxă instantaneu.

— Sigur că înțeleg. E îngrozitor. Că a murit și tot restul.

— Bine, atunci hai să vorbim cu Liv, ca să-l călărești tu pe Blackie azi. Asta dacă nu preferi să-l iei pe Scirocco.

Ochii Idei sclipiră de bucurie.

— Aș putea? Atunci nu-l călărește Molly?

— Nu astăzi, spuse Marta și se încruntă amintindu-și de fiica ei care rămăsese acasă, în camera ei, îmbufnată pentru că rata competiția.

— Atunci mai degrabă l-aș călări pe Scirocco, așa că Liv ar putea să-l ia pe Blackie și azi, spuse Ida cu generozitate.

— Super, atunci am rezolvat-o.

Marta își puse un braț în jurul Idei și intrară în grajd. Mirosul de cal îi asaltă simțurile. Acela era unul dintre puținele locuri din lume unde se simțea ca acasă, ca o persoană normală. Singura căreia îi plăcuse la fel de mult acel miros fusese Victoria. De fiecare dată când intra în grajd, avea aceeași beatitudine în priviri pe care Marta știa că o simțea și ea. Dorul de fată o luă prin surprindere. O lovi cu o forță neașteptată și tulburătoare. Se opri în grajd și auzi doar vag cum Ida strigă triumfătoare la Liv, care-l peria pe Blackie în boxa lui.

— Poți să-l călărești tu azi. Marta a zis că eu o să-l iau pe Scirocco.

Disprețul din vocea ei era evident.

Marta închise ochii și o văzu pe Victoria înaintea ei. Părul

închis la culoare care-i flutura în jurul feței când se grăbea prin grajd. Cum, cu fermitate, dar și cu blândețe, făcea în așa fel încât caii să o asculte tot timpul. Și Marta avea acel ascendent inexplicabil asupra cailor, dar era o mare diferență. Caii ascultau de Marta pentru că o respectau, dar și pentru că se temeau de ea. Pe Victoria o ascultaseră pentru că avea mână ușoară și voință puternică. Contrastul o fascinase pe Marta.

— De ce ea poate să-l călărească pe Scirocco și eu nu?

Marta se uită la Liv care apăruse deodată în fața ei, cu brațele încrucișate.

— Pentru că nu pari prea dispusă să-l împarți pe Blackie. Așa că poți să-l călărești și azi. Așa cum ai vrut. Toată lumea e mulțumită!

Femeia simți cum își pierde din nou răbdarea. Ar fi fost mult mai puțin de muncă dacă ar fi avut doar grija cailor.

În plus, avea propriul țânc de care să se ocupe. Jonas ura când Marta îi spunea astfel lui Molly, chiar dacă se prefăcea că e o glumă. Nu pricepea cum putea fi atât de orb. Molly ajunsese insuportabilă, dar Jonas refuza să audă de așa ceva, iar ea nu putea face nimic.

Încă de la prima lor întâlnire știuse că el era piesa de puzzle care lipsea din viața ei. Schimbaseră o singură privire și înțeleseseră că erau sortiți unul altuia. Se văzuseră oglindiți unul în celălalt, o vedeau în continuare, și aveau s-o vadă întotdeauna. Singura problemă din relația lor era Molly.

Jonas amenințase că o părăsește dacă nu voia să aibă copii, așa că cedase. De fapt, nu crezuse că vorbea serios. Știa la fel de bine ca ea că dacă se despărțeau, n-aveau să mai găsească niciodată pe cineva care să-i înțeleagă la fel de bine. Dar nu îndrăznise să riște. Își găsise jumătatea și, pentru prima dată în viață, cedase în fața voinței altcuiva.

Când se născuse Molly, totul se întâmplase așa cum se temuse. Trebui să-l împartă pe Jonas cu altcineva. O parte importantă din ea fusese furată de cineva care inițial n-avea nici măcar propria ei voință sau identitate. Îi venea greu să priceapă așa ceva.

Jonas o iubise pe Molly din prima clipă, atât de limpede și fără rezerve încât Marta abia dacă-l recunoscuse. Iar în acea clipă, în relația lor apăruse o fisură.

Se duse să o ajute pe Ida cu Scirocco. Știa deja că Molly

avea să moară de invidie pentru că lăsase pe altcineva să-l călărească, dar Marta simți o anume satisfacție la gândul cum va reacționa. Jonas avea să o certe cu siguranță, dar știa cum să-l facă să se răzgândească. Următoarea competiție era programată peste o săptămână, iar atunci o să-l joace pe degete cum voia.

Sarcina Paulei nu era deloc una ușoară. Iar Gösta nu putu să nu se îngrijoreze pentru ea. Păruse atât de palidă.

Luă la întâmplare o hârtie de pe biroul său. Era frustrant să nu știe clar cum să continue ancheta. Toată munca pe care o făcuseră după dispariția Victoriei fusese inutilă, iar acum nu le mai rămăseseră prea multe idei. Interogatoriul cu Jonas nu le oferise nimic. Gösta îl rugase anume să explice totul încă o dată, pentru a vedea dacă spune ceva care nu se potrivește cu reclamația. Dar Jonas descrisese aceeași succesiune de întâmplări ca înainte, fără modificări. Iar reacția lui atunci când află că era posibil ca substanța aceea să-i fi fost administrată Victoriei păruse autentică și perfect rezonabilă. Gösta oftă. Putea la fel de bine să-și facă timp și pentru celelalte reclamații care stăteau și adunau praf pe biroul său.

Majoritatea erau mărunțișuri: furturi de biciclete, furturi din magazine, certuri între vecini, cu acuzații imaginare. Dar unele reclamații zăceau acolo de mult și bărbatul se rușină un pic de situație.

Luă hârtia din partea de jos a vrafului, adică pe cea mai veche. O spargere suspectă. Dar oare era totuși o spargere? O femeie pe nume Katarina Mattsson găsise urme misterioase de pantofi în grădină, citi Gösta, și, într-o seară, văzuse pe cineva pe proprietatea ei, uitându-se la ceva în întuneric. Annika luase declarația și din câte știa el, femeia nu fusese contactată, așa că probabil nu mai era de actualitate. Însă trebuia totuși să verifice și se hotărî să-i dea un semn femeii ceva mai târziu.

Era pe cale să lase hârtia pe birou când se opri. Se uită la adresa de pe declarație și capul începu să i se învârtă. Putea, firește, să fie doar o coincidență, sau poate că nu. Se gândi intens un minut cât reciti reclamația. Apoi se răzgândi.

Câteva clipe mai târziu era în mașină și conducea în direcția Fjällbacka. Adresa corespundea unei localități căreia i se spunea, dintr-un motiv necunoscut lui, Sumpan. Intră pe strada din complexul rezidențial, unde terenurile erau mici, iar casele

stăteau una lângă alta. Mersese la întâmplare, sperând să o găsească acasă, și când ajunse acolo, văzu lumină la fereastră. Încordat, sună la ușă. Dacă avea dreptate, descoperise ceva crucial. Gösta se uită la casa din stânga. Nu părea să fie cineva prin preajmă, și se rugă să nu se uite nimeni pe geam tocmai atunci.

Auzi pași apropiindu-se, iar ușa fu deschisă de o femeie care se uită mirată la el. Gösta se prezentă imediat și explică de ce venise.

— Oho, am sunat atât de demult la secție, că am și uitat de asta. Intrați.

Femeia se dădu la o parte ca să-l lase să intre. Doi copii de cinci ani scoseseră capetele dintr-o cameră de la parter și se uitau, iar Katarina făcu semn cu capul în direcția lor.

— Fiul meu, Adam, și prietenul lui, Julius.

Amândoi băieții se luminară la față când îl văzură pe bărbat, stând acolo, în uniformă. Gösta le făcu stângaci cu mâna și aceștia dădură buzna peste el și începură să-l cerceteze din cap până-n picioare.

— Chiar ești polițist? Ai pistol? Ai împușcat pe cineva? Ai cătușe la tine? Ai o stație la care vorbești cu alți polițiști?

Gösta începu să râdă și ridică mâinile.

— Pe rând, băieți! Da, sunt un polițist adevărat. Da, am pistol, dar nu-l am la mine acum și n-am împușcat niciodată pe cineva cu el. Ce altceva ați mai întrebat? A, da, am o stație ca să pot chema întăriri dacă sunteți prea gălăgioși. Am și cătușe. Puteți să vă uitați la ele mai târziu, dacă vreți. Doar că trebuie să vorbesc un moment cu mama lui Adam fără să fim deranjați.

— Putem? Daaa!

Băieții începură să danseze de bucurie, iar Katarina scutură din cap.

— Ne-ai salvat ziua. Sau întregul an, aș zice. Dar alo, ați auzit ce a zis Gösta? Vă uitați la cătușe și la radio dacă putem vorbi un pic înainte, așa că întoarceți-vă la film și vă strigăm când am terminat.

— Bine..., spuseră băieții într-un glas și se îndepărtară agale, aruncându-i lui Gösta o ultimă privire admirativă.

— Îmi cer scuze pentru interogatoriu, zise Katarina și o luă înainte spre bucătărie.

— Nu e nicio problemă, zise Gösta și o urmă. Ar trebui să

ne bucurăm de perioada asta atât cât durează. La zece ani poate or să stea și-o să-mi strige că sunt un nenorocit de polițai.

— O, nu, nu spuneți așa ceva. Deja mi-e groază de ce bucurii o să-mi aducă adolescența.

— O să fie bine. Se vede că dumneavoastră și soțul îl țineți în frâu. Aveți și alți copii?

Gösta se așeză la masă. Bucătăria avea un aspect ușor învechit, dar era luminoasă și plăcută.

— Nu, îl avem doar pe Adam. Dar suntem… de fapt, am divorțat când Adam avea un an, iar tatăl lui nu e prea interesat să se implice în viața lui. Are o soție nouă și alți copii, iar iubirea, evident, nu ajunge pentru mai mulți. În rarele dăți când Adam s-a dus acolo, nu s-a simțit deloc binevenit.

Până atunci, femeia stătuse cu spatele la el, scoțând cafea dintr-un borcan, dar se întoarse și ridică din umeri cu părere de rău.

— Scuze că v-am asaltat așa, cu detalii personale. Amărăciunea dă uneori pe dinafară. Dar ne descurcăm bine, Adam și cu mine, iar dacă tatăl lui nu vede ce băiețel fantastic e, ghinionul lui.

— Nu e nevoie să vă cereți scuze, zise Gösta. Pare că aveți toate motivele să fiți dezamăgită.

Ce dement, gândi el. Cum putea un bărbat să părăsească un copil și să-și facă rost de un altul? O privi pe Katarina cum așeza cestile pe masă. Răspândea un fel de liniște plăcută, și se gândi că avea în jur de treizeci și cinci de ani. Își aminti din reclamație că era învățătoare și bănui că își făcea bine meseria.

— Nu credeam că o să mai fiu contactată de dumneavoastră, zise ea și se așeză după ce servi cafeaua și scoase o farfurie cu biscuiți. Și nu este un reproș. Când a dispărut Victoria, am înțeles că trebuie, bineînțeles, să vă concentrați pe acel caz.

Întinse farfuria și Gösta luă trei biscuiți cu ovăz. După biscuiții Ballerina cu cremă de ciocolată, erau dulciurile lui preferate.

— Da, e clar că asta ne-a ocupat cea mai mare parte a timpului. Dar ar fi trebuit totuși să investighez reclamația dumneavostră mai devreme, și-mi cer scuze că a trebuit să așteptați.

— Sunteți aici acum, zise ea și luă un biscuit.

Gösta îi zâmbi recunoscător.

— Mi-ați putea povesti ce vă amintiți despre ce s-a întâmplat și de ce v-ați decis să faceți o reclamație?

— Da..., spuse ea încet și se încruntă gânditoare. Primul lucru pe care l-am observat au fost câteva urme de pași în grădină. Gazonul meu e plin de noroi dacă e vreme umedă și a plouat mult la începutul toamnei. Am văzut în mai multe dimineți acele urme de pantofi în noroi. Erau mari, așadar am presupus că erau ale unui bărbat.

— Și apoi ați văzut pe cineva afară?

Katarina se încruntă din nou.

— Da, cred că se întâmpla la vreo două săptămâni după ce am văzut pentru prima dată urmele de pași. O vreme m-am întrebat dacă nu cumva era Mathias, tatăl lui Adam, dar nu era prea plauzibil. De ce să se furișeze aici când abia dacă a vrut să aibă de-a face cu noi? În plus, persoana aceea fuma, iar Mathias nu. Nu știu dacă am spus asta, dar am găsit și chiștoace.

— Nu se întâmplă să fi păstrat câteva, nu? zise Gösta, chiar dacă își dădea seama că era extrem de improbabil.

Katarina făcu o grimasă.

— Cred că am reușit să le arunc pe cele mai multe. N-am vrut ca Adam să dea de ele. Se prea poate să fi ratat vreunul, dar...

Femeia arătă cu mâna spre curte, iar Gösta înțelese ce voia să spună. Zăpada forma un strat gros pe pământ.

Gösta oftă încet.

— Ați putut vedea cum arăta persoana aceea?

— Din păcate, nu. De fapt, mai degrabă am văzut capătul aprins al țigării. Ne duseserăm deja la culcare, dar Adam se trezise și-i era sete, așa că am coborât la bucătărie, pe întuneric, să-i aduc un pahar cu apă. Și-atunci am văzut capătul aprins al unei țigări, afară, în curte. Cineva stătea acolo și fuma, dar n-am văzut cine era, ci mai degrabă o siluetă.

— Credeți totuși că era un bărbat?

— Da, dacă era aceeași persoană care lăsase urmele de pași. Și dacă stau să mă gândesc, părea că e un individ înalt.

— Ați făcut ceva? I-ați arătat în vreun fel că l-ați văzut, de exemplu?

— Nu, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să sun și să-l reclam. A fost un pic neplăcut, deși nu m-am simțit chiar

amenințată. Dar apoi a dispărut Victoria, și mi-a fost greu să mă gândesc la altceva. N-am mai văzut oricum nimic de atunci.

— În regulă..., zise Gösta.

Se blestemă în sinea lui că nu se ocupase mai devreme de reclamație și nu făcuse legătura. Dar mortul de la groapă nu se întorcea. Trebuia să încerce să facă tot ce putea. Se ridică în picioare.

— Aveți cumva o lopată de zăpadă? Ca să ies afară și să văd dacă nu găsesc totuși vreun chiștoc.

— Desigur, e în garaj. Trebuie doar să dați zăpada. Puteți să verificați și pe alee, dacă tot ieșiți.

Gösta se încălță, își luă haina și se duse în garaj. Era aranjat și curat, iar lopata de zăpadă stătea rezemată de perete, chiar în spatele ușii.

Afară în curte, se opri și cântări situația o clipă. Era stupid să transpire inutil, așa că trebuia să aleagă cu grijă locul potrivit din care să înceapă căutarea. Katarina deschisese ușa de la balconul dinspre grădină, așa că o întrebă:

— Unde ați cules cele mai multe chiștoace?

— Acolo, la stânga, lângă zidul casei.

Gösta dădu din cap și merse cu greu prin omăt până la locul pe care-l indicase femeia. Zăpada era grea și simți deja un junghi în spate după prima lopată.

— Sigur n-ar trebui să fac eu asta? zise Katarina îngrijorată.

— Bineînțeles că nu, e numai bine pentru corpul ăsta bătrân să lucreze un pic.

Îi zări pe băieți uitându-se curioși la el pe fereastră și le făcu cu mâna înainte să continue să dea zăpada. Între două lopeți se odihni și după o vreme reuși să curețe cam un metru pătrat de teren. Se lăsă pe vine și se uită atent, dar tot ce văzu fu noroi înghețat și niște urme de iarbă. Apoi, se uită mai îndeaproape. Ceva galben se ițea din noroi chiar la marginea pătratului pe care-l dezgropase. Mătură cu grijă zăpada. Un chiștoc de țigară. Îl scoase cu grijă din noroi și se ridică, îndreptându-și spatele care-l durea. Se uită la chiștoc. Apoi ridică privirea și observă ceea ce era convins că văzuse și cel care stătuse acolo și fumase. Căci, stând acolo, în grădina Katarinei, puteai vedea direct casa Victoriei. Și fereastra camerei ei de la etaj.

[1] Băutură răcoritoare consumată de Crăciun. Conține extract de malț și de hamei și condimente. (*N.t.*)

Uddevalla 1971

Când descoperise că era din nou însărcinată, avu o reacție ambivalentă. Poate că nu era menită să fie mamă, să simtă acea dragoste pe care lumea se aștepta să o nutrească pentru un copil.

Dar se îngrijorase degeaba. Totul era atât de diferit cu Peter. Atât de minunat și diferit. Nu se mai sătura să se uite la fiul ei, să-i inspire mirosul, să-l mângâie pe pielea catifelată cu vârfurile degetelor. Când îl ținea în brațe, se uita în sus la ea cu o asemenea încredere încât simțea cum îi crește inima. Așadar, asta însemna să-ți iubești copilul. Nu-și imaginase niciodată că ar fi putut iubi pe cineva cu atâta putere. Inclusiv dragostea pentru Vladek pălea în comparație cu ceea ce simțea atunci când își privea fiul nou-născut.

În clipa în care se uita la fiica ei, simțea un nod în stomac. Îi vedea privirea, vedea întunericul care-i domina gândurile. Invidia față de fratele ei luă forma ciupiturilor și loviturilor repetate, iar teama o ținea pe Laila trează cu nopțile. Se întâmpla să stea lângă pătuțul lui Peter și să vegheze asupra lui fără să îndrăznească să-și ia ochii de la chipul lui liniștit.

Vladek se îndepărtă de ea. Și ea de el. Îi despărțeau forțe pe care nu le putuseră anticipa. În vis alerga uneori după el, din ce în ce mai repede, dar cu cât alerga mai tare, cu atât se mărea distanța dintre ei. În final, nu-i mai distingea decât spatele, undeva în depărtare.

Cuvintele dispărură și ele. Discuțiile de la masa de seară, micile dovezi de dragoste care le luminau ziua. Totul fusese înlocuit de o tăcere întreruptă doar de țipete de copil.

Continuă să-l urmărească pe Peter și dorința de a-l proteja înghiți tot restul. Vladek nu mai putea însemna totul pentru ea. Nu și după ce apăruse Peter.

Hambarul era tăcut și rece. Printre scândurile care alcătuiau pereții intrase puțină zăpadă și se amestecase cu murdăria și praful dinăuntru. Podul hambarului rămăsese de mult gol, iar scara era distrusă de când și-o amintea Molly. Pe lângă remorca pentru transportul cailor, erau doar vehicule uitate acolo de vreme. O combină ruginită, un tractor Grålle inutilizabil și, mai ales, o mulțime de mașini.

Molly auzi doar vag voci din grajdul aflat ceva mai departe, dar în ziua aceea nu voia să călărească. Părea absolut inutil dacă a doua zi n-avea să concureze. Vreuna din celelalte fete s-a fi bucurat cu siguranță că-l poate călări pe Scirocco.

Se plimbă cu grijă printre mașinile vechi. Ceea ce rămăsese din firma bunicului. Toată copilăria îl tot auzise vorbind despre asta. Încă se mai lăuda cu descoperirile lui de prin toată țara, mașini care în principiu ar fi ajuns la casat, pe care el le cumpărase pe un preț de nimic, le reparase și le vânduse mult mai scump. Dar după ce se îmbolnăvise, hambarul fusese transformat într-un cimitir de mașini. Acolo stăteau autoturisme pe jumătate reparate, de care nimeni nu reușise să scape.

Își trecu mâna peste caroseria unui Volkswagen Beetle care stătea și ruginea într-un colț. Nu mai era prea mult până să poată începe școala de șoferi. Poate că l-ar fi putut convinge pe Jonas să repare mașina pentru ea.

Încercă să tragă de mâner și portiera se deschise. Era mult de muncă și înăuntru. Era ruginită, murdară și cu tapițeria zdrențuită, dar își dădu seama că mașina avea oricum potențial. Se așeză pe locul șoferului și își puse mâinile cu grijă pe volan. Da, i-ar fi plăcut să conducă micuțul Beetle. Celelalte fete ar fi murit de invidie.

Se imagină conducând prin Fjällbacka, cum și-ar fi luat, amabilă, prietenii cu ea. Mai erau câțiva ani buni până să poată conduce, dar se hotărî să vorbească deja cu Jonas. Avea să pună la punct mașina pentru ea, indiferent dacă voia sau nu. Molly știa că

se pricepea la așa ceva. Bunicul povestise cum Jonas îl ajutase să repare mașinile, și că era foarte priceput. Fusese singura dată când îl auzise spunând ceva drăguț despre Jonas. Altfel, mai mult se plângea de el.

— Aici te ascunzi?

Fata tresări la auzul vocii lui Jonas de partea cealaltă a geamului de la mașină.

— Îți place?

Jonas zâmbi când Molly deschise rușinată portiera. Era un pic jenant să fii luat prin surprindere când stăteai și te prefăceai că erai la volan.

— E frumoasă, zise ea. Și mă gândeam că aș putea s-o conduc eu după ce îmi iau permisul.

— Abia dacă funcționează.

— Nu, dar…

— Dar te-ai gândit că aș putea s-o repar pentru tine? Mda, de ce nu, avem ceva timp la dispoziție. Ar trebui să reușesc dacă lucrez câte un pic din când în când.

— Serios? zise ea radiind de fericire și se aruncă de gâtul lui.

— Foarte serios, răspunse el și o îmbrățișă strâns.

Apoi o împinse ușor și își puse mâinile pe umerii ei.

— Dar atunci gata cu îmbufnarea. Știu că era important pentru tine să mergi la competiție, am vorbit deja despre asta, dar nu mai e mult până la următoarea.

— Ai dreptate.

Molly simți cum se înveselește. Se plimbă printre mașini. Mai erau câteva care ar fi putut fi interesante, dar tot Beetle-ul îi plăcea cel mai mult.

— De ce nu le repari pe astea? Sau le duci la casat?

Se opri în dreptul unei mașini negre pe care scria Buick.

— Nu vrea bunicul. Așa că o să stea aici până se dezmembrează sau până pleacă bunicul dintre noi.

— Oricum, cred că e păcat.

Se duse lângă o dubiță verde care semăna cu mașina misterioasă din desenele animate cu Scooby Doo. Jonas o trase la o parte.

— Vino. Nu-mi prea place că stai pe-aici. E plin de cioburi și rugină. Nu demult am văzut și șobolani.

— Șobolani! zise Molly și făcu repede un pas înapoi,

uitându-se în jur.

Jonas începu să râdă.

— Hai să luăm o gustare. E frig. Și în casă sigur nu sunt șobolani.

Își puse un braț în jurul ei și se îndreptară spre ușă. Molly începu să tremure. Jonas avea dreptate. Era frig ca naiba afară și-ar fi murit dacă ar fi văzut vreun șobolan mișunând pe acolo. Însă gândul că urma să aibă o mașină o încălzea. Abia aștepta să le povestească fetelor de la școala de echitație.

Tyra era mulțumită în sinea ei că Liv fusese pusă la punct în ziua aceea. Părea imposibil, dar Liv era și mai răsfățată decât Molly, iar expresia de pe fața ei când Ida primise permisiunea să-l călărească pe Scirocco fusese de neprețuit. Restul lecției stătuse bosumflată, iar Blackie simțise. Fusese nărăvaș și asta o făcuse și mai morocănoasă.

Tyra transpira sub hainele călduroase. Era atât de dificil să-și croiască drum prin zăpadă încât o dureau picioarele. Visa la primăvară, când putea merge cu bicicleta până la grajd și înapoi. Viața era simplă primăvara.

Derdelușul Șapte Hârtoape era plin de copii. Ea însăși se dusese de multe ori acolo și-și amintea acea senzație de amețeală când cobora dealul destul de abrupt. Bineînțeles, nu mai părea la fel de înalt și abrupt ca în copilărie, dar era în orice caz mai palpitant decât pe Derdelușul Doctorului, care era fix lângă farmacie. Pe ăla te dădeai doar dacă erai chiar mic. Își aminti că făcuse inclusiv schi pe Derdelușul Doctorului, ceea ce-și dorise să facă în prima și ultima ei vacanță la munte. Îi explicase instructorului uimit că știa deja să schieze, învățase pe Derdelușul Doctorului. Apoi se avântase în josul unei piste înalte și abrupte. Însă totul se terminase cu bine, iar mama ei povestea întotdeauna pățania cu mândrie în voce, uimită de cât de curajoasă fusese micuța ei.

Unde dispăruse acel curaj, Tyra nu știa. Mă rog, era acolo în interacțiunile cu caii, dar altfel Tyra se simțea mai degrabă înspăimântată. Încă de la accidentul de mașină în care murise tatăl ei, își închipuise că dezastrul pândea după colț. Văzuse cum totul părea să fie ca de obicei o clipă, pentru ca în următoarea să se schimbe pentru totdeauna.

Și alături de Victoria se simțise curajoasă. Când erau

împreună era ca și cum devenea altcineva, cineva mai bun. Mergeau întotdeauna acasă la Victoria și niciodată la ea. Dăduse vina pe faptul că avea frați mai mici, dar adevărul era că-i era rușine cu Lasse, în primul rând din cauza bețiilor lui, iar apoi din cauza aiurelilor cu biserica. Până și de mama ei îi era rușine, pentru că se lăsa dominată de el și se furișa prin casă ca un șoricel îngrozit. Nu erau ca părinții drăguți ai Victoriei, niște părinți cu totul și cu totul obișnuiți.

Tyra merse avântat prin zăpadă. Transpirația i se prelingea pe piele. Era ceva de mers, dar se hotărâse mai devreme în acea zi și n-avea de gând să se întoarcă acum. Existau niște lucruri despre care ar fi trebuit să o întrebe pe Victoria, răspunsuri pe care ar fi trebuit să le ceară de la ea. Gândul că n-avea să știe niciodată ce se întâmplase o durea. Făcuse totul pentru Victoria și asta intenționa să facă și în continuare.

Coridorul facultății de drept din cadrul Universității din Göteborg era aproape pustiu. Ceruseră indicații și aflaseră unde se aflau criminologii, iar acum stăteau în fața unei uși închise pe care era scris numele lui Gerhard Struwer. Patrik ciocăni ușor.

— Intră! se auzi o voce de cealaltă parte a ușii, așa că intrară.

Patrik nu știa foarte bine la ce se așteptase, dar în orice caz nu la un bărbat care arăta ca dintr-o revistă de modă.

— Bine ați venit.

Gerhard se ridică și dădu mâna cu ei pe rând. În final o salută și pe Erica — ea rămăsese un pic mai în spate.

— O, dar ce onoare s-o întâlnesc pe Erica Falck!

Gerhard era un pic prea entuziast pentru gustul lui Patrik. Dar la cum se desfășurase acea zi, nu-l surprinse că Struwer era un afemeiat. Din fericire, pe soția lui n-o atrăgea genul acela de bărbat.

— Onoarea e de partea mea. Ți-am urmărit analizele tranșante la televizor.

Patrik se holbă la ea. Ce era cu gânguritul acela?

— Gerhard apare mai mereu în emisiunea *Cei Mai Căutați Criminali*, explică Erica și îi zâmbi bărbatului. Mi-a plăcut foarte mult portretul pe care i l-ai făcut lui Juha Vljakkala. Ai atins un aspect pe care nimeni nu l-a mai discutat înainte, și cred că…

Patrik își drese glasul. Treaba nu mergea deloc așa cum își

imaginase. Se uită la Gerhard și observă că nu avea doar dinți perfecți, ci și nuanța perfectă de gri la tâmple. Și pantofi proaspăt curățați. Cine dracu' avea pantofi proaspăt curățați iarna? Patrik aruncă o privire abătută cizmelor lui de iarnă care păreau să aibă nevoie de un drum la spălătoria de mașini ca să mai fie curate vreodată.

— Avem câteva întrebări pe care am dori să vi le adresăm, zise el și se așeză pe unul dintre scaunele pentru vizitatori.

Se sili să afișeze o expresie neutră. Erica nu trebuia să aibă satisfacția de a-l suspecta de gelozie. Fiindcă nu era gelos. I se părea doar inutil să piardă timp prețios vorbind verzi și uscate despre lucruri care nu aveau nici cea mai mică legătură cu misiunea lor.

— Da, am citit atent materialul pe care mi l-ați trimis.

Gerhard se așeză la biroul său.

— Atât cel despre Victoria, cât și despre celelalte dispariții. Evident, nu pot face o analiză cum se cuvine atât de repede și cu atât de puține detalii ajutătoare, dar mi-au atras atenția câteva lucruri…

Se așeză picior peste picior și își împreună vârfurile degetelor, un gest pe care Patrik îl găsea incredibil de iritant.

— Să luăm notițe? zise Martin și îi dădu un ghiont lui Patrik.

Acesta tresări și dădu din cap în semn că da.

— Da, ar fi bine, zise Gerhard, iar Martin scoase un carnet și un pix, și așteptă ca acesta să continue.

— Cred că e vorba de o persoană organizată și rațională. El sau ea — haideți să simplificăm treaba și să spunem că este un el — a fost prea abil în a nu lăsa urme ca să fie, de exemplu, o persoană psihotică sau labilă mental.

— Cum ar putea fi vreodată rațional să răpești pe cineva? Sau să supui pe cineva la ceea ce a îndurat Victoria?

Patrik auzi cât de aspru sunară vorbele lui.

— Atunci când spun rațional, mă refer la faptul că este un individ capabil să plănuiască în avans, să anticipeze efectele acțiunilor lui și să acționeze în consecință. Un individ care-și poate schimba rapid planurile atunci când condițiile se modifică.

— Mi se pare limpede ca bună ziua, zise Erica.

Patrik își încleștă maxilarele și-l lăsă pe Struwer să-și continue expunerea.

— Făptașul este, după toate probabilitățile, relativ matur. Un adolescent sau cineva de douăzeci și ceva de ani n-ar avea nici pe departe un asemenea control de sine și abilitatea de a planifica. Însă ținând cont de forța fizică de care e nevoie pentru a domina victima, ar fi totuși vorba de cineva care e încă destul de puternic și într-o formă fizică bună.

— Sau poate fi vorba de mai mulți făptași, interveni Martin.

Gerhard dădu din cap.

— Da, nu putem exclude posibilitatea existenței mai multor persoane. Sunt chiar cazuri unde un grup de oameni au comis crime împreună. Adesea există câte un motiv religios, ca în cazul lui Charles Manson și al sectei lui.

— Ce credeți despre intervalul de timp? Primele trei fete au dispărut aproape la intervale egale, în jur de șase luni. Dar apoi au trecut doar cinci luni până ca Minna să dispară. Și aproximativ trei luni mai târziu, a fost răpită Victoria, zise Erica, iar Patrik fu nevoit să recunoască faptul că venise cu o întrebare bună.

— Dacă ne uităm la criminalii în serie cunoscuți din SUA, precum Ted Bundy, John Wayne Gacy, Jeffrey Dahmer — ați auzit cu siguranță numele de nenumărate ori — aceștia aveau adesea o nevoie care se intensifica, un fel de presiune internă. Făptașul începe să aibă fantezii criminale, apoi urmărește victima pentru care a făcut o fixație, și o observă o perioadă înainte de a acționa. Sau poate că este vorba de o serie de coincidențe. Ucigașul are fantezii cu un anume tip de victimă, apoi dă peste cineva care se potrivește acelei fantezii.

— Poate că e o întrebare prostească, dar există femei criminali în serie? zise Martin. Cred că am auzit vorbindu-se doar de bărbați.

— De obicei, criminalii în serie sunt bărbați. Dar există și femei. Aileen Wuornos este un exemplu, și mai sunt și altele.

Struwer își împreună din nou degetele.

— Dar pentru a mă întoarce la întrebarea despre aspectul temporal, mai poate fi vorba și despre faptul că făptașul ține victimele captive o perioadă mai lungă. Atunci când victima își îndeplinește, ca să spunem așa, rolul, sau pur și simplu moare ca urmare a rănilor și extenuării, e nevoie, mai devreme sau mai târziu, de o nouă victimă care să satisfacă nevoia. Presiunea

crește și crește până când făptașul trebuie să-și găsească eliberarea. Și atunci acționează. Mulți ucigași în serie au mărturisit la interogatorii că nu mai e vorba de o voință proprie, ci de o nevoie.

— Credeți că avem de-a face cu un asemenea comportament? întrebă Patrik.

Devenise, împotriva voinței lui, din ce în ce mai fascinat de ceea ce povestea Struwer.

— Asta indică succesiunea evenimentelor. Și poate că nevoia a devenit din ce în ce mai urgentă. Făptașul nu mai poate aștepta la fel de mult înainte să caute o nouă victimă. Asta dacă urmărim un ucigaș în serie. Din ce am înțeles, n-ați găsit trupurile, iar Victoria Hallberg era încă în viață când a fost găsită.

— Așa este. Deși, totuși, cel mai probabil e că făptașul nu intenționa să o lase în viață, că reușise cumva să scape, nu-i așa?

— Da, așa pare, într-adevăr. Dar chiar dacă ar fi vorba doar de o răpire, poate urma același tipar comportamental. Poate fi vorba doar de un criminal care își urmează impulsurile, un psihopat care ucide pentru propria plăcere. Și pentru eliberare sexuală. Autopsia Victoriei a arătat că nu fusese abuzată, dar genul ăsta de cazuri au adesea o motivație sexuală. Momentan știm prea puține pentru a putea concluziona că așa stau lucrurile și aici.

— Știți că s-au făcut cercetări care arată că jumătate din populație ar putea fi descrisă ca având un profil psihopat? zise Erica înflăcărată.

— Da, spuse Martin. Eu unul am citit despre asta în *Café*. Ceva despre șefi.

— Mă rog, nu știu dacă ar trebui să ne încredem în descoperirile științifice dintr-un ziar precum *Café*. Însă, în principiu, ai dreptate, Erica.

Gerhard îi zâmbi cu dinții lui strălucitori.

— Un anume procent din populația obișnuită îndeplinește criteriile pentru psihopatie. Și chiar dacă oamenii asociază cel mai adesea cuvântul psihopat cu ucigașii, sau cel puțin cu delincvența, lucrurile n-ar putea fi mai departe de adevăr. Cei mai mulți dintre ei duc o viață aparent funcțională. Învață cum trebuie să se comporte ca să se integreze în societate și pot chiar să facă performanță. Dar în adâncul lor nu vor putea fi niciodată ca ceilalți oameni. Le lipsește abilitatea de a simți empatie și de a

înțelege sentimentele altora. Întreaga lor lume și procesul lor cognitiv gravitează în jurul propriei persoane, iar cât de bine interacționează cu mediul înconjurător depinde de cât de mult se pricep să imite sentimentele pe care ceilalți se așteaptă să le afișeze în diferite situații. Dar nu reușesc întotdeauna să pară perfect normali. Au ceva care pare fals și le e greu să dezvolte relații apropiate și de lungă durată cu alți oameni. Adesea se folosesc de cei din jur pentru propriile scopuri, și când nu mai pot scăpa neobservați, trec la următoarea victimă, fără să simtă remușcări. Ca să-ți răspund la întrebare, Martin: există cercetări care arată că proporția de psihopați este mai mare în pătura superioară a sectorului de business decât în rândul populației obișnuite. Multe dintre trăsăturile pe care le-am enumerat pot constitui avantaje în anumite poziții de conducere, unde cruzimea și lipsa de empatie îndeplinesc o funcție anume.

— Este deci posibil să nu observi că cineva e psihopat, nu? întrebă Martin.

— Nu, nu imediat. Psihopații pot fi chiar fermecători. Dar cine are o relație mai lungă cu ei își dă seama, mai devreme sau mai târziu, că nu e în regulă ceva.

Patrik se foi pe scaun. Nu era tocmai confortabil și începuse să-l doară deja spatele. Îi aruncă o privire lui Martin care scria febril în carnețel. Apoi se întoarse spre Struwer.

— De ce credeți că au fost alese tocmai aceste fete?

— Este probabil o chestiune de preferințe sexuale. Fete tinere, inocente, neexperimentate sexual. O copilă este, de asemenea, mai ușor de dominat și de speriat decât o femeie matură. Aș zice că este o combinație a celor doi factori.

— Are vreo importanță că au o înfățișare asemănătoare? Au sau aveau toate păr închis la culoare și ochi albaștri. Oare făptașul caută ceva anume?

— Tot ce se poate. De fapt, e foarte posibil să aibă un înțeles aparte. Victima îi poate aminti criminalului de cineva, iar fapta are atunci legătură cu acea persoană. Ted Bundy ar fi unul din exemple. Majoritatea victimelor lui se asemănau și-i aminteau de o fostă prietenă care-i refuzase avansurile.

Martin ascultase cu atenție, iar acum se aplecă în față.

— Spuneați că victima îndeplinește o funcție. Ce ar putea semnifica rănile pe care le avea Victoria? De ce ar face făptașul așa ceva?

— Cum ziceam, e posibil ca victima să semene cu o persoană importantă pentru criminal. Iar în ceea ce privește rănile, aș spune că scopul este de a avea senzația de control. Răpindu-i victimei aceste simțuri, o controlează pe deplin.

— În cazul acesta, n-ar fi destul să o țină captivă? întrebă Martin.

— Majoritatea criminalilor care vor să-și controleze victimele se mulțumesc și cu atât. Dar în cazul acesta, făptașul a dus totul un pas mai departe. Gândiți-vă: Victoriei i-au fost distruse simțurile — văzul, auzul și gustul, ca și cum ar fi fost captivă într-o încăpere întunecată și tăcută, fără posibilitatea de a comunica. În principiu, făptașul și-a făcut rost de o păpușă vie.

Patrik se ridică în picioare. Ceea ce spunea bărbatul din fața lui era atât de bizar și oribil încât părea scos dintr-un film de groază, deși era realitatea. Rămase pe gânduri o clipă. Chiar dacă în ansamblu era interesant, îi venea greu să înțeleagă concret cum avea să împingă ancheta mai departe analiza aceasta.

— Dacă plecăm de la ce am discutat, zise el, aveți idee ce-am putea face mai departe ca să găsim o astfel de persoană?

Struwer rămase tăcut câteva clipe, părând să caute formularea potrivită.

— E posibil să mă hazardez un pic, dar aș zice că victima din Göteborg, Minna Wahlberg, este într-adevăr interesantă. Are o situație un pic diferită de a celorlalte fete, și este, de asemenea, singura față de care criminalul a fost destul de neatent încât să fie văzut cu ea.

— Nu suntem siguri că în mașina albă era criminalul, precizează Patrik.

— Nu, așa e. Dar dacă ne gândim la asta, e interesant că a urcat de bunăvoie în mașină. Acum, nu știm cum au fost răpite celelalte fete, dar faptul că Minna a urcat în mașină ne spune că șoferul ori era cineva care părea inofensiv, ori cineva pe care-l cunoștea și de care nu se temea.

— Vreți să spuneți că e posibil ca Minna să-l fi cunoscut pe criminal? Că avea vreo legătură cu ea sau cu zona?

Ceea ce spusese Struwer se potrivea cu ceea ce Patrik însuși credea. Minna era altfel decât celelalte.

— Nu știu neapărat dacă o cunoștea, dar e posibil ca ea să-l fi recunoscut. Faptul că a fost văzut când a răpit-o, dar nu și în celelalte cazuri, poate fi explicat prin aceea că locul îi era familiar

și asta îi dădea încredere.

— Dar, în situația asta, n-ar fi fost și mai atent? Riscul de a fi recunoscut era mai mare, obiectă Erica, iar Patrik se uită mândru la ea.

— Da, așa ar fi logic, zise Struwer. Dar noi, oamenii, nu suntem întotdeauna atât de raționali, iar tiparele și obiceiurile sunt adânc înrădăcinate în firea noastră. S-ar simți cu siguranță mai relaxat în mediul lui, iar atunci riscul de a face greșeli e mai mare. Și asta e tocmai ce a făcut, o greșeală.

— Și eu simt că Minna iese în evidență într-un anume fel, zise Patrik. Tocmai am vorbit cu mama ei, dar n-am aflat nimic nou.

Cu coada ochiului văzu că Erica dădea aprobator din cap.

— Mda, dar dacă aș fi în locul vostru, aș continua totuși în direcția aceasta. M-aș concentra pe diferențe, așa se procedează în general atunci când faci profilul psihologic al unui criminal. De ce deviază de la tipar? Ce face o anumită victimă să fie atât de specială încât făptașul îi schimbă înfățișarea?

— Să ne uităm atunci la diferențe, și nu la numitorul comun?

Patrik își dădu seama că avusese dreptate.

— Da, asta v-aș recomanda eu. Chiar dacă investigați în primul rând răpirea Victoriei, cazul Minnei ar putea fi de ajutor.

Gerhard făcu o pauză.

— Și chiar v-ați adunat cu toții?

— Ce vreți să spuneți? zise Patrik.

— Toate regiunile. V-ați întâlnit și ați parcurs împreună informațiile pe care le aveți?

— Ținem legătura și vorbim despre toate materialele pe care le avem.

— Foarte bine, dar cred că v-ar ajuta să vă vedeți cu toții. Uneori se creează o atmosferă care impulsionează pe toată lumea, ceva ce nu se găsește pe hârtie, ci se ascunde printre rândurile unui raport de investigație. Sigur știți că intuiția poate conduce în direcția cea bună. În multe investigații, tocmai acel lucru imposibil de definit face ca vinovatul să fie prins într-un final. Și nu e deloc ciudat. Subconștientul nostru joacă un rol mai mare decât ar crede majoritatea oamenilor. Se spune uneori că folosim doar câteva procente amărâte din capacitatea creierului și se prea poate să fie adevărat. Asigurați-vă că vă întâlniți și

ascultați ce are fiecare de spus.

Patrik dădu din cap.

— Sunt de acord, ar fi trebuit să facem deja asta. Dar n-am reușit să ne organizăm.

— Cred că merită efortul, zise Gerhard.

În birou se lăsă tăcerea. Niciunul dintre ei nu mai știa ce să întrebe și cu toții se gândeau la vorbele lui Struwer. Patrik se îndoia puțin că întâlnirea avea să-i ajute cu ancheta, dar era pregătit să încerce orice. Mai bine așa decât să-și dea seama mai târziu că Struwer avea dreptate și nu-l luaseră în serios.

— Mulțumim pentru timpul acordat, zise Patrik și se ridică.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Gerhard o țintui pe Erica îndelung cu privirea lui albastră, iar Patrik inspiră adânc. Ce i-ar mai fi făcut el un profil lui Struwer. Nici n-ar fi fost așa dificil. Genul acela de bărbat se găsea pe toate drumurile.

Terese fusese întotdeauna de părere că era un pic ciudat să vină la grajduri. Ferma îi era atât de familiară. Ea și Jonas fuseseră împreună doi ani de zile. Se întâmplase pe când erau foarte tineri sau cel puțin așa i se părea acum, iar de atunci se întâmplaseră multe. Și totuși, era un pic ciudat, mai ales că Marta era motivul pentru care relația lor se sfârșise.

Într-o zi, Jonas îi spusese pur și simplu că întâlnise pe altcineva și că acea femeie era sufletul lui pereche. Chiar așa se exprimase, iar lui Terese i se păruse o afirmație gravă și neobișnuită. Mai târziu, când își întâlnise propriul suflet pereche înțelesese ce voise Jonas să spună. Căci exact la fel se simțise și ea atunci când Henrik, tatăl Tyrei, se apropiase și o invitase la un dans pe chei, lângă piața Ingrid Bergman. Fusese atât de limpede că aveau să rămână împreună, însă într-o clipită, totul se transformase. Toate planurile, toate visurile. Un derapaj nocturn, iar Tyra și cu ea rămăseseră singure.

Cu Lasse nu fusese deloc la fel. Relația lor era doar un mod de a ieși din singurătate, de a-și împărți din nou ziua cu cineva. Și totul se dusese de râpă. Acum pur și simplu nu avea idee ce era mai rău. Toți anii în care Lasse băuse, iar ele se temuseră de ce avea să facă, sau noua viață fără alcool, binevenită, dar care aducea noi probleme.

Nu credea nici cât negru sub unghie în noua atitudine a lui Lasse, plină de pioșenie, dar știa prea bine ce anume îl captivase la congregație. Îi dăduse șansa să lase în urmă toate deciziile proaste și vechile păcate, fără să trebuiască să-și asume responsabilitatea lor. Imediat ce intrase în congregație și primise, absurd de repede după părerea ei, iertarea Domnului, devenise două persoane diferite. Tot ceea ce îndurase ea și copiii fusese vina vechiului Lasse, care păcătuia și era egoist. Însă noul Lasse era curat ca lacrima, amabil, și nu i se putea nicidecum imputa ceea ce făcuse vechiul Lasse. Dacă Terese pomenea vreodată dățile în care le rănise, reacționa cu furie reținută la „cicăleala“ ei și-i spunea ce dezamăgit era că Terese se concentra pe lucrurile negative în loc să procedeze ca el și să-l accepte pe Domnul în viața ei, devenind o persoană care răspândea „lumină și dragoste“.

Terese pufni în sinea ei. Lasse n-avea nici cea mai vagă idee ce erau lumina și dragostea. Nici măcar nu-și ceruse scuze vreodată pentru cum se purtase cu familia. Din punctul lui de vedere, Terese era o persoană meschină, pentru că nu era la fel de milostivă ca Domnul și-i întorcea în continuare spatele în pat, în fiecare seară.

Strânse frustrată volanul în timp ce viră către grajd. Situația începea să devină ridicolă. Abia dacă mai putea să-l înghită; nu suporta litaniile lui mormăite ce creau un fundal sonor în casă. Însă era nevoită să gândească practic. Aveau doi copii împreună, și era atât de secătuită de puteri, încât nici nu știa dacă ar fi făcut față unui divorț.

— Hei, puteți să stați aici și să vă înțelegeți cât timp intru s-o iau pe Tyra?

Se întoarse și se uită sever la băieții de pe bancheta din spate. Aceștia chicotiră amândoi și Terese știu că probabil urma să înceapă războiul în clipa în care cobora din mașină.

— Mă întorc imediat, zise ea amenințător.

Auzi mai multe chicote, așa că oftă, dar nu putu să nu zâmbească atunci când închise portiera.

Tremurând de frig, intră în grajd. Clădirea nu existase pe vremea când venea ea pe la fermă, ci Marta și Jonas o construiseră împreună.

— Hei?

Se uită în jur după Tyra, dar nu le văzu decât pe câteva

dintre celelalte fete.

— Tyra e pe-aici?

Marta ieși dintr-una din boxe.

— Nu, a plecat acum ceva timp.

— Aha.

Terese se încruntă. Promisese într-un final să vină și să o ia pe Tyra în ziua aceea. Fiica ei se bucurase că nu mai trebuia să se lupte cu troienele pe drumul spre casă, așa că n-ar fi uitat despre asta.

— Tyra e o călăreață desăvârșită, zise Marta și veni către ea.

Ca în multe alte dăți, Terese observă cu mirare cât de frumoasă era Marta. Încă de când o văzuse prima dată înțelesese că n-avea să poată concura niciodată cu ea. Fusese dintotdeauna minionă și drăgălașă, iar Terese se simți pe loc mare și greoaie.

— Mă bucur, zise ea și se uită în pământ.

— Are un talent înnăscut cu caii. Ar trebui să participe la competiții. Cred că s-ar descurca bine. V-ați gândit vreodată la asta?

— Da, mă rog…

Terese lungi vocalele și se simți și mai deplorabil. Nu-și permiteau așa ceva, dar cum să-i explice?

— Avem o mulțime de alte lucruri de făcut, cu băieții și restul. Și Lasse care își caută de lucru… Dar o să mă gândesc la asta. Mă bucur că ți se pare că se pricepe. E…da, sunt mândră de ea.

— Așa ar și trebui să fii, zise Marta și o privi o clipă. Am înțeles că e foarte tristă din cauza Victoriei. Cu toții suntem.

— Da, e greu pentru ea. O să treacă ceva timp până se va vindeca rana.

Terese încercă să găsească o cale de a încheia conversația. Nu avea niciun chef să stea acolo și să pălăvrăgească. Grija începuse să i se strecoare în suflet. Încotro se dusese oare Tyra?

— Băieții așteaptă în mașină, așa că ar fi mai bine să mă duc la ei înainte să se omoare reciproc.

— Așa să faci. Și nu te îngrijora din cauza Tyrei. A uitat doar că trebuia să vii s-o iei. Știi cum sunt adolescentele.

Marta se întoarse în boxă, iar Terese se grăbi prin curte spre mașină. Voia să ajungă acasă. Cu puțin noroc, Tyra era deja acolo.

Anna stătea la masa din bucătărie și vorbea, iar Dan stătea cu spatele la ea. Putea distinge prin materialul tricoului cum i se încordau mușchii spatelui, dar bărbatul nu spunea nimic, ci continua să spele vase.

— Ce ne facem? Nu putem continua așa.

Chiar dacă simplul gând al divorțului îi provoca atacuri de panică, trebuia să vorbească despre viitor. Situația fusese încordată încă de dinainte de întâmplările verii precedente. Trăise intens o perioadă, dar din motive greșite, iar acum viața lor era un haos, plină de speranțe distruse. Și totul era din vina ei. Nu putea nicicum împărți vina cu Dan și nici nu putea să așeze toată responsabilitatea pe umerii lui.

— Știi cât de mult regret ce s-a întâmplat și îmi doresc din tot sufletul să pot da timpul înapoi, dar nu am cum. Așa că dacă vrei să plec, plec. Emma, Adrian și cu mine ne putem găsi un apartament, sigur e ceva liber în blocurile din preajmă. Nu putem trăi așa, nu se poate. O luăm razna. Și noi doi, și copiii. Nu pricepi? Nu îndrăznesc nici să se certe, abia dacă vorbesc, pentru că le e atât de teamă să nu spună ceva greșit și să înrăutățească situația. Nu pot să accept așa ceva, mai bine mă mut. Te rog, spune ceva!

Rosti ultimele cuvinte printre suspine. Era ca și cum altcineva vorbea, altcineva plângea. Plutea cumva deasupra sieși, vedea ruinele a ceea ce fusese viața ei și-l privea pe bărbatul care era dragostea vieții ei și pe care-l rănise atât de mult.

Dan se întoarse încet pe călcâie. Se sprijini de marginea chiuvetei și se uită în jos. Annei i se strânse inima când văzu cutele de pe chipul lui, deznădejdea cenușie. Îl schimbase cu totul și cel mai greu îi era să se ierte pe sine. El, cel care credea în bine, pentru că presupunea că toată lumea era la fel de onestă ca el. Îi înșelase așteptările, îi distrusese încrederea în ea și în semeni.

— Nu știu, Anna. Nu știu ce vreau. Lunile trec și noi ne ocupăm doar de lucrurile practice, ne mișcăm în cerc unul în jurul celuilalt.

— Dar trebuie să încercăm să rezolvăm problema. Sau să ne despărțim. Nu mai suport să trăim în nesiguranța asta. Și copiii merită să luăm o decizie.

Anna simți că începe să-i curgă nasul și se șterse cu mâneca puloverului. Nu izbutea să se ridice și să-și ia un șervețel. În plus, rola era undeva în spatele lui Dan, iar Anna avea nevoie

să stea la o distanță de siguranță de câțiva metri ca să poată face față discuției. Să-i simtă parfumul atât de aproape, căldura corpului, ar fi făcut ca totul să explodeze. Nu mai dormiseră în aceeași cameră din vara precedentă. El dormea pe o saltea în birou, iar ea în patul lor dublu și mare. Îl rugase să facă schimb, simțise că ea ar fi trebuit să doarmă pe salteaua subțire și incomodă și să se trezească cu dureri de spate. Dar el scuturase numai din cap și se dusese în fiecare seară să doarmă pe saltea.

— Vreau să încerc, șopti Anna. Dar doar dacă vrei și tu, și crezi că există chiar și cea mai mică șansă. Altfel ar fi mai bine să ne mutăm. Pot să sun la agenția imobiliară din Tanum în după-amiaza asta și să văd ce au disponibil. N-avem nevoie de nimic mare la început, eu și copiii. Am mai locuit în condiții modeste, ne descurcăm noi.

Dan făcu o grimasă. Își acoperi fața cu palmele și umerii începură să i se scuture. Din vară afișase întruna o mască de dezamăgire cruntă amestecată cu furie, dar acum lacrimile începuseră să-i curgă și să picure de pe bărbie, udându-i tricoul gri. Anna nu mai putu suporta. Se apropie de el și-l îmbrățișă. Dan înlemni, dar nu se trase înapoi. Anna îi simți căldura trupului, dar și felul în care vibra odată cu plânsul care se întețea. Îl strânse în brațe din ce în ce mai tare, ca și cum încerca să-l împiedice să se spargă în bucățele.

Când plânsul încetă într-un final, rămaseră așa, iar Dan o înlănțui cu brațele.

Lasse simți cum începe să se enerveze când coti la stânga după moară, înspre Kville. Terese nu-l însoțise nici măcar o singură dată. Chiar așa greu era să-și împărtășească lucruri, chiar așa complicat era ca Terese să arate un dram de interes pentru ceea ce îi schimbase cu totul viața și îl transformase într-un om nou? El și congregația aveau atât de multe s-o învețe, însă ea alegea să trăiască în întuneric în loc să lase dragostea Domnului să lumineze asupra ei, la fel cum lumina asupra lui.

Apăsă mai tare pe accelerație. Pierduse atât de mult timp încercând să se roage de ea, încât avea să întârzie la cursul de leadership. Ba mai mult, fusese nevoit să-i explice de ce nu voia să se ducă în acel loc, să fie aproape de Jonas. Terese păcătuise cu Jonas, se culcase cu el înaintea căsătoriei, și nu conta că se întâmplase cu mulți ani în urmă. Domnul voia ca oamenii să

trăiască în curățenie și adevăr, fără ca sufletul să fie îngreunat de faptele murdare ale trecutului. El însuși se spovedise și se curățase de toate acelea, se purificase.

Nu fusese întotdeauna ușor. Păcatul era peste tot în jurul lui. Femei nerușinate care se ofereau altora și nu respectau vrerea și cuvântul Domnului, încercând să-i seducă pe toți bărbații. Asemenea păcate meritau să fie pedepsite și era convins că acela era scopul lui. Domnul îi vorbise și nimeni nu trebuia să se îndoiască de faptul că devenise un om nou.

Membrii congregației vedeau asta și înțelegeau. Îl copleșeau cu dragoste, susținând că Domnul îl iertase și că începea o viață nouă. Se gândi cât de aproape fusese să se întoarcă la vechile obiceiuri. Însă, în mod miraculos, Domnul îl ferise de slăbiciunea trupească și îl preschimbase într-un discipol puternic și curajos. Dar Terese refuza în continuare să vadă că se schimbase.

Iritarea ținu până ce ajunse la destinație și, ca de obicei, simți cum îl umple o pace interioară imediat ce intră pe ușă în clădirea modernă finanțată de membrii generoși. Pentru o congregație restrânsă, era o clădire mare, mulțumită în mare parte conducătorului, Jan-Fred, care, după o luptă internă, preluase controlul, cu zece ani înainte. Pe atunci se numise Biserica Penticostală din Kville, dar fusese redenumită rapid „Christian faith“, sau „Faith“, așa cum i se spunea în prezent.

— Salut, Lasse, ce bine că ai venit.

Soția lui Jan-Fred, Leonora, veni înspre el. Era o blondă fermecătoare, pe la vreo patruzeci de ani, care conducea, împreună cu soțul ei, grupul de credincioși.

— Da, întotdeauna e plăcut să vin, zise Lasse și o sărută pe obraz.

Simți mirosul șamponului ei și, odată cu el, un impuls păcătos. Însă acesta ținu doar o clipită, și Lasse știu că, dacă Domnul îl ajuta, avea să reușească să scape încetul cu încetul de vechii demoni. Slăbiciunea pentru alcool reușise să o înfrângă, dar cea pentru femei se dovedise a fi o luptă mai aprigă.

— Jan-Fred și cu mine chiar vorbeam despre tine de dimineață.

Leonora îl luă de braț și merseră spre una dintre sălile de consiliu, unde se țineau cursurile de leadership.

— Aha, zise el și așteptă nerăbdător să audă ce urma să

spună.

— Am vorbit despre ce treabă bună ai făcut. Suntem așa de mândri de tine. Ești un discipol devotat și demn de toată lauda.

— Fac doar ce mi-a cerut Domnul. Totul este din mila Lui. El mi-a dat puterea și curajul să-mi văd păcatele și să mă lepăd de ele.

Leonora îl bătu ușor pe braț.

— Da, Domnul e bun cu noi, cei slabi și păcătoși. Răbdarea și dragostea lui sunt infinite.

Ajunseseră la sala de ședințe și văzu că ceilalți cursanți erau deja la locurile lor.

— Și familia? N-au putut veni nici azi?

Leonora se uită compătimitoare la el. Lasse își încleștă fălcile și scutură din cap.

— Familia e importantă pentru Domnul. Ceea ce Domnul a unit, omul să nu despartă. Iar soția trebuie să-și împartă viața cu soțul ei, iar el cu Domnul. Dar o să vezi că, mai devreme sau mai târziu, va descoperi ce suflet bun a găsit Domnul în tine. Cum te-a împlinit.

— Sigur o să descopere, are doar nevoie de puțin timp, mormăi el.

Simți gustul metalic al furiei în gură, dar se chinui să-și reprime gândurile negative. În schimb, repetă în minte mantra personală: lumină și dragoste. Asta era el: lumină și dragoste. Trebuia doar s-o facă pe Terese să înțeleagă.

— Chiar trebuie?

Marta își puse niște haine curate după ce se spălă și scăpă de mirosul de grajd.

— Nu putem sta pur și simplu acasă și să facem ce fac oamenii de obicei vineri seara? Să mâncăm taco?

— N-avem de ales și știi asta.

— Dar de ce trebuie să mergem întotdeauna la masă la ei doar vinerea? Te-ai gândit la asta? De ce nu putem merge duminică la cină, cum merg alți oameni la socrii și părinții lor?

Încheie nasturii de la bluză și-și perie părul în fața oglinzii mari din dormitor.

— De câte ori am vorbit despre asta? Suntem plecați atât de des la competiții la sfârșit de săptămână, încât vinerea e singura zi în care ne putem vedea. De ce întrebi chestii pe care le

știi deja?

Marta auzi cum vocea lui Jonas urcă în falset, ca întotdeauna când se enerva. Sigur că știa deja răspunsul la întrebare. Doar că nu înțelegea de ce trebuiau mereu să se ia după Helga și Einar.

— Dar niciunuia dintre noi nu-i place. Cred că am fi cu toții mai ușurați dacă am renunța la cinele astea. Doar că nimeni nu îndrăznește să spună ceva, zise ea și își puse încă o pereche de dresuri.

Era întotdeauna foarte frig la părinții lui Jonas. Einar era zgârcit și voia să economisească energie electrică. Avea să-și pună și un pulover peste bluză. Altfel avea să înghețe de tot înainte de desert.

— Nici Molly nu vrea să meargă. Cât crezi că o s-o mai putem obliga înainte să facă scandal?

— Niciunui adolescent nu-i plac cinele în familie. Dar trebuie pur și simplu să vină cu noi, doar nu cer așa de mult, nu?

Marta se ridică și-l privi în oglindă. Arăta și mai bine decât atunci când se cunoscuseră. Pe vremea aceea era timid și lungan, cu urme roșii de acnee pe obraji. Dar Marta observase că sub aparența nesigură se afla altceva, ceva ce îi era familiar. Cu timpul, și cu susținerea ei, acea nesiguranță dispăruse. Acum era stăpân pe sine, puternic și musculos, și după toți acei ani încă îi făcea corpul de femeie să freamăte.

Tot ce împărțiseră de-a lungul vremii întreținea flacăra, și în momentul acela o simți întețindu-se ca în multe alte dăți. Deodată își scoase dresurile și lenjeria, dar păstră bluza pe ea. Se apropie de el și-i descheie jeanșii pe care tocmai și-i pusese. Fără să scoată o vorbă, Jonas o lăsă să-i tragă jos pantalonii și Marta văzu că era deja excitat. Îl împinse ferm pe pat și îl călări iute până ce juisă, intens și cu spinarea arcuită. Marta își șterse câteva picături de transpirație de pe frunte și coborî de pe el. Privirile li se întâlniră în oglindă în timp ce ea își punea din nou lenjeria și dresurile, cu spatele întors către el.

Un sfert de oră mai târziu plecară la Helga și Einar. Molly bombănea în urma lor. Protestase într-adevăr zgomotos că era nevoită să-și petreacă încă o seară de vineri la bunica și bunicul. Prietenii ei sigur făceau o mie de chestii distractive într-o seară ca aia, și viața ei era egală cu zero dacă nu mergea cu ei. Dar Jonas fusese de neînduplecat, iar Marta îl lăsase să se descurce singur.

— Bine-ați venit, zise Helga.

Un miros delicios venea dinspre cuptor și Marta simți cum îi chiorăie stomacul. Acela era singurul aspect pozitiv al cinei la socri: mâncarea Helgăi.

— Avem friptură de porc.

Helga se întinse să-l sărute pe fiul ei pe obraz. Marta o îmbrățișă stângaci.

— Îl aduci tu pe tata? zise Helga și făcu semn cu capul înspre etaj.

— Sigur, zise Jonas și urcă.

Marta auzi voci înăbușite și apoi bocănitul unui obiect greu pe scări. Primiseră ajutor social ca să instaleze o rampă pentru scaunul cu rotile, dar era nevoie de forță să-l coboare pe Einar. Sunetul scaunului cu rotile care aluneca de-a lungul șinelor de pe scară devenise deja familiar. Marta abia dacă-și amintea cum arăta Einar înainte să-i fie amputate picioarele. Înainte, se gândise întotdeauna la el ca la un taur mare și nervos. Acum arăta mai degrabă ca un broscoi gras care aluneca în jos pe scară.

— Petrecem ca de obicei, zise Einar, uitându-se la ei. Vino și pupă-l pe bunicul.

Molly se apropie fără tragere de inimă și-l sărută pe obraz.

— Acum grăbiți-vă, altfel se răcește mâncarea, zise Helga și le făcu semn cu mâna să intre în bucătărie, unde totul era pregătit de cină.

Jonas își instală tatăl la masă, și se așezară în tăcere.

— Niciun concurs mâine, deci? zise Einar după o vreme.

Marta zări o sclipire răutăcioasă în privirea lui și își dădu seama că adusese înadins vorba de asta. Molly scoase un oftat adânc, iar Jonas îi aruncă tatălui său o privire de avertizare.

— După tot ce s-a întâmplat, ne gândeam că nu e un moment bun să mergem, zise Jonas și se întinse după castronul cu piure.

— Da, mi-am imaginat că ăsta a fost motivul.

Einar se uită cu interes la fiul lui, care-i punea cartofi în farfurie înainte să-și pună lui însuși.

— Și care e situația? Poliția a ajuns la vreo concluzie? zise Helga.

Femeia servi pe toată lumea cu felii de friptură de pe un platou înainte să se așeze.

— Gösta a trecut pe la mine și m-a întrebat despre

spargere, zise Jonas.

Marta se holbă la el.

— De ce n-ai zis nimic?

Jonas ridică din umeri.

— Nu era nimic special. Au găsit urme de ketamină când i-au făcut autopsia Victoriei, iar Gösta voia să știe ce anume s-a furat de la clinică.

— Bine că ai raportat spargerea.

Marta coborî privirea. Ura să nu aibă control absolut asupra a tot ce se întâmpla, iar faptul că Jonas nu-i povestise despre vizita lui Gösta o umplea de o furie tăcută. Aveau ei să vorbească despre asta imediat ce rămâneau singuri.

— Păcat de fată, zise Einar și luă o îmbucătură mare.

Un pic de sos maroniu i se prelinse din colțul gurii.

— Era vecina noastră, atâta cât apucam s-o văd. Mă ții prizonier acolo, sus, așa că n-am cu ce să-mi clătesc ochii. Baba asta e singura la care mai apuc să mă uit.

Începu să râdă și arătă cu degetul spre Helga.

— Chiar trebuie să vorbim despre Victoria?

Molly se juca absentă cu mâncarea, iar Marta se întrebă când o văzuse ultima oară mâncând cum trebuie. Era cu siguranță o manifestare a obsesiei adolescentine cu greutatea. Avea să treacă încetul cu încetul.

— Molly a descoperit vechiul Volkswagen Beetle în hambar și ar vrea să-l ia ea. Așa că mă gândeam să-l pun la punct ca să fie gata pentru când dă examenul de conducere, zise Jonas schimbând subiectul.

Îi făcu apoi cu ochiul lui Molly, care împingea mazărea prin farfurie.

— Ar trebui oare să iasă pe șosea? Se poate accidenta, zise Einar și mai luă o îmbucătură.

Urma de sos era în continuare vizibilă pe bărbie.

— Da, ar trebui să faceți puțină curățenie pe acolo.

Helga se ridică și se duse să umple din nou platoul.

— Ar trebui să scăpați de toate vechiturile.

— Vreau să rămână așa cum sunt, zise Einar. Sunt amintirile mele. Amintiri frumoase. Și n-auzi, Helga? Jonas vrea să creeze amintiri noi.

— Ce să facă Molly cu un Beetle vechi?

Helga puse platoul plin în mijlocul mesei și se așeză din

nou.

— O să fie super frumoasă. Și *cool*! Nimeni altcineva n-o să mai aibă așa ceva.

Ochii lui Molly sclipeau.

— Ar putea fi o mașină frumoasă, zise Jonas și se servi cu o a treia porție.

Marta știa că-i plăcea mâncarea mamei lui, și poate că acela era motivul principal pentru care trebuiau să se ducă acolo în fiecare vineri.

— Îți mai amintești cum se face? zise Einar.

Marta aproape că putu să vadă amintirile învârtindu-i-se în minte. Amintiri dintr-o perioadă în care fusese un taur și nu un broscoi.

— O am deja în sânge, zic eu. Am reparat destul de multe mașini împreună cu tine ca să-mi amintesc cum se face.

Jonas avu un schimb de priviri cu tatăl lui.

— Da, e ceva să transmiți cunoștințele și interesul din tată-n fiu.

Einar ridică paharul cu vin.

— Noroc, pentru tatăl și fiul Persson, noroc pentru interesele comune. Și felicitări domnișoarei pentru noua mașină.

Molly ridică paharul cu cola și dădu noroc cu ei. Bucuria că va avea mașină continua să-i strălucească în priviri.

— Doar să fii atentă, zise Helga. Sunt atâtea accidente. Ar trebui să ne bucurăm de ce avem și să nu ne încercăm norocul.

— Mereu trebuie să cobești.

Einar începuse să se înroșească în obraji de la vin și se întoarse către ceilalți.

— Așa a fost dintotdeauna. Eu am venit cu ideile, cu viziunile, și soția mea iubită n-a făcut decât să cobească și să găsească nod în papură. Nu cred că ai avut nicio secundă curajul să-ți trăiești viața la maximum. Sau ce zici, Helga, așa ai făcut? Chiar ai trăit? Sau ți-a fost atât de frică încât doar ai îndurat și ai încercat să ne faci și pe noi, ceilalți, să ne lăsăm trași în jos de frică alături de tine?

Limba i se împleticea ușor, iar Marta bănui că dăduse peste cap câteva păhărele înainte ca ei să ajungă acolo. Chiar și acela era un obicei de vineri seară în casa socrilor.

— Am făcut tot ce-am putut. Și n-a fost ușor, zise Helga.

Se ridică și începu să golească masa. Marta observă că-i

tremurau mâinile. Helga avusese dintotdeauna nervii prea sensibili.

— Tu, care ai fost așa norocoasă. Ai avut parte de un bărbat mult mai bun decât meritai. Iar eu ar trebui să primesc o medalie pentru tot ce-am îndurat anii ăștia. Chiar nu știu ce-a fost în capul meu, aveam o mulțime de muieri care alergau după mine, dar mi s-a părut că ai șolduri late și frumoase, bune de făcut copii. Dar abia dacă ai reușit o dată. Noroc! Pentru tine!

Einar ridică din nou paharul.

Marta își studie unghiile. Nu se mai simțea inconfortabil. Asistase la teatrul acela de nenumărate ori. Nici măcar Helgăi nu-i mai păsa de tiradele alcoolizate ale lui Einar, dar în seara aceea lucrurile luară o turnură diferită. Deodată, Helga apucă o tigaie și o aruncă cu toată forța în chiuvetă, făcând apa să sară peste tot. Apoi se întoarse ușor. Vorbi încet, abia perceptibil. Dar în tăcerea șocată, auziră totuși cuvintele.

— Nu. Mai. Suport.

— Hei?

Patrik intră în hol. Era în continuare prost dispus după drumul la Göteborg și nimic nu-l făcuse să se răzgândească pe drumul înspre casă. În plus, faptul că Erica era convinsă că mama lui venise cu un bărbat nu îmbunătățea cu nimic situația.

— Bună! ciripi Kristina din bucătărie și Patrik se uită bănuitor în jur.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva intrase în casa greșită. Totul era atât de curat și ordonat.

— Aoleu, zise Erica și făcu ochii mari când intră și ea pe ușă.

Nici ea nu părea din cale-afară de mulțumită de schimbare.

— A fost vreo firmă de curățenie pe-aici?

Nici nu știa că era posibil ca podeaua din hol să fie atât de curată. Sclipea și toți pantofii erau așezați ordonat în dulapul lor, o piesă de mobilier care doar rar era folosită, deoarece aproape tot timpul pantofii stăteau pe jos, într-un morman.

— Doar firma Hedström și Zetterlund, spuse mama lui cu același glas subțire ca atunci când ieșise din bucătărie.

— Zetterlund? făcu Patrik, chiar dacă bănuia deja răspunsul.

— Salut! Mă numesc Gunnar.

Un bărbat veni spre el din sufragerie, cu mâna întinsă. Patrik se uită la el și, cu coada ochiului, o văzu pe Erica privindu-l amuzată. Apucă mâna întinsă care începu să i-o strângă un pic prea entuziast pe a lui.

— Ce casă frumoasă aveți și niște copii fantastici! Da, pe domnișorica aceea nu o farmeci din prima, e cu siguranță tare isteață. Și pușlamalele acelea mici. Înțeleg că vă dau bătăi de cap, dar sunt atât de drăgălași că scapă întotdeauna basma curată, nu-i așa?

Gunnar continuă să-i scuture mâna lui Patrik, iar acesta se forță să zâmbească.

— Da, sunt drăguți, zise el și încercă să-și elibereze mâna.

După câteva secunde, Gunnar îl eliberă din strânsoare.

— Am presupus că vă e foame, așa că am pregătit cina, zise Kristina și intră din nou în bucătărie. Am spălat și două tranșe de rufe, și l-am rugat pe Gunnar să ia cu el setul de scule, așa că a reparat câte ceva din ce n-ai apucat tu, Patrik.

Abia atunci observă Patrik faptul că ușa toaletei, cea care era un pic strâmbă, stătea drept. Se întrebă ce alte lucruri din casa lui mai reparase tipul ăsta bun la toate și, împotriva voinței sale, se enervă un pic. Și el se gândise să repare ușa aceea. Era pe lista cu chestii de rezolvat. Doar că interveniseră alte lucruri.

— Chiar n-a fost niciun deranj. Am avut mulți ani o firmă de construcții, așa că asta nu-i nimic. Totul e să te ocupi imediat de ce se strică, așa nu se adună, zise Gunnar.

Patrik zâmbi rece din nou.

— Mda, mulțumesc. Chiar… chiar apreciez.

— Da, nu-i ușor pentru tineri să se descurce cu toate. Copii, slujbă, familie, plus că trebuie să ai grijă și de casă. Și sunt întotdeauna multe de rezolvat la o casă veche ca asta. Dar e o casă frumoasă, minunată. Se pricepeau să construiască pe vremea aia, nu ca acum, când casele se ridică în două săptămâni, și-apoi stau oamenii și se întreabă de ce au probleme cu inundațiile și mucegaiul. Meseriile vechi sunt pe cale de dispariție în ziua de azi…

Gunnar scutură din cap, iar Patrik profită de ocazie să se retragă în bucătărie, unde Kristina stătea lângă aragaz și vorbea intens cu Erica. Se bucură puțin de necazul ei când văzu că iubita lui soție avea un zâmbet forțat pe buze.

— Da, știu că tu și Patrik aveți multe de discutat. Nu e ușor să împaci copiii cu cariera, iar generația voastră a reușit să se convingă pe sine că puteți face totul simultan, dar cel mai important pentru o femeie, și să nu mi-o iei în nume de rău, Erica, pentru că sunt bine intenționată, este să faci din copii și casă prioritatea numărul unu, iar ceilalți n-au decât să râdă de noi, casnicele, dar era foarte mulțumitor să poți lăsa copiii să stea acasă, să nu trebuiască să-i duci la vreuna din instituțiile acelea, plus că așa apucă să crească cum trebuie, iar pe teoria că un pic de praf prin colțuri e sănătos nu dau doi bani, pentru că sigur de aceea copiii din ziua de azi au atât de multe alergii și boli ciudate, pentru că oamenii nu mai știu să facă așa cum trebuie curat în casă, și-apoi, nimeni nu poate nega importanța mâncării hrănitoare, făcute în casă, iar atunci când partenerul se întoarce de la lucru, da, Patrik are o slujbă cu multă responsabilitate, nimic nu e mai important decât să se întoarcă într-o casă curată și liniștită, unde se servește mâncare decentă, nu chestiile alea oribile, gata preparate, cu o mulțime de adaosuri ciudate de care e plin congelatorul vostru, și trebuie să spun că…

Patrik ascultă fascinat, întrebându-se dacă mama lui apucase să respire cât timp ținuse discursul acela. Apoi văzu cum Erica își încleștează maxilarul, și hazul de necaz se transformă în compasiune.

— Noi facem lucrurile un pic diferit, mamă, o întrerupse el. Ceea ce nu înseamnă că le facem mai prost. Ai făcut o treabă fantastică cu familia noastră, dar Erica și cu mine am ales să împărțim răspunderea copiilor și a casei, iar cariera ei e la fel de importantă ca a mea. Și-apoi, trebuie să recunosc că uneori devin comod și o las pe ea să ducă greutatea mai mare, dar încerc să fiu mai bun. Așa că dacă e cineva pe care ar trebui să-l critici, mai degrabă eu sunt ăla, pentru că Erica trage ca un animal de povară ca să facă totul să funcționeze. Și ne înțelegem minunat. Poate că e mai mult praf pe la colțuri și coșul cu rufe se revarsă uneori, și da, mâncăm și crochete de pește și chiftelușele Mamei Scan, dar nimeni nu pare să fi murit din atâta lucru.

Se duse spre ele și o sărută pe Erica pe obraz.

— Totuși, suntem foarte recunoscători pentru sfaturile tale și pentru că apucăm să ne bucurăm din când în când de mâncarea ta bună. După crochete de pește și chiftelușe, o apreciem cu atât mai mult.

O sărută și pe mama lui pe obraz. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o supere. Nu s-ar fi descurcat fără ajutorul ei, iar Patrik își iubea mama. Însă aceea era casa lor, a lui și a Ericăi, și era important pentru Kristina să înțeleagă asta.

— Da, intenția mea nu era să critic. Voiam doar să dau câteva sfaturi utile, zise aceasta fără să pară prea ofensată.

— Acum povestește-mi despre prietenul tău, zise Patrik și observă mulțumit cum mama lui roșește.

În același timp, i se păru un pic ciudat, sau, ca să fie sincer, extrem de ciudat.

— Păi, știi tu, zise Kristina, iar Patrik inspiră adânc și se pregăti sufletește.

Mama are prieten. Privirea lui o întâlni pe a Ericăi și aceasta îi trimise o bezea.

Terese abia dacă putea sta locului. Băieții erau atât de gălăgioși, încât era gata să se ridice și să țipe la ei, dar reuși să se controleze. Nu era vina lor că pe ea o copleșise neliniștea.

Unde dracu' putea fi? Așa cum se întâmpla de obicei, îngrijorarea se transformase în furie, iar frica o împungea în piept. Cum putea Tyra să facă așa ceva după ceea ce se întâmplase cu Victoria? Fiecare părinte din Fjällbacka avea nervii întinși la maximum după dispariția ei. Dacă făptașul era încă în zonă și copiii lor erau în pericol?

Îngrijorarea și furia erau dublate de sentimentul de vină. Poate că nu era atât de ciudat că Tyra uitase că avea să fie luată cu mașina. Cel mai adesea trebuia să se întoarcă singură acasă, și de câteva ori înainte, când Terese promisese că o ia cu mașina, se dusese totul de râpă și promisiunea fusese încălcată.

Poate că ar fi trebuit să sune la poliție? Când ajunsese acasă și Tyra nu era acolo, încercase să se convingă singură că fiica ei era cu siguranță în drum spre casă, că poate găsise vreun coleg care s-o însoțească. Ba chiar se și pregătise pentru comentariile acide după ce, înfrigurată și transpirată, Tyra ar fi intrat în hol. Știa cum să o răsfețe un pic mai mult, cu ciocolată caldă și sendvișuri cu brânză Gouda și mult unt. Dar Tyra nu apăruse. Nimeni nu deschisese ușa de la intrare, nu tropăise ca să-și curețe zăpada de pe cizme și nici nu se dezbrăcase bombănind. Terese rămase acolo, la masa din bucătărie, și înțelese cum trebuie să se fi simțit părinții Victoriei în ziua în care

fata lor nu se întorsese acasă. Nu-i întâlnise decât de câteva ori, ceea ce era ciudat. Fetele lor fuseseră nedespărțite de când erau mici, dar dacă stătea să se gândească, n-o văzuse nici pe Victoria de prea multe ori. Mergeau mereu acasă la Victoria. Prima dată se întrebase de ce, însă știa durerosul răspuns. Nu reușise să creeze pentru copiii ei casa la care visa, căminul protejat de care aveau nevoie. Lacrimile o ardeau sub pleoape. Dacă Tyra ajungea acasă, ar fi făcut tot ce-i stătea în putere să schimbe situația.

Se uită la telefon, ca și cum vreun mesaj de la Tyra ar fi trebuit să apară în mod magic pe ecran. Terese o sunase încă de când era în fața grajdului, dar când încercase din nou după ce se întorsese acasă, auzise semnalul sonor din camera Tyrei. Ca în multe alte dăți, își uitase telefonul acasă. Ce copil zăpăcit!

Deodată auzi zgomote în hol și tresări. Poate că era doar închipuirea ei, căci era aproape imposibil să audă ceva printre țipetele băieților. Dar iată, se auzi o cheie în yală. Se ridică și alergă în hol, răsuci încuietoarea și smuci de ușă. În clipa următoare, o ținea în brațe pe fiica ei, și plângea toate lacrimile pe care și le suprimase în ultimele ore.

— Copil drag, copil drag, șopti ea cu fața în părul fetei.

Întrebările aveau să aștepte. În momentul acela, singurul lucru care conta era că Tyra venise acasă.

Uddevalla 1972

Fetița o urmărea peste tot cu privirea, și părea că Laila era captivă în propria casă. Vladek era la fel de bulversat, dar, spre deosebire de ea, își vărsa frustrarea pe alții.

Degetul îi pulsa. Începuse să se vindece și simțea o mâncărime acolo unde osul se regenera. Fusese la doctor de foarte multe ori în ultima jumătate de an. Ultima dată începuseră să intre la bănuieli și o luaseră la întrebări. În sinea ei își dorise arzător să-și lase capul pe biroul doctorului, să plângă și să-i povestească totul. Dar gândul la Vladek o făcu să se oprească. Problemele se rezolvă în familie, așa credea el. Și n-avea să o ierte niciodată dacă nu-și ținea gura.

Se izolase și de propria familie. Știa că sora ei își punea întrebări, la fel ca mama ei. Prima dată veniseră ele în vizită la Uddevalla, dar vizitele încetaseră. Acum sunau doar, uneori, și întrebau timid cum mai mergeau lucrurile. Se lăsaseră păgubașe, iar Laila își dorea să poată face și ea la fel. Dar era imposibil, așa că le ținea la distanță, răspundea în doi peri la întrebările lor și încerca să păstreze tonul relaxat și cuvintele banale. Nu le putea povesti nimic.

Familia lui Vladek îi vizita încă și mai rar, dar așa fusese de la bun început. Călătoreau peste tot și nu aveau o adresă fixă, așa încât cum ar fi putut păstra legătura? Nu conta, oricum. Ar fi fost la fel de greu să-i lămurească pe cât îi era să stea de vorbă cu familia ei. Nici ea, nici Vladek nu-și puteau explica situația.

Aceea era o povară pe care trebuia s-o ducă singură.

Lasse se plimbă în josul străzii fluierând. Încă simțea mulțumirea de după întâlnirea din ziua precedentă cu congregația. Sentimentul de frăție era ca o beție fără alcool, și, debarasându-se de toate nuanțele de gri, se simțea eliberat, convins că răspunsul la toate întrebările se afla între copertele Bibliei.

De aceea, știa că ceea ce făcea era bine. Altfel de ce i-ar fi dat Domnul șansa asta, de ce l-ar fi plasat în locul potrivit, la momentul potrivit, tocmai când păcătosul ar fi trebuit pedepsit? În ziua în care se întâmplase, îi ceruse ajutor Domnului să iasă din situația lui din ce în ce mai dificilă. Crezuse că răspunsul la rugămințile lui avea să vină sub forma unei slujbe, însă o altă soluție îi apăruse în cale. Iar persoana care provocase situația era o păcătoasă de cea mai joasă speță, o păcătoasă care merita justiția divină.

Terese începuse să întrebe de situația lor financiară. El era cel care se asigura că facturile erau plătite, dar ea se întrebase cum de salariul ei de angajată la supermarket ajungea pentru tot, acum că el nu mai avea de lucru. Lasse mormăise ceva despre șomaj, dar văzuse că Terese era sceptică. Ei bine, totul avea să se rezolve. Răspunsul avea să vină negreșit.

În momentul acela se îndrepta către locul de scăldat din Sälvik. Alesese locul de întâlnire pentru că era pustiu în acea perioadă a anului. Vara era plin de oameni veniți la plajă, care locuiau în apropierea zonei de camping din Fjällbacka, dar acum nu era nimeni. Era locul perfect de întâlnire și de aceea îl sugerase de fiecare dată.

Terenul era alunecos, și Lasse coborî încet pe drumul către plajă. Zăpada se așternuse într-un strat gros și observă că gheața se întindea destul de mult. La capătul pontonului, pe lângă scara ce cobora în apă, fusese făcută o copcă pentru demenții care insistau să se bălăcească și iarna în apă. El unul considera climatul suedez complet nepotrivit pentru înot, inclusiv vara.

Ajunsese primul acolo. Frigul îi intra prin haine și-i păru rău că nu-și luase încă un pulover pe el. Dar îi spusese Teresei că mergea la o întâlnire cu congregația și nu voia să-i dea de bănuit dacă se ducea prea încotoșmănat.

Neliniștit, urcă pe ponton. Acesta era nemișcat sub picioarele lui, prins în gheața groasă de dedesubt. Se uită la ceas și se încruntă, nervos. Apoi merse până la capătul pontonului, se sprijini de balustrada scării pentru înotători și se uită în jos. Probabil că demenții care înotau iarna fuseseră pe acolo recent, pentru că nu începuse încă să se formeze gheață peste apa din copcă. Se îndreptă de spate. Apa nu putea să aibă prea multe grade.

Când auzi pași pe ponton, se întoarse.

— Ai întârziat.

Arătă ostentativ către ceas.

— Dă-mi banii ca să ne putem căra. Nu vreau să fiu văzut pe-aici și am înghețat bocnă.

Întinse mâna și simți un val de nerăbdare. Bun era Domnul care-i dăduse acea soluție. Și-l disprețuia pe păcătosul din fața lui cu o patimă care-l făcea să roșească.

Dar brusc, senzația se schimbă din dispreț în uimire. Și în teamă.

Gândul la carte n-o consola. Când Patrik îi explicase că trebuia să lucreze, Erica se enervase inițial, pentru că plănuise încă o vizită la închisoare. Dar mai apoi își venise în fire. Firește că trebuia să meargă la secție, chiar dacă era sâmbătă. Ancheta legată de dispariția Victoriei intrase într-o nouă fază intensivă și știa că Patrik n-avea să se dea bătut până nu rezolva cazul.

Din fericire, Anna putuse să vină să stea cu copiii, așa că Erica era din nou în sala de vizite a închisorii. Nu știa cum să înceapă conversația, dar tăcerea nu părea să o deranjeze pe Laila, care se uita gânditoare pe fereastră.

— Am vizitat casa alaltăieri, zise Erica încet.

Se uită spre Laila ca să vadă ce reacție provocaseră vorbele ei, dar ochii de un albastru glacial nu trădau nimic.

— Ar fi trebuit să mă duc mai devreme, dar cred că am ezitat fără să-mi dau seama.

— E doar o casă.

Laila ridică din umeri, indiferentă. Erica ar fi vrut să se

aplece spre ea și să o scuture. Pe ea, cea care locuise în casa aceea și își lăsase copilul să fie închis sau legat ca un animal într-o pivniță întunecată. Cum putea să fie indiferentă la acea cruzime, cum o chinuise Vladek și cât de mult o distrusese?

— Cât de des abuza de tine? întrebă Erica, încercând să-și păstreze calmul.

Laila se încruntă.

— Cine?

— Vladek, zise Erica și se întrebă dacă Laila făcea pe proasta.

Văzuse rapoartele medicale de la Uddevalla, citise despre răni.

— E ușor să judeci, zise Laila și se uită în jos, la masă. Dar Vladek nu era un om rău.

— Cum poți spune așa ceva după ceea ce v-a făcut ție și lui Louise?

Deși cunoștea psihologia victimei, Erica nu înțelegea cum Laila putea în continuare să-l apere pe Vladek. Doar îl omorâse, în legitimă apărare sau ca răzbunare pentru chinul la care fuseseră supuși ea și copiii.

— L-ai ajutat să o lege pe Louise cu lanțul? Te-a obligat? Din cauza asta eziți, din cauza asta te simți vinovată?

Erica o presă pe Laila într-un fel în care n-o mai făcuse înainte. Poate că discuția pe care o avusese cu Nettan în ziua precedentă și disperarea femeii o făceau să fie atât de furioasă. Nu era normal să rămâi indiferent în fața suferinței de neînțeles a copilului tău.

Nu se mai putu controla și deschise geanta pe care o avea întotdeauna la ea, scoțând mapa cu fotografii.

— Uite! Mai știi cum arăta când poliția a venit la voi? Uită-te numai!

Erica împinse o fotografie pe masă înspre Laila, care se uită la ea după un moment, fără nicio tragere de inimă. Erica mai împinse o fotografie.

— Și asta. Asta e pivnița, așa cum arăta în ziua aia. Vezi lanțul și castroanele cu mâncare și apă? Așa cum îi pui unui animal! Un copilaș era ținut acolo, fiica ta, și l-ai lăsat pe Vladek să o încuie într-o pivniță întunecată. Înțeleg că l-ai omorât, și eu aș fi făcut asta dacă cineva s-ar fi purtat așa cu copiii mei. Așa că de ce-l aperi?

Se opri și inspiră adânc. Inima amenința să-i sară din piept și văzu gardiana uitându-se la ea prin hubloul din ușă. Coborî tonul.

— Îmi pare rău, Laila. N-am vrut… n-am vrut să te supăr. Casa are ceva care m-a tulburat profund.

— Am auzit că i se spune Casa Groazei, zise Laila și împinse fotografiile înapoi pe masă. I se potrivește numele. Era casa groazei. Dar nu așa cum își imaginează cu toții.

Se ridică și bătu în ușă să i se deschidă.

Erica se blestemă în sinea ei. Rămăsese singură la masă. Acum Laila sigur nu va mai vrea să vorbească cu ea și n-avea să mai poată termina cartea.

Și ce anume voise să spună Laila cu ultima afirmație? Ce anume nu era așa cum credeau toți ceilalți? Adună fotografiile bodogănind și le așeză la loc în mapă.

O mână pe umăr îi întrerupse gândurile furioase.

— Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Era gardiana care stătuse în fața ușii.

— Ce anume? întrebă Erica și se ridică.

— O să vezi. E în camera Lailei.

— Dar nu acolo s-a dus?

— Nu, s-a dus în curte. De obicei, iese să se plimbe când e supărată. O să rămână cu siguranță pe afară o vreme, dar grăbește-te în caz că nu va fi așa.

Erica citi pe furiș ecusonul de pe cămașa gardianei. Tina. O urmă și-și dădu seama că era prima dată când vedea camera în care Laila își petrecea cea mai mare parte a timpului.

Departe, pe coridor, Tina deschise o ușă și Erica intră. N-avea nici cea mai vagă idee cum arătau celulele deținutelor, și se uitase probabil la prea multe seriale TV americane, căci se așteptase să vadă ceva sordid. În schimb, camera era plăcută și caldă. Un pat aranjat, o noptieră cu ceas deșteptător și un elefănțel roz de porțelan, o masă cu un televizor. La ferestruica aflată sus de tot, dar care lăsa totuși să intre destul de multă lumină, atârnau perdele galbene.

— Laila crede că nu știm despre asta.

Tina se apropie de pat și se așeză în genunchi.

— Ai voie să faci asta? zise Erica și se uită la ușă.

Nu știa ce o îngrijora mai tare: ca nu cumva să apară Laila, sau ca vreun șef să treacă pe acolo și să susțină că-i fuseseră

încălcate drepturile.

— Avem acces la tot ce este în camerele lor, zise Tina și întinse un braț sub pat.

— Da, dar nu cred că și la lucrurile personale, zise Erica, încercând să nu arate cât era de curioasă.

Tina scoase o cutie mică, se ridică în picioare și i-o întinse.

— Vrei să te uiți sau nu?

— Evident că vreau.

— Atunci țin de șase. Eu știu deja ce e în ea.

Tina se duse la ușă, o întredeschise și se uită pe coridor.

După ce-i aruncă Tinei o privire îngrijorată, Erica se așeză pe pat și puse cutia pe genunchi. Dacă venea Laila, și ultimul dram de încredere pe care-l avea în ea urma să se ducă pe apa sâmbetei. Dar cum să se abțină să nu se uite la ce era în cutie? Tina părea să creadă că era ceva interesant.

Deschise solemn închizătoarea. Nu era sigură ce-și imaginase, dar conținutul o surprinse. Unul după altul, scoase articole tăiate din ziare, iar gândurile începură să i se învârtă alandala prin cap. De ce adunase Laila decupaje din ziare despre fetele dispărute? De ce o interesau? Erica trecu repede prin articole și constată că Laila decupase majoritatea celor care fuseseră scrise despre dispariție în presa locală și ziarele principale.

— Poate să vină în orice moment, zise Tina, uitându-se de-a lungul coridorului. Dar știi ce-i ciudat? Se aruncă asupra ziarelor imediat ce apar și apoi ne roagă să i le dăm după ce le-a citit toată lumea. Nu știam ce face cu ele înainte să găsesc cutia.

— Mulțumesc, zise Erica și puse cu grijă la loc articolele. Unde stă cutia?

— Lângă piciorul patului, în colț, spuse Tina și continuă să se uite după Laila.

Erica așeză grijuliu cutia la loc. Nu știa prea bine ce să facă cu ceea ce aflase. Poate că nu însemna nimic. Poate că Laila era pur și simplu interesată de cazurile acelor fete dispărute. Oamenii deveneau obsedați de cele mai bizare lucruri. În același timp, nu credea că era așa. Exista cumva o legătură între viața Lailei și acele fete pe care era imposibil să le fi întâlnit. Iar Erica avea de gând să afle care era aceea.

— Avem ceva de discutat, zise Patrik.

Cu toții dădură aprobator din cap. Annika era pregătită cu carnet și pix, iar Ernst stătea sub masă și aștepta să cadă firimituri. Totul era ca de obicei. Doar atmosfera tensionată din bucătărie indica faptul că nu era o pauză obișnuită de cafea.

— Martin și cu mine ne-am dus la Göteborg ieri. Ne-am întâlnit și cu mama Minnei Wahlberg, Anette, și cu Gerhard Struwer, care ne-a spus părerea lui despre caz bazată pe materialul pe care l-a primit.

— La naiba, mormăi Mellberg ca la comandă. O risipă de resurse vitale.

Patrik îl ignoră și continuă.

— Martin a trecut pe curat notițele de ieri și o să primiți o copie.

Annika luă un teanc de hârtii de pe masă și începu să le împartă.

— M-am gândit să punctez câteva dintre cele mai importante aspecte, dar trebuie să citim pe urmă raportul complet, în caz că mi-a scăpat ceva.

Apoi, Patrik povesti cât de succint putu despre ambele întâlniri.

— Din ce a spus Struwer aș vrea să subliniez două lucruri. Atât mediul din care provenea fata, cât și modul în care a dispărut sunt diferite. Întrebarea este dacă are vreo logică. Cred că Struwer are dreptate când spune că ar trebui să cercetăm mai îndeaproape dispariția ei, și de aceea am și vrut să mă întâlnesc cu mama Minnei. Poate că făptașul are o legătură personală cu ea, caz în care ne-am apropia de un răspuns în cazul Victoriei. Firește, așa ceva ar trebui făcut în colaborare cu poliția din Göteborg.

— Tocmai asta e problema, zise Mellberg. Cum ziceam, e un subiect sensibil și…

— N-ar fi bine să-i călcăm pe coadă, îl completă Patrik și se minună cum Mellberg trebuia să spună totul de cel puțin două ori. Sperăm să ne putem întâlni cu ei. Struwer ne-a sfătuit să adunăm reprezentanți din toate regiunile pentru o ședință comună. Nu e chiar simplu de organizat, dar cred totuși că ar trebui să încercăm să stabilim o asemenea întâlnire.

— O să coste o avere. Tot transportul, diurnele, ziua de lucru. Conducerea n-o să fie niciodată de acord cu așa ceva, zise Mellberg și-i aruncă pe furiș lui Ernst o bucățică de gogoașă, sub

masă.

Patrik se abținu să nu ofteze. Să lucreze cu Mellberg semăna uneori cu mersul la dentist. Nimic nu era simplu și nedureros.

— Rezolvăm problema la timpul ei. Cred că situația e considerată destul de prioritară încât să se aloce resurse la nivel național.

— Ar fi bine să adunăm pe toată lumea. Poate ar trebui să sugerăm să ne întâlnim la Göteborg? zise Martin, aplecându-se în față pe scaun.

— Da, e o idee minunată, spuse Patrik. Annika, ai putea coordona tu asta? Știu că este weekend și că va fi probabil greu să dăm de mulți dintre ei, dar aș vrea să facem asta cât de repede posibil.

— Sigur că da, zise Annika notându-și ceva în carnețel cu un semn mare de exclamare alături.

— E adevărat că te-ai întâlnit și cu nevasta la Göteborg? zise Gösta.

Patrik își dădu ochii peste cap.

— Este evident imposibil să ții ceva secret în locul ăsta.

— Ce? Erica a fost la Göteborg? Și ce-a făcut acolo? Iar e băgăcioasă?

Mellberg se aprinse atât de tare încât șuvița de păr îi căzu pe o ureche.

— Trebuie să înveți s-o ții în frâu pe femeiușca aia. Nu se poate să alerge de colo-colo și să ne strice socotelile.

— Am vorbit cu ea și n-o să se mai întâmple, zise Patrik liniștit, deși simți cum iritarea din ziua precedentă îl cuprindea din nou.

Era de neînțeles că Erica nu pricepea ce efect aveau toanele ei și cum puteau afecta munca lor.

Mellberg se uită urât la el.

— Nu prea te ascultă de obicei.

— Știu, dar promit să nu se mai întâmple.

Patrik își dădu seama cât puțin credibil suna și, ca să fie sigur, se grăbi să schimbe subiectul.

— Ai putea să repeți ce mi-ai spus ieri la telefon, Gösta?

— Ce anume? zise acesta.

— Despre ambele vizite. Dar mai ales a doua pare foarte interesantă.

Gösta dădu din cap în semn că da. Încet și metodic, povesti despre întâlnirea cu Jonas, despre ketamina care fusese furată chiar înainte ca Victoria să dispară. Repetă cum făcuse legătura dintre reclamația Katarinei și Victoria și descrise în final cum găsise chiștocul de țigară în grădina femeii.

— Bine lucrat, zise Martin. Deci se vede direct în camera Victoriei de pe terenul femeii ăsteia?

Gösta se îndreptă de spate. Nu se întâmpla prea des să fie lăudat pentru inițiativele pe care le avea.

— Da, se vede direct în camera ei, și cred că persoana a stat acolo, a fumat și s-a uitat la ea. Am găsit chiștocul chiar în locul în care Katarina a văzut stând pe cineva.

— Și chiștocul a fost trimis la laborator, interveni Patrik.

Gösta dădu iar aprobator din cap.

— Da, desigur. Torbjörn l-a primit, așa că dacă există ADN pe el, îl putem compara cu cel al unui posibil suspect.

— Să nu tragem concluzii pripite, dar cred că făptașul a fost cel care a stat acolo și a spionat. Cu siguranță pentru a studia obiceiurile Victoriei, pentru ca mai apoi să o poată răpi, zise Mellberg și-și puse mâinile pe burtă, mulțumit de sine. N-am putea face ca în satul ăla din Anglia? Să testăm fiecare locuitor din Fjällbacka și să comparăm pe urmă rezultatul cu ADN-ul de pe chiștoc? Și bingo, am dat de omul nostru. Simplu și genial.

— În primul rând, nu știm dacă este vorba de un bărbat, zise Patrik, încercând să nu se enerveze. Și în al doilea rând, nu știm dacă vinovatul e din zonă, asta ținând cont de locurile din care au dispărut celelalte fete. Evident, sunt câțiva care spun că o astfel de legătură există la Göteborg, în cazul Minnei Wahlberg.

— Mereu ești negativist, zise Mellberg, nemulțumit că planul, din punctul lui de vedere genial, fusese mitraliat.

— Mai degrabă realist, i-o trânti Patrik, dar îi păru imediat rău.

Era inutil să se enerveze pe Mellberg. Dacă se lăsa pradă acelei emoții, nu mai reușea să facă nimic.

— Paula a venit pe aici ieri? zise el în schimb și Mellberg dădu din cap.

— Da, am vorbit un pic cu ea despre caz și detaliul cu limba tăiată a părut să o trimită cu gândul la ceva ce a văzut într-un raport mai vechi. Problema e că nu-și amintește care, sau de când. Alăptează, zise Mellberg și făcu semn cu degetul înspre

țeastă, dar atunci când Annika pufni, lăsă imediat mâna jos.

Dacă exista vreo persoană pe care să nu-și dorească s-o enerveze, aceea era secretara secției. Și posibil Rita, dacă era în toane rele.

— A stat câteva ore în arhivă, zise Gösta. Dar nu cred că a găsit ce căuta.

— Nu, și vine iar azi.

Mellberg îi zâmbi docil Annikăi care se uita în continuare supărată la el.

— Dar înțeleg că o face fără vreo compensație, nu-i așa? zise Patrik.

— Evident că da. Ca să fiu sincer, cred că simte nevoia să plece de-acasă un pic, adăugă Mellberg și asta păru singura dovadă de înțelepciune din partea lui de până atunci.

Martin zâmbi.

— Sigur a început să se urce pe pereți acasă dacă preferă să stea în arhivă.

Zâmbetul îl lumină la față și Patrik își dădu seama cât de rar se întâmplase asta în ultima vreme. Trebuia într-adevăr să stea cu ochii pe Martin. Nu putea fi prea ușor să o jelească pe Pia, să fie tată singur și în același timp să lucreze la o anchetă dificilă.

Patrik îi zâmbi și el.

— Da, dar să sperăm că descoperă ceva. La fel și noi.

Gösta ridică mâna.

— Da? zise Patrik.

— Mă tot gândesc la spargerea de la cabinetul lui Jonas. Poate că ar merita să le mai întreb totuși despre asta pe fetele de la grajd. Una dintre ele poate că a văzut ceva.

— Bine gândit. Poți face asta la slujba de comemorare de după-amiază, dacă ești atent. Sigur o să fie un pic zdruncinate.

— Da, aș putea să-l iau cu mine și pe Martin. E mai simplu dacă suntem mai mulți.

Patrik îi aruncă o privire lui Martin.

— Nu, nu e nev…

— E în regulă, merg, îl întrerupse Martin.

Patrik ezită o secundă.

— Bine, zise apoi și se întoarse spre Gösta. Și ții și legătura cu Torbjörn pentru analiza ADN?

Gösta dădu din cap.

— Bun. După aceea ar trebui să batem pe la ușile vecinilor

Katarinei, să vedem dacă a mai văzut cineva o persoană care fuma pe acolo. Și să verificăm cu familia Victoriei în caz că au observat dacă îi urmărea cineva.

Gösta își trecu o mână prin părul cărunt, făcându-l să se ridice pe creștet.

— Ne-ar fi povestit deja, în cazul ăla. Cred că am întrebat inclusiv dacă au văzut pe cineva prin jurul casei, dar pot verifica în protocoalele de interogare.

— Mai vorbește o dată cu ei, oricum. Acum știm că cineva chiar fila casa. Eu unul mă pot duce să vorbesc cu vecinii. Și Bertil, ai putea sta aici și, împreună cu Annika, să vezi dacă putem organiza ședința generală?

— Bineînțeles. Cine altcineva să se ocupe de asta? Doar pe șef, pe persoana responsabilă cu ancheta, vor vrea să-l întâlnească aici.

— Atunci, să mergem, zise Patrik, dar se simți un pic caraghios, ca și cum ar fi fost într-un episod din serialul polițist *Copoii de pe Hill Street*.

Dar părea să fi meritat, căci îl văzu pe Martin zâmbind din nou.

— Într-o săptămână e o competiție nouă. Uită de cea pe care ai ratat-o și concentrează-te în schimb pe următoarea.

Jonas o mângâie pe Molly pe păr. Nu înceta să se minuneze cât de mult semăna cu mama ei.

— Zici că ești Doctor Phil, mormăi Molly cu fața în pernă.

Bucuria promisiunii că va avea mașină se risipise iute și ajunsese să fie din nou bosumflată din cauza competiției ratate.

— O să regreți amarnic dacă nu te antrenezi cum trebuie. N-ar mai avea niciun rost să mergem. Și cea care se va supăra cel mai tare dacă nu câștigi vei fi tu, nu eu sau mama.

— Martei nu-i pasă, zise Molly înfundat.

Jonas se opri brusc și-și retrase mâna.

— Vrei să spui că toți kilometrii pe care i-am condus, toate orele pe care le-am muncit nu contează. Mama… Marta a investit incredibil de mulți bani și timp în competițiile tale și e foarte urât din partea ta să spui așa ceva.

Bărbatul auzi cât de tăios vorbea, dar odată și-odată, fiica lui trebuia să se maturizeze.

Molly se ridică ușor. Pe chipul ei se vedea limpede uimirea

că-i vorbise pe acel ton, iar fata deschise gura ca și cum ar fi vrut să protesteze. Apoi coborî privirea.

— Scuze, zise ea încet.

— Pardon, ce-ai spus?

— Scuze!

Lacrimile îi sugrumară vocea și Jonas își puse brațele în jurul ei. Știa că o răsfățase și își dădea seama că-i influențase și părțile bune, și pe cele rele. Dar acum reacționase bine. Trebuia să învețe că viața presupunea uneori să fii umil.

— Gata, iubita mea, gata… n-ai vrea să mergem la grajd? Trebuie să te antrenezi dacă vrei s-o bați pe Linda Bergvall. Nu trebuie s-o lăsăm să creadă că are tronul asigurat.

— Nu…, zise Molly și-și șterse lacrimile cu mâneca.

— Haide. Sunt liber azi, așa că m-am gândit să vin și eu la antrenament. Mama te așteaptă cu Scirocco.

Molly se dădu jos din pat și Jonas văzu în privirea ei nerăbdarea de a participa la competiție. În privința aceea se asemănau. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea să piardă.

Când intrară în padoc, Marta îi aștepta cu Scirocco înșeuat și gata de lucru. Femeia se uită ostentativ la ceas.

— Acum catadicsește și domnișoara să vină. Trebuia să fii aici acum o jumătate de oră.

Jonas îi aruncă soției lui o privire cu înțeles. Un cuvânt neglijent și Molly ar fi făcut cale întoarsă către pat, bosumflându-se din nou. Văzu cum Marta cântărea opțiunile în sinea ei. Detesta că trebuia să-i facă pe plac fiicei ei și, deși era o alegere personală, detesta faptul că nu era parte a relației lor. Dar îi plăcea și să câștige, chiar dacă asta se întâmpla prin intermediul unei fiice pe care nu și-o dorise și n-o înțelesese niciodată.

— Am pregătit traseul, zise Marta și lăsă calul în grija lui Molly.

Aceasta încălecă cu ușurință și luă hățurile. Îl mână pe Scirocco cu pulpele și călcâiele, iar acesta o ascultă cuminte. În clipa în care Molly se urca pe spinarea unui cal, adolescenta bosumflată dispărea. Devenea o tânără femeie puternică, încrezătoare și calmă. Lui Jonas îi plăcea la nebunie să vadă transformarea.

Bărbatul urcă în tribună și se așeză ca să urmărească indicațiile Martei. O instruia pricepută pe fiica ei, și știa exact cum să facă astfel încât atât călărețul, cât și calul să dea tot ce

aveau mai bun. Molly avea un talent înnăscut pentru toate aspectele călăriei, dar Marta era cea care i-l cultiva. Era fantastic cum stătea în manej și, cu indicații scurte, făcea echipajul să zboare peste obstacole. Totul avea să meargă bine la competiție. Erau o echipă fantastică, Marta, Molly și cu el. Încetul cu încetul, senzația familiară de nerăbdare și tensiunea din corp începură să se întețească.

Erica stătea în birou și citea lunga listă de lucruri pe care trebuia să le facă. Anna spusese că ea și copiii puteau să rămână toată ziua dacă era nevoie, iar Erica se grăbise să-i accepte invitația. Erau atâția oameni cu care trebuia să vorbească și atât de mult material de citit, încât își dorea să fi avut mai mult timp. Atunci ar fi înțeles poate de ce Laila strânsese toate acele articole. Pentru o clipă, se gândise să treacă direct la subiect și să o întrebe pe Laila, dar își dăduse apoi seama că n-avea să ducă nicăieri. În schimb, se dusese acasă pentru a înțelege întâi despre ce era vorba.

— Mamaaaa! Gemenii se ceartă!

Vocea Majei o făcu să tresară. Anna îi spusese că cei mici se comportaseră exemplar cât timp Erica fusese plecată, dar acum ziceai că se omorau între ei la parter.

Coborî treptele câte două și se grăbi spre sufragerie. Acolo, Maja se uita urât la frații ei mai mici care se băteau pe canapea.

— Mă deranjează când mă uit la televizor, mami. Vor să ia telecomanda și îl tot închid.

— Așa deci! strigă Erica un pic mai tare decât intenționase. Poate ar fi mai bine să nu se mai uite nimeni la televizor.

Se duse nervoasă spre canapea și înșfăcă telecomanda. Băieții se uitară uimiți la ea și începură apoi să urle în cor. Erica numără rar până la zece, dar continuă să transpire și să emane furie. Nu-și putuse niciodată imagina că era atât de dificil să fii părinte. Și îi păru rău că odată o pedepsise pe Maja pentru ceva de care nu era vinovată.

Anna era în bucătărie cu Emma și Adrian, dar intră și ea în sufragerie. Când văzu expresia de pe chipul Ericăi, zâmbi cu jumătate de gură.

— Ți-ar prinde bine să ieși mai des. N-ai nevoie să te duci nicăieri acum că sunt totuși aici?

Erica tocmai se pregătea să spună că s-ar fi bucurat doar să

apuce să lucreze în liniște, când un gând îi trecu prin minte. Era de fapt ceva ce trebuia să facă. Un punct de pe listă care îi atrăsese foarte tare atenția.

— Mama trebuie să plece și să lucreze un pic, dar Anna e aici. Și dacă sunteți cuminți, vă pregătește o gustare.

Băieții tăcură brusc. Cuvântul „gustare“ avea cu siguranță un efect magic asupra lor.

Erica îi dădu surorii ei o îmbrățișare caldă. Se duse în bucătărie să dea un telefon și să se asigure că nu mergea degeaba, și un sfert de oră mai târziu era pe drum. Copiii sigur aveau să mănânce prea multe dulciuri, dar aceea era o grijă pentru mai încolo.

Nu fu greu să găsească locuința terasată, chiar lângă Uddevalla, unde stătea Wilhelm Mosander. Păruse să fie curios când îl sunase, iar ușa se deschise înainte să apese pe sonerie.

— Intră, spuse bărbatul în vârstă, iar Erica se curăță cu grijă de zăpada de pe cizme și păși înăuntru.

Nu-l mai întâlnise niciodată pe Wilhelm Mosander, dar îl cunoștea destul de bine. Fusese un jurnalist celebru la ziarul *Bohusläningen* chiar și pe vremea ei, și cel mai cunoscut reportaj al lui fusese cel despre uciderea lui Vladek Kowalski.

— Ești ocupată deci și scrii o nouă carte.

Intră înaintea ei în bucătărie. Erica se uită în jur și constată că era mică, dar curată și bine întreținută. Îmbietoare. Nu se vedeau urmele vreunei prezențe feminine, așa că presupuse că Wilhelm era celibatar. Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, acesta zise:

— Soția mea a murit acum zece ani și atunci am vândut măgăoaia cea veche și m-am mutat aici. E mult mai ușor de întreținut, dar poate părea un pic mai spartană când nu te pricepi la perdele și lucruri din astea.

— Mi se pare o casă frumoasă.

Erica se așeză la masa din bucătărie și acceptă ceașca obligatorie de cafea.

— Da, e vorba de Casa Groazei, zise ea ca răspuns la întrebarea lui de la telefon.

— Cum te gândeai că aș putea ajuta? Presupun că ai citit deja majoritatea articolelor pe care le-am scris.

— Da, Kjell Ringholm de la *Bohusläningen* m-a ajutat să fac rost de articolele din ziar. Și, desigur, am o mulțime de detalii

despre întâmplări și proces. Aș avea nevoie de ajutor mai degrabă cu impresii de la cineva care a fost la fața locului. Mă gândesc că ați făcut observații și ați descoperit lucruri despre care nu ați putut scrie. Poate că aveți propriile teorii despre caz? Din câte am auzit, n-ați renunțat niciodată cu adevărat la el.

Erica sorbi din cafea, privindu-l pe Wilhelm.

— Da, sunt multe lucruri despre care s-ar putea scrie.

Wilhelm îi întoarse privirea, iar ochii îi sclipiră.

— N-am mai dat niciodată de un caz atât de interesant. Nimeni cu care am intrat în contact nu a putut rămâne indiferent.

— Nu, e unul dintre cele mai înfricoșătoare cazuri pe care le-am întâlnit. Și aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu adevărat în acea zi.

— Și tu, și eu, zise Wilhelm. Deși Laila a recunoscut că a comis crima, n-am putut scăpa niciodată de senzația că nu se potrivea ceva. N-am nicio teorie, dar adevărul e probabil mai încâlcit decât pare.

— Exact, spuse Erica entuziasmată. Problema e că Laila nu îndrăznește să vorbească despre asta.

— Deci a fost de acord să se întâlnească cu tine? zise Wilhelm și se aplecă înainte. Nu mi-aș fi imaginat asta niciodată.

— Da, ne-am întâlnit de câteva ori. Am încercat o vreme, i-am trimis scrisori și am sunat, și începusem să-mi pierd speranța când, deodată, a acceptat.

— Să fiu al naibii. A tăcut toți anii ăștia, dar uite că s-a întâlnit cu tine…

Wilhelm scutură din cap și păru că nu-i vine să creadă.

— Chiar și eu am încercat să stau de vorbă cu ea de nenumărate ori, fără succes.

— Mda, dar Laila nu povestește nimic. N-am reușit, de fapt, să scot de la ea nimic valoros.

Erica auzi dezamăgirea din propria-i voce.

— Povestește-mi. Cum e Laila? Cum se simte?

Erica își dădu seama că discuția lua o direcție greșită. Ea era cea care trebuia să pună întrebările, nu viceversa, dar se hotărî să fie politicoasă. Când ceri ceva, trebuie să fii pregătit să dai ceva în schimb.

— E calmă. Liniștită. Dar pare supărată în legătură cu ceva.

— Pare să se simtă vinovată? Pentru crimă? Pentru ce i-au făcut fiicei lor?

Erica se gândi câteva clipe.

— Da și nu. Nu pare să simtă remușcări, dar în același timp își asumă responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat. E dificil de explicat. Pentru că, de fapt, nu spune nimic despre asta, nu pot decât să citesc printre rânduri, și e posibil să interpretez greșit și să mă las influențată de propriile sentimente vizavi de ce a făcut.

— Da, a fost revoltător, aprobă Wilhelm. Ai vizitat casa?

— Da, am fost alaltăieri. E o ruină acum, a stat mult timp goală. Dar a fost de parcă ar fi existat ceva în pereți… și în pivniță.

Erica se înfioră amintindu-și de locul acela.

— Știu ce zici. E un mister cum poți trata un copil așa cum a făcut-o Vladek. Și cum Laila a lăsat să se întâmple. Personal, cred că din punctul ăsta de vedere e la fel de vinovată ca el, chiar dacă a trăit cu frica a ceea ce ar fi putut face el. Există întotdeauna o cale de ieșire și ai crede că instinctul matern e mai puternic de-atât.

— Cu fiul nu s-au comportat la fel. De ce credeți că Peter a scăpat?

— N-am reușit niciodată să răspund la întrebarea asta. Sigur ai citit articolul în care intervievam câțiva psihologi în legătură cu acest subiect.

— Da, cei care au spus că misoginia lui Vladek îl făcea să fie violent cu femeile din familie. Dar nu se potrivește perfect. Conform fișelor medicale, până și Peter avea răni. Un braț dislocat, o tăietură adâncă.

— Așa este, dar nu se compară cu ceea ce a suferit Louise.

— Aveți vreo idee despre ce s-a ales de Peter? N-am reușit să dau de el. Încă.

— Nici eu. Dacă reușești să-l localizezi, chiar te-aș ruga să mă anunți.

— Nu v-ați pensionat? întrebă Erica, dar își dădu apoi seama că era o întrebare stupidă.

Cazul Kowalski încetase de mult să mai fie doar un proiect gazetăresc pentru Wilhelm, dacă fusese vreodată asta. Privirea lui părea să spună că de-a lungul anilor se transformase mai degrabă într-o obsesie. Bărbatul nici nu-i răspunse la întrebare, ci continuă să vorbească despre Peter.

— E un personaj misterios. După cum sigur știi, a stat la bunica maternă după crimă, și acolo părea să-i fie bine. Dar bunica a fost ucisă în timpul unei spargeri. Peter era în

cantonament la Göteborg când s-a întâmplat și după aceea parcă l-a înghițit pământul.

— E oare posibil să-și fi luat viața? se întrebă Erica. Într-un fel în care corpul ar fi imposibil de găsit?

— Cine poate ști. Ar fi încă o tragedie a acelei familii.

— Vă gândiți la moartea Louisei?

— Da, s-a înecat pe vremea când locuia la familia adoptivă. N-a fost plasată la bunica maternă, ci într-o familie adoptivă, pentru că s-a considerat că i-ar fi fost mai bine după trauma prin care trecuse.

— A fost un accident bizar, nu-i așa?

Erica încercă să-și amintească detalii despre acel episod din ceea ce citise.

— Da, atât Louise, cât și cealaltă fiică adoptivă a cuplului, care era de aceeași vârstă cu ea, au fost luate probabil de curenții din apă și n-au mai fost găsite niciodată. Un sfârșit tragic al unei vieți tragice.

— Singura rudă încă în viață este deci sora Lailei care locuiește în Spania?

— Da, dar nu fuseseră foarte apropiate înainte de crimă. Am încercat să vorbesc cu ea de câteva ori, însă n-a vrut să aibă nimic de-a face cu Laila. Iar Vladek și-a lăsat atât familia, cât și vechea viață în urmă când a ales să rămână în Suedia cu Laila.

— Ce amestec ciudat de iubire și… suferință, zise Erica, fără să poată găsi niște cuvinte mai potrivite.

Wilhelm păru deodată istovit.

— Asta am văzut și eu în acea sufragerie, iar în pivniță am fost mai aproape de suferință ca niciodată în toată viața mea.

— Ați fost la locul faptei?

Bărbatul dădu din cap că da.

— Pe vremea aia era ceva mai simplu să ajungi acolo unde nu trebuia să fii. Aveam contacte bune în poliție și am putut să mă duc și să-mi arunc un ochi pe acolo. Era atât de mult sânge în sufrageria aia. Iar Laila stătea, se pare, în mijlocul scenei atunci când a venit poliția. Nu s-a clintit, ci i-a urmat tăcută.

— Iar Louise era legată cu lanțul atunci când au găsit-o, constată Erica.

— Da, era acolo jos, în pivniță, slabă și amărâtă.

Ericăi i se puse un nod în gât când își imagină scena.

— Ați mai găsit copii atunci?

— Nu. Peter era așa micuț când s-a întâmplat. Toți jurnaliștii au fost destul de înțelepți cât să lase copiii în pace, și atât bunica maternă, cât și familia adoptivă s-au ocupat să-i protejeze de atenția presei.

— De ce credeți că Laila a recunoscut imediat?

— Nu avea prea multe opțiuni. Când a venit poliția, stătea, cum spuneam, cu cuțitul în mână, lângă trupul lui Vladek. Și tot ea fusese cea care chemase poliția. Încă de când sunase spusese: „Mi-am omorât soțul“. E singurul lucru pe care a reușit să-l scoată cineva de la ea despre crimă. A repetat asta în timpul procesului, și după aceea se pare că nimeni nu a reușit să o facă să rupă tăcerea.

— Atunci de ce credeți că a fost de acord să vorbească cu mine? zise Erica.

— Mda, e o întrebare bună…

Wilhelm se uită gânditor la ea.

— Cu poliția a fost nevoită să se întâlnească, la fel și cu psihologii, dar asta a făcut-o de bunăvoie.

— Poate că e vorba pur și simplu de singurătatea și oboseala care vin din faptul că vede aceleași fețe în fiecare zi, spuse Erica, deși nici ea nu credea neapărat în acea explicație.

— Nu și Laila. Sigur e vorba de alt motiv. N-a spus nimic ieșit din comun, nimic care să-ți fi trezit vreo reacție, niciun indiciu că s-a schimbat sau s-a întâmplat ceva?

Bărbatul se aplecă și mai mult peste masă.

— Ar fi ceva…

Erica ezită. Apoi inspiră adânc și povesti despre articolele pe care Laila le ascundea în camera ei. Își dădea și ea seama cât de forțată părea teoria cum că acelea aveau o legătură cu întâlnirile lor. Dar Wilhelm ascultă interesat și, în privirea lui, Erica intui o minte ascuțită.

— Nu te-ai gândit la perioadă? zise acesta.

— Care perioadă?

— În ce dată a fost, în sfârșit, de acord să te întâlnească?

Erica încercă să-și amintească. Se întâmplase cu aproape patru luni înainte, dar nu știa data exactă. Apoi își aminti: fusese ziua de după aniversarea Kristinei. Îi spuse data lui Wilhelm care, schițând un zâmbet, se aplecă și ridică un vraf gros cu numere vechi din *Bohusläningen* de pe podea. Începu să le răsfoiască, apoi fredonă ceva mulțumit și se întoarse către ea cu un ziar deschis.

Erica își blestemă stupiditatea. Evident. Acela era modul în care se potriveau lucrurile. Întrebarea era doar ce însemnătate avea.

În hambar era liniște și aburii respirației formau un fel de halou în jurul ei. Helga își trase haina mai strâns pe trup. Știa că Jonas și Marta vedeau cina de vineri ca pe o obligație. Se citea din expresiile lor chinuite. Dar cinele erau ancora ei, singurele momente când, pentru o clipă, îi putea vedea ca pe o familie adevărată.

Cu o zi înainte, fusese mai greu ca niciodată să întrețină iluzia. Căci tocmai asta era: o iluzie, un vis. Avusese atâtea visuri. Când îl întâlnise pe Einar, acesta preluase controlul și-i acaparase întreaga viață, cu umerii lui lați, părul blond și un zâmbet pe care-l luase drept cald, dar despre care pricepuse că însemna cu totul altceva.

Se opri în fața mașinii despre care vorbise Molly. Știa prea bine care era aceea, și dacă ar fi fost de vârsta lui Molly, și ea ar fi ales-o pe aceeași. Helga privi toate mașinile din hambar. Goale, stăteau și rugineau.

Își amintea exact de unde venea fiecare mașină, fiecare călătorie pe care o făcuse Einar ca să cumpere obiecte bune de reparat. Fusese nevoie de multe ore de muncă înainte ca mașinile să poată fi vândute. În realitate, nu era vorba de câștiguri imense, dar fuseseră de ajuns cât să trăiască bine, iar ea nu trebuise niciodată să ducă grija banilor. Măcar asta putuse să facă și Einar: îi întreținuse pe ea și pe Jonas.

Se îndepărtă încet de mașina lui Molly, ca și cum o atrăgea ceva, și se apropie de un Volvo negru, vechi, cu urme mari de rugină și parbrizul spart. Ar fi fost o piesă splendidă dacă Einar ar fi reușit să-l pună la punct. Dacă închidea ochii, putea să vadă expresia pe care o avea atunci când se întorcea cu o nouă mașină. Putea citi pe fața lui dacă drumul fusese încununat cu succes. Uneori, era plecat doar o zi, alteori, treburile îl duceau în părți îndepărtate ale Suediei și era plecat câte o săptămână întreagă. Atunci când intra în curte cu o privire febrilă și obrajii roșii, Helga știa că Einar găsise ceea ce căuta. Câteva zile, uneori săptămâni după aceea se afunda în muncă. Atunci Helga putea să se ocupe de Jonas și de casă. Scăpa de bătăi, de ura rece din ochii lui, de durere. Erau cele mai fericite ore ale ei.

Se apropie de mașină și tresări când atinse cu mâna

caroseria rece. Lumina din hambar își schimba intensitatea pe măsură ce se plimba, și razele de soare care se strecurau printre scânduri se reflectară deodată în vopseaua neagră. Helga își retrase mâna. Mașina n-avea să mai prindă niciodată viață. Era un obiect mort, ceva ce aparținea trecutului. Și avea de gând să se asigure că așa va rămâne.

Erica se lăsă pe spate în scaun. Se dusese de la Wilhelm direct la închisoare. Trebuia să vorbească din nou cu Laila. Din fericire, părea că aceasta se calmase după dimineața aceea și acceptase să se vadă cu ea. Poate că nu fusese atât de afectată pe cât se temuse Erica.

Stăteau tăcute de ceva vreme, iar Laila o urmărea un pic îngrijorată.

— Cum se face că ai vrut să te vezi din nou cu mine astăzi?

Erica se gândi câteva clipe. Nu știa prea bine ce să spună, dar simțea că Laila s-ar fi închis în sinea ei dacă pomenea de articolele decupate și divulga faptul că suspecta o legătură.

— N-am putut să nu mă gândesc la ce ai spus mai devreme, zise Erica într-un final. Și anume, că era o casă a groazei, dar nu în sensul în care crede lumea. Ce-ai vrut să spui de fapt cu asta?

Laila privi pe fereastră.

— De ce să vreau să vorbesc despre asta? Nu e ceva ce vreau să-mi amintesc.

— Înțeleg. Dar ținând cont de faptul că mă primești aici, intuiesc că vrei de fapt asta. Și poate că ar fi frumos să poți împărtăși acel episod cu cineva și să-l depășești.

— Oamenii exagerează în privința vorbitului. Merg la terapeuți și psihologi, meditează împreună cu prietenii, orice întâmplare, cât de mică, trebuie analizată. Unele lucruri ar fi mai bine să rămână nespuse.

— Acum vorbești despre tine sau despre ce s-a întâmplat? zise Erica încet.

Laila se întoarse de la fereastră și se uită la ea cu ochii ei ciudați, de un albastru glacial.

— Poate că și una, și alta, zise ea.

Părul ei părea mai scurt ca de obicei. Probabil că tocmai se tunsese.

Erica se decise să schimbe tactica.

— N-am vorbit foarte mult despre restul familiei tale. Am

putea face asta acum? zise ea încercând să găsească o fisură în zidul de tăcere pe care Laila îl ridicase în jurul său.

Laila dădu din umeri.

— E în regulă.

— Tatăl tău a murit când erai mică, dar ai fost apropiată de mama ta?

— Da, mama era cea mai bună prietenă a mea.

Un zâmbet apăru pe chipul Lailei și o făcu să pară cu câțiva ani mai tânără.

— Și sora ta mai mare?

Laila tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Locuiește în Spania de mulți ani. N-am avut niciodată o relație foarte bună și s-a distanțat complet de mine când... când s-a întâmplat.

— Are familie?

— Da, e căsătorită cu un spaniol și are un fiu și o fiică.

— Mama ta și-a asumat răspunderea și s-a ocupat de Peter. De ce Peter și nu Louise?

Laila râse cu poftă.

— Mama n-ar fi putut avea niciodată grijă de Fată. Dar cu Peter era altfel. Aveau o relație specială.

— Fată?

Erica se uită mirată la Laila.

— Da, așa îi spuneam, zise ea încet. Cel puțin așa începuse Vladek să-i spună, și apoi ăla i-a rămas numele.

Săracul copil, gândi Erica. Încercă să-și controleze furia și să se concentreze la întrebările pe care trebuia să le pună.

— De ce n-ar fi putut Louise, sau Fata, să stea cu mama ta?

Laila o privi țintă.

— Era pur și simplu un copil foarte dificil. Asta e tot ce pot să spun despre subiect.

Erica fu nevoită să accepte că n-avea să ajungă prea departe în direcția aceea și schimbă macazul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Peter atunci când mama ta... s-a prăpădit?

O umbră de tristețe trecu peste chipul Lailei.

— Nu știu. A dispărut pur și simplu. Cred că...

Păru să-i vină greu să vorbească.

— Cred că poate n-a mai făcut față. N-a fost niciodată prea puternic. Era un băiat sensibil.

— Adică ești de părere că și-a luat singur viața?

Erica încercă să rostească întrebarea cât de blând posibil.

Inițial, nu primi nicio reacție din partea Lailei, dar apoi aceasta dădu încet din cap, cu privirea plecată.

— Și n-a fost găsit niciodată? zise Erica.

— Nu.

— Cred că ai fost incredibil de puternică să poți suporta atâtea pierderi.

— Poți îndura mai multe decât îți imaginezi. Dacă trebuie, zise Laila. Nu sunt foarte credincioasă, dar se spune că Domnul nu-ți dă mai mult decât poți duce. Și știe probabil că eu pot duce multe.

— Astăzi se ține o slujbă de comemorare în Fjällbacka, zise Erica și o urmări atent pe Laila.

Era riscant să aducă vorba de Victoria.

— Da?

Laila se uită întrebător la ea, dar Erica își dădu seama că știa foarte bine despre ce vorbea.

— E pentru fata care a dispărut și apoi a murit. Sigur ai auzit vorbindu-se despre ea. O chema Victoria Hallberg. Trebuie să fie un moment greu pentru părinții ei. Și pentru părinții ale căror fete au suferit la fel.

— Știu doar ce-am citit în ziar, zise Laila și înghiți cu greu. Dar trebuie să fi fost oribil.

Erica dădu din cap.

— Ai urmărit cazul îndeaproape?

Expresia Lailei era ambiguă.

— Mda, citim ziarele în fiecare zi. Așa că am urmărit cazul la fel de mult ca toate celelalte.

— Înțeleg, zise Erica și se gândi la cutia cu articole atent împăturite, care stătea ascunsă sub pat, în camera Lailei.

— Știi ce? Am obosit de tot. Nu mai pot vorbi acum. Întoarce-te în altă zi.

Laila se ridică brusc.

Pentru o clipă, Erica se întrebă dacă să o lipească de perete, să-i spună că știa de articole și intuia că Laila avea o legătură personală cu cazul, dar că nu înțelegea care era aceea. Apoi își reveni. Laila se închisese deja în ea și apucase atât de strâns spătarul scaunului, încât i se albiseră pumnii. Orice ar fi vrut să povestească, nu reușea.

Erica făcu un pas în față, impulsiv, și o mângâie pe Laila pe obraz. Era prima dată când o atingea și tenul ei era surprinzător de fin.

— Ne mai auzim și continuăm discuția, zise ea blând, apoi se îndreptă spre ușă, simțind cum Laila continuă să o privească.

Tyra își auzi mama fredonând în bucătărie. Era întotdeauna mult mai veselă când Lasse nu era acasă. Nici nu mai era supărată din cauza a ceea ce se întâmplase în ziua precedentă. Acceptase explicația Tyrei cum că uitase și se dusese la o prietenă. Era mai bine să nu-i povestească, ar fi fost neplăcut să afle adevărul. Tyra intră agale în bucătărie.

— Ce pregătești?

Mama stătea la masa din bucătărie cu mâinile pline de făină. Avea urme albe până și pe față. Curățenia nu fusese niciodată punctul ei forte și, când pregătea cina, Lasse obișnuia să se plângă de faptul că bucătăria arăta ca după război.

— Melci cu scorțișoară. Mă gândeam să luăm o gustare după-amiază, după slujba de comemorare, și apoi m-am gândit să umplu și congelatorul.

— Lasse e la Kville?

— Da, ca de obicei.

Terese își dădu deoparte o șuviță de păr cu mâna plină de făină, murdărindu-se și mai mult pe față.

— În curând o să arăți ca Jokerul din Batman, zise Tyra, și se bucură când o văzu zâmbind pe mama ei.

Se întâmpla atât de rar în ultimul timp, arăta mai mult obosită și tristă. Dar sentimentul dispăru la fel de repede pe cât venise. Dorul de Victoria era întotdeauna acolo și alunga toate emoțiile plăcute imediat ce se iveau. Iar gândul la slujba de comemorare îi făcea stomacul să se strângă. Nu voia să-și ia adio.

O privi pe mama ei o vreme, tăcută.

— Cum era Jonas ca prieten? zise apoi.

— De ce vrei să știi?

— N-am idee. Mi-am amintit că ați fost împreună.

— Era cam greu să ajungi la el, trebuie să recunosc. Un pic introvertit și singuratic. Cam pămpălău. Știu că a trebuit să mă lupt să-l conving să-și bage mâna sub puloverul meu.

— Mamă!

Tyra își acoperi urechile cu palmele și se uită urât la

Terese. Nimeni nu voia să audă așa ceva de la mama ei. Voia să se gândească la Terese ca la o păpușă Barbie, complet asexuată.

— Dar ăsta-i adevărul, era un pămpălău. Tatăl lui era foarte dominator și uneori părea că și Jonas, și mama lui se temeau de el.

Terese rulă aluatul pe masa din bucătărie și întinse unt peste el.

— Crezi că-i lovea?

— Cine? Einar? Păi, n-am văzut niciodată așa ceva. Îl auzeam mai mult urlând și înjurând. Probabil că e unul din bărbații ăia care latră mai tare decât mușcă. Bine, nici nu m-am întâlnit prea des cu el. Ba era plecat să cumpere ceva, ba lucra la mașini în hambar.

— Cum s-au cunoscut Jonas și Marta?

Tyra rupse un pic de aluat și îl băgă în gură.

Terese se opri brusc și-i luă câteva secunde să răspundă.

— Știi ceva, n-am aflat niciodată. Într-o zi a apărut pur și simplu acolo. Totul s-a întâmplat foarte repede. Eram tânără și naivă, și credeam că aveam să fim împreună pentru totdeauna, dar deodată Jonas a pus punct relației. Și n-am fost niciodată genul care să se certe, așa că am luat-o pe calea mea. Am fost destul de supărată o vreme, dar am trecut peste.

Începu să pudreze scorțișoară peste aluatul uns cu unt și apoi îl rulă.

— A comentat cineva despre Jonas și Marta de-atunci? Vreo bârfă, ceva?

— Știi ce părere am despre bârfe, Tyra, zise Terese cu severitate în timp ce felia aluatul. Dar ca să-ți răspund la întrebare: nu, n-am auzit niciodată altceva în afară de faptul că se înțelegeau bine. Și l-am întâlnit oricum pe tatăl tău. Așa că n-a fost să fie cu Jonas. Eram prea tineri. O să vezi, și tu o să ai o iubire adolescentină.

— Încetează, zise Tyra și simți că roșește.

Ura ca mama ei să vorbească cu ea despre băieți și chestii de genul ăsta. Habar n-avea ce zice.

Terese se uită scrutător la ea.

— Dar de ce întrebi atât de multe despre Jonas? Și despre Marta?

— N-am un motiv anume. Eram doar curioasă.

Tyra ridică din umeri și încercă să pară nonșalantă.

Schimbă rapid subiectul:

— Molly o să primească una dintre mașinile din hambar, un Volkswagen Beetle. Jonas a promis că o să-l repare pentru ea.

Nu putu să-și ascundă cu totul invidia din voce și își dădu seama că mama sesizase și ea nemulțumirea ei.

— Îmi pare rău că nu-ți pot da tot ce-aș vrea. Noi… Eu… Ei bine, viața nu e întotdeauna așa cum ne imaginăm.

Terese inspiră adânc și presără zahăr peste aluatul din tavă.

— Știu, nu contează, se grăbi Tyra să spună.

N-avea niciun rost să fie nerecunoscătoare. Știa că mama ei făcea tot ce putea. Și se rușină că putea să se gândească la o mașină acum. Victoria n-avea să primească niciodată una.

— Lasse și-a găsit ceva de muncă? întrebă ea.

Terese pufni.

— Dumnezeu nu pare să-i poată trimite o slujbă lui Lasse din scurt.

— Păi, poate că Dumnezeu are ceva mai bun de făcut decât să-i facă lui rost de-o slujbă.

Terese lăsă deoparte ceea ce făcea și se uită la ea.

— Tyra…, încercă ea să caute cuvintele potrivite. Cum crezi că ne-am descurca pe cont propriu? Fără Lasse?

Pentru o secundă, în bucătărie se lăsă tăcerea. Singurul sunet care se auzea în casă era zgomotul din camera băieților. Apoi, Tyra răspunse încet:

— Bine. Cred că ne-am descurca foarte bine.

Fata făcu un pas în față și o sărută pe mama ei pe obrazul murdar de făină, apoi se duse în camera ei să se schimbe. Toate fetele de la grajd mergeau la comemorarea Victoriei. Aproape că părea ceva palpitant. Le auzise șoptind înflăcărat între ele, ba chiar discutaseră ce să poarte. Niște idioate. Idioate superficiale. Niciuna din ele n-o cunoscuse pe Victoria la fel ca ea. Sau mă rog, în felul în care credea ea că o cunoscuse. Ezitând, scoase rochia ei favorită din dulap. Era vremea să spună adio.

Să aibă grijă de gemeni și de Maja fusese o pauză binevenită de la treburile casei. Anna n-o mințise pe Erica, cei mici chiar se purtaseră exemplar toată ziua, așa cum fac uneori copiii. Doar cu părinții își arată părțile cele mai rele. Apoi, sigur ajutase faptul că Emma și Adrian veniseră și ei. Erau idolii

verișorilor lor prin simplul fapt că erau „copii mari“, ceva demn de toată admirația, din punctul lor de vedere.

Anna zâmbi în sinea ei în timp ce ștergea blatul din bucătărie. Părea ciudat să zâmbească, n-o mai făcuse de mult. Cu o zi înainte, când ea și Dan vorbiseră acolo, în bucătărie, o flacără de speranță se aprinsese în ea. Știa că putea să se stingă oricând, pentru că după aceea Dan redevenise tăcut. Dar poate că se apropiaseră din nou un pic unul de celălalt.

Vorbise serios când îi spusese că era pregătită să se mute dacă așa își dorea el. De vreo două ori chiar intrase pe internet și căutase un apartament decent pentru ea și copii. Însă nu era deloc ce voia. Îl iubea pe Dan.

În ultimele luni făcuseră, de bine, de rău, câteva încercări de a micșora prăpastia dintre ei. Într-o seară în care băuseră niște vin o și atinsese, iar ea se agățase de el ca un înecat. Făcuseră dragoste, dar după aceea Dan păruse atât de chinuit, încât Anna nu-și dorise decât să fugă de acolo. De atunci, nu se mai atinseseră. Până la îmbrățișarea din ziua precedentă.

Anna se uită pe fereastră. Copiii se jucau în zăpadă. Chiar dacă până și cei mai mici creșteau, încă li se părea distractiv să facă oameni de zăpadă și să se bată cu bulgări. Se șterse pe mâini pe șervetul de bucătărie și își lăsă palma pe abdomen. Încercă să-și aducă aminte cum fusese să poarte în pântec copilul ei și al lui Dan. Nu putea da vina pe suferință pentru ceea ce făcuse, așa ceva nu putea fi imputat unui copil nevinovat. Dar dorul se împletea cu vina, și nu putea să nu-și spună că totul ar fi fost altfel dacă băiețelul lor ar fi supraviețuit. S-ar fi jucat atunci afară, în zăpadă, cu frații și surorile lui mai mari.

Știa că Erica se îngrijora uneori pentru că gemenii îi aminteau de fiul pe care-l pierduse. Într-adevăr, la început așa se întâmplase. Fusese invidioasă și gândise lucruri oribile despre cât de nedreaptă era viața. Dar apoi trecuse peste asta. Nu exista nimic care să garanteze că totul era împărțit echitabil în lume, și nu exista nicio explicație rezonabilă pentru care ea și Dan nu puteau să păstreze rodul dragostei lor. Acum nu putea decât să spere că aveau să se împace.

Un bulgăre se izbi de fereastră și văzu privirea îngrozită a lui Adrian. Acesta își duse mâna înmănușată la gură. Expresia lui îi făcu stomacul să se strângă și luă imediat o hotărâre. Deodată o zbughi pe hol, își aruncă pe ea hainele de iarnă și deschise ușa de

la intrare, apoi imită cât putu de bine un monstru înfiorător și mârâi:

— Vă arăt eu vouă bulgăreală!

În prima clipă, copiii se holbară la ea, șocați. Apoi chiotele lor de bucurie răsunară până în înaltul cerului.

În biserică, Gösta și Martin se așezară cât mai în spate. Gösta se hotărâse să meargă la slujba de comemorare pentru Victoria imediat ce auzise că se organiza așa ceva. Soarta ei îngrozitoare răspândise îngrijorare și teamă în Fjällbacka, și în așteptarea înmormântării, se întâlneau acum prietenii și familia. Aveau nevoie să vorbească despre Victoria, să-și amintească, să analizeze toate emoțiile care-i sfâșiaseră când se aflase prin ce trecuse. Faptul că el și Martin erau acolo ca reprezentanți ai poliției nu putea fi decât logic.

Îi fu greu să șteargă amintirile acelea când se așeză pe bancheta din biserică. Participase la două înmormântări: cea a fiului său și, la mulți ani după aceea, la cea a soției. Gösta roti pe deget verigheta pe care încă o purta. Nu fusese niciodată momentul potrivit să o scoată. Maj-Britt fusese dragostea vieții lui, tovarășa sa, și nu se gândise niciodată să o înlocuiască.

Căile Domnului erau într-adevăr misterioase, gândi el. Uneori se întreba dacă exista vreo forță superioară care se îngrijea de oameni. În trecut nu crezuse deloc în așa ceva, mai degrabă ar fi zis că e ateu, dar cu cât înainta în vârstă, cu atât simțea mai mult prezența lui Maj-Britt. Era ca și cum soția continua să-i fie alături. Și faptul că Ebba, după atâția ani, își găsise un loc în viața lui aproape că era un miracol.

Se uită în jur. Biserica era frumoasă. Construită din granit de Bohuslän pentru care era cunoscută zona, cu ferestre înalte, frumoase, care lăsau să intre o cascadă de lumină, un amvon albastru la stânga, și altarul în față, în spatele gărduleștului sculptat. Biserica era, contrar obiceiului, plină până la refuz. Familia, rudele și mulți tineri de vârsta Victoriei. O parte erau cu siguranță de la școală, dar le recunoscu și pe câteva dintre fetele de la grajd. Stăteau împreună pe două dintre rândurile centrale ale bisericii, și multe dintre ele suspinau.

Gösta îi aruncă o privire lui Martin și-și dădu seama că poate n-ar fi trebuit să-i sugereze să vină cu el. Nu trecuse așa de mult de când Pia stătuse într-un coșciug acolo, în față, și citi pe

fața palidă a lui Martin că tocmai la asta se gândea și el.

— Știi, mă pot descurca și singur, dacă vrei. Nu trebuie să rămâi aici.

— E-n regulă, zise Martin cu un zâmbet forțat, dar pe tot parcursul slujbei continuă să se uite drept înainte.

Ceremonia fu înduioșătoare, și când ultimul psalm se încheie, Gösta speră că fusese de ajutor pentru familie. Departe, în față, părinții Victoriei se ridicară cu greu, Helena sprijinindu-se de Markus. Ieșiră pe interval și toți ceilalți îi urmară agale.

În fața bisericii, rudele și prietenii se adunaseră în grupuri mici. Era un frig mușcător, dar ziua era frumoasă, și soarele strălucitor se reflecta în zăpadă. Tăcuți, plânși și înghețați, stăteau cu toții acolo și vorbeau despre dorul după Victoria și lucrurile inimaginabile care i se întâmplaseră. Gösta văzu și teamă pe chipurile fetelor. Ele urmau oare la rând? Cel care o răpise pe Victoria era în continuare în zonă? Se hotărî să aștepte o vreme înainte să vorbească cu ele, până ce aveau să rupă rândurile și să se îndrepte către casă.

Cu ochii goi, Markus și Helena mergeau de la unii la alții, schimbând câteva vorbe cu toată lumea. Ricky stătea însă deoparte, de unul singur. Câțiva dintre colegii Victoriei se strânseseră în jurul lui, dar păreau să scoată doar răspunsuri monosilabice de la el, așa că într-un final îl lăsaseră în pace.

Deodată Ricky ridică privirea și o întâlni pe cea a lui Gösta. Păru să ezite, dar apoi se apropie de ei.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, zise el încet. Undeva unde nu ne poate auzi nimeni.

— Desigur, zise Gösta. E-n regulă dacă vine și colegul meu Martin?

Ricky dădu din cap și o luă înaintea lor către un colț izolat al cimitirului.

— Trebuie să vă povestesc ceva, zise el și lovi cu cizma în pământ.

Zăpada era ușoară ca o pulbere și se învolbură în jurul lor, pentru ca mai apoi să coboare ca un nor de sclipici.

— E ceva ce probabil ar fi trebuit să vă povestesc de mult.

Gösta și Martin schimbară priviri întrebătoare.

— Victoria și cu mine n-am avut niciodată secrete unul față de celălalt. Niciodată. E greu de explicat, dar am împărtășit mereu totul și deodată am simțit că-mi ascunde ceva. Începuse să

se închidă în ea, și atunci m-am întristat. Am încercat să vorbesc cu ea, dar mă evita din ce în ce mai mult. Apoi… apoi am înțeles despre ce era vorba.

— Despre ce? zise Gösta.

— Ea și Jonas.

Ricky înghiți cu dificultate. Avea lacrimi în ochi și părea că-i face rău fizic să vorbească despre asta.

— Ce era cu Victoria și Jonas?

— Erau împreună, zise Ricky.

— Ești sigur?

— Nu, nu sunt sigur, dar totul indica asta. Și ieri m-am întâlnit cu prietena cea mai bună a Victoriei, Tyra, care mi-a povestit că și ea bănuia ceva.

— Bine, dar de ce crezi că nu ți-a povestit despre Jonas?

— Nu știu. Sau ba da, știu. Cred că îi era rușine. Știa că o să cred că era greșit, dar nu trebuia să se rușineze de mine. Nimic din ceea ce-ar fi făcut nu mi-ar fi schimbat părerea despre ea.

— De cât timp crezi că dura relația? întrebă Martin.

Ricky scutură din cap. Nu avea căciulă și urechile i se înroșiseră de frig.

— N-am idee, dar n-am început să observ că se purta un pic… diferit decât cu puțin timp înainte să vină vara.

— În ce sens se purta diferit?

Gösta își mișcă degetele de la picioare. Începuseră să-i amorțească.

Ricky se gândi câteva clipe.

— Avea un aer secretos pe care nu-l mai văzusem înainte. Putea să plece câteva ore și dacă o întrebam unde fusese, spunea că nu mă privește. Nu mai făcuse niciodată asta. Apoi, era și fericită, și… nu știu cum să descriu asta, dar era fericită și deprimată în același timp. Pendula între o stare și alta, fulgerător. M-am gândit că era din cauza pubertății, dar mai era ceva în afară de asta.

Păru așa de matur când spuse asta, încât Gösta trebui să-și aducă aminte sieși că Ricky avea doar optsprezece ani.

— Și n-ai bănuit niciodată că avea o relație cu cineva? întrebă Martin.

— Ba da, am bănuit. Dar nu m-am gândit vreodată că era cu Jonas. Dumnezeule, tipul e… antic! Și căsătorit!

Gösta nu putu să nu schițeze un zâmbet. Dacă Jonas, care

avea în jur de patruzeci de ani, era antic, atunci el era sigur o mumie în ochii lui Ricky.

Băiatul își șterse o lacrimă care-i aluneca pe obraz.

— M-am enervat atât de tare când mi-am dat seama de asta, încât am simțit că-mi ia foc capul. Asta e… pedofilie, gen.

Gösta scutură din cap.

— În principiu, sunt de partea ta, dar limita legală este de cincisprezece ani. Felul în care judecăm asta din punct de vedere moral e altă mâncare de pește.

Făcu o pauză și încercă să ordoneze povestea lui Ricky.

— Acum povestește-ne cum ai aflat că avea o relație.

— Cum ziceam, am bănuit că Victoria era cu cineva de care nici mie, nici părinților mei nu ne-ar fi plăcut.

Ricky ezită un pic.

— Dar nu știam cu cine și atunci când o întrebam refuza să-mi spună. Nu-i stătea deloc în fire, doar împărțeam totul! Pe urmă, într-o zi, am venit la școala de călărie să o iau și atunci i-am văzut certându-se. N-am auzit ce spuneau, dar am înțeles pe loc. Am alergat la ei și i-am strigat Victoriei că m-am prins ce se întâmpla și că mi se părea scârbos, dar mi-a strigat înapoi că habar n-aveam de nimic și că eram un idiot. Apoi a fugit. Jonas rămăsese pur și simplu acolo ca un prost și eram atât de furios, că l-am făcut în toate felurile.

— V-a mai auzit și altcineva?

— Nu, nu cred. Fetele mai mari ieșiseră la călărit cu cele mai mici și Marta avea antrenament cu Molly în padoc.

— Și Jonas n-a recunoscut nimic?

Gösta simți cum furia îl cuprindea și pe el.

— Nu, absolut deloc. A încercat doar să mă liniștească și o tot ținea pe-a lui că nu era adevărat, că nu se atinsese niciodată de Victoria, că era doar imaginația mea. O grămadă de porcării. Pe urmă i-a sunat telefonul și-a trebuit să plece. Dar sigur era o scuză amărâtă pentru că nu mai voia să vorbească cu mine.

— Deci nu l-ai crezut?

Picioarele lui Gösta erau de-acum înghețate bocnă. Îl zări cu coada ochiului pe Markus uitându-se la ei și cu siguranță întrebându-se ce vorbea cu fiul lui.

— Evident că nu!

Ricky aproape că scuipă cuvintele.

— Era foarte calm, dar am văzut din cum se certau că era

ceva personal. Și răspunsul Victoriei tocmai asta arăta.

— Dar de ce nu ne-ai povestit nimic? întrebă Martin.

— Nu știu, totul s-a transformat într-un haos cumplit. Victoria nu s-a mai întors acasă în seara aia și când am înțeles că dispăruse în drum spre casă, am sunat la poliție. Cel mai oribil a fost că știam că era vina mea! Dacă n-aș fi strigat la ea și n-aș fi început să mă cert cu Jonas, dacă aș fi adus-o acasă așa cum era planul, sigur n-ar fi fost răpită de un psihopat nenorocit. Apoi n-am vrut ca mama și tata să știe nimic despre relația ei cu Jonas. N-am vrut ca după toată suferința să fie chinuiți de o groază de articole de scandal. Cu siguranță nu după ce mi-am tot repetat că Victoria avea să se întoarcă. Și când n-am povestit asta imediat, a devenit aproape imposibil să o spun mai târziu. Mă simt atât de vinovat și…

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, iar Gösta făcu instinctiv un pas înainte și-l îmbrățișă pe Ricky.

— Ssst… gata, nu e vina ta, nu gândi așa. Nimeni nu te acuză de nimic. Voiai să-ți protejezi familia, înțelegem asta. Nu e vina ta, repetă el, și, într-un final, simți corpul tensionat al lui Ricky începând să se relaxeze, apoi plânsul încetă.

Ricky se uită la el.

— Mai erau câteva persoane care știau, spuse el încet.

— Cine anume?

— Nu știu. Dar am găsit scrisori dubioase în camera Victoriei. O groază de porcării despre Dumnezeu și păcătoși și focurile iadului.

— Mai ai scrisorile? întrebă Gösta temându-se de răspuns.

— Nu, le-am aruncat. Eu… Mi s-au părut așa scârboase și mi-a fost teamă să nu le găsească mama și tata. S-ar fi supărat. Așa că am scăpat de ele. A fost o mișcare proastă?

Gösta îl bătu pe umăr.

— Ce-i făcut e bun făcut. Dar unde le-ai găsit? Și poți încerca să-ți amintești un pic mai exact ce scria în ele?

— Am căutat prin camera ei când a dispărut. Înainte ca voi să apucați. M-am gândit că poate aș fi putut găsi ceva care să dea în vileag aventura lor. Scrisorile erau într-unul din sertarele de la birou. Nu-mi amintesc prea bine ce scria. Doar că suna ca un citat din Biblie. Ceva despre „păcătoși“, „curvăsărie“ și din astea.

— Și ai presupus că avea legătură cu relația lor? zise Martin.

— Da, părea cel mai probabil. Că exista cineva care știa de asta și… voia s-o facă de rușine.

— Și deci n-ai idee cine-ar fi putut fi?

— Nu, din păcate.

— În regulă, atunci îți mulțumim că ne-ai povestit toate astea. Ai făcut bine, zise Gösta. Du-te la părinții tăi acum, sigur se întreabă de ce stăm aici și despre ce vorbim.

Ricky nu răspunse. Plecă doar capul și se duse cu pași grei înspre biserică.

Când Patrik ajunse acasă, se întunecase deja de câteva ore. Imediat ce intră pe ușă, simți aromele din bucătărie. Mirosea ca și cum Erica pregătise ceva delicios pentru cina de sâmbătă, și ghici că era friptură de porc cu sos de brânză și cartofi țărănești, unul dintre felurile lui preferate. Se duse la ea.

— Sper că ți-e foame, zise Erica și-și puse brațele în jurul lui.

Rămaseră așa câteva momente, apoi Patrik se duse la aragaz și luă capacul cratiței turcoaz Le Creuset pe care Erica n-o folosea decât cu ocazii speciale. Carnea fierbea la foc mic într-un minunat sos gros, iar în cuptor feliile de cartofi deveneau crocante și galben-aurii. O salată stătea deja pregătită într-un castron mare, și observă că până și aceea era varianta luxoasă, cu frunze de spanac, roșii, parmezan și semințe de pin, completată de sosul de verdețuri care-i plăcea lui.

— Sunt mort de foame, zise Patrik, ceea ce era adevărat.

Începuse deja să-l doară stomacul și-și dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua.

— Și copiii?

Făcu semn cu capul spre masa care era pregătită pentru două persoane, cu farfurii de porțelan și lumânări aprinse. O sticlă de Amarone stătea deschisă și Patrik își dădu seama că după câteva zile oribile la serviciu, aceea avea toate șansele să fie o seară de sâmbătă de mare succes.

— Au mâncat deja și se uită la *Cars*. M-am gândit să luăm și noi o dată cina în liniște și pace. Asta dacă nu vrei neapărat să vină și ei la masă, evident, zise Erica și-i făcu cu ochiul.

— Nu, nu, îi ținem pe cei mici afară din bucătărie cât de mult putem, zic eu. Amenințări, mită, nu contează, în seara asta vreau să iau cina cu soția mea frumoasă.

Se aplecă și o sărută pe buze.

— Intru doar să-i salut pe copii, și mă întorc imediat. Poți să mă pui la treabă dacă ai nevoie de ajutor cu ceva.

— Totul e sub control, spuse Erica amestecând în cratiță. Tu intră și pupă-i, ca să ne așezăm pe urmă la masă.

Zâmbind, Patrik intră în sufragerie. Era cufundată în întuneric și, la lumina televizorului, copiii urmăreau ca hipnotizați traseul lui Fulger McQueen în jurul pistei.

— Uite ce rapid e Fulger, zise Noel.

Stătea pe canapea și ținea strânsă în mână păturica pe care o lua cu el peste tot.

— Dar nu la fel de rapid ca tata! strigă Patrik aruncându-se între ei și gâdilându-i până când începură să țipe.

— Gataaaa, gataaaa! strigară în cor, deși pozițiile și expresiile lor spuneau mai degrabă „mai vrem, mai vrem“.

Continuă să se joace cu ei câteva minute, bucurându-se de acea energie aparent nesfârșită și respirația lor caldă pe obraz. Râsetele și țipetele se întețiră și atunci, acolo, uită de toate. Tot ce conta erau copiii, prezentul lor, și al lui. Apoi, auzi pe cineva dregându-și timid glasul.

— Iubitule, cina…

Patrik se opri.

— Bine, copii. Tati trebuie să se ducă acum și să se relaxeze un pic cu mami. Cuibăriți-vă din nou pe canapea, și pe urmă venim să vă ducem la culcare.

După ce îi acoperi bine cu păturile, o urmă pe Erica până în bucătărie, unde totul fusese așezat pe masă și vinul fusese servit.

— Ce frumos ai aranjat totul.

Își puse mâncare pe farfurie, iar apoi ridică paharul cu vin, uitându-se la Erica.

— Noroc, iubita mea.

— Noroc, zise ea și sorbiră tăcuți din vin.

Patrik închise ochii și savură gustul.

Pălăvrăgiră o vreme, iar el îi povesti câte ceva despre ce se întâmplase de-a lungul zilei în cadrul anchetei, faptul că vecinii nu observaseră pe nimeni care stătea cu ochii pe casa familiei Hallberg, și că Gösta și Martin, după slujba de comemorare, nu reușiseră să scoată nimic relevant de la fetele de la școala de echitație despre spargerea ce avusese loc la clinica lui Jonas, dar

aflaseră totuși ceva ce era cu siguranță mult mai interesant.

— Trebuie să-mi promiți că nu mai povestești nimănui asta, zise Patrik. Nici măcar Annei.

— Sigur, promit.

— Bine, se pare că, potrivit lui Ricky, fratele Victoriei, fata avea o relație cu Jonas Persson.

— Glumești, zise Erica.

— Știu, sună ciudat. El și Marta par cuplul perfect. Se pare că neagă totul, dar dacă e adevărat, trebuie să ne gândim dacă nu cumva a avut de-a face cu dispariția ei.

— Poate că Ricky a interpretat greșit situația. Poată că Victoria avea o relație cu altcineva, cineva către care se îndrepta atunci când a dispărut. Poate aceeași persoană care a răpit-o?

Patrik rămase tăcut și se gândi la vorbele soției lui. Oare avea dreptate Erica?

După o vreme își dădu seama că aceasta voia să-i vorbească despre ceva.

— Vreau să discut ceva cu tine, zise ea. E pură speculație, e foarte vag, și nu știu dacă nu cumva am luat-o razna, dar trebuie să auzi asta orice-ar fi.

— Ascult, zise Patrik și lăsă tacâmurile jos.

Tonul insistent al Ericăi îi trezise curiozitatea.

Soția lui începu să-i povestească despre munca ei la carte, discuțiile cu Laila, vizita la casa aceea și apoi munca de cercetare pe care o făcuse. În timp ce povestea, Patrik își dădu seama cât de puțin se interesase de noul ei proiect. Singura lui scuză era faptul că dispariția Victoriei îl solicitase atât de mult încât nu apucase să întrebe.

Când Erica ajunse la cutia cu articole din ziare, Patrik ciuli urechile, dar continuă să creadă că nu era ceva important. Nu era deloc neobișnuit ca oamenii să devină obsedați de anumite cazuri și să adune informații referitoare la ele. Dar apoi Erica vorbi mai departe, povestindu-i despre ultimul drum al zilei, la Wilhelm Mosander de la *Bohusläningen*.

— Wilhelm a scris despre caz la momentul respectiv și a încercat să intre în contact cu Laila de-a lungul anilor. Nu e singurul, și știu că a fost un efort din partea lui să vorbească. Dar n-a fost nicio coincidență.

Erica făcu o pauză și luă o gură de vin.

— Ce vrei să spui, ce anume n-a fost o coincidență? zise

Patrik.

Soția lui îl țintui cu privirea.

— Faptul că Laila a acceptat să se întâlnească cu mine în aceeași zi în care s-a scris despre dispariția Victoriei în presă.

Telefonul lui Patrik sună chiar în acel moment și, cu un instinct de polițist, știu că n-avea să fie o veste bună.

Einar stătea singur pe întuneric. Câteva lumini se aprinseseră prin curte și în casele de vizavi. Ceva mai departe auzi nechezatul cailor din grajd. Erau neliniștiți în acea seară. Einar zâmbi. Se simțise dintotdeauna minunat atunci când lucrurile nu se aflau în armonie. Moștenise asta de la tatăl lui.

Uneori se gândea la el cu dor. Tatăl lui nu fusese un om obișnuit, dar se înțeleseseră, la fel cum se înțelegeau el și Jonas. Helga însă avea să rămână pentru totdeauna în afara relației lor, toantă și naivă cum era.

Femeile erau creaturi cu mintea slabă, așa crezuse mereu, dar trebuia să admită că Marta era diferită. Cu timpul, ajunsese chiar să o admire. Era complet diferită de fricoasa de Terese, care începuse să tremure în clipa în care se uitase la ea. O detestase, dar o vreme vorbiseră chiar de o logodnă. Helga o iubise, evident, pe Terese. Era exact tipul de fată pe care ar fi vrut să o ia sub aripa ei, și chiar își imaginase că avea să stea la taclale cu ea ca între muieri, în timp ce împărtășea din sfaturile ei de mamă casnică și ștergea la nas o ceată de nepoți mucoși.

Din fericire, lucrurile nu rămăseseră așa. Într-o zi, Terese dispăruse, iar Jonas o adusese pe Marta. Le explicase că avea să locuiască la ei, că urmau să fie împreună pentru totdeauna, iar Einar îl crezuse. El și Marta schimbaseră o privire și știuseră că se înțelegeau unul pe celălalt. Cu un gest scurt cu capul își dăduse binecuvântarea. Helga plânsese în pernă, pe tăcute, mai multe nopți la rând, dar înțelesese că nu merita să spună ceva, căci decizia fusese luată deja.

Nu vorbise niciodată cu Helga despre părerile lor diferite legate de Marta. Nu mai vorbeau unul cu altul în sensul acela. Pentru scurt timp, când o curta înainte de căsătorie, făcuse eforturi, evident, și pălăvrăgise cu ea despre viață așa cum știa că trebuia să facă. Dar încetase imediat ce noaptea nunții se sfârșise și se culcase brutal cu ea, așa cum voise dintotdeauna. Nu mai avea niciun motiv să continue acel joc ridicol.

Simți că începe să se umezească între picioare, așa cum stătea în scaunul cu rotile. Se uită în jos. Da, punga pentru urină, a cărei garnitură o slăbise cu câteva momente înainte, cursese cum trebuia. Mulțumit, trase aer adânc în piept:

— Helgaaaa!

Uddevalla 1973

Laila nu crezuse niciodată în răul absolut, dar acum credea. Îl vedea în acei ochi, și răul se uita înapoi la ea. Îi era frică și era sfârșită de oboseală. Cum pot oamenii să doarmă cu răul în casă? Cum se pot odihni chiar și pentru o secundă? Răul se cuibărise în pereți, domnea în fiecare colțișor, în fiecare ungher.

Ea singură îl lăsase să intre, ba chiar îl crease. Ea îl hrănise, îl lăsase să crească până ce n-a mai putut fi controlat.

Își privi mâinile. Zgârieturile se întindeau ca niște fulgere roșii pe dosul palmelor și degetul mic de la mâna dreaptă făcea un unghi ciudat. Era nevoită să se ducă la doctor din nou și din nou, să întâlnească privirile bănuitoare, să fie întrebată lucruri la care nu putea răspunde. Căci cum ar fi putut spune adevărul? Cum ar fi putut împărtăși groaza pe care o simțea? Nu existau cuvinte potrivite. N-ar fi fost de niciun folos.

Avea să continue să tacă și să mintă, deși vedea pe chipurile lor că nu o credeau.

Degetul era dureros și pulsa. Urma să-i fie greu să aibă grijă de Peter și să se ocupe de treburile casei, dar învățase multe despre forța proprie. Cât de mult putea îndura, câtă teamă și groază putea tolera, cât de mult se putea apropia de răul absolut fără să se înfioare. Cumva, avea să se descurce.

Terese îi sunase pe toți cei la care se putuse gândi. Pe puținele rude ale lui Lasse, cu majoritatea cărora nu mai păstraseră legătura. Pe vechii lui tovarăși de pahar, prietenii mai noi, foștii colegi de serviciu, inclusiv membrii congregației ale căror nume le cunoștea.

Sentimentul de vinovăție îi dădea o stare de rău. Cu o zi înainte stătuse în bucătărie făcând melci cu scorțișoară și simțise ceva foarte asemănător cu fericirea în clipa în care se decisese să se despartă de el și să-l părăsească. Nu începuse să se neliniștească decât abia după ora șapte și jumătate seara, când nu apăruse la cină și nu-i răspunsese la telefon. Venea și pleca după bunul plac, și de obicei era la sediul congregației atunci când nu era acasă. Însă nu și de data aceea. Nu-l văzuseră la biserică toată ziua, ceea ce o făcuse să se îngrijoreze de-a binelea. Chiar n-avea unde altundeva să fie.

Mașina dispăruse și ea. Terese fusese nevoită să împrumute mașina vecinilor și căutase prin oraș toată noaptea, deși poliția îi spusese că se va ocupa de asta a doua zi. Lasse era totuși un om în toată firea și era posibil să fi plecat de bunăvoie. Însă Terese nu putea să stea pur și simplu acasă și să se îngrijoreze. În timp ce Tyra se ocupa de băieți, ea căutase prin toată Fjällbacka, ba se dusese chiar și până la Kville, unde se afla congregația. Nu văzu pe nicăieri Volvo-ul lor roșu. Se bucura că poliția o luase totuși în serios când sunase. Probabil auziseră panica din vocea ei. Chiar și când Lasse se îmbăta criță, venea acasă seara. Și nu mai pusese gura pe alcool de atâta timp.

Polițistul care venise și vorbise cu ea întrebase, firește, dacă Lasse consuma alcool. Era un orășel mic și bărbatul cunoștea trecutul lui Lasse. Terese îi spusese apăsat că Lasse nu începuse să bea din nou, dar dacă stătea să se gândească, ceva fusese diferit în ultimele luni. Nu era vorba doar de fervoarea lui religioasă maniacală, ci de altceva. Uneori îl surprinsese zâmbindu-și mulțumit sieși, ca și cum se gândea la un secret

minunat, ceva ce nu voia ca ea să afle.

Nu știuse cum să-i explice polițistului ceva atât de vag, și înțelegea și ea cât de nebunește suna. Cu toate astea, fu dintr-odată sigură de ceva: Lasse avea un secret. Și de ce îi era Teresei cel mai teamă, cum stătea acolo în bucătărie, în timp ce zorii zilei risipeau ușor întunericul, era că acel secret îl dusese pe Lasse pe un drum complet greșit.

Marta îl mână pe Valiant de-a lungul cărării din pădure. Un stol de păsări se ridicară speriate atunci când trecu călare pe lângă ele, iar Valiant o luă neliniștit la trap. Marta îl simți că vrea să o ia la goană, dar îl înfrână și continuară să meargă agale, prin liniștea dimineții. Deși era rece, Martei nu-i era frig. Trupul calului o încălzea și știa, de asemena, cum să se îmbrace. Cu hainele potrivite putea să călărească ore întregi, chiar și pe timpul iernii.

Antrenamentul lui Molly din ziua precedentă mersese bine. Fiica ei devenea o călăreață din ce în ce mai bună, iar Marta era chiar un pic mândră de ea. Altfel, mai mult Jonas se lăuda cu Molly, dar poate că era atât de limpede de unde moștenea talentul încât devenise ca o reflexie a ei însăși.

Îl mână pe Valiant și se bucură de senzație atunci când calul începu să galopeze. Niciodată nu se simțea la fel de liberă ca în șa. Era ca și cum în rest juca un rol și doar atunci când era în contact cu calul putea fi cu adevărat ea însăși.

Moartea Victoriei schimbase totul. O simțea în atmosfera din grajd, acasă, ba chiar la Einar și Helga. Fetele erau abătute și speriate. Mai multe dintre ele veniseră direct la grajd după comemorarea din ziua precedentă. Ea și Jonas le duseseră pe câteva dintre ele acasă cu mașina. Stătuseră tăcute pe bancheta din spate, fără să vorbească, fără să râdă, fără să se hârjonească așa cum făceau de obicei. Iar rivalitatea dintre ele, curios lucru, se întețise. Se certau pe cai, se chinuiau să-i atragă atenția, și se uitau invidioase la Molly, despre care știau că are o poziție inatacabilă.

Era un spectacol fascinant. Uneori nu putea să se abțină să pună gaz pe foc. Lăsa pe câte una să călărească unul dintre caii preferați de prea multe ori la rând, se ocupa un pic mai mult de alta în decursul câtorva lecții, în timp ce o ignora pe a treia. Funcționa întotdeauna. Intrigile începeau imediat să se țească, iar

nemulțumirea să clocotească. Observa privirile aruncate și bisericuțele, ceea ce o amuza copios. Era atât de ușor să se joace cu nesiguranța lor, atât de simplu să le anticipeze reacțiile.

Avusese dintotdeauna talentul acela și poate că de aceea i se păruse atât de greu când fiica ei fusese mică. Copiii mici erau imprevizibili. Nu-i putea face să se conformeze la fel de ușor. În schimb, fusese nevoită să răspundă ea nevoilor lui Molly, când fata voia să doarmă sau să mănânce, sau era pur și simplu necăjită fără vreun motiv rațional. Dacă era să fie sinceră, Marta nu mai credea că a fi mamă era atât de periculos. Pe măsură ce Molly crescuse, devenise mai simplu să aibă de-a face ea, să-i ghicească reacțiile și acțiunile. Iar după ce-i descoperise talentul la călărie, începuse să simtă o altfel de apropiere de ea. Ca și cum erau menite să fie împreună, iar Molly nu era doar o ființă străină care se pripășise în corpul ei.

Valiant se destinse cu totul și începu să galopeze de-a binelea, iute și vesel. Marta știa drumul atât de bine, încât îndrăzni să-l lase să alerge cât de repede voia. Câte o ramură ici-colo o obliga să se aplece, și uneori le cădea zăpadă în cap în timp ce săgetau printre copaci. Zăpada se învălătucea în jurul copitelor și părea că mergeau pe nori. Marta gâfâia, simțindu-și întregul corp lucrând. Cei care nu călăreau credeau că tot ce trebuiau să facă erau să se lase purtați pe spinarea calului. Nu înțelegeau că fiecare mușchi era activ. După o ieșire călare, simțea că o doare tot trupul.

Jonas trebuise să se grăbească la o urgență medicală devreme de dimineață. Trebuia să fie tot timpul disponibil și, chiar înainte de ora cinci, cineva îl sunase de la una dintre fermele din apropiere. O vacă era bolnavă, iar în câteva minute Jonas era îmbrăcat și urca în mașină. Marta se trezise când auzise soneria telefonului și rămăsese tăcută, pe întuneric, privindu-i spatele în timp ce acesta se îmbrăca. După atâția ani împreună, spatele îi era atât de cunoscut și totuși părea străin. Nu era întotdeauna simplu să trăiască împreună. Aveau conflictele lor, și erau momente când își dorea să țipe și să-l pocnească frustrată. Însă convingerea că erau sortiți să fie împreună era totuși mereu acolo.

O vreme îi fusese frică. În alte împrejurări, n-ar fi recunoscut așa ceva nici în ruptul capului, nici nu voia asta, dar în șa, când sentimentul de libertate îi făcea trupul și simțurile să

se relaxeze, gândurile începeau să-i dea târcoale. Fuseseră pe punctul de a pierde totul: unul pe celălalt, viețile lor, loialitatea și apropierea pe care o simțiseră încă de prima dată când se priviseră.

Exista un dram de nebunie în iubirea lor. Era măturată deoparte de văpaia care ardea continuu, și știau cum să o mențină vie. Își exploraseră iubirea în toate felurile posibile, îi testaseră limitele pentru a vedea dacă rezistă. Și rezistase. Doar o singură dată fusese aproape să se frângă, dar în ultima clipă totul se așezase și redevenise așa cum trebuia să fie. Pericolul trecuse și alesese să se gândească pe cât de puțin posibil la asta. Așa era cel mai bine.

Marta îl mână pe Valiant și goniră tăcuți prin pădure. Înspre nimic, înspre tot.

Patrik se așeză la masa din bucătărie și luă recunoscător ceașca de cafea pe care i-o întinse Erica. Cina lor romantică din ziua precedentă se sfârșise dezamăgitor atunci când Terese Hansson sunase și își exprimase îngrijorarea cu privire la soțul ei, Lasse. Patrik se dusese acolo și vorbise cu ea, iar când se întorsese acasă, Erica făcuse curățenie și nu mai rămăsese nici urmă de cină. Era curat lună, cu siguranță pentru că Gunnar și Kristina aveau să vină în vizită duminică după-amiază, la o gustare.

Se uită la tabloul care stătea rezemat de perete. Zăcea acolo de un an și, dacă nu se ocupa de asta, tipul bun la toate al mamei lui avea să vină degrabă cu ciocanul. Patrik își dădea seama că era copilăresc cum gândea, dar nu se simțea confortabil ca un alt bărbat să-i repare lucruri prin casă. El trebuia să facă asta, sau cel puțin să plătească pe cineva care se ocupa de așa ceva, se grăbi el să adauge, căci era totuși conștient de limitările lui când venea vorba de meșterit.

— Dă-l naibii de tablou, zise Erica zâmbind după ce îi urmărise privirea. Pot să-l ascund înainte să vină ei dacă nu vrei să riști să fie agățat.

Pentru o secundă, Patrik cântări propunerea, dar apoi i se păru stupid.

— Nu, lasă-l acolo. Am avut destul timp să-l agăț, fără succes, la fel cum există o mulțime de alte lucruri pe care ar fi trebuit să le rezolv. Așa că ar trebui să-mi fac mea culpa și să fiu recunoscător pentru ajutor.

— Nu ești singurul care ar fi putut să agațe tabloul ăla și să repare toate celelalte lucruri. Și eu știu să folosesc un ciocan. Dar am avut alte priorități. Serviciul, copiii, chiar și noi înșine, aș îndrăzni să spun. Ce contează un tablou neagățat?

Erica se așează pe genunchii lui și-l îmbrățișă. Patrik închise ochii și inspiră cu nesaț parfumul ei, de care nu se sătura niciodată. Viața cotidiană își pusese, evident, amprenta asupra iubirii lor arzătoare, însă Patrik considera că fusese înlocuită de ceva mai bun. O iubire liniștită și constantă, dar puternică. Și, în realitate, erau clipe în care se aprindea gândindu-se la soția lui, la fel cum o făcuse la începutul relației. Trecea un pic mai mult timp între două momente pasionale, atâta tot, dar era pur și simplu modul în care natura se asigura că umanitatea se ocupa și de altceva în loc să-și petreacă toată ziua în pat.

— Aveam niște planuri ieri…, zise Erica și-l mușcă ușor de buza de jos.

Deși Patrik era mort de oboseală după toată munca din ultimele zile și o noapte în care nu reușise să se liniștească, simți cum o parte din el se înviorează.

— Mmm, și eu…, zise el.

— Ce faceți? se auzi o voce din cadrul ușii și tresăriră vinovați.

Cu copii mici în casă, părea că nici să se giugiulească nu mai puteau.

— Ne pupam doar un pic, zise Erica și se ridică.

— Bleah, ce scârbos, zise Maja și o zbughi înapoi în sufragerie.

Erica își umplu o ceașcă cu cafea.

— N-o să mai zică asta peste zece ani.

— Aoleu, nici nu pomeni așa ceva, zise Patrik ridicându-se.

Dacă ar fi putut, ar fi oprit timpul în loc și s-ar fi asigurat că Maja nu ajungea niciodată la vârsta adolescenței.

— Ce facem acum? zise Erica.

Se rezemă de bufet și sorbi din cafea. Patrik luă câteva înghițituri înainte să răspundă. Cofeina nu avu decât un efect minor asupra oboselii lui.

— Am vorbit cu Terese din nou și Lasse încă n-a apărut. A ieșit și l-a căutat o bună bucată de noapte, iar acum trebuie s-o ajutăm.

— Nicio teorie despre ce s-ar fi putut întâmpla?

— Nu, nu chiar. Dar acum Terese a zis că fusese ceva ciudat cu Lasse în ultimele luni, ceva diferit pe care nu-l poate explica.

— N-avea nicio idee? Majoritatea femeilor simt totuși dacă partenerul lor învârte ceva. O amantă, o dependență de pariuri?

Patrik scutură din cap.

— Nu, dar o să întrebăm în cercul lui de cunoscuți, și l-am rugat și pe Malte, de la bancă, să scoată extrasul de cont ca să vedem dacă Lasse a făcut retrageri neobișnuite sau dacă a cumpărat ceva care poate explica încotro a luat-o. Malte o să dea o fugă până la bancă și-o să se ocupe imediat de asta.

Bărbatul se uită la ceas. Era aproape ora nouă și soarele începuse în sfârșit să se ridice la orizont. Patrik detesta iarna cu nopțile ei eterne.

— Unul dintre avantajele vieții într-un mic orășel. Faptul că directorul băncii poate să „dea o fugă“.

— Da, slavă Domnului, asta ușurează procesul. Și sper să ne dea un indiciu. Din ce am înțeles de la Terese, Lasse era cel care se ocupa de finanțele lor.

— Să verificați dacă a plătit ceva cu cardul sau dacă a făcut vreo retragere de la bancomat de când a dispărut, da? Poate că doar s-a săturat și și-a luat tălpășița. A luat primul bilet către Ibiza. Da, ar trebui chiar să verificați zborurile. N-ar fi prima oară când un tată de copii mici rămas fără slujbă fuge de viața de zi cu zi.

— Da, mi-a trecut și mie de multe ori prin cap, chiar dacă n-am rămas fără slujbă, rânji Patrik și fu recompensat cu o palmă ușoară pe umăr.

— Numai să-ndrăznești! Du-te la Magaluf și bea shot-uri cu puștoaicele.

— Adorm sigur după primul pahar. Și le sun părinții să vină să le ia acasă.

Erica începu să râdă.

— Ai și tu dreptate. Dar verifică totuși plecările, nu știi niciodată. Nu toți sunt așa de obosiți și integri ca tine.

— L-am rugat deja pe Gösta să facă asta. Iar Malte o să scoată extrasul cu plățile făcute cu cardul și retragerile de la bancomat. Plus că, evident, vom verifica lista de apeluri pe cât de repede posibil. Așa că am totul sub control, mersi, zise Patrik și-i făcu cu ochiul. Tu ce planuri ai azi?

— Kristina și Gunnar o să treacă pe aici mai târziu. Și dacă nu ai nimic împotrivă, mă gândeam să-i las cu cei mici o oră, cât lucrez. Chiar simt nevoia să continui, altfel n-o să înțeleg niciodată de ce o interesează pe Laila disparițiile. Dacă găsesc o legătură, poate că o să ajungă să-mi povestească într-un sfârșit ce s-a întâmplat în ziua în care Vladek a fost omorât. Am simțit mereu că vrea să-mi povestească ceva, dar nu știe cum, sau nu îndrăznește.

Zorii zilei pătrunseră pe fereastră și luminară întreaga bucătărie. Părul blond al Ericăi străluci, iar Patrik își dădu brusc seama cât de incredibil de îndrăgostit era de soția lui. Cu atât mai mult în asemenea momente, când radia entuziasm și pasiune pentru munca ei.

— Faptul că mașina a dispărut arată totuși că Lasse nu mai e prin zonă, zise Erica și schimbă brusc subiectul.

— Poate. Terese a ieșit deja și l-a căutat, dar mai sunt destule locuri în care putea să ascundă mașina. Drumeaguri prin pădure, de exemplu, sau dacă e prin vreun garaj pe undeva, e cu atât mai greu de găsit. Să sperăm că ne ajută comunitatea și-atunci ar fi mai simplu să-l găsim, dacă încă mai e pe aici.

— Ce fel de mașină e?

Patrik se ridică după ce sorbi și ultima picătură de cafea.

— Un Volvo Combi roșu.

— Adică unul cum e cel de acolo, zise Erica și arătă spre parcarea mare de lângă malul apei.

Patrik se uită în direcția în care arăta degetul ei. Nu-i veni să-și creadă ochilor. Mașina lui Lasse era chiar acolo.

Gösta puse receptorul în furcă. Malte sunase și-i spusese că hârtiile de la bancă urmau să fie trimise la secție prin fax, așa că se ridică să le aducă. I se părea în continuare incredibil că cineva putea vârî o foaie de hârtie într-o mașinărie, pentru ca aparent aceeași foaie să iasă ca prin magie dintr-un alt aparat într-un cu totul alt loc.

Căscă de-i trosniră fălcile. I-ar fi plăcut o dimineață târzie, ba chiar și o duminică liberă, dar la cum se prezenta situația, nu era timp de așa ceva. Hârtiile ieșiră încetul cu încetul, și când păru că acelea erau toate, le adună și se duse în bucătărie. Era mai plăcut să stea acolo decât în birou.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Annika.

Ea era deja acolo.

— Mulțumesc, ar fi drăguț din partea ta.

Împărți vraful în două jumătăți și îi dădu ei una.

— Ce-a zis Malte despre activitatea de pe cardul bancar?

— Păi, a zis că Lasse n-a folosit cardul de alaltăieri și că n-a făcut nici retrageri de la bancomat.

— În regulă. Am trimis o cerere către liniile aeriene, așa cum m-ai rugat. Dar pare greu de crezut că a plecat din țară fără să plătească cu cardul, asta dacă nu cumva a pus deoparte bani lichizi și i-a folosit pe aceia.

Gösta începu să răsfoiască prin jumătatea lui de vraf de pe masă.

— Da, am putea încerca să verificăm asta în extrasul de cont, în caz că au fost făcute niște retrageri mai mari în ultimul timp.

— Nu par să fi avut asemenea posibilități, remarcă Annika.

— Nu, Lasse a rămas fără slujbă și nu-mi închipui că Terese câștigă prea bine. Ar trebui mai degrabă să le fie greu. Sau nu…, zise el uimit când văzu cifrele din fața lui.

— Cum adică?

Annika se aplecă în față ca să vadă ce voia să spună Gösta. Acesta întoarse hârtia și indică soldul din josul paginii.

— Nu mai spune, zise ea uimită.

— Sunt cincizeci de mii de coroane în contul ăsta. Cum dracu' pot fi atât de mulți bani?

Se uită rapid la intrările și ieșirile din extrasul de cont.

— Sunt o mulțime de depuneri. Bani lichizi, din câte se pare. Câte cinci mii de coroane, o dată pe lună.

— Lasse trebuie să le fi făcut, pentru că el se ocupa de finanțe.

— Da, posibil. Dar ar trebui să vorbim cu Terese.

— De unde să fi făcut Lasse rost de banii ăștia? Pariuri?

Gösta bătu cu degetele în masă.

— N-am auzit nimic cum că s-ar fi priceput la pariuri, așa că nu cred. Trebuie să-i verificăm calculatorul, în caz că a jucat jocuri online, dar atunci ar fi trebuit ca depunerile să fie de la vreo firmă de pariuri. Poate fi, desigur, o plată pentru cine știe ce muncă a prestat, ceva dubios, despre care nu-i putea povesti Teresei.

— Nu e prea din cale-afară? zise Annika încruntându-se.

— Nu și dacă ne gândim că a dispărut. Și că Terese spune că poate i-a ascuns ceva în ultimele luni.

— În orice caz, n-o să fie ușor să descoperim despre ce fel de muncă e vorba. Nu putem lua urma banilor.

— Nu, nu înainte să avem un posibil client. Atunci putem să verificăm contul acelei persoane și să vedem dacă s-au retras sumele respective.

Gösta analiză din nou cu grijă fiecare tranzacție, cu ochelarii pe vârful nasului. Însă nu găsi nimic altceva ieșit din comun. Dacă elimina acele depuneri, într-adevăr, familia abia dacă supraviețuia de pe o zi pe alta, și observă că făceau minimum de cheltuieli.

— E îngrijorător că are toți banii ăștia în cont și a dispărut fără să scoată nimic, zise Annika.

— Da, așa m-am gândit și eu.

Se auzi un cling și Gösta luă telefonul. Văzu pe ecran numărul lui Patrik și răspunse.

— Salut. Ce? Unde? Venim imediat.

Încheie conversația, se ridică și vârî telefonul la loc în buzunar.

— Mașina lui Lasse e în Sälvik. Și au găsit sânge la locul de scăldat.

Annika dădu încet din cap. Nu părea surprinsă.

Tyra se opri în pragul ușii de la bucătărie și se uită la mama ei. O durea sufletul să-i vadă chipul trist. Rămăsese ca paralizată la masa din bucătărie încă de când se întorsese din căutările nocturne.

— Mamă..., zise Tyra dar nu văzu nicio reacție. Mamă!

Terese ridică privirea.

— Da, draga mea?

Tyra se apropie de ea, se așeză și o luă de mână. Era încă rece.

— Ce fac băieții? zise Terese.

— Bine. Sunt la Arvid, se joacă. Auzi, mamă...

— Da, scuze, voiai să spui ceva.

Terese clipi obosită. Abia dacă își putea ține ochii deschiși.

— Voiam să-ți arăt ceva. Vino.

— Da?

Terese se ridică și o urmă pe Tyra până în sufragerie.

— Am găsit asta cu ceva timp în urmă. Și n-am… n-am știut dacă să spun ceva sau nu.

— Ce anume? zise Terese, cercetând-o cu privirea. Are ceva de-a face cu Lasse? Pentru că dacă are, trebuie să-mi spui imediat.

Tyra dădu încet din cap. Apoi, făcându-și curaj, vorbi.

— Lasse are două biblii, dar citește doar dintr-una. M-am tot întrebat de ce, pentru că și cealaltă stă acolo. Așa că m-am uitat în ea.

Fata scoase biblia din bibliotecă și o deschise.

— Uite.

Biblia avea o ascunzătoare în interior. Cineva decupase o gaură prin pagini.

— Ce-i asta…? zise Terese.

— Am descoperit asta acum câteva luni, și m-am mai uitat din când în când în ea. Uneori erau bani înăuntru, întotdeauna aceeași sumă. Cinci mii de coroane.

— Dar nu înțeleg. De unde să primească Lasse atâția bani? Și de ce i-a ascuns?

Tyra scutură din cap. Simți un nod în stomac.

— Nu știu, dar ar fi trebuit să spun ceva. Dacă i s-a întâmplat ceva care are legătură cu banii. Atunci e vina mea, pentru că dacă ți-aș fi spus, poate că…

Fata nu putu să-și oprească lacrimile.

Terese o luă în brațe și o liniști.

— Nu e vina ta, înțeleg de ce n-ai zis nimic. Am simțit și eu că Lasse ascundea ceva și sigur are de-a face cu asta, dar nimeni n-a putut prevedea ce s-a întâmplat. Și nu știm încă dacă s-a întâmplat cu adevărat ceva. Poate că doar a căzut pe undeva și zace beat, iar poliția o să-l găsească în curând.

— Nici tu nu crezi asta, suspină Tyra, cu fața lipită de umărul mamei sale.

— Ei bine, nu știm nimic, și e stupid să facem presupuneri. Sun la poliție imediat și le povestesc despre bani. Așa vedem dacă informația e de vreun ajutor. Nimeni n-o să te certe. I-ai fost loială lui Lasse și nu voiai să-i faci probleme fără rost, și cred că a fost drăguț din partea ta. Da?

Terese o împinse ușor și-și puse palmele de-o parte și de alta a feței ei. Obrajii i se înroșiseră de la căldură, așa că pentru Tyra era plăcut să simtă palmele răcoroase pe piele.

După ce o sărută pe frunte, Terese se duse să dea un telefon. Tyra rămase singură și își șterse lacrimile. Apoi o urmă pe mama ei. Dar nu apucă să iasă din bucătărie că o și auzi țipând.

Mellberg se uită în copca de lângă capătul pontonului.

— Aha, deci acolo l-am găsit.

— Nu putem ști cu siguranță, sublinie Patrik.

Acesta stătea ceva mai departe, așteptând tehnicienii criminaliști. Însă Mellberg fusese de neoprit.

— Mașina lui Lasse e parcată acolo sus. Iar aici e sânge. E clar ca dracu' că a fost omorât și aruncat în copcă. N-o să dăm de el până nu ajunge la suprafață, la primăvară.

Mellberg mai făcu câțiva pași de-a lungul pontonului, iar Patrik își încleștă fălcile.

— Torbjörn e pe drum. Ar fi bine să lăsăm locul pe cât de neatins posibil, îl rugă el.

— Nu e nevoie să-mi atragi atenția. Știu cum să mă mișc la locul crimei, zise Mellberg. Abia dacă te născuseși când luam parte la prima mea anchetă, și ar trebui să fii mai respectuos cu…

Mellberg făcu un pas în spate și, când își dădu seama că pășise în gol, expresia lui poruncitoare se transformă într-una uimită. Se prăbuși cu un trosnet în copcă și trase cu el o bucată de gheață.

— La dracu'! strigă Patrik și alergă pe ponton.

Aproape că-l cuprinse panica atunci când văzu că nu era niciun colac de salvare sau vreun alt echipament la îndemână, și se gândi, deși știa că nu era o idee bună, să se întindă pe burtă pe gheață și să încerce să-l tragă afară pe Mellberg. Însă tocmai când să se arunce pe gheață, Mellberg apucă scara pentru înotători și se opinti afară din apă.

— Al naibii de frig!

Se așeză gâfâind pe scândurile acoperite cu zăpadă. Patrik se uită descurajat la dezastru. Dacă reușea să găsească ceva util la locul acelei crime după ravagiile făcute de Mellberg, Torbjörn avea puteri magice.

— Haide, Bertil, trebuie să intri căldură. Mergem la mine, zise el și trase de Mellberg, ajutându-l să se ridice.

Cu coada ochiului îi văzu pe Gösta și Martin îndreptându-se spre locul de scăldat. Îl împinse pe Mellberg în față.

— Ce dra...? zise Gösta uitându-se înmărmurit la șeful lui murat, care trecu fornăind pe lângă ei și urcă panta abruptă către parcare și spre casa lui Patrik.

— Nu spune nimic, oftă Patrik. Primește-i doar pe Torbjörn și echipa lui când vin. Și avertizează-i că locul crimei nu e în cea mai bună stare. Au noroc dacă pot recupera ceva.

Jonas apăsă cu grijă pe sonerie. Nu mai fusese niciodată acasă la Terese și trebuise să caute adresa pe internet.

— Bună, Jonas.

Tyra se uită uimită în sus la el când deschise ușa, dar se dădu la o parte și-l lăsă să intre.

— Mama e acasă?

Fata făcu semn cu capul spre restul casei. Jonas se uită în jur. Era curat și plăcut, fără nimic ostentativ, exact așa cum își imaginase că va fi. Intră în bucătărie.

— Salut, Terese.

Văzu uimirea de pe chipul ei.

— Am vrut doar să vin și să văd ce faceți tu și Tyra. Știu că nu ne-am mai văzut de mult, dar fetele de la grajd mi-au povestit despre Lasse. Că a dispărut.

— Nu a dispărut.

Ochii Teresei erau umflați de plâns, iar vocea era monotonă și nesigură.

— L-au găsit?

— Nu, doar mașina. Dar cel mai probabil e mort.

— N-ar trebui să suni pe cineva să vină pe aici? Pot să te ajut eu. Un preot, sau vreo prietenă?

Auzise că părinții ei muriseră cu câțiva ani înainte și nu avea frați sau surori.

— Mulțumesc, dar o am pe Tyra. Băieții sunt la niște prieteni buni. N-au aflat nimic încă.

— În regulă.

Jonas rămase confuz în bucătărie.

— Vrei să plec? Poate că vreți mai degrabă să fiți lăsate în pace?

— Nu, stai.

Terese făcu semn cu capul spre filtrul de cafea.

— Avem cafea, și lapte în frigider. Îmi amintesc că o beai cu lapte.

Jonas zâmbi.

— Ce memorie bună ai.

Umplu o ceașcă pentru sine, și o umplu și pe a ei. Apoi se așeză de partea cealaltă a mesei.

— Poliția știe ce s-a întâmplat?

— Nu. Și nici nu vor să dea detalii la telefon. Au spus doar că au motive să creadă că Lasse e mort.

— E totuși potrivit să anunțe decesul prin telefon?

— Eu l-am sunat pe Patrik Hedström ca să… în legătură cu altceva. Și am presimțit că se întâmpla ceva, așa că a fost obligat să-mi povestească. Dar cineva de la poliție o să vină pe aici în curând.

— Cum a primit Tyra vestea?

Trecu o vreme până ce Terese răspunse.

— Ea și Lasse nu erau chiar atât de apropiați, zise într-un final. Anii în care a băut a fost complet absent, iar apoi a dispărut într-o altă direcție, care uneori părea și mai străină.

— Crezi că ce i s-a întâmplat poate avea legătură cu lucrurile noi? Sau cu cele vechi?

Terese îl privi întrebătoare.

— Cum adică?

— Păi, poate a fost vreo ceartă în congregație care a degenerat. Sau poate se întorsese la vechii lui tovarăși de băut și a ajuns să fie implicat în ceva ilegal? Poate că cineva îi voia răul?

— Nu, mi-e greu să cred că a căzut din nou în patima alcoolului. Dacă se poate spune ceva despre congregație, este că acea credință l-a ținut departe de băutură. Și n-a avut niciun cuvânt urât de spus despre nimeni de-acolo. Îi ofereau doar iubire și iertare, așa spunea, zise ea suspinând. Dar eu nu l-am iertat. Mă hotărâsem să-l părăsesc. Iar acum că nu mai e, mi-e dor de el.

Lacrimile începură să curgă, iar Jonas îi întinse un șervețel dintr-un suport de pe masă. Terese își șterse obrajii.

— Ești bine, mamă?

Tyra era în pragul ușii de la bucătărie și se uita tristă la ea.

Terese părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Da, nu e nimic.

— Poate că a fost o idee proastă să vin, zise Jonas. M-am gândit doar că aș putea fi de vreun ajutor.

— E drăguț din partea ta că te-ai gândit, și frumos că ai

venit, zise Terese.

În același moment cineva sună la ușă și sunetul îi făcu pe amândoi să tresară. Soneria era stridentă și melodia se repetă o dată înainte ca Tyra să apuce să deschidă. Când auzi pe cineva intrând în bucătărie, Jonas se ridică și fu întâmpinat de încă o privire uimită.

— Salut, Gösta, zise el grăbit. Tocmai plecam.

Se ridică și se uită la Terese.

— Dacă pot face ceva, spune-mi. Nu trebuie decât să spui.

Femeia îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mulțumesc.

În timp ce se îndrepta spre ușă, simți o mână pe braț. Pe un ton scăzut, pentru ca Terese să nu-l audă, Gösta zise:

— Aș vrea să vorbim despre ceva. Trec pe la tine cum termin aici.

Jonas dădu aprobator din cap. Simți cum i se usucă gâtul. Nu-i plăcea deloc tonul lui Gösta.

Erica nu reușea să scape de gândul la Peter, fiul de care mama Lailei avusese grijă, și care dispăruse apoi. De ce avusese grijă doar de el și nu de sora lui? Oare își luase intenționat viața după moartea bunicii?

În jurul lui Peter planau prea multe întrebări și era timpul să răspundă măcar la unele dintre ele. Răsfoi carnetul de notițe până când ajunse la pagina cu datele de contact ale tuturor celor implicați. Încerca mereu să fie organizată și să le adune într-un singur loc. Problema era doar că uneori îi era greu să-și înțeleagă propriul scris.

De la parter se auzea râsul vesel al copiilor care se jucau cu Gunnar. Ajunseseră ca în scurt timp să-l placă pe prietenul bunicii, așa cum îi spunea Maja. Se înțelegeau bine, iar Erica putea să lucreze o vreme fără mustrări de conștiință.

Privirea îi alunecă spre fereastră. Îl văzuse pe Mellberg venind cu mașina, punând frână și derapând, apoi aproape alergând către locul de scăldat. Însă oricât de mult și-ar fi întins gâtul, nu putea vedea nimic, și primise interdicție clară să nu se ducă acolo, așa că avea să aștepte până când Patrik ajungea acasă și povestea ce găsiseră acolo.

Se uită din nou la carnețel. Lângă numele surorii Lailei era mâzgălit un număr de Spania, iar Erica se întinse după telefon în

timp ce mijea ochii încercând să descifreze ce scrisese. Ultima cifră era oare un șapte sau un opt? Oftă și se gândi că în cel mai rău caz trebuia să încerce de mai multe ori. Hotărî să încerce cu șapte și formă apoi numărul.

Auzea cum sună, dar sunetul era slab. Sunetele erau diferite când suna în străinătate și se întrebase întotdeauna de ce.

— ¡Hola! răspunse o voce de bărbat.

— *Hello. I would like to speak to Agneta. Is she home?* zise Erica.

Studiase franceză la școală, așa încât în spaniolă nu se descurca.

— *May I ask who is calling?* spuse bărbatul într-o engleză impecabilă.

— *My name is Erica Falck*, răspunse ea, apoi ezită. *I'm calling about her sister*.

La capătul celălalt al firului se lăsă pentru o bună bucată de timp liniștea. Apoi vocea vorbi în suedeză, cu un pic de accent:

— Numele meu e Stefan, sunt fiul Agnetei. Nu cred că mama vrea să vorbească despre Laila. Au pierdut legătura acum foarte mult timp.

— Știu, mi-a povestit Laila. Dar e foarte important să vorbesc puțin cu mama ta. Îi poți spune că este vorba despre Peter.

Din nou, tăcere. Erica aproape că putea simți fizic ostilitatea bărbatului.

— Nu te întrebi niciodată ce fac rudele tale din Suedia? ocoli ea subiectul.

— Care rude? zise Stefan. Numai Laila a rămas și nici măcar n-am cunoscut-o. Mama se mutase deja în Spania când m-am născut, așa că n-am avut niciodată contact cu partea aceea a familiei. Și cred că mama vrea ca lucrurile să rămână așa cum sunt.

— N-ai putea totuși s-o întrebi, te rog?

Erica auzea și ea cum se milogea.

— Bine, dar nu fiți prea convinsă că va spune da.

Stefan lăsă jos receptorul și vorbi cu cineva. Ericăi i se păru că vorbea bine suedeză. Accentul era vag și plăcut, și abia dacă auzea s-ul pronunțat despre care știa totuși că exista în limba spaniolă.

— Puteți vorbi cu ea câteva minute. V-o dau la telefon.

Erica tresări când auzi din nou vocea lui Stefan în receptor. Se pierduse în gânduri despre aspecte lingvistice.

— Alo? zise o voce de femeie.

Erica se prezentă repede, povestindu-i că scria o carte despre cazul surorii sale și că ar fi fost recunoscătoare dacă-i putea pune câteva întrebări.

— Nu știu ce aș putea adăuga. Laila și cu mine am rupt legătura acum mulți ani și nu știu nimic nici despre ea, nici despre familia ei. N-aș putea să te ajut nici dacă aș vrea.

— Laila spune același lucru, dar am câteva întrebări despre Peter la care speram totuși să poți răspunde.

— În regulă, ce-ai vrea să știi? zise Agneta fără tragere de inimă.

— Mă întrebam de ce mama voastră n-a avut grijă și de Peter, și de Louise. N-ar fi fost mai normal ca o bunică să-i ia în grijă pe ambii copii în loc să-i despartă? Louise a ajuns într-o familie adoptivă.

— Louise avea nevoie de… îngrijire specială. Mama nu i-o putea da.

— Dar ce era așa special la ea? Era din cauză că era atât de traumatizată? Și n-ați bănuit niciodată că Vladek își maltrata familia? Mama ta locuia totuși aici, în Fjällbacka, sigur trebuie să fi priceput că era ceva în neregulă, nu-i așa?

Întrebările veniră una după alta și inițial Erica nu auzi nimic la celălalt capăt al firului.

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. A trecut atât de mult timp de-atunci. Au fost vremuri întunecate și nu vreau decât să uit de ele.

Vocea Agnetei se auzi slab și întrerupt pe fir.

— Mama noastră a făcut tot ce a putut pentru a-l apăra pe Peter, asta e tot ce pot să spun.

— Și Louise? De ce n-a apărat-o și pe ea?

— Vladek se ocupase de Louise.

— A primit cel mai dur tratament pentru că era fată? De aceea i se spunea doar Fata? Vladek chiar ura femeile, dar se purta mai bine cu fiul lui? Și Laila avea răni.

Continuă să pună întrebări una după alta, căci îi era teamă că Agneta putea, în orice secundă, să încheie conversația.

— Era… complicat. Nu pot să-ți răspund. Și nu mai am nimic de zis.

Părea că Agneta era pe cale să închidă, și Erica se grăbi să schimbe subiectul.

— Înțeleg că e dureros să vorbești despre asta, dar ce crezi că s-a întâmplat atunci când mama voastră a murit? Potrivit raportului poliției, a fost o spargere care a degenerat. L-am citit și am vorbit cu polițistul care a fost responsabil cu ancheta. Dar mă întreb totuși dacă așa s-a întâmplat cu adevărat. Pare o coincidență incredibilă ca două crime să aibă loc în aceeași familie, chiar dacă la atâția ani distanță.

— Se poate întâmpla. A fost o spargere, exact așa cum a constatat poliția. O persoană, posibil mai multe, au spart vila în timpul nopții. Mama s-a trezit, iar hoții s-au panicat și au omorât-o.

— Cu un vătrai?

— Da, aia a fost arma pe care au găsit-o la repezeală.

— Nu s-a găsit nicio amprentă, nicio urmă. Trebuie să fi fost niște hoți foarte atenți. Ce e ciudat e că, deși erau atât de bine pregătiți, totuși s-au panicat atunci când locatara s-a trezit.

— Poliției nu i s-a părut ciudat. Au făcut o anchetă detaliată. Ba chiar au venit cu teoria cum că Peter ar fi fost implicat, dar a fost disculpat.

— Iar apoi a dispărut. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cine știe? Poate că e pe vreo insulă în Caraibe. Ar fi frumos să fie așa. Din păcate însă, nu cred asta. Cred că trauma din copilărie și moartea a încă unei persoane apropiate lui au fost prea mult pentru el.

— Crezi că… crezi că și-a luat viața?

— Da, zise Agneta. Din păcate, asta cred, dar sper să mă înșel. Iar acum nu mai pot vorbi. Stefan și soția lui trebuie să plece, iar eu trebuie să am grijă de fiii lor.

— Încă o întrebare, o rugă Erica. Ce relație aveai cu sora ta? Ați fost apropiate în copilărie?

Voia să încheie cu o întrebare neutră pentru ca Agneta să nu ezite să vorbească cu ea dacă suna din nou.

— Nu, zise Agneta după o pauză lungă. Eram foarte diferite și nu aveam prea multe în comun. Iar eu am ales să mă țin deoparte de viața Lailei și de alegerile pe care le-a făcut. Nimeni de aici nu știe a cui soră sunt și aș vrea ca lucrurile să rămână așa. Așa că nu vreau să scrii despre mine și nu vreau să spui nimănui că am vorbit. Nici măcar Lailei.

— Promit, spuse Erica. O ultimă întrebare doar. Laila adună articole tăiate din ziare despre fete care au dispărut în ultimii doi ani în Suedia. Una dintre ele a dispărut de aici, din Fjällbacka. A fost găsită săptămâna trecută, dar a murit, din păcate. Avea răni pe tot corpul din perioada în care a fost ținută captivă. Știi de ce ar fi interesată Laila de cazurile astea?

Erica tăcu și auzi respirația Agnetei.

— Nu, zise femeia scurt, și strigă apoi ceva în spaniolă pe lângă receptor. Trebuie să mă ocup de nepoții mei acum. Dar cum am spus: nu vreau cu niciun chip să mă amestec în așa ceva.

Erica o asigură încă o dată că n-avea să-i pomenească numele, și încheie apoi conversația.

Tocmai când începuse să transcrie notițele, auzi zarvă în hol. Se ridică imediat de pe scaunul de la birou, ieși în fugă din cameră și se uită peste balustradă.

— Ce nai…? zise ea și alergă în jos pe scară.

La parter, Patrik scotea hainele de pe Bertil Mellberg care era ud până la piele, avea buzele vinete și tremura de frig.

Martin intră în secția de poliție și tropăi ca să-și scuture zăpada de pe bocanci. Când trecu pe lângă recepție, Annika se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Cum merg lucrurile?

— Păi, ca de obicei când e Mellberg prin preajmă.

Văzu expresia întrebătoare a Annikăi și-i descrise, cât de calm putu, bravadele lui Mellberg.

— Dumnezeule, zise Annika, scuturând din cap. Bărbatul ăla nu încetează să mă uimească. Și ce-a zis Torbjörn?

— Că din păcate o să fie greu să identifice urme de pași sau detalii asemănătoare pentru că Mellberg s-a plimbat atât de mult pe acolo. Dar a luat o mostră de sânge. Ar trebui comparată cu grupa sangvină a lui Lasse, și chiar cu ADN-ul fiilor, ca să putem ști dacă e al lui.

— Hai că nu e chiar un dezastru total. Credeți că e mort? zise Annika prudentă.

— Era mult sânge pe ponton și pe gheața din jurul copcii, dar nicio picătură de sânge în direcția opusă. Iar dacă e sângele lui Lasse, așa se pare.

— Ce oribil.

Ochii Annikăi se umplură cu lacrimi. Niciodată nu-i

plăcuse să vadă sânge și, de când ea și soțul ei, Lennart, adoptaseră o fetiță din China, devenise și mai sensibilă la nedreptățile vieții.

— Da, nu ne-am imaginat că se va termina atât de neplăcut. Mai degrabă am crezut că-l găsim beart turtă pe undeva.

— Ce destin trist. Săraca familie.

Annika tăcu o clipă, dar apoi își veni în fire.

— Apropo, am reușit să-i contactez pe toți inspectorii vizați și întâlnirea va avea loc la Göteborg, mâine dimineață la ora zece. I-am spus lui Patrik și, evident, lui Mellberg. Tu și Gösta cum faceți? Vă duceți și voi?

Martin începuse să transpire și își scoase jacheta. Când își trecu degetele prin părul roșcat, simți cum i se umezește de-a dreptul mâna.

— Mi-aș fi dorit să merg, Gösta la fel, cred eu. Dar nu putem lăsa secția goală. Mai ales nu acum când avem de rezolvat și un caz de crimă.

— O decizie înțeleaptă. Și apropo de înțelepciune: Paula e jos în arhivă din nou. Ai putea să te duci să vezi ce face, te rog?

— Sigur, mă duc imediat, zise Martin, dar merse întâi în birou ca să-și agațe în cuier hainele călduroase de exterior.

Jos, la subsol, ușa arhivei stătea deschisă. Ciocăni totuși cu grijă, căci Paula părea adâncită în ceea ce făcea.

— Nu te-ai dat bătută încă? zise el și intră în încăpere.

Paula ridică privirea și așeză încă un dosar deoparte.

— Probabil că n-o să găsesc ce caut, dar am în orice caz o clipă de respiro. Cine și-a putut imagina că poate fi atât de obositor să ai un bebeluș? Cu Leo n-a fost așa.

Dădu să se ridice și Martin îi întinse o mână.

— Nu, am înțeles că Lisa e un pic mai specială. E acasă cu Johanna acum?

Paula scutură din cap.

— Johanna l-a scos pe Leo afară și s-au dus la săniuș, așa că Lisa a rămas cu bunica.

Inspiră adânc de câteva ori și se întinse.

— Și, ce mai faceți voi? Am auzit că ați găsit mașina lui Lasse și urme de sânge.

Martin îi povesti același lucru pe care tocmai i-l povestise și Annikăi, despre urmele de sânge și copcă, și chiar despre baia

neașteptată a lui Mellberg.

— Glumești! Cât de împiedicat poți să fii?

Paula se holbă la el.

— Dar e bine? adăugă mai apoi, iar Martin fu mișcat de faptul că Paula era totuși îngrijorată de starea lui Mellberg.

Știa cât de apropiat era Bertil de fiul Paulei și al Johannei, iar babacul avea ceva care te făcea să-l placi, în ciuda faptului că era atât de enervant.

— Da, e în regulă. E la Patrik, își revine.

— În orice caz, așa se întâmplă de fiecare dată când e Bertil prin preajmă, zise Paula și râse puțin.

— Chiar mă gândeam să iau o pauză când ai venit. Te ia cu durere de spate de la poziția asta ghemuită. Îmi ții companie?

Urcară pe scară și se îndreptau către bucătărie când Martin se opri.

— Trebuie să verific rapid ceva în birou.

— Nicio problemă, vin și eu, zise Paula și-l urmă.

Martin începu să caute prin hârtii, iar Paula se opri și se uită în biblioteca lui în timp ce încerca să vadă ce făcea. Ca de obicei, pe biroul lui era o dezordine totală.

— Ți-e dor de muncă, nu? zise el.

— Da, puțin spus.

Paula se aplecă într-o parte ca să poată citi titlurile.

— Ai citit tot ce-i aici? Cărți de psihologie, tehnici criminalistice, Dumnezeule, ai până și…

Se opri în mijlocul propoziției și se uită la o colecție de cărți ce stătea aliniată în biblioteca lui Martin.

— Ce idioată sunt. Nu în arhivă am citit despre limbă. Într-una din astea am citit.

Arătă spre cărți și Martin se întoarse uimit într-acolo. Doar nu era cu putință, nu?

Gösta coti și intră în curtea de lângă școala de călărie. Era întotdeauna greu să stea de vorbă cu rudele. În cazul acela, nici nu putuse să dea vreo veste clară cu privire la deces. Nu existau decât indicii că i se întâmplase ceva lui Lasse și că, cel mai probabil, acesta nu mai era în viață. Terese era nevoită să trăiască încă o vreme cu nesiguranță.

Îl surprinsese să-l întâlnească pe Jonas acasă la ea. Ce căutase acolo? Ba mai mult, păruse supărat că Gösta voise să

vorbească cu el. Era un lucru bun. Dacă își pierduse calmul, ar fi fost mai ușor să se dea de gol. Cel puțin asta știa Gösta din experiență.

— Cioc, cioc.

Ciocăni la ușa casei lui Jonas și a Martei în același timp în care anunță asta cu voce tare. Spera să poată vorbi singur cu Jonas, așa că dacă Marta sau fiica erau acasă, le-ar fi putut sugera să se ducă la cabinet.

Jonas deschise ușa. Avea o umbră cenușie pe chip, pe care Gösta n-o mai văzuse până atunci.

— Ești singur acasă? Aș vrea să discut ceva cu tine.

Pentru câteva secunde totul se cufundă în tăcere, iar Gösta rămase pe scară, așteptând. Apoi Jonas se dădu la o parte, învins, ca și cum știa deja ce voia Gösta să întrebe. Și poate că așa era. Trebuia să-și fi dat seama că era doar o chestiune de timp până ce totul ajungea la urechile poliției.

— Intră, zise el. Sunt doar eu aici.

Gösta se uită în jur. Casa părea decorată de cineva căruia nu-i păsa de așa ceva și nu era deloc primitoare. Nu mai fusese niciodată în casa familiei Persson și nu știa prea bine la ce se așteptase, dar crezuse că oamenii frumoși stăteau în cămine frumoase.

— E oribil ce s-a întâmplat cu Lasse, zise Jonas.

Făcu un gest spre canapeaua din sufragerie.

Gösta se așeză.

— Da, nu e niciodată plăcut să vii cu asemenea vești. Cum se face că erai acasă la Terese?

— Am fost împreună acum mult timp. Am pierdut legătura de atunci, dar când am aflat că Lasse a dispărut, am vrut să văd dacă n-o pot ajuta totuși cumva. Fiica ei stă mult pe la grajduri și a fost foarte supărată după ce i s-a întâmplat Victoriei. Voiam să-i arăt că-mi pasă de greutățile lor.

— Înțeleg, zise Gösta, apoi tăcu.

Observă că Jonas stătea tensionat și aștepta ca el să spună de ce venise acolo.

— Aș vrea să te întreb despre Victoria. Cum era relația dintre voi? zise Gösta într-un final.

— Păi..., începu Jonas și se opri. Nu sunt prea multe de spus în legătură cu asta. Era una dintre elevele Martei. Una dintre fetele care stau mai tot timpul la grajd.

Culese o scamă invizibilă de pe jeanși.

— Din câte am înțeles, nu este întregul adevăr, zise Gösta țintuindu-l pe Jonas cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Fumezi?

Jonas se uită încruntat la el.

— De ce întrebi? Nu, nu fumez.

— Bine. Să ne întoarcem la Victoria. Am auzit că ați avut o... mda, o relație mai apropiată.

— Cine a zis asta? Abia dacă vorbeam cu ea. Dacă am avut treabă prin grajd, poate că am schimbat câteva vorbe cu ea, la fel cum am făcut cu celelalte fete de acolo.

— Am vorbit cu fratele ei, Ricky, iar el insistă că tu și Victoria aveați o relație. În aceeași zi în care a dispărut, Ricky v-a văzut certându-vă în fața grajdului. De ce vă certați?

Jonas scutură din cap.

— Nici nu-mi amintesc că am vorbit în ziua aia. Dar oricum, sigur n-a fost o ceartă. Uneori le fac observație fetelor dacă nu se comportă frumos la grajd și sigur despre ceva de genul ăsta era vorba. Nu le place întotdeauna să li se atragă atenția, sunt totuși niște puștoaice.

— Parcă spuneai că abia dacă ai contact cu fetele de la școală, zise Gösta calm și se lăsă pe spate.

— Evident că am contact cu ele într-o anumită măsură. Sunt totuși partener al școlii de călărie, chiar dacă Marta e cea care o conduce acum. Se întâmplă să ajut cu partea practică și dacă văd că nu este ceva așa cum ar trebui, le atrag atenția, evident.

Gösta cântări situația. Oare Ricky exagerase? Dar chiar și dacă nu fusese o ceartă, Jonas ar fi trebuit totuși să-și amintească de episod.

— Ceartă sau nu, potrivit lui Ricky, ai avut o discuție dură cu el. V-a văzut acolo și a alergat la voi, a strigat la amândoi și apoi a continuat să se certe cu tine după ce Victoria a fugit de-acolo. Chiar nu-ți amintești nimic din toate astea?

— Nu, probabil că s-a înșelat...

Gösta își dădu seama că n-avea să ajungă nicăieri, așa că se hotărî să continue, chiar dacă răspunsul lui Jonas nu era convingător. De ce să mintă Ricky despre confruntarea cu el?

— Victoria primise și scrisori de amenințare care indicau

același lucru, că avea o relație cu cineva, zise el.

— Scrisori? zise Jonas și gândurile părură să înceapă să i se învălmășească în cap.

— Da, scrisori anonime care i-au fost trimise acasă.

Jonas păru complet surprins. Dar nu însemna neapărat ceva. Gösta mai fusese indus în eroare și înainte de o aparentă sinceritate.

— Nu știu nimic de nicio scrisoare anonimă. Și n-am avut nicio relație cu Victoria. În primul rând, sunt căsătorit și fericit în căsnicie. Și în al doilea rând, era doar un copil. Ricky se înșală.

— Atunci îți mulțumesc pentru timpul acordat, zise Gösta și se ridică. După cum știi, trebuie să luăm astfel de informații în serios, și le vom cerceta îndeaproape ca să vedem ce au și ceilalți de spus.

— Doar n-o să vă plimbați pe-aici punând întrebări de genul ăsta? zise Jonas și se ridică și el. Știi cum sunt oamenii pe-aici. E destul să întrebați că o să și creadă că e adevărat. Nu pricepi ce zvonuri o să se răspândească și ce-o să însemne asta pentru școala de călărie? Totul e o neînțelegere, o minciună. Dumnezeule, Victoria e de vârsta fetei mele. Drept cine mă iei?

Chipul de obicei atât de deschis și prietenos al lui Jonas era schimonosit de furie.

— O să fim discreți, promit, zise Gösta.

Jonas își trecu o mână prin păr.

— Discreți? E o nebunie curată!

Gösta porni spre hol și când deschise ușa, o văzu pe Marta în capul scărilor. Bărbatul tresări, luat prin surprindere.

— Bună, zise ea. Ce cauți aici?

— Păi… doar am discutat niște lucruri cu Jonas.

— Gösta mai avea niște întrebări despre spargere, strigă Jonas din sufragerie.

Gösta dădu din cap.

— Da, erau câteva lucruri despre care am uitat să întreb data trecută.

— Vai, am auzit despre Lasse, zise Marta. Cum se simte Terese? Jonas zicea că pare totuși destul de calmă.

— Mda…

Gösta nu știa prea bine ce să răspundă.

— Ce s-a întâmplat? Jonas zicea că ați găsit mașina lui Lasse?

— Din păcate, nu pot vorbi despre o anchetă în desfășurare, zise Gösta și-și făcu loc pe lângă ea. Iar acum trebuie să mă întorc la secție.

Se ținu de balustradă în timp ce coborî scările din fața casei. La vârsta lui, exista riscul să nu se mai ridice dacă aluneca și cădea.

— Spune-ne dacă putem fi de vreun ajutor! strigă Marta după el în timp ce polițistul se îndrepta spre mașină.

Acesta îi făcu cu ochiul drept răspuns. Înainte să se așeze la volan, se uită spre casă, unde Marta și Jonas se profilau ca niște umbre la fereastra sufrageriei. În sinea lui, era sigur că Jonas mințea despre ceartă și poate chiar și despre relație. Ceva sunase fals în ceea ce spusese, dar n-avea să fie ușor să o demonstreze.

Uddevalla 1973

Vladek era din ce în ce mai schimbător. Atelierul intrase în faliment și bărbatul se întorcea acasă ca un animal încolțit. Vorbea mult despre vechea lui viață, despre circ și despre familia lui. Putea să vorbească ore în șir despre asta și întreaga familie asculta.

Uneori, Laila închidea ochii și încerca să-și imagineze tot ceea ce povestea. Zgomotele, mirosurile, culorile, toți oamenii pe care îi descria cu dragoste și dor. O durea să-l audă vorbind despre dorul de ei, în care se simțea disperarea.

În același timp, acele ore îi ofereau un moment de respiro. Nu știa de ce, dar totul se liniștea, iar haosul înceta. Stăteau ca într-o transă și-l ascultau pe Vladek, se lăsau vrăjiți de vocea și poveștile lui, care-i ofereau Lailei șansa de a se odihni.

Tot ceea ce descria el părea rupt dintr-un vis sau dintr-un basm. Vorbea despre oameni care făceau echilibristică sus, în aer, despre prințese de circ ce puteau sta în mâini pe șaua calului, despre clovni care făceau pe toată lumea să râdă atunci când se stropeau cu apă, despre zebre și elefanți care făceau lucruri despre care nimeni nu credea că sunt în stare.

Și mai presus de orice, vorbea despre lei. Lei periculoși, puternici, care-i ascultau toate comenzile. Care fuseseră dresați încă de când erau mici și care făceau tot ceea ce le cerea în manej, în timp ce publicul își ținea respirația și aștepta ca animalele să se arunce asupra lui și să-l sfâșie în bucăți.

Mereu și mereu povestea despre oamenii și animalele de la circ, despre familia care întreținuse entuziasmul și magia timp de generații întregi. Dar imediat ce termina de vorbit, Laila era aruncată înapoi în realitatea de care voia, mai mult decât orice altceva, să uite.

Nesiguranța era cea mai rea. Era ca și cum un leu înfometat se plimba încoace și-ncolo, așteptând următoarea victimă. Ieșirile și atacurile veneau întotdeauna pe neașteptate,

întotdeauna dintr-o altă direcție decât credea. Iar oboseala o făcea să fie din ce în ce mai puțin vigilentă.

— Dumnezeule, ce se întâmplă aici? râse Anna când auzi că Mellberg își revenise într-un final destul cât să meargă cu Patrik la secție.

Se uită curioasă la Gunnar, pe care Erica îl descrisese în detaliu la telefon. Îi plăcuse instantaneu de el din momentul în care acesta îi întâmpinase în hol și-i salutase întâi pe copii. Adrian avea să-l ajute acum să agațe un tablou în bucătărie și radia de bucurie.

— Cum merg lucrurile? zise ea pe un ton mai serios. E teribil ce s-a întâmplat cu Lasse. Poliția a aflat ceva?

— Tocmai l-au găsit. Sau, mai bine zis, nu pe el, ci mașina lui și ceea ce pare a fi locul crimei. Scafandrii sunt pe drum, dar întrebarea e dacă vor găsi trupul sau dacă a fost luat de curenți.

— M-am întâlnit cu Tyra la grajd când am lăsat fetele acolo. O fată tare drăgălașă. Terese pare și ea drăguță, pe ea doar am salutat-o la un moment dat. Săracele de ele…

Se uită la melcii cu scorțișoară pe care Kristina îi așezase pe masă, dar n-avea nici poftă de mâncare, nici de ceva dulce.

— Mănânci cum trebuie? zise Erica și se uită la ea cu severitate.

În copilăria lor, Erica fusese mai mult ca o mamă decât ca o soră mai mare, și nu putuse să-și iasă complet din rol. Însă Anna încetase să se mai împotrivească. Fără Erica, n-ar fi putut supraviețui tuturor greutăților vieții. Mult iubita ei soră mai mare fusese acolo la bine și la rău, iar în ultimul timp doar acasă la ea mai putea să se simtă fericită și să uite de sentimentul de vinovăție.

— Ești palidă, continuă Erica, iar Anna se chinui să zâmbească.

— Sunt bine, dar m-am simțit chiar rău în ultimul timp. Bănuiesc că e pe fond nervos și mă tem de asemenea probleme.

Kristina se întoarse din locul în care stătea, lângă chiuvetă, unde trebăluia, deși Erica o rugase de mai multe ori să se așeze. O

cercetă pe Anna din cap până în picioare.

— Da, Erica are dreptate. Ești un pic palidă. Trebuie să mănânci și să ai grijă de tine. În momente de criză e important să te hrănești cum trebuie și să dormi bine. Ai somnifere? Dacă nu, îți dau eu rețetă. Dacă nu dormim, nimic nu funcționează cum trebuie, e de la sine înțeles.

— Mulțumesc, e drăguț din partea ta, dar n-am probleme cu somnul.

Era o minciună. În ultimele nopți stătuse în pat, cu ochii în tavan, și încercase să oprească fluxul amintirilor. Dar nu voia să ajungă să ia pastile ca să atenueze anxietatea a cărei cauză era chiar ea. Poate că era și puțin masochism în asta, o dorință de a-și ispăși păcatele.

— Nu știu dacă să te cred, dar nu te bat la cap…, zise Erica.

Anna știa însă că tocmai asta va face. Se întinse după un melc cu scorțișoară ca s-o împace, iar Erica luă și ea unul.

— Mănâncă, avem nevoie de un strat bun de grăsime iarna, dădu Anna din cap.

— Auzi..., zise Erica și făcu un gest ca și cum se pregătea să arunce melcul cu scorțișoară în sora ei mai mică.

— Dumnezeule, sunteți incorigibile…

Kristina oftă și se apucă să spele frigiderul. Erica ar fi vrut s-o oprească, dar își dădu seama probabil că n-avea să câștige acea luptă.

— Apropo, cum merge cartea? întrebă Anna și reuși cu mare greutate să înghită o bucățică din melcul cu scorțișoară.

— Nu știu. Sunt atât de multe lucruri neobișnuite, încât habar n-am de unde să încep.

— Povestește-mi, zise Anna și luă o gură de cafea.

Ascultă mirată în timp ce Erica povesti tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile.

— Într-un fel ciudat, am impresia că povestea Lailei se leagă de fetele dispărute. Altfel de ce ar fi păstrat toate articolele alea decupate? Și de ce a fost de acord să se vadă cu mine chiar în ziua în care ziarele au scris pentru prima oară despre dispariția Victoriei?

— Deci nu e o coincidență? întrebă Anna, dar văzu pe chipul surorii sale care avea să fie răspunsul.

— Nu, cumva e o legătură acolo. Laila știe ceva ce nu vrea să spună. Sau dimpotrivă, vrea să spună, dar pare că nu poate. E

posibil ca ăsta să fie motivul pentru care să fi acceptat să se întâlnească cu mine, ca să aibă pe cineva căruia să i se destăinuie. Dar n-am reușit s-o fac să se simtă destul de în largul ei încât să-mi povestească despre ce e vorba.

Erica își trecu frustrată o mână prin păr.

— Vai, dar e o minune că ce e aici înăuntru nu s-a târât încă afară, zise Kristina care făcea curat în frigider.

Erica îi aruncă Annei o privire care spunea că nu intenționa să se lase provocată, ci doar să ignore operațiunea de salvare.

— Poate că trebuie să mai investighezi puțin de una singură, sugeră Anna. Renunțase să mai mănânce din melcul cu scorțișoară și sorbea doar din cafea.

— Știu, dar atât timp cât Laila tace, e aproape imposibil. Toți cei implicați au dispărut. Louise e moartă, la fel ca mama Lailei, iar Peter a dispărut și e probabil mort. Sora Lailei nu pare să știe nimic. Nu mai e nimeni cu care să pot vorbi pentru că totul s-a întâmplat între patru pereți.

— Cum a murit Louise?

— S-a înecat. Ea și o altă fată care fusese adoptată de aceeași familie au mers la scăldat într-o zi și nu s-au mai întors acasă. Hainele le-au fost găsite pe o stâncă, dar trupurile n-au fost recuperate niciodată.

— Ai vorbit cu părinții adoptivi? întrebă Kristina din spatele ușii frigiderului.

— Nu, nici nu m-am gândit la asta. N-au nicio legătură cu ce s-a întâmplat la familia Kowalski.

— Dar poate că Louise li s-a destăinuit, sau poate că unora dintre ceilalți copii adoptivi.

— Da…, zise Erica.

Se simțea un pic prost că soacra ei trebuia să-i explice ceva atât de limpede.

— Cred că e bună sugestia Kristinei, zise Anna repede. Unde locuiesc?

— În Hamburgsund, așa că aș putea da o raită pe-acolo, firește.

— Stăm noi cu copiii. Du-te, zise Kristina.

Anna fu de acord.

— Și eu mai pot sta un pic. Verișorii se înțeleg foarte bine și n-am de ce să mă grăbesc spre casă.

— Sigur? întrebă Erica, deși se ridicase deja în picioare. Oricum, ar fi mai bine să sun întâi și să verific dacă e totuși în regulă să mă duc.

— Cară-te, zise Anna și-i făcu vânt cu mâna. Sigur găsesc eu ceva de făcut. La ce dezordine e pe-aici…

Erica îi arătă degetul din mijloc drept mulțumire.

Patrik stătea lângă tabla albă din bucătărie. Ițele cazului erau mult prea încâlcite și simțea nevoia să pună ordine în sarcini. Voia să se ducă pregătit la întâlnirea de la Göteborg și cât era plecat, ancheta posibilei morți a lui Lasse avea să continue. Își aminti, stresat, să-și relaxeze umerii și să inspire adânc de câteva ori. Se speriase îngrozitor cu câțiva ani înainte, când puterile îl părăsiseră și leșinase. Fusese un semnal de alarmă. Mai devreme sau mai târziu, oboseala învingea chiar dacă își iubea meseria.

— Avem acum în față două anchete, zise el. Și mă gândeam să începem cu Lasse.

Scrise „Lasse“ cu litere de tipar și sublinie numele.

— Am vorbit cu Torbjörn care a făcut tot ce a putut, zise Martin.

— Da, să vedem ce informații ne poate da…

Patrik se abținu cu greu să nu comenteze amintindu-și cum șeful lui distrusese probele. Slavă Domnului, se dusese acasă să se culce. Astfel, nu mai putea să saboteze ancheta în ziua aceea.

— Am primit permisiunea Teresei să recoltăm sânge de la fiul lor cel mare. Imediat ce facem asta, va fi comparat cu sângele de pe ponton, adăugă Martin.

— Bine. Încă nu putem spune cu siguranță că e sângele lui Lasse, dar sugerez ca până una alta să plecăm de la presupunerea că Lasse a fost omorât acolo, la locul de scăldat.

— De acord, zise Gösta.

Patrik se uită la ceilalți și cu toții încuviințară.

— L-am rugat pe Torbjörn să analizeze inclusiv mașina lui Lasse, zise Martin. Dacă se va dovedi că Lasse și ucigașul s-au dus acolo împreună. Tehnicienii au identificat și o serie de urme de cauciucuri sus, în parcare. Poate ar fi bine să le avem pentru eventuale comparații dacă vom avea nevoie să demonstrăm că a fost cineva acolo.

— Bine gândit, zise Patrik. N-am primit încă nicio listă a

apelurilor de pe mobil, dar am avut ceva mai mult noroc la bancă. Nu-i așa, Gösta?

Gösta își drese glasul.

— Da, Annika și cu mine am verificat extrasul de cont al lui Lasse și am descoperit că făcea depuneri regulate de cinci mii de coroane. Iar când am fost la Terese, mi-a povestit că fata lor, Tyra, a găsit o ascunzătoare în care Lasse pusese cu diferite ocazii tocmai câte cinci mii de coroane, bani gheață. Bănuiala mea e că îi ținea acolo până prindea ocazia să-i depună.

— Terese are vreo idee de unde puteau să vină banii? întrebă Martin.

— Nu. Și din câte îmi dau seama, spune adevărul.

— A simțit că-i ascundea ceva, și ăsta ar putea fi secretul, zise Patrik. Prin urmare, ceea ce trebuie să aflăm e de unde veneau banii și pentru ce anume erau.

— Faptul că era o sumă fixă indică cu siguranță posibilitatea unui șantaj, nu-i așa? zise Paula din cadrul ușii.

Annika o întrebase dacă nu voia să se așeze la masă, însă i se spusese că trebuia să poată ieși repede în caz că suna Rita în legătură cu Lisa.

— La ce anume te gândești? zise Gösta.

— Păi, dacă ar fi fost vorba de bani din jocuri de noroc, suma n-ar fi fost fixă. La fel dacă era vreo plată pentru o slujbă. Ar fi fost plătit la oră și n-ar fi ieșit aceeași sumă de fiecare dată. Dimpotrivă, dacă e vorba de șantaj, ar fi plauzibil să primească o sumă fixă la intervale egale.

— Cred că Paula are dreptate, zise Gösta. Poate că Lasse șantaja pe cineva care într-un final s-a săturat.

— Întrebarea e atunci despre ce a putut fi vorba. Familia nu pare să știe nimic, așa că trebuie să lărgim cercul și să vorbim cu toți cunoscuții lui Lasse, să vedem dacă altcineva are habar de asta.

Patrik cugetă o clipă, apoi adăugă:

— Întrebați și printre locuitorii din zonă, adică la vecinii mei din casele de-a lungul drumului în sus, către Sälvik. Poate că au văzut vreo mașină care s-a îndreptat în direcția locului de scăldat. Traficul nu e atât de greu în perioada asta a anului și oameni curioși ascunși pe după perdele se găsesc cu duiumul.

Notă sarcina pe tablă. Sarcinile urmau să fie împărțite, însă în acel moment nu voia decât să scrie pe tablă tot ce trebuia

făcut.

— În regulă, atunci trecem la cazul Victoriei. Mâine e ședință generală la Göteborg cu toți cei care participă la investigații. Annika, mulțumim că ai ajutat cu coordonarea ei.

— Pentru puțin. N-a fost așa de greu. Toți au fost foarte entuziasmați și-au părut mai degrabă mirați că nimeni nu s-a gândit la asta mai devreme.

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Ce-am mai aflat de la ultima întâlnire?

— Păi, zise Gösta, cel mai interesant e de pildă faptul că, potrivit fratelui ei, Victoria a avut o relație cu Jonas Persson.

— Am primit vreo confirmare și de la altcineva în afară de Ricky? întrebă Martin. Jonas ce zice?

— Nu, iar Jonas neagă, evident, dar nu cred că spune adevărul. Mă gândeam să verific cu fetele de la școala de echitație. Așa ceva nu poate rămâne cu totul secret.

— Ai vorbit și cu soția lui? zise Patrik.

— Aș vrea să evit să vorbesc cu Marta până ce nu știm mai multe. Dacă se dovedește că nu e adevărat, ar putea crea o mare tevatură.

— Sunt de acord cu asta. Dar, mai devreme sau mai târziu, vom fi nevoiți să vorbim și cu ea.

Paula își drese vocea.

— Scuze, dar nu înțeleg ce relevanță are asta pentru anchetă. Căutăm pe cineva care răpește fete și în alte zone din Suedia, nu doar aici.

— Așa e, zise Patrik. Dacă Jonas n-ar fi avut un alibi pentru momentul dispariției Victoriei, ar putea foarte bine să fie el acela, la fel cum ar putea fi oricine altcineva. Dar poate se va dovedi că nu Jonas era cel cu care avea o relație, ci o altă persoană, care a și răpit-o. Trebuie, pur și simplu, să înțelegem cum a intrat Victoria în contact cu cel care a răpit-o, ce anume din viața ei o făcea să fie vulnerabilă. Poate fi vorba de orice. Și știm că cineva le fila casa. Dacă era făptașul, e posibil să o fi ținut sub observație o vreme, ceea ce sugerează că a făcut la fel și cu celelalte fete. Detaliile vieții private a Victoriei au jucat poate un rol în alegerea ei.

— A primit și scrisori, cu mesaje de amenințare, zise Gösta și se întoarse spre Paula. Ricky le-a găsit, dar le-a aruncat, din păcate. Îi era teamă să nu le vadă părinții.

— Atunci înțeleg, zise ea. Pare plauzibil.

— Cum merge analiza chiștocului? zise Martin.

— Nicicum momentan, zise Patrik. Și trebuie oricum să avem pe cineva cu care să comparăm rezultatul ca să devină interesant. Ce altceva mai avem? întrebă și se uită în jur.

Părea că semnele de întrebare se tot înmulțeau.

Privirea i se opri asupra Paulei și își aminti instantaneu că ea și Martin spuseseră că aveau ceva de povestit la ședință. Martin stătea ca pe ace, și Patrik îi făcu semn cu capul.

— Așa, zise Martin. Paulei i s-a părut că toată povestea cu rănile Victoriei îi e cunoscută de undeva.

— De unde și orele petrecute în arhivă, zise Patrik și simți o undă de curiozitate când văzu roșeața care cuprinse obrajii Paulei.

— Da, dar m-am înșelat. Ceea ce căutam eu nu se afla în arhivă, dar știam că am văzut-o undeva.

Se apropie și se opri lângă Patrik, pentru ca nimeni să nu fie nevoit să se întoarcă spre locul ei de lângă ușă.

— Și ai crezut că era o anchetă veche, zise Patrik, sperând că va fi succintă.

— Exact. Iar când am intrat în biroul lui Martin și m-am uitat în biblioteca lui, mi-am amintit. Era un caz despre care citisem într-o colecție de crime scandinave.

Patrik simți cum inima începe să-i bată mai repede.

— Continuă, zise el.

— Acum douăzeci și șapte de ani, într-o seară de joi din luna mai, o tânără și proaspătă soție, Ingela Eriksson, a dispărut din casa ei din Hultsfred. Avea doar nouăsprezece ani și soțul ei a devenit instantaneu suspect pentru că se făcuse vinovat în trecut de viol, abuzând atât de fostele lui prietene, cât și de Ingela. A fost o mare desfășurare de forțe și dispariția ei a fost intens comentată în presă pentru că s-a întâmplat să coincidă cu perioada în care ziarele scriau mult despre violența domestică împotriva femeilor. Și când Ingela a fost găsită moartă în pădurea din spatele casei lor, a fost sfârșitul pentru soțul ei. S-a constatat că era moartă de ceva vreme, dar corpul era bine conservat și s-a descoperit că fusese supusă unor torturi înfiorătoare. Soțul a fost condamnat pentru omucidere, dar a continuat să susțină că era nevinovat până când a murit, cinci ani mai târziu, în închisoare. A fost omorât de un alt deținut într-o încăierare legată de o datorie la pariuri.

— Și care e legătura? zise Patrik bănuind ce avea să audă.

Paula deschise cartea pe care o ținea în mână și arătă cu degetul un paragraf în care erau descrise rănile Ingelei. Patrik coborî privirea și citi. Erau prezentate în detaliu aceleași răni pe care le avea Victoria când fusese găsită.

— Ce-i? zise Gösta și înșfăcă volumul, grăbindu-se să citească. Pe toți dracii!

— Da, așa s-ar zice, spuse Patrik. Pare că avem de-a face cu un făptaș care a fost activ mult mai mult timp decât am crezut inițial.

— Sau, de asemenea, de un imitator, zise Martin.

În încăpere se lăsă o liniște mormântală.

Helga îi aruncă o privire lui Jonas, care stătea la masa din bucătărie. De la etaj îl auzea pe Einar cum gemea și se foia în pat.

— Ce-a vrut poliția?

— Era doar Gösta care voia să întrebe ceva, zise Jonas și își trecu o mână peste față.

Femeia simți un nod în stomac. Valul de îngrijorare devenise încetul cu încetul din ce în ce mai intens în ultimele luni și anxietatea aproape că o sufoca.

— Ce anume? insistă ea și se așeză în fața lui la masă.

— Nimic special. Doar ceva legat de spargere.

Tonul lui tăios o răni. N-o repezea așa de obicei. Chiar dacă aveau o înțelegere tacită să nu vorbească despre anumite lucruri, nu mai folosise niciodată un astfel de ton. Își privi mâinile. Erau ridate și crăpate, cu pete pe dosul palmelor. Erau mâini de bătrână, mâinile mamei ei. Când se schimbaseră într-atât? Nu se mai gândise până atunci, dar simțea că viața pe care o clădise cu atâta grijă se năruia încet. Nu putea lăsa să se întâmple așa ceva.

— Molly ce mai face? zise ea în schimb.

Îi era greu să-și ascundă dezaprobarea. Jonas nu accepta nicio critică la adresa fiicei lui, dar uneori Helga voia s-o scuture pe puștoaica aceea răsfățată și s-o facă să înțeleagă ce noroc avea, cât de privilegiată era.

— E bine acum, zise Jonas și chipul i se lumină.

Zâmbetul lui o lovi pe Helga drept în inimă. Știa că nu se cădea să fie invidioasă pe Molly, dar își dorea, totuși, să vadă aceeași dragoste în ochii lui Jonas și atunci când se uita la ea.

— Mergem la competiția de joi, în schimb.

Jonas evită să-i întâlnească privirea mamei lui.

— Chiar ar trebui să faceți asta? zise ea și își auzi tonul rugător.

— Marta și cu mine suntem de acord.

— Marta și iar Marta! Îmi doresc să nu vă fi întâlnit niciodată. Ar fi trebuit să rămâi cu Terese. Era o fată tare drăguță. Totul ar fi fost altfel!

Jonas se uită șocat la ea. Din copilărie n-o mai auzise niciodată vorbind pe un ton ridicat. Helga înțelegea că ar fi trebuit să tacă și să continue să trăiască așa cum o făcuse de-a lungul anilor, dar era ca și cum o forță străină pusese stăpânire pe ea.

— Ți-a distrus viața! S-a insinuat în familia noastră și ca un parazit s-a apropiat de tine, de noi, și a...

Poc! Palma o reduse la tăcere și, uimită, își duse mâna la obraz. O ustura tare și ochii i se umplură cu lacrimi. Durerea nu era singurul motiv. Știa că întrecuse limita și că nu mai era cale de întoarcere.

Jonas părăsi bucătăria fără să se uite la ea și, când Helga auzi ușa de la intrare închizându-se, înțelese că nu mai putea să stea deoparte și să asiste fără să facă nimic. Acel timp apusese.

— Adunați-vă, fetelor!

Iritarea din vocea ei răsună în padocul acoperit. Toate fetele erau tensionate, iar Marta așa le și voia. Fără frică, nu învățau nimic.

— Ce faci, Tindra?

Se încruntă la fata blondă care se chinuia să sară peste un obstacol.

— Fanta nu vrea. Se împotrivește tot timpul.

— Tu ești cea care ia deciziile, nu calul. Nu uita asta.

Marta se întrebă de câte ori repetase acel lucru. Privirea i se opri pe Molly, care avea control absolut asupra lui Scirocco. Totul părea să fie bine înainte de competiție. Erau bine pregătite, în ciuda situației.

În aceeași clipă, Fanta refuză să sară pentru a treia oară și Marta își pierdu răbdarea.

— Nu înțeleg ce e cu voi azi. Ori vă concentrați, ori încheiem lecția.

Văzu satisfăcută cum fetele păliră. Încetiniră toate, se

întoarseră către centrul padocului și se opriră în fața Martei.

Una dintre fete își drese glasul.

— Ne cerem scuze. Dar am auzit despre tatăl Tyrei… mă rog, tatăl ei vitreg.

Așadar aceea era explicația pentru anxietatea din interiorul grupului. Ar fi trebuit să se gândească la asta, dar de cum intra în grajd, uita de lumea de afară. Era ca și cum toate gândurile, toate amintirile dispăreau. Rămâneau doar mirosul cailor, zgomotele lor, respectul pe care i-l arătau și care era infinit mai mare decât cel al oamenilor. În special al fetelor acelora.

— Ceea ce s-a întâmplat e teribil și am toată înțelegerea pentru faptul că sunteți alături de Tyra, dar așa ceva nu-și are locul aici. Dacă nu puteți să încetați să vă gândiți la asta și vă lăsați afectate de altceva decât ce se întâmplă acum, în padocul ăsta, puteți la fel de bine să descălecați și să plecați acasă.

— Eu n-am probleme de concentrare. Ai văzut cum am sărit peste obstacolul ăla înalt? zise Molly.

Celelalte fete își dădură ochii peste cap. Fiica ei habar n-avea de diferența dintre ce spunea și ce gândea, ceea ce era surprinzător. Marta își însușise la perfecție acea artă. Ce spunea nu mai putea fi retras, o impresie greșită nu putea fi niciodată schimbată și nu înțelegea cum Molly putea fi atât de nechibzuită.

— Și vrei să-ți dau o medalie sau ce? zise ea.

Molly se bosumflă, iar Marta observă că celelalte fete se bucurară, deși încercau s-o ascundă. Molly nu urma să devină niciodată o învingătoare dacă n-avea un pic de sete de revanșă în ea. Asta nu înțelegea Jonas. O ținea în puf, o răsfăța și-i distrugea șansele de a fi o supraviețuitoare.

— Schimbă calul cu Tindra, Molly. Să vedem dacă merge la fel de bine sau dacă e vina calului.

Molly păru că vrea să protesteze, dar se abținu. Cu siguranță încă se gândea la competiția pe care o pierduse și nu voia să rateze șansa de a concura la următoarea. Deocamdată, părinții încă hotărau pentru ea și era conștientă de asta.

— Marta?

Vocea lui Jonas din tribune o făcu să se întoarcă. Îi făcu semn cu mâna să se apropie și expresia de pe chipul lui o făcu să se grăbească spre el.

— Continuați, vin imediat, le ordonă Marta fetelor și urcă pe scări spre Jonas.

— Trebuie să vorbim despre ceva, zise el.

— Putem face asta mai târziu? Sunt în mijlocul lecției, zise Marta, dar văzu pe fața lui care avea să fie răspunsul.

— Nu, spuse el. Trebuie să vorbim acum.

Ieșiră din padocul acoperit și Marta continuă să audă în urma ei zgomotul cailor.

Erica se opri în fața cafenelei din Hamburgsund. Drumul de la Fjällbacka era frumos și se bucurase de câteva clipe de liniște în mașină. Când sunase și explicase misiunea ei, cuplul Wallander ezitase inițial. Discutaseră puțin în timp ce Erica aștepta pe fir și le asculta șușotitul slab. Într-un sfârșit, acceptaseră să o întâlnească, dar nu acasă, ci la o cafenea din centru.

Erica îi zări de cum intră în cafenea și se apropie repede de masa lor. Se ridicară și o salutară jenați. Tony, capul familiei, era înalt și puternic, avea tatuaje mari pe antebrațe și era îmbrăcat cu o cămașă cadrilată și pantaloni de lucru albaștri. Soția lui, Berit, era mult mai micuță, dar corpul subțire părea viguros și puternic, iar chipul îi era ars de soare.

— O, ați luat deja cafea, și mă gândisem să fac eu asta, zise Erica, făcând semn cu capul înspre ceștile lor.

Pe o farfurioară erau două tarte Mazarin cu migdale, pe jumătate mâncate.

— Da, am ajuns un pic mai devreme, zise Tony. Și nu trebuie să te simți obligată.

— Sigur ți-ar prinde și ție bine o cafea, așa că du-te și ia-ți una, zise Berit prietenoasă.

Ericăi îi plăcu instinctiv de acei doi oameni. „Cinstiți“ fu primul cuvânt care-i trecu prin minte. Se duse la bar și comandă cafea și ceva dulce, apoi se întoarse.

— Apropo, de ce-ați vrut să ne vedem mai degrabă aici? Aș fi putut veni acasă la voi și ați fi putut scăpa de drumul ăsta, zise ea și mușcă din desertul delicios.

— Păi, ne-am gândit că n-ar fi fost o idee bună, zise Berit și se uită în jos, la fața de masă. E atâta dezordine și așa de jalnic acasă. Nu puteam să invităm acolo pe cineva ca tine.

— Dar chiar nu trebuia, zise Erica.

Acum era rândul ei să se simtă jenată. Ura senzația că lumea se purta cu ea ca și când era diferită, ba chiar mai bună

decât alții, doar pentru că apărea din când în când la televizor sau în ziare.

— Ce voiai să întrebi despre Louise? zise Tony, oferindu-i o ieșire din situația dificilă.

Erica se uită recunoscătoare la el și luă o gură de cafea înainte să răspundă. Era bună și tare.

— Păi, în primul rând, mă întreb cum ați ajuns să aveți grijă de Louise. Fratele ei a ajuns la bunica lor maternă.

Berit și Tony se uitară unul la altul ca și cum ar fi vrut să vadă cine să răspundă la întrebare. Berit fu aceea:

— Nu ne-am lămurit niciodată de ce bunica maternă n-a luat ambii copii. Poate că pur și simplu nu putea să se descurce cu amândoi. Louise era, probabil, mult mai bolnavă decât fratele ei. În orice caz, am fost informați de municipalitate că o fetiță de șapte ani avea nevoie urgentă de un cămin nou și că trecuse printr-o traumă. A venit la noi direct de la spital, și apoi am aflat, evident, mai multe de la reprezentantul serviciilor sociale.

— Cum era Louise când a ajuns la voi?

Tony își împreună mâinile pe masă și se aplecă înainte. Fixă cu privirea un punct în spatele Ericăi și păru să călătorească înapoi în timp până la anul în care o primiseră pe Louise.

— Era costelivă și plină de vânătăi și răni pe corp. Dar au îngrijit-o la spital și i-au tuns părul, așa că nu mai părea atât de sălbatică precum în pozele pe care i le-au făcut când au găsit-o.

— Era drăgălașă, chiar drăgălașă, zise Berit.

Tony fu de acord.

— Da, nu prea puteai spune altceva despre ea. Dar avea nevoie să mănânce și să se vindece, atât fizic, cât și psihic.

— Cum era ca fire?

— Taciturnă. Câteva luni de zile abia dacă am scos ceva de la ea. Stătea doar și ne privea.

— Nu spunea nimic?

Erica se întrebă dacă să ia notițe, dar se hotărî să asculte doar și apoi să scrie din amintiri. Uneori îi scăpau nuanțele din replicile celorlalți dacă și le nota pe loc.

— Ba da, cuvinte scurte. Mulțumesc, sete, obosită. Ceva de genul.

— Dar vorbea cu Tess, adăugă Berit.

— Tess? Cealaltă fată care locuia cu voi?

— Da, Tess și Louise s-au împrietenit din prima clipă, zise

Tony. Le auzeam prin perete cum stăteau și vorbeau împreună seara. Așadar, bănuiesc că doar cu noi nu voia să vorbească. Louise nu făcea nimic din ce nu voia.

— Cum adică? Era turbulentă?

— Nu, de fapt era chiar liniștită, într-un anume sens.

Tony se scărpină pe creștetul chel.

— Nu prea știu cum să descriu asta.

Se uită nehotărât la Berit.

— Nu se împotrivea niciodată, dar dacă o rugai să facă ceva ce nu voia, pleca. Și nu conta dacă o certai, pentru că era ca și cum nu te auzea. Și-apoi, era dificil să fii cât de dur ar fi trebuit poate să fii cu cineva care trecuse prin așa ceva ca Louise.

— Da, ți se rupea sufletul de mila ei, zise Tony și ochii i se întunecară. Să-ți închipui că poate cineva să se poarte așa cu un copil.

— Oare a devenit mai vorbăreață cu timpul și v-a povestit despre părinții ei sau despre ceea ce s-a întâmplat?

— Da, a început să vorbească din ce în ce mai mult, zise Berit. Dar nimeni n-ar putea spune că a devenit vreodată vorbăreață. Doar rareori ne povestea ceva din proprie inițiativă. Răspundea când vorbeai cu ea, dar refuza să te privească în ochi și n-a avut niciodată încredere în noi. Poate că i-a povestit câte ceva lui Tess. Era ca și cum aveau un univers al lor, fetele alea două.

— Din ce mediu venea Tess? De ce a ajuns la voi? zise Erica și înghiți ultima bucățică de desert.

— Era orfană și avusese o copilărie cumplită, zise Tony. Tatăl nu era niciodată acasă, din câte știm noi, iar mama era dependentă de droguri și a murit în urma unei supradoze. Tess a ajuns la noi chiar înainte să ajungă Louise. Erau de-o vârstă și aproape că arătau ca două surori. Am fost atât de fericiți că se aveau una pe cealaltă. Ne ajutau mult cu animalele dacă era nevoie. Am avut ghinion vreo doi ani să avem animale bolnave și tot felul de accidente la fermă. Un ajutor în plus nu e de ici, de colo, și atât Berit, cât și eu suntem de părere că munca e un mod bun de a-ți vindeca rănile sufletești.

Apucă mâna soției lui și o strânse. Schimbară un zâmbet scurt, iar Erica simți cum îi crește inima văzând o asemenea dragoste trainică, deși trăiseră atât de mult timp împreună. Asta își dorea să aibă și ea cu Patrik, și așa credea că avea să fie.

— Se jucau mult împreună, adăugă Berit.

— Da, chiar așa, circul, zise Tony și ochii îi sclipiră când își aminti. Era jocul lor preferat, de-a circul. Tatăl lui Louise fusese circar și asta le captivase imaginația fetelor. Au improvizat un mic manej în hambar și făceau tot felul de trucuri acolo. O dată am descoperit că întinseseră o frânghie între două bârne și intenționau să facă echilibristică pe ea. Evident, puseseră fân dedesubt, dar totuși se puteau răni grav, așa că am pus punct jocului. Îți mai amintești asta, când au vrut fetele să facă echilibristică?

— Da, ce farse mai făceau ele două uneori. Și animalele erau importante pentru ele. Îmi amintesc când o vacă de-a noastră a fost bolnavă și au stat toată noaptea să o vegheze până ce a murit într-un final, în zori.

— Nu v-au făcut niciodată probleme?

— Nu, nu ele două. Am avut copii care veneau și plecau, și cu care aveam probleme mult mai mari. Tess și Louise aproape că se descurcau singure. Uneori aveam impresia că se izolaseră un pic de realitate și n-am reușit niciodată să ne apropiem de ele cu adevărat. Dar păreau să se simtă bine și erau protejate. Chiar dormeau împreună. Dacă mă furișam înăuntru și mă uitam la ele, stăteau întotdeauna întoarse una spre cealaltă, îmbrățișate.

Berit zâmbi.

— A venit vreodată în vizită bunica lui Louise?

— O dată. Louise să fi avut vreo zece ani…

Berit se uită la soțul ei, care-i făcu semn cu capul.

— Cum a fost vizita? Ce s-a întâmplat?

— A fost…

Berit se uită din nou la Tony, care ridică din umeri și preluă ștafeta.

— Nu s-a întâmplat nimic propriu-zis. Au stat în bucătărie și Louise n-a zis nimic. Nici bunica ei n-a spus prea multe. Mai degrabă s-au uitat una la alta. Și parcă-mi amintesc că Tess s-a tot plimbat prin fața bucătăriei, îmbufnată. Bunica lui Louise voia să stea de vorbă cu fata între patru ochi, dar am insistat și a fost de acord cu mare reticență să fiu și eu de față. La momentul respectiv, Louise era la noi de trei ani. Aveam o răspundere față de ea și habar n-aveam cum o să reacționeze la apariția bunicii. Sigur i-a trezit amintiri neplăcute, dar n-a fost prea evident, de fapt. Au stat pur și simplu acolo. Ca să fiu sincer, nu înțeleg de ce

a venit.

— Peter nu venise și el?

— Peter? zise Tony. Te referi la fratele mai mic al lui Louise? Nu, era doar bunica.

— Și Laila? A contactat-o vreodată pe Louise?

— Nu, zise Berit. N-am auzit nimic de ea. Mi-a fost incredibil de greu să înțeleg asta. Cum să fie atât de rece că nici să nu se întrebe ce făcea fata ei?

— Louise întreba de ea?

— Nu, niciodată. Cum spuneam, nu ne-a povestit nimic despre vechea ei viață și nici noi nu am presat-o. Țineam legătura cu un psiholog de copii care ne-a recomandat să o lăsăm să povestească în ritmul ei. Dar evident, i-am pus totuși o serie de întrebări. Voiam, firește, să știm cum se simțea.

Erica dădu din cap și cuprinse ceașca de cafea cu palmele, ca să și le încălzească. De fiecare dată când se deschidea ușa cafenelei, un val de frig intra și o făcea să înghețe.

— Ce s-a întâmplat mai apoi, în ziua în care au dispărut? zise ea cu băgare de seamă.

— Ți-e frig? Poți lua puloverul meu, se oferi Berit.

Erica înțelese de ce cuplul își pusese la dispoziție căminul atâtor copii adoptivi de-a lungul anilor. Amândoi păreau niște oameni incredibil de atenți.

— Nu, mulțumesc, e în regulă, zise Erica. Însă credeți că mi-ați putea povesti despre ziua aceea?

— S-a întâmplat acum atât de mulți ani, încât e în regulă, zise Tony, dar Erica văzu cum o umbră întunecată li se așternu pe chipuri la amintirea acelei zile fatidice de vară.

Citise despre episod în raportul poliției, dar era cu totul altceva să-i fie povestit de cei care fuseseră acolo.

— Era o miercuri, în iulie. Bine, nu că ar fi relevant ce zi a săptămânii era…

Vocea lui Tony tremură și Berit puse delicat o mână pe brațul lui. Bărbatul își drese glasul și continuă.

— Fetele au zis că se duc să înoate. Nu ne-am îngrijorat, plecau des împreună. Uneori erau plecate cât era ziua de lungă, dar se întorceau mereu înspre seară, când începea să li se facă foame. Însă nu și în ziua aia. Am așteptat și-am așteptat, dar fetele n-au apărut. Și înainte de ora opt ne-am dat seama că se întâmplase ceva. Am ieșit să le căutăm și când nu le-am găsit, am

sunat la poliție. A doua zi le-au fost găsite hainele pe niște stânci.

— Cine le-a găsit, voi sau poliția?

— Poliția adunase o echipă de căutători, așa că unul dintre voluntari a găsit hainele.

Berit oftă.

— Probabil că au fost trase de curenții puternici de acolo. Niciunul din trupuri n-a fost găsit… O tragedie înfiorătoare.

Tony lăsă privirea în pământ. Era limpede cât de adânc îi marcase întâmplarea pe amândoi.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Pe Erica o durea sufletul când se gândea cum trebuie să se fi luptat cele două fete împotriva curentului.

— Poliția a anchetat cazul și a constatat că a fost vorba de un accident. Noi… păi, noi ne-am simțit vinovați mult timp. Dar fetele aveau totuși cincisprezece ani și știau să aibă grijă de ele. Cu timpul ne-am dat seama că nu fusese vina noastră. Nimeni nu putuse să prevadă întâmplarea. Ele două trăiseră destul de mult în captivitate și noi le-am lăsat să zburde libere încă de când au venit la noi.

— A fost un gest înțelept, zise Erica și se întrebă dacă fiii și fiicele care locuiseră cu Berit și Tony își dădeau seama ce loz norocos trăseseră.

Se ridică și le întinse mâna.

— Mulțumesc că v-ați rupt din timpul vostru ca să vă vedeți cu mine. Apreciez foarte mult și-mi pare rău dacă discuția a trezit amintiri dureroase.

— A trezit și amintiri frumoase, zise Berit și-i strânse mâna cu căldură. Am avut norocul să îngrijim mulți copii de-a lungul anilor, și toți și-au lăsat amprenta asupra noastră. Tess și Louise erau speciale și n-au fost uitate.

Casa devenise nespus de tăcută. Era ca și cum golul lăsat de Victoria umplea totul, ca și cum îi umplea pe ei înșiși și amenința să-i arunce în aer din interior.

Făceau încercări stângace de a-și împărtăși tristețea, începeau să vorbească despre Victoria, dar se opreau brusc în mijlocul unei amintiri și lăsau cuvintele să dispară în neant. Cum să mai fie viața la fel vreodată?

Ricky știa că era doar o chestiune de timp până ce poliția avea să vină din nou în vizită. Gösta sunase deja să verifice dacă

într-adevăr nu văzuseră nicio persoană suspectă în zonă în perioada de dinaintea dispariției Victoriei. Probabil că aveau informații despre cineva care stătuse cu ochii pe casă la acea vreme. Ricky își dădu seama că vor vrea de asemenea să-i întrebe pe mama și pe tata dacă știau ceva despre relația Victoriei cu Jonas, sau despre scrisorile pe care le găsise el. Într-o anumită măsură, ar fi fost o ușurare. Fusese greu să ducă povara secretului concomitent cu cea a tristeții, fusese greu să-și dea seama că părinții nu știau totul.

— Îmi dai, te rog, cartofii?

Tatăl întinse mâna fără să-l privească în ochi, iar Ricky ridică bolul și i-l dădu.

Acela era singurul gen de conversație pe care-l mai aveau. Despre chestii cotidiene și practice.

— Vrei niște morcovi?

Mama îi oferi castronul. Mâna ei o atinse pe a lui Ricky atunci când acesta luă castronul și mama tresări ca arsă. Tristețea îi apăsa atât de tare că abia reușeau să conviețuiască.

Ricky se uită la părinții lui. Mama pregătise prânzul, dar mâncarea fusese preparată la nimereală, și arăta la fel de fadă pe cât era la gust. Mâncară în tăcere, fiecare cu gândurile lui. În scurt timp avea să vină poliția și să rupă tăcerea, iar băiatul își dădu seama că el ar trebui să fie cel care să le povestească. Încercă să-și ia inima în dinți.

— Trebuie să vă spun ceva. Despre Victoria…

Se opriră din ce făceau și se uitară la el, îl priviră așa cum nu o mai făcuseră de mult timp. Inima începu să-i bată mai repede în piept, gura i se uscă, dar se forță să continue. Povesti despre Jonas, despre cearta de la grajd, despre cum Victoria fugise, despre scrisorile pe care le găsise, despre cuvintele îngrozitoare și despre amenințări.

Ascultară cu atenție, apoi mama plecă privirea. Dar Ricky zări o lucire ciudată în ochii ei. Îi luă o secundă să înțeleagă ce însemna.

Mama lui știa deja.

— Deci nu și-a omorât nevasta? Sau da?

Rita se încruntă și o ascultă răbdătoare pe Paula.

— A fost condamnat pentru crimă, dar a susținut tot timpul că e nevinovat. N-am reușit să dau de nimeni care a lucrat

la caz, dar am primit prin fax părți din ancheta respectivă și am citit mai multe articole din ziare. Iar dovezile erau doar circumstanțiale.

Paula se plimbă încolo și-ncoace prin bucătărie, încercând să o liniștească pe Lisa în timp ce vorbea. Fetița era chiar calmă de data aceea, situație care s-ar fi schimbat imediat dacă Paula se oprea. Se întrebă când se așezase la masă ultima oară și se bucurase de un prânz întreg.

Johanna îi aruncă o privire, iar Paula se gândi în sinea ei că poate era de fapt rândul Johannei să se chinuie în brațe cu cea mică. Nimeni nu spunea că ea era cea mai potrivită pentru așa ceva doar pentru că ea o născuse.

— Așază-te odată, urlă Johanna la Leo, care se încăpățâna să se ridice în scăunel între două îmbucături.

— Dumnezeule, dacă am face toți așa când mâncăm, am fi numai piele și os, zise Mellberg și-i făcu cu ochiul lui Leo.

Johanna oftă.

— Te rog, Bertil, chiar trebuie să-l încurajezi? Și-așa e greu să ne descurcăm cu el.

— Ei, ce contează dacă puștiul face un pic de sport între înghițituri? Cu toții ar trebui să facem asta. Ia uite.

Mellberg luă o îmbucătură, se ridică, se așeză, apoi se ridică din nou. Leo râse în hohote.

— Chiar nu poți să-i zici să se oprească? spuse Johanna întorcându-se către Rita cu o expresie rugătoare.

Paula simți cum o încearcă o senzație aparte. Știa că Johanna avea să-și iasă din minți, dar într-un final nu mai putu să se abțină și începu să râdă. Râse cu atâta poftă că-i dădură lacrimile și i se păru că până și Lisa zâmbește. Rita nu se putu abține nici ea și, încurajată de reacția publicului, se așeză și se ridică în același ritm cu Leo și Mellberg.

— Ce păcate oi fi avut în viața anterioară ca s-ajung într-o familie ca asta? oftă Johanna, însă un zâmbet începuse să se întească și pe chipul ei. Bine-atunci, faceți ce vreți. Eu mi-am pierdut deja orice speranță că ăsta mic o să ajungă un adult funcțional.

Se aplecă râzând și-l sărută pe Leo pe obraz.

— Vreau să știu mai multe despre crima aia, zise Rita când atmosfera din bucătărie se mai calmă. Dacă nu existau probe, nu-l puteau condamna, nu? În Suedia nu trimitem oameni la

închisoare pentru ceea ce n-au făcut, nu-i așa?

Paula îi zâmbi mamei ei. Încă de când venise din Chile, în anii șaptezeci, Rita avusese niște așteptări prea mari, la care Suedia n-ar fi putut niciodată să se ridice. Îmbrățișase de asemenea toate tradițiile și petrecea sărbătorile suedeze cu o frenezie pe care până și democrații ar fi găsit-o un pic exagerată. În toate celelalte zile gătea specialități din țara lor, dar de solstițiul de vară și alte asemenea ocazii, abia dacă găseai altceva decât hering în frigider.

— Existau, cum spuneam, dovezi circumstanțiale, adică lucruri care indicau că el era vinovat, dar care nu… Cum să explic asta?

Mellberg își drese vocea.

— Probă circumstanțială e un termen juridic pentru anumite dovezi care sunt mai vagi decât un fapt, dar care pot totuși să ducă la eliberarea sau condamnarea acuzatului.

Paula se holbă la el. Ultimul lucru la care se așteptase era un răspuns la întrebare, d-apoi unul rațional. Mai că gândise cu voce tare.

— Exact. Iar în cazul ăsta se poate spune că soțul Ingelei avea un precedent care a influențat sentința. Fostele lui prietene, ba chiar și prietenele Ingelei, au depus mărturie că era adesea agresiv. Mai mult, o abuzase cu mai multe ocazii pe Ingela și o amenințase cu moartea. Atunci când i-a lipsit alibiul pentru momentul în care a dispărut Ingela și corpul a fost găsit în pădurea din apropierea casei lor, ei bine, lucrurile au părut clare.

— Dar voi nu sunteți de aceeași părere? zise Johanna și-l șterse la gură pe Leo.

— E imposibil de zis. Dar rănile sunt foarte neobișnuite. Și au fost voci de-a lungul anilor care l-au apărat pe soțul Ingelei și care au susținut că spunea adevărul. Refuzul poliției de a investiga și alte piste a făcut să scape un criminal.

— Nu e posibil să fi auzit cineva despre crima asta și să vrea să facă același lucru? întrebă Rita.

— Ba da, tocmai asta a zis și Martin în timpul ședinței. Au trecut aproape treizeci de ani de când Ingela a fost omorâtă, așa că, desigur, mai degrabă poate fi vorba de cineva care imită un ritual și nu de același criminal care să fi reînceput să ucidă.

După ce-i aruncă o privire Lisei, care părea să doarmă adânc, Paula se așeză la masă. Avea să mănânce cu ea în brațe.

— Merită să cercetăm îndeaproape, în orice caz, zise Mellberg și-și mai puse o porție. Mă gândeam să citesc dosarul în seara asta, ca să-l pot discuta la ședința de la Göteborg mâine-dimineață.

Paula își înăbuși un oftat adânc. Mellberg avea cu siguranță să-și asume tot meritul pentru ceva ce, de fapt, ea descoperise.

Patrik intră pe ușă și se uită mirat în jur.

— Am chemat cumva firma de curățenie azi? Ba nu, așa-i, mama și tipul ei au fost pe-aici.

O sărută pe Erica pe obraz.

— Treci la raport. Cât de multe a reparat?

— Nu vrei să știi, zise ea și intră înaintea lui în bucătărie, unde continuă să pregătească cina.

— Așa de rău e?

Patrik se așeză cu un oftat și copiii dădură buzna și i se aruncară în brațe. Dar la fel de repede se făcură nevăzuți. La TV era emisiunea *Bolibompa*.

— De când e balaurul verde mai interesant decât mine? zise el zâmbind mânzește.

— Oho, de multă vreme, spuse Erica aplecându-se și sărutându-l pe buze. Dar, pentru mine, ești în continuare cel mai popular.

— La fel de popular ca Brad Pitt?

— Mă tem că nu. N-o să-l poți bate niciodată pe Brad Pitt.

Erica îi făcu apoi cu ochiul și deschise dulapul, scoțând niște pahare, iar Patrik se ridică și o ajută să pună masa.

— Cum mai merge? Ați ajuns la vreo concluzie?

Patrik scutură din cap.

— Nu, nu încă. Rezultatele analizei de laborator iau ceva timp. Tot ce știm e că cineva părea să-i plătească regulat cinci mii de coroane lui Lasse.

— Șantaj?

Patrik dădu aprobator din cap.

— Da, asta e și teoria noastră. Încercăm să nu ne rezumăm doar la ea, dar pare destul de probabil că șantaja pe cineva care s-a săturat într-un final. Întrebarea e cine anume. În prezent n-avem nicio idee.

— Care e atmosfera de dinaintea ședinței de mâine?

întrebă Erica amestecând într-o oală de pe aragaz.

— Suntem rezonabil de pregătiți. Dar Paula a venit cu o nouă teorie azi. E posibil să existe o legătură cu un caz vechi de douăzeci și șapte de ani. Ingela Eriksson, care a fost omorâtă la Hultsfred.

— Cea care a fost torturată și omorâtă de soțul ei?

Erica se întoarse și se uită fix la el.

— Cum adică are legătură cu cazul vostru?

— O, da, am uitat că le ai cu istoria criminalității suedeze. Atunci ar trebui să-ți amintești cum a fost torturată, nu?

— Nu, știu doar că a molestat-o și a abandonat-o în pădurea din apropierea casei lor. Acum spune-mi care e legătura.

Erica nu-și putu ascunde curiozitatea din voce.

— Ingela Eriksson avea exact aceleași răni ca Victoria.

Pentru o clipă se făcu liniște în bucătărie.

— Glumești? zise apoi Erica.

— Din păcate, nu.

Patrik mirosi aroma ce venea dinspre aragaz.

— Ce avem la cină?

— Supă de pește.

Erica începu să umple cu supă bolurile de pe masă, dar Patrik își dădu seama că era cu mintea în altă parte.

— Ori soțul ei era nevinovat și același criminal le-a răpit pe fete, ori e cineva care a copiat metoda criminalului. Sau poate că e pură coincidență.

— Nu cred în coincidențe.

Erica se așeză.

— Nici eu. O să discutați subiectul la ședința de mâine?

— Da, am luat copii ale dosarelor cu mine în seara asta. Și chiar și Mellberg o să citească despre caz, așa zice.

— Voi doi mergeți acolo? întrebă Erica și sorbi din supă.

— Da, plecăm devreme. Ședința începe la ora zece.

— Sper să iasă ceva din asta, zise Erica, uitându-se scrutător la el. Arăți obosit. Știu că e important să rezolvați asta rapid, dar trebuie să ai grijă de tine.

— Am. Știu care-mi sunt limitele. Apropo de oboseală, cum a fost azi cu Anna?

Erica păru să-și cântărească vorbele.

— Sinceră să fiu, nu știu. S-a închis în sine. Pare că e copleșită de vinovăție și nu știu cum să o readuc la realitate.

— Poate că nu e responsabilitatea ta, zise Patrik, deși știa că-și răcește gura degeaba.

— O să vorbesc cu Dan, spuse Erica, părând să spună că discuția despre Anna era încheiată.

Patrik pricepu și nu mai întrebă nimic. Grija pentru sora ei apăsa greu pe umerii Ericăi, iar dacă voia să vorbească despre asta, avea să o facă din proprie inițiativă. Până atunci, avea să mediteze de una singură.

— O să am nevoie oricum de terapie, zise ea și-și mai puse niște supă.

— Nu mai spune, de ce anume? Ce-a mai zis mama acum?

— Kristina e complet nevinovată de data asta. Și n-o să am nevoie doar de terapie. Probabil că va trebui să-mi șterg și memoria după ce l-am văzut pe Mellberg aproape gol pușcă azi-dimineață.

Patrik nu se putu abține. Izbucni în râs și aproape se înecă.

— O, da, priveliștea aia n-o s-o uite niciunul din noi. Ei bine, trebuie să fim împreună și la bine, și la rău… Încearcă doar să nu ți-l imaginezi în timp ce facem sex.

Erica se holbă îngrozită la el.

Uddevalla 1974

Începea să nu mai facă diferența între ce era normal și ce nu. Laila vedea și înțelegea, însă uneori nu putea să reziste tentației de a-i face pe plac lui Vladek. Știa că nu era bine, dar voia să-și imagineze pentru o clipă că duceau o viață obișnuită.

Poveștile lui Vladek continuau să-i vrăjească. Împleteau bizarul cu banalul, fantezia cu fantasticul. Adesea stăteau cu toții în jurul mesei din bucătărie, cu o singură lămpiță aprinsă. Pe întuneric, puteau cu toții să se imagineze în poveștile lui. Puteau auzi zgomotul aplauzelor din public, vedeau echilibriștii pe sârmă, sus de tot, înspre tavan, râdeau de clovni și glumele lor, erau fascinați de prințesa circului care, cu grație și forță, își ținea echilibrul pe calul care alerga în cerc, împodobit cu pene și paiete. Dar cel mai limpede îi vedeau pe Vladek și pe lei în manej. Cum stătea acolo, puternic și mândru, dominând animalele sălbatice. Nu pentru că avea biciul în mână, așa cum credea publicul, ci pentru că leii îl respectau și-l iubeau. Aveau încredere în el, așa că i se supuneau.

Numărul lui senzațional, cel cu care încheia, era atunci când sfida moartea și își vâra capul în gura unui leu. În acea clipă, publicul tăcea și nu-i venea să creadă că era adevărat. Trucul cu focul fusese și el de efect. Când se stingea lumina în manej, îngrijorarea începea să se răspândească printre spectatori. Gândul că acolo, undeva, în întuneric, se aflau animale sălbatice care-i priveau ca pe o pradă îi făcea pe oameni să-l apuce de mână pe cel de lângă ei. Apoi întunericul era luminat brusc de cercuri în flăcări, care ardeau hipnotic.

Iar leii își învingeau frica de foc și săreau grațios prin ele, pentru că aveau încredere în cel care-i dresase și care le ordona să execute trucul.

Așa stătea și asculta Laila, dorindu-și ceva care să-i risipească propriul întuneric. Pentru ca, din nou, să aibă încredere în cineva.

Străzile se întindeau pustii în timp ce Helga se plimba prin Fjällbacka în acea dimineață friguroasă. Vara, micul oraș vibra, plin de viață. Magazinele erau deschise, restaurantele pline, în port acostau bărcile una lângă alta și mulțimi de oameni se plimbau prin jur. Iarna, locul era tăcut. Totul era închis și era ca și cum Fjällbacka hiberna în așteptarea unei noi veri. Însă Helga preferase dintotdeauna anotimpurile mai calme. Până și propria casă era mai liniștită în acele perioade. Verile, Erinar venea mai des beat acasă și într-o dispoziție extrem de proastă.

După ce se îmbolnăvise, fusese, desigur, altfel. Cuvintele erau singura lui armă, dar n-o mai puteau răni. Nimeni n-o mai putea răni, în afară de Jonas. Acesta îi cunoștea punctele slabe și știa când era mai fragilă. Absurd era însă că voia totuși să-l protejeze. Nu conta că era un om în toată firea, înalt și puternic. Avea în continuare nevoie de ea, iar ea avea să-l apere de toate relele.

Trecu pe lângă piața Ingrid Bergman, unde se opri și privi apa înghețată. Îi plăcea la nebunie arhipelagul. Tatăl ei fusese pescar și ieșiseră adesea împreună, cu barca. Dar toate acelea încetaseră când se căsătorise cu Einar. El venea din centrul țării și nu se obișnuise niciodată cu capriciile mării. Dacă oamenii ar fi fost meniți să-și petreacă zilele pe mare, s-ar fi născut cu branhii, mormăise el. Nici Jonas nu fusese atras de traiul pe barcă, așa că Helga nu mai ieșise pe mare de când avea șaptesprezece ani, deși locuia în cea mai frumoasă zonă a arhipelagului.

Pentru prima dată în mulți ani, simți dorul ieșirilor cu barca. Dar și dacă ar fi avut una, n-ar fi putut. Gheața era groasă, iar puținele bărci care nu fuseseră trase pe mal stăteau înghețate în port. Îi semănau. Așa se simțise în toți acei ani: atât de aproape de mediul ei, dar nefiind în stare să scape din captivitate.

Jonas fusese cel care o ajutase să supraviețuiască. Dragostea pentru el era atât de puternică, încât orice altceva pălea în fața ei. Toată viața ei se pregătise să se așeze în calea

trenului care acum era pe cale să-l strivească. Era pregătită și nu simțea nici urmă de ezitare. Tot ce făcea pentru Jonas, făcea cu drag.

Se opri și se uită la bustul lui Ingrid Bergman. Jonas și cu ea coborâseră în piață când avusese loc ceremonia de dezvelire a statuii. Atunci fuseseră plantați și trandafirii. Își amintea cât de frumoși erau. Jonas fusese foarte entuziasmat. Copiii lui Ingrid aveau să fie de față, ba chiar și iubita fiului ei: Caroline de Monaco. Jonas era la vârsta la care lumea lui era plină cu cavaleri și balauri, prinți și prințese. Mai degrabă i-ar fi plăcut un cavaler, dar mergea și o prințesă. Era înduioșător să vadă cât de entuziasmat era și cum se pregătise pentru marea ocazie. Se pieptănase cu grijă și culesese flori din grădină, care se îndoiau îngrijorător în mâna lui transpirată în drum spre locul ceremoniei. Einar îl necăjise, evident, fără milă, dar de data aceea, Jonas își ignorase tatăl. Doar avea să vadă o prințesă adevărată.

Helga încă își amintea dezamăgirea uluită de pe chipul lui atunci când i-o arătase pe Caroline. Se uitase la ea și buza de jos îi tremurase, apoi spusese:

— Dar mami, arată ca o tanti obișnuită.

La cină, după ce se întorseseră acasă, îi găsise cărțile cu basme într-un maldăr, în spatele casei. Aruncate. Jonas nu putuse niciodată să facă față prea bine dezamăgirii.

Helga inspiră adânc, se întoarse și o porni înapoi spre casă. Era responsabilitatea ei să-l ferească de deziluzii. Atât de cele mari, cât și de cele mici.

Inspectorul Palle Viking, care conducea întâlnirea, își drese glasul.

— Bine ați venit la sediul poliției din Göteborg. Aș vrea să vă mulțumesc pentru buna colaborare de până acum. Poate vă gândiți c-ar fi trebuit să ne strângem în felul ăsta mai devreme, dar știm cu toții cât de greoaie și ineficientă poate fi colaborarea dintre secții și poate se va dovedi, totuși, că acesta este momentul potrivit.

Bărbatul coborî privirea și adăugă:

— Faptul că Victoria Hallberg a fost găsită, și într-o asemenea stare, este, desigur, o tragedie. Ne oferă însă o idee despre ce e posibil să se fi întâmplat cu celelalte fete și poate și o

serie de informații ce ne-ar ajuta mai departe în anchete.

— Așa vorbește întotdeauna? șopti Mellberg.

Patrik dădu din cap că da.

— A ajuns să fie polițist târziu, dar a avut o carieră meteorică. Se zice că ar fi foarte talentat. Înainte să facă asta era cercetător în filosofie.

Mellberg rămase cu gura căscată.

— Și mai rău. Dar numele e inventat, nu?

— Nu, dar i se potrivește.

— Da, Dumnezeule, arată ca… suedezul ăla care s-a bătut cu Rocky.

— Dacă pui problema așa…, zâmbi Patrik.

Mellberg avea dreptate. Viking era copia lui Dolph Lundgren.

Palle Viking își continuase între timp introducerea.

— Mă gândeam să vorbim pe rând și să precizăm unde suntem fiecare în ancheta respectivă. Am transmis deja majoritatea informațiilor, dar m-am asigurat că primiți dosare cu detalii actualizate ale cercetărilor. O să primiți și copii cu discuțiile filmate cu rudele. A fost o inițiativă bună. Mulțumim, Tage, zise Palle și-i făcu semn cu capul unui bărbat scund și solid, cu o mustață stufoasă, care răspundea de ancheta din cazul dispariției Sandrei Andersson.

Încă de când dispăruse Jennifer Backlin, la o jumătate de an după Sandra, începuseră să suspecteze o legătură, și Tage reușise să facă poliția din Falsterbo să le urmeze exemplul și să filmeze interogatoriile cu rudele. Ideea era ca membrii familiei să împărtășească fără constrângeri observațiile lor în legătură cu dispariția. Acasă, anchetatorii puteau de asemenea să-și facă o idee mai bună despre cine erau fetele dispărute. De atunci, cu toții procedaseră la fel, iar acum aveau să se uite la filmele celorlalți.

Pe perete era agățată o hartă a Suediei, pe care erau marcate localitățile din care dispăruseră fetele. Chiar dacă făcuse același lucru acasă, la secție, Patrik o analiză atent și încercă încă o dată să identifice un tipar. Însă nu putu să vadă nicio legătură între localități în afara faptului că se găseau în centrul și în sud-vestul Suediei. Nu existau marcaje în est sau la nord de Västerås.

— Începem cu tine, Tage?

Palle arătă cu degetul spre inspectorul din Strömsholm,

care se ridică și-i luă locul în fața adunării.

Unul după altul spuseră în ce stadiu se aflau cu ancheta. Dezamăgit, Patrik constată că nu aduceau nimic nou. Erau aceleași informații sărăcăcioase ca în toate dosarele pe care le citiseră deja. Înțelese că nu era singurul de acea părere, căci atmosfera din încăpere devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Mellberg fu ultimul, căci Victoria dispăruse ultima. Cu coada ochiului, Patrik observă cât de entuziasmat era să profite de momentul lui de glorie. Speră în sinea lui că Mellberg era pregătit pentru acea sarcină și-și făcuse cât de cât temele.

— Salutare! începu Mellberg, ca de obicei, incapabil să simtă atmosfera din încăpere sau să se adapteze la ea.

Drept răspuns se auzi un murmur general. Dumnezeule, își zise Patrik, oare cum avea să meargă toată treaba? Însă spre uimirea sa, Mellberg făcu un rezumat convingător al anchetei și al teoriilor lui Gerhard Struwer despre făptaș. Pentru câteva clipe, păru chiar competent. Patrik își ținu respirația când își dădu seama că Mellberg ajunsese la ceva ce avea să fie o noutate pentru ceilalți polițiști.

— Suntem cunoscuți pentru investigațiile eficiente pe care le facem în Tanumshede, zise el și Patrik își înăbuși un pufnet.

Cei din jur nu aveau aceeași stăpânire de sine și cineva chicoti.

— Unul dintre polițiștii noștri a găsit o legătură între Victoria Hallberg și un caz de omor mult mai vechi.

Făcu o pauză teatrală, așteptând reacții care nu veniră.

— Își amintește cineva de moartea Ingelei Eriksson? Din Hultsfred?

Mai multe persoane dădură din cap, și unul dintre polițiștii din Västerås spuse:

— Da, cea care a fost găsită moartă în pădurea din spatele casei ei. Se pare că a fost supusă unor torturi groaznice. Soțul ei a fost condamnat pentru crimă, deși a pledat mereu nevinovat.

Mellberg dădu încet din cap.

— A murit mai târziu în închisoare. Cazul a avut la bază dovezi circumstanțiale, și există motive să credem că bărbatul era de fapt nevinovat. Susținea că fusese singur acasă în seara în care dispăruse soția lui. Îi spusese că se ducea să se vadă cu o prietenă, dar prietena respectivă a infirmat asta. Oricum ar fi fost, nu avea alibi și nu exista niciun martor care să susțină afirmația că soția

fusese acasă mai devreme în timpul zilei. Potrivit soțului, fuseseră vizitați de un bărbat care răspunsese la un anunț de-al lor, dar poliția n-a dat niciodată de el. Deoarece se știa că soțul abuzase de femei în trecut, inclusiv de soția lui, poliția s-a concentrat imediat pe el. N-au părut să fie foarte interesați să investigheze și alte piste.

— Dar ce legătură are asta cu dispariițiile? zise polițistul din Västerås. Nu s-a întâmplat acum treizeci de ani?

— Douăzeci și șapte. Mda, ideea e că..., zise Mellberg și făcu o nouă pauză teatrală, astfel încât ceea ce urma să spună să aibă un efect cât mai puternic. Ideea e că Ingela Eriksson avea exact aceleași răni ca Victoria.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Poate fi vorba de un imitator? zise Tage din Strömsholm într-un sfârșit.

— E o posibilitate.

— Nu sună mai plauzibil decât ideea că e vorba de același făptaș? De ce să fi lăsat atâția ani să treacă între crime?

Tage se uită în jur, la ceilalți. Mai multe persoane fură de acord cu el.

— Da, zise Palle și se întoarse în scaun ca să audă mai bine. Sau poate că făptașul n-a mai comis nicio crimă în anii ăștia dintr-un alt motiv. De exemplu, poate că a fost închis sau a locuit în altă țară. E posibil de asemenea să existe victime pe care le-am ratat. În fiecare an dispar șase mii de oameni în Suedia, și e posibil ca printre ei să se fi numărat fete pe care nimeni să nu le fi legat de acest caz. Prin urmare, trebuie să analizăm și posibilitatea că ar fi vorba de același făptaș. Dar, continuă Palle ridicând un deget, nu trebuie să luăm de bun faptul că există o legătură. N-ar putea fi o coincidență?

— Rănile sunt identice, obiectă Mellberg. În cele mai mici detalii. Puteți citi și singuri în dosarul anchetei. Avem mai multe copii.

— Să luăm o pauză de lectură? zise Palle Viking.

Se ridicară cu toții și luară câte o copie din vraful de pe masa de lângă Mellberg. Se strânseră în jurul lui și-i puseră întrebări, toată atenția făcându-l să strălucească de mândrie.

Patrik ridică dintr-o sprânceană. Mellberg nu-și asumase meritul, ceea ce îl uimea. Până și Mellberg avea momentele lui bune. Dar poate că n-ar fi fost rău să-și amintească motivul

pentru care erau acolo. Patru fete dispărute. Și una moartă.

Marta se trezise, ca de obicei, devreme. Treburile nu puteau să aștepte. Jonas, pe de altă parte, se trezise și mai devreme, ca să meargă la o fermă din apropiere, unde un cal era bolnav. Marta căscă. Stătuseră și vorbiseră până târziu, așa că nu le rămăseseră prea multe ore de somn.

Telefonul începu să vibreze și-l scoase din buzunar, uitându-se la ecran. Helga voia să le invite pe ea și pe Molly la o gustare. Sigur trăsese cu ochiul pe fereastră, văzuse că Molly nu era la școală și voia să știe de ce. Adevărul era că Molly spusese că o durea stomacul, iar Marta se prefăcuse că o crede, deși știa că era o minciună gogonată.

— Molly, bunica vrea să mergem pe la ea la o gustare.

— Chiar trebuie? se auzi vocea lui Molly dintr-una din boxe.

— Da, trebuie. Haide.

— Dar mă doare burta, se smiorcăi Molly.

Marta oftă.

— Dacă poți să stai în grajd cu durere de burtă, atunci o să supraviețuiești și unei gustări la bunica. Haide, să terminăm cu asta. Jonas și cu ea s-au certat ieri și-o să se bucure dacă încercăm să o împăcăm.

— Voiam să călăresc un pic.

Molly ieși din boxă cu capul în piept.

— Acum, când te doare stomacul? zise Marta și primi o căutătură furioasă drept răspuns. O să apuci să faci și asta. Luăm o gustare rapidă la bunica și apoi poți să te antrenezi în liniște după-amiază. Am prima lecție abia la ora cinci astăzi.

— Să zicem, mormăi Molly.

În timp ce traversau curtea, Marta își încleștă pumnii de furie. Molly primise totul pe tavă. Habar n-avea cum era să aibă o copilărie nefericită, să trebuiască să se descurce singură. Uneori tare-ar mai fi vrut să-i arate cum ar fi fost viața dacă nu era atât de răsfățată.

— Am ajuns, zise Marta și intră în casa soacrei sale fără să bată la ușă.

— Intrați și așezați-vă. Am făcut pandișpan, și e ceai pentru amândouă.

Helga se întoarse spre ele în clipa în care intrară în

bucătărie. Arăta ca o bunică din povești, cu un șorț plin de făină legat în jurul taliei și părul cărunt coafat ca un nor în jurul feței.

— Ceai? strâmbă Molly din nas. Vreau cafea.

— Și eu aș bea niște cafea, zise Marta așezându-se.

— Din păcate, am rămas fără cafea. N-am apucat să cumpăr. Pune o linguriță de miere și alunecă mai ușor.

Arătă înspre un borcan aflat pe masă.

Marta se întinse după el și își puse în ceașcă o linguriță mare de miere.

— Am auzit că o să concurezi din nou? zise Helga.

Molly sorbi din băutura caldă.

— Mda, n-am mers sâmbătă, așa că e imposibil să ratez următorul concurs.

— Da, așa e.

Helga împinse farfuria cu pandișpan spre ele.

— Sigur o să fie foarte bine. Mama și tata merg și ei?

— Da, evident.

— Ce vă mai plimbați peste tot, zise Helga către Marta cu un oftat. Dar de asta e nevoie. De părinți care te susțin întotdeauna.

Marta se uită suspicioasă la ea. Helga nu era de obicei atât de optimistă.

— Da, așa e. Și antrenamentele au mers bine. Cred că avem șanse să câștigăm.

Molly zâmbi forțat. Nu primea prea des laude din partea mamei ei.

— Ești talentată. Da, amândouă sunteți, zise Helga și zâmbi. Și eu visam să călăresc pe când eram mică, dar n-am avut niciodată șansa asta. Și-apoi l-am întâlnit pe Einar.

Zâmbetul dispăru și fața i se întunecă. Marta o privi tăcută, în timp ce amesteca în ceai. Da, Einar putea să facă zâmbetele să dispară, știa și ea asta.

— Cum v-ați întâlnit tu și bunicul? întrebă Molly, iar Marta fu surprinsă de interesul ei subit pentru altcineva în afară de propria persoană.

— La o serată, în Fjällbacka. Bunicul tău era foarte stilat pe vremea aia.

— Pe bune? zise Molly uluită.

Nu avea prea multe amintiri despre bunicul ei din vremurile de dinainte să ajungă în scaunul cu rotile.

— Da, și tatăl tău îi seamănă. Stai să aduc o fotografie.

Helga se ridică și se duse în sufragerie. Se întoarse cu un album foto și răsfoi până ce găsi poza respectivă.

— Uite, aici e bunicul în zilele lui de glorie.

Tonul Helgăi era vădit plin de amărăciune.

— Oau, ce mișto arată! Și ce seamănă cu tata. Nu că tata ar fi mișto, nu-ți mai poți da seama de asta când e tatăl tău.

Molly se uită atentă la poză.

— Câți ani are aici?

Helga stătu să se gândească.

— Aici avea cu siguranță treizeci și cinci de ani.

— Ce fel de mașină e aia? Era a voastră? zise Molly și arătă cu degetul mașina de care stătea sprijinit Einar.

— Nu, era una dintre mașinile pe care le cumpăra și le renova. Un Volvo Amazon pe care l-a lucrat foarte frumos. Da, orice s-ar zice, era foarte priceput cu mașinile.

Din nou, tonul plin de amărăciune. Marta se uită uimită la soacră, în timp ce luă încă o înghițitură din ceaiul dulce.

— Îmi doresc să-l fi întâlnit pe bunicul atunci, înainte să se îmbolnăvească, zise Molly.

Helga dădu din cap.

— Da, te înțeleg. Dar mama ta l-a cunoscut atunci, așa că o poți întreba pe ea.

— Nu m-am gândit niciodată la asta înainte. Pentru mine a fost mai mult moșul nervos de la etaj, zise Molly cu francheța unei adolescente.

— Moșul nervos de la etaj. Da, e o descriere corectă, râse Helga.

Marta îi zâmbi înapoi. Soacra ei nu era ea însăși. Dintr-o serie de motive, mai mult sau mai puțin evidente, nu se plăcuseră niciodată. Dar în acea zi Helga nu era la fel de inofensivă ca de obicei, își zise Marta. Dar știa că o să treacă. Marta luă o îmbucătură de pandișpan. În curând aveau să poată încheia acea vizită de complezență.

Era incredibil de liniște în casă. Copiii erau la grădiniță, Patrik la Göteborg, iar asta însemna că putea lucra nestingherită. Își mutase cartierul general din micul birou de la etaj pe podeaua sufrageriei. Peste tot zăceau hârtii. Cea mai nouă achiziție era o copie a raportului despre moartea Ingelei Eriksson. Fusese nevoie

de multă muncă de convingere, dar în final reușise să facă rost de una dintre copiile pe care Patrik avea să le ia cu el la ședința de la Göteborg. Citise cu atenție raportul o dată și încă o dată. Exista, într-adevăr, o asemănare sinistră cu rănile Victoriei.

Citise de asemenea și toate notițele proprii de la întâlnirile cu Laila, din timpul conversației cu sora ei, cu părinții adoptivi ai lui Louise și personalul de la închisoare. Mai multe ore de discuții pe care le avusese pentru a înțelege ce se întâmplase în ziua în care Vladek Kowalski fusese omorât, și acum, pentru a găsi de asemenea legătura dintre acea crimă și disparițiile a cinci fete tinere.

Erica se ridică în picioare și încercă să-și facă o imagine de ansamblu asupra materialului pe care-l avea înaintea sa. Oare ce voia Laila să-i spună dar, din cine știe ce motiv, nu putea să exprime? Potrivit personalului, nu avusese contact cu nimeni din afara închisorii în toți acei ani. Nu primise nicio vizită, niciun telefon, nicio…

Erica se opri brusc. Uitase să verifice dacă Laila primise sau trimisese vreo scrisoare. Ce gafă. Ridică telefonul și formă numărul închisorii, pe care-l știa deja pe de rost.

— Bună, Erica Falck la telefon.

Paznicul care răspunse o recunoscu.

— Bună, Erica. Tina sunt. Voiai să vii în vizită?

— Nu, nu azi. Voiam doar să verific un lucru. Laila a primit scrisori de-a lungul anilor? Sau a trimis vreunele?

— Da, a primit câteva vederi. Și cred că e posibil să fi primit și câteva scrisori.

— Nu mai spune, zise Erica.

Nu se așteptase la acel răspuns.

— Știi de la cine?

— Nu, dar poate că știe altcineva de pe aici. Vederile erau în orice caz fără mesaj. Și n-a vrut să le primească.

— Cum adică?

— Din câte știu, nici n-a vrut să le accepte. Ne-a rugat doar să le aruncăm. Dar le-am păstrat, în caz că se răzgândea.

— Așadar există pe undeva?

Erica nu-și putu ascunde entuziasmul.

— Pot să le văd?

După ce promise că avea să treacă pe acolo și să se uite la ele, Erica puse confuză receptorul în furcă. Asta trebuia să

însemne ceva. Însă habar n-avea ce anume.

Gösta își scărpină creștetul acoperit de păr cărunt. Se simțea singur la secție. În afară de el, nu mai rămăsese decât Annika. Patrik și Mellberg erau la Göteborg, iar Martin se dusese la Sälvik, să bată pe la ușile vilelor din apropierea locului de scăldat. Scafandrii nu găsiseră niciun cadavru, dar poate că nu era atât de ciudat dacă luau în calcul condițiile vitrege. El unul vorbise cu câțiva dintre cunoscuții lui Lasse, dar niciunul dintre ei nu știa nimic despre bani. Acum stătea și se gândea dacă să meargă până la Kville și să stea de vorbă cu liderii congregației lui Lasse.

Tocmai se pregătea să se ridice când sună telefonul. Se aruncă asupra receptorului. Era Pedersen.

— Salut. Așa repede? Și ce-ați descoperit?

Ascultă atent.

— Chiar așa? zise apoi.

După ce mai puse câteva întrebări, așeză receptorul în furcă și rămase nemișcat câteva minute. Gândurile i se învălmășeau în cap și nu știa de unde să apuce ceea ce tocmai aflase. Însă o teorie începea să se înfiripe.

Își trase haina pe el și trecu grăbit pe lângă recepția unde stătea Annika.

— Dau o fugă până la Fjällbacka.

— Ce faci acolo? strigă Annika după el, însă tocmai ieșea pe ușă.

Avea să-i explice mai târziu.

Drumul cu mașina de la Tanumshede la Fjällbacka îi luă doar douăzeci de minute, dar i se păru o eternitate. Gösta se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune pe Patrik și să-i povestească despre rezultatul lui Pedersen, dar decise că nu era necesar să deranjeze ședința. Putea la fel de bine să se pună pe treabă, ca să aibă ceva nou de prezentat când aveau să se întoarcă. Să ia inițiativa, asta era important. Iar el era perfect capabil să rezolve situația de unul singur.

Ajungând la fermă, sună la ușa lui Jonas și a Martei și după o vreme, apăru Jonas. Părea că tocmai se trezise.

— Te-am trezit? zise Gösta și se uită la ceas.

Era ora unu.

— Am avut o urgență medicală în zori, așa că am recuperat

niște ore de somn pierdute. Dar intră. Îmi revin imediat.

Încercă să-și aranjeze părul zburlit în toate direcțiile.

Gösta îl urmă în bucătărie și se așeză, deși Jonas nu-l invitase să o facă. Se hotărî să treacă direct la subiect.

— Cât de bine îl cunoșteai pe Lasse?

— Trebuie să spun că nu-l cunoșteam deloc. L-am salutat la un moment dat când a luat-o pe Tyra de la grajd, dar asta-i tot.

— Am motive să cred că nu e adevărat, zise Gösta.

Jonas continua să stea în picioare și o expresie de iritare i se citea pe chip.

— Începe să mă obosească toată treaba asta. Ce vrei de fapt?

— Cred că Lasse știa de relația ta cu Victoria. Și te șantaja.

Jonas se holbă la el.

— Doar nu vorbești serios.

Părea chiar uimit și, pentru o secundă, Gösta avu o ezitare cu privire la teoria pe care o elaborase după discuția cu Pedersen. Apoi lăsă deoparte ezitarea. Probabil că teoria lui era valabilă și nici n-avea să fie prea greu s-o dovedească.

— N-ar fi mai bine să spui adevărul? Vom verifica apelurile telefonice și retragerile din cont, și atunci o să vedem că ați ținut legătura și că ai scos bani gheață ca să-l plătești pe Lasse. Poți să ne scutești de o muncă în plus dacă le spui lucrurilor pe nume.

— Ieși afară, zise Jonas și arătă cu degetul spre ușă. Destul.

— O să se vadă totul, negru pe alb, continuă Gösta. Și ce s-a întâmplat pe urmă? A vrut mai mult? Te-ai săturat de pretențiile lui și l-ai omorât?

— Vreau să ieși din casa mea.

Vocea lui Jonas era rece ca gheața. Îl urmă pe Gösta până la ușă și aproape că-l împinse afară.

— Știu că am dreptate, zise Gösta de pe prima treaptă.

— Greșești. În primul rând, nu aveam nicio relație cu Victoria, și în al doilea rând Terese a spus că Lasse a dispărut la un moment dat între sâmbătă dimineața și duminică la prânz, iar eu am alibi pentru toată acea perioadă. Așa că data următoare când te văd, vreau să-ți ceri scuze. Și-o să le spun care este alibiul meu colegilor tăi dacă o să mă întrebe. Dar nu ție.

Jonas închise ușa, iar Gösta simți o undă de nesiguranță. Totul părea să se așeze atât de frumos, dar dacă se înșela? Poate

că totul avea să se rezolve totuși. Trebuia să mai facă încă o vizită, după care avea să se ocupe tocmai de ceea ce-i spusese lui Jonas. Retragerile din contul bancar și lista cu apeluri aveau să facă lumină. După aceea, Jonas n-avea decât să bată câmpii despre alibiuri cât voia.

Urma să sosească în curând. Laila simțea că în oricare din zile putea să primească o nouă vedere. Începuseră să vină prin poștă de vreo doi ani, și până atunci primise în total patru. La câteva zile după fiecare vedere venea plicul cu un articol decupat din ziar. Nu scria nimic pe spatele vederii, dar încetul cu încetul își dăduse seama despre ce era vorba.

Vederile o îngrozeau, și rugase personalul să le arunce. Articolele le păstrase. De fiecare dată când le scotea din ascunzătoare, spera să înțeleagă mai multe despre amenințarea care nu mai era îndreptată doar asupra sa.

Se așeză obosită pe pat. Într-o oră avea din nou o ședință de terapie lipsită de sens. Dormise prost în noaptea aceea, avusese coșmaruri despre Vladek și Fată. Era greu de înțeles cum ajunseseră în situația aceea, cum anormalul devenise normal. Se schimbaseră încetul cu încetul, până când, în final, nu se mai recunoscuseră.

— Poți veni acum, Laila.

Ulla ciocăni la ușa ei deschisă, iar Laila se ridică anevoie. Oboseala era tot mai mare cu fiecare zi. Coșmarurile, așteptarea, toate amintirile unei vieți care încet, dar sigur, o luase razna. Îl iubise atât de mult. Lumea lui fusese complet diferită de a ei, nicicând nu-și putuse imagina că avea să întâlnească pe cineva ca el, și totuși deveniseră un cuplu. Păruse cel mai natural lucru din lume, până când răul acaparase și năruise totul.

— Vii, Laila? se auzi vocea Ullei.

Laila le ordonă picioarelor să se miște. Se simțea ca și cum mergea printr-o apă adâncă. Frica o împiedicase atâta amar de vreme să vorbească, să facă ceva, orice. Și îi era în continuare frică. Groază. Însă soarta fetelor dispărute o mișcase până în străfunduri și nu mai putea să tacă. Îi era rușine de propria lașitate, de faptul că-i permisese răului să ia atâtea vieți nevinovate. Întâlnirile cu Erica erau în orice caz un început, și poate că la un moment dat avea să găsească curajul de a spune adevărul. Se gândi la ceva ce auzise, cum că bătaia aripilor unui

fluture putea să provoace un uragan la capătul opus al lumii. Poate că asta avea să se întâmple.

— Laila?

— Vin, zise ea cu un oftat.

Groaza o paralizã. Oriunde privea, vedea numai grozăvii. Pe podea se încolăceau șerpi cu ochi strălucitori, iar pereții erau acoperiți cu păianjeni și gândaci. Începu să țipe și ecoul se transformă într-un cor înfiorător. Se zbătu să scape de lighioane, dar cineva o ținea strâns și cu cât se zbătea mai tare, cu atât mai mult o durea. Undeva, departe, auzi pe cineva strigând-o, mai tare, tot mai tare, și încercă să se întoarcă înspre vocea care o chema, dar fu trasă din nou înapoi, și durerea făcu panica să crească și mai mult.

— Molly!

Vocea îi acoperi țipătul și totul păru să se oprească în loc. Continuă să-și audă numele repetat, mai calm și mai încet, și văzu cum insectele se dizolvau încet și dispăreau ca și cum nu fuseseră niciodată acolo.

— Ai halucinații, zise Marta și vocea ei se auzi deodată tare și clară.

Molly se uită în jur și încercă să distingă ce se afla în fața ei. Se simțea confuză și nu putea pricepe nimic. Unde dispăruseră șerpii și gândacii? Fuseseră chiar acolo, îi văzuse cu ochii ei.

— Ascultă-mă. Nimic din ce vezi nu e adevărat.

— Bine, zise ea cu gura uscată, și încercă încă o dată să se întoarcă spre locul din care venea vocea Martei.

— Au, sunt legată.

Își smuci piciorul, dar nu reuși să se dezlege. În jurul ei era întuneric beznă, și înțelese că Marta avea dreptate. Insectele nu puteau fi adevărate, pentru că n-ar fi putut să le vadă pe întuneric. Dar se simțea ca și cum pereții se apropiau tot mai mult și nu mai avea aer în plămâni.

— Liniștește-te, Molly, zise Marta cu vocea ei aspră, care le făcea întotdeauna pe fetele de la școala de echitație să fie atente.

Funcționă și de data aceea. Molly se chinui să respire mai calm, și după o vreme panica se domoli și plămânii se umplură din nou cu oxigen.

— Trebuie să ne păstrăm calmul. Altfel nu scăpăm de aici.

— Ce e aici… unde suntem?

Molly se așeză pe vine și-și trecu o mână de-a lungul gambei. Un inel de metal era prins în jurul gleznei și când continuă să pipăie, simți verigile grele ale unui lanț. Trase zadarnic de el în timp ce urla în întuneric.

— Liniștește-te, am zis! N-o să te eliberezi așa.

Tonul era insistent și hotărât, dar de data aceea vocea nu putu să alunge teama care se înteți până ce Molly își dădu în sfârșit seama. Tăcu brusc și șopti în întuneric:

— Cine a luat-o pe Victoria ne-a luat și pe noi.

Așteptă să audă vocea Martei, dar aceasta tăcu. Și acea tăcere o îngrozi pe Molly mai mult decât orice altceva.

Luaseră prânzul la bufetul secției de poliție și când se adunaseră din nou, erau sătui și ușor moleșiți. Patrik se scutură un pic încercând să se mai trezească. Nu apucase să doarmă decât foarte puțin în ultimul timp și oboseala era ca o greutate ce apăsa asupra corpului.

— Să continuăm, zise Palle Viking și arătă harta cu degetul. Zona geografică în care au avut loc dispariițiile e relativ limitată, dar nimeni n-a reușit să găsească vreo legătură între localități. În ceea ce le privește pe fete, există câteva asemănări legate de înfățișare și mediul din care provin, dar n-am găsit încă un numitor comun, cum ar fi interese comune, activitate pe același forum online sau altele asemenea. Există totuși câteva deosebiri, și cea care iese în evidență e Minna Wahlberg, așa cum au spus mai devreme cei de la poliția din Tanumshede. Aici, la Göteborg, am făcut desigur toate eforturile să găsim mai multe persoane care să fi văzut mașina albă, dar, așa cum știți, n-am ajuns nicăieri.

— Întrebarea e de ce a fost făptașul atât de neatent doar în cazul acela, zise Patrik și toate privirile se întoarseră către el. Doar n-a lăsat nicio urmă în cazul celorlalte răpiri. Asta dacă plecăm de la premisa că șoferul mașinii albe a fost cel care a răpit-o pe Minna, ceea ce de fapt, nu știm cu siguranță. Dar în orice caz, Gerhard Struwer crede, așa cum v-am povestit de dimineață, că ar trebui să ne concentrăm pe situațiile în care făptașul își schimbă comportamentul.

— Sunt de acord. Una dintre teoriile noastre e că ucigașul o cunoștea personal. Am interogat deja o mulțime de persoane din anturajul Minnei, dar cred totuși că ar merita să continuăm

căutările.

Palle primi drept răspuns un murmur aprobator.

— Se zvonește că până și soția ta a vorbit cu mama Minnei, adăugă el cu un zâmbet amuzat.

În sală se auziră chicote, iar Patrik simți cum roșește.

— Da, colegul meu, Martin Molin, și cu mine am vizitat-o pe mama Minnei, iar soția mea, Erica… era și ea acolo.

Auzea până și el cum înflorea lucrurile.

Mellberg pufni.

— Soțul unei femeiuști impertinente…

— Totul apare în raport, se grăbi Patrik să menționeze, în încercarea de a-i acoperi vocea.

Făcu semn cu capul spre hârtiile pe care le primiseră cu toții.

— Sau, mă rog, nu scrie despre vizita Ericăi.

Se auziră și mai multe chicote, iar Patrik oftă în sinea lui. Își iubea soția, dar uneori îl punea în situații de-a dreptul imposibile.

— Așa e, într-adevăr, cu raportul vostru, zâmbi Palle, însă apoi deveni serios. Dar se mai zvonește și că Erica are o minte ageră, așa că te rog să afli dacă a dat de ceva pe care e posibil ca voi, sau noi, să-l fi ratat.

— Evident că am vorbit deja cu ea despre asta și nu cred că a descoperit mai multe decât noi.

— Discută totuși cu ea, te rog. Trebuie să aflăm ce anume face cazul Minnei să fie diferit.

— Bine, o să discut cu ea, zise Patrik ceva mai împăcat.

Următoarele ore le petrecură analizând cazurile din toate punctele de vedere posibile și imposibile. Veniră cu diverse teorii, schimbară tot felul de idei, schițară posibile căi de investigație și le împărțiră între secții. Idei nebunești erau acceptate cu aceeași dărnicie precum cele rezonabile. Fiecare voia să găsească ceva care să împingă anchetele mai departe. Simțiseră aceeași neputință că nu reușiseră să le găsească pe fete. Fiecare echipă își amintea de interogatoriile cu rudele fetelor, durerea, chinul, neliniștea, groaza de a nu ști ce se întâmplase. Iar apoi disperarea și mai mare din momentul în care fusese găsită Victoria, când își dăduseră seama că era posibil ca fetele lor să fi avut parte de aceeași soartă.

La finalul zilei, noul grup tăcut dar hotărât se despărți

pentru a se întoarce acasă și continua investigațiile. Soarta a cinci fete atârna greu pe umerii lor. Una dintre ele era moartă. Patru erau în continuare dispărute.

Închisoarea era tăcută și liniștită când intră Erica. Salută ca de obicei personalul de acolo și, după ce își anunță sosirea și fu înregistrată în sistem, i se dădu drumul în sala de așteptare și se așeză pe un scaun. Cât stătu acolo, se îngrijoră din nou că fusese atât de neglijentă. Nu-i plăcea să facă asemenea greșeli.

— Bună, Erica.

Tina intră și închise ușa în urma ei. Avea în mână câteva vederi prinse cu un elastic și le puse pe masă, în fața Ericăi.

— Astea sunt.

— Pot să mă uit?

Tina dădu din cap în semn că da și Erica se întinse după teanc, scoțând elasticul. Apoi se opri și se gândi la amprente, dar își dădu imediat seama că trecuseră deja prin atâtea mâini încât toate urmele interesante dispăruseră de mult.

Erau patru vederi. Erica le întinse în fața ei, cu imaginea deasupra. Toate aveau teme spaniole.

— Când a venit ultima?

— Când să fi fost…? Acum vreo trei, patru luni.

— Laila n-a zis nimic despre ele, despre cine ar fi putut să le trimită?

— Nimic. Dar e foarte supărată când vin și câteva zile după aceea pare afectată.

— Și nu vrea să le păstreze?

Erica se uită cu atenție la ele.

— Nu, ne spune întotdeauna să le aruncăm.

— Dar nu credeți că toată treaba asta e un pic ciudată?

— Păi…, ezită Tina. De asta probabil le-am și păstrat, în ciuda rugăminții ei.

Erica se uită în jurul ei, la încăperea rece și impersonală. Singura încercare de a face camera mai primitoare era un arbust yucca pe jumătate uscat, așezat pe pervaz.

— Nu stăm prea mult pe-aici, zise Tina zâmbind.

— Nu, cred și eu, spuse Erica.

Începu iar să cerceteze vederile. Erau într-adevăr goale, cu excepția adresei Lailei de la închisoare, care era ștampilată cu cerneală albastră. Toate purtau ștampila poștei din diverse locuri

și niciunul dintre ele nu se potrivea cu ceea ce știa Erica despre Laila.

De ce Spania? Oare sora Lailei fusese cea care-i trimisese vederile? De ce așa? Nu părea foarte probabil, căci toate aveau ștampila serviciilor poștale suedeze. Se întrebă dacă ar trebui să-l roage pe Patrik să verifice intrările și ieșirile din țară ale Agnetei. Poate că surorile țînuseră legătura mai mult decât spusese Laila. Sau poate că nu era vorba de nimic din toate astea?

— Vrei să afli ce are de zis Laila despre ele? Pot să văd dacă e de acord cu o vizită, sugeră Tina.

Erica se gândi o clipă, se uită la arbustul yucca uscat de lângă fereastră și apoi scuturâ din cap.

— Mulțumesc, dar vreau să mă gândesc un pic la asta întâi și să văd dacă pot să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Mult noroc, zise Tina și se ridică.

Erica zâmbi cu jumătate de gură. Chiar avea nevoie de noroc.

— Pot să iau cu mine vederile?

Tina ezită.

— De acord, dacă promiți să le aduci înapoi.

— Promit, zise Erica și le puse în poșetă.

Nimic nu era imposibil. Undeva exista o legătură și n-avea să se dea bătută până ce n-o găsea.

Gösta se întrebă dacă n-ar fi trebuit totuși să-l aștepte pe Patrik să se întoarcă, dar părea că nu era timp pentru așa ceva. Se hotărî să-și urmeze instinctul și să continue cu ce știa.

Annika sunase și anunțase că plecase acasă mai devreme pentru că fiica ei era bolnavă, așa că, de fapt, poate ar fi trebuit să se întoarcă la secție și să fie la post. Dar Martin avea cu siguranță să se întoarcă repede, așa că ignoră regulile și porni spre Sumpan.

Ricky deschise ușa și-l lăsă, tăcut, să intre în hol. Gösta îi trimisese un SMS de pe drum și se asigurase că erau acasă, iar tensiunea, când intră în sufragerie, era palpabilă.

— Ați aflat vreo veste nouă? zise Markus.

Gösta zări speranța din ochii lor, nu aceea că fiica lor avea să fie găsită, ci speranța unei explicații și posibilitatea unei reconcilieri. Îl durea că trebuia să-i dezamăgească.

— Nu, în orice caz nimic despre care să știm cu siguranță că are de-a face cu moartea Victoriei. Însă a apărut o situație

neobișnuită care are legătură cu celălalt caz pe care-l investigăm.

— Lasse? zise Helena.

Gösta dădu din cap.

— Da, am găsit o legătură între Victoria și Lasse. Se potrivește cu altceva ce am aflat. Și este un subiect destul de sensibil.

Își drese vocea. Nu știa prea bine de unde să o apuce. Toți trei așteptau tăcuți, și văzu agonia din ochii lui Ricky, remușcările cu care avea probabil să trăiască pentru tot restul vieții.

— N-am găsit încă trupul lui Lasse, dar am găsit urme de sânge în apropierea mașinii lui și le-am trimis la analizat. S-a dovedit a fi al lui Lasse.

— Aha, zise Markus. Dar ce-are de-a face cu Victoria?

— Păi, după cum știți, suspectam că vă urmărea cineva. Am găsit un chiștoc în grădina unuia dintre vecinii voștri și l-am trimis la analizat, zise Gösta, știind că începea să se apropie de subiectul pe care ar fi vrut mai degrabă să-l evite. Tehnicienii criminaliști au comparat din proprie inițiativă sângele de pe ponton cu ADN-ul de pe chiștoc, și s-a dovedit că se potriveau. Cu alte cuvinte, Lasse era cel care o urmărea pe Victoria, și probabil că tot el era cel care-i trimitea scrisori de amenințare. Da, Ricky ne-a povestit despre ele.

— Ne-a povestit și nouă, zise Helena cu ochii la Ricky.

— Îmi pare așa de rău că le-am aruncat, murmură el. Nu voiam să le vedeți.

— Nu-ți mai face griji în legătură cu asta, zise Gösta. Nu ne îndoim de intenția ta. În orice caz, acum lucrăm pornind de la teoria că Lasse șantaja financiar pe cineva care în final s-a săturat și l-a omorât. Și am o teorie despre cine este această persoană.

— Iartă-mă, nu cred că pricep, zise Helena. Ce legătură are asta cu Victoria?

— Da, de ce o urmărea pe ea? spuse Markus. Ce legătură putea să aibă ea cu faptul că el șantaja pe cineva? Acum chiar trebuie să explici.

Gösta oftă și inspiră adânc.

— Cred că Lasse îl șantaja pe Jonas Persson pentru că știa că Jonas avea o relație extraconjugală cu o fată mult mai tânără decât el. Cu Victoria.

După ce spuse în sfârșit asta, simți cum i se relaxează umerii. Își ținu respirația, așteptând reacția părinților Victoriei.

Nu era nicidecum cea pe care și-o imaginase. Helena ridică privirea și se uită lung la el. Apoi îi oferi un zâmbet trist.

— Ai înțeles greșit, Gösta.

Spre surprinderea lui Dan, Anna se oferise de bunăvoie să le ducă pe fete să vadă caii. Simțea nevoia să iasă din casă, să respire puțin aer proaspăt și nici măcar apropierea cailor n-o putea intimida. Tremură și-și strânse jacheta în jurul ei. Pe lângă toate problemele, greața se înrăutățise, și începea să fie din ce în ce mai convinsă că nu mai era doar ceva psihic, ci că era pe cale să facă gastroenterita care făcea ravagii prin școală. Până atunci reușise să facă față înghițind zece boabe de piper alb, dar curând avea să ajungă fără doar și poate cu capul deasupra vreunei găleți, vomitând.

În fața grajdului, câteva fete stăteau și înghețau. Emma și Lisen alergară la ele și Anna le urmă.

— Bună, de ce stați aici?

— Marta n-a venit încă, zise o fată înaltă și brunetă. Și ea nu întârzie niciodată.

— Atunci sigur vine curând.

— Dar Molly trebuia să fie și ea aici să ajute, zise din nou bruneta înaltă, iar celelalte dădură din cap.

Se părea că ea era lidera grupului.

— Ați bătut la ei la ușă? întrebă Anna și se uită spre casă.

Înăuntru era lumină și părea că era cineva acasă.

— Nu, n-avem voie să facem asta.

Fata păru îngrozită.

— Atunci bat eu. Așteptați aici.

Anna traversă grăbită curtea spre casa lui Jonas și a Martei. Senzația de rău nu trecuse nicidecum după alergătură și se sprijini de balustradă în timp ce urcă scările. Sună de două ori la ușă înainte ca Jonas să răspundă. Acesta își usca mâinile pe un șervet de bucătărie și, după miros, gătea ceva.

— Bună, zise el pe un ton întrebător.

Anna își drese vocea.

— Bună. Marta și Molly sunt pe-aici?

— Nu, trebuie să fie la grajduri.

Jonas se uită la ceas.

— Marta are lecție în câteva minute și cred că Molly trebuie s-o ajute.

Anna scutură din cap.

— N-au apărut. Care crezi că e motivul?

— N-am idee, zise Jonas și păru că se gândește. Nu le-am mai văzut de azi dimineață, devreme, pentru că a trebuit să mă ocup de un caz urgent și când am venit acasă nu mai era nimeni aici. După asta am dormit și am fost la cabinet, și am presupus că au fost la grajd după-amiază. Molly are o competiție importantă în curând, așadar am crezut că se antrenau intensiv. Doar mașina e aici.

Arătă spre Toyota albastră parcată în fața casei.

Anna dădu aprobator din cap.

— Ce să facem atunci? Fetele așteaptă…

— O sun pe mobil. Intră, până una alta, zise Jonas și se dădu la o parte.

Luă telefonul care stătea pe o comodă în hol și sună la un număr setat pentru acces rapid.

— Nu, nu răspunde. Ce ciudat. Are întotdeauna telefonul la ea.

Jonas părea din ce în ce mai îngrijorat.

— O sun și pe mama.

Formă numărul, iar Anna îl auzi explicând situația și asigurându-și mama că nu era nimic serios, că totul era în regulă. Încheie conversația luându-și la revedere de mai multe ori.

— Mamele și telefoanele, zise el și se strâmbă ușor. E mai simplu să faci porcii să zboare decât să faci mamele să pună receptorul în furcă.

— Da, așa e, zise Anna ca și cum știa la ce se referea Jonas.

Adevărul era că mama ei și a Ericăi abia dacă le dădea vreun semn.

— Se pare că au fost pe la ea la o gustare de dimineață, dar apoi nu le-a mai văzut. Mama zicea că Molly nu s-a dus la școală azi din cauză că o durea stomacul, dar urmau totuși să se antreneze după-amiază.

Jonas își puse haina și ținu ușa deschisă pentru Anna.

— Ies și eu să le caut. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Dădură un ocol prin curte, se uitară în vechiul hambar, în sălile de clasă și, în final, în sala de întâlniri. Molly și Marta nu erau nicăieri.

Fetele intraseră în grajd, și le puteau auzi glasurile, vorbind cu caii și unele cu altele.

— Hai să mai așteptăm un pic, zise Anna. Pe urmă ne îndreptăm spre casă dacă nu apar. Poate a fost o neînțelegere cu ora.

— Da, probabil, zise Jonas cu ezitare în glas. Dar mă duc să mai verific prin jur un pic, așa că nu pleca încă.

— Sigur, zise Anna și intră în grajd.

Între timp, avea să se țină la distanță de bestii.

Se îndreptau spre casă. Patrik insistase să conducă, pentru că avea nevoie să se relaxeze.

— Da, a fost o zi intensă, zise el. A fost bine să facem trecerea asta în revistă, dar speram să avem niște rezultate mai concrete de pe urma ei.

— Ajungem și acolo, zise Mellberg pe un ton neobișnuit de vesel.

Probabil că era în continuare euforic de la câtă atenție primise când povestise despre Ingela Eriksson. Putea să-și tragă energia din așa ceva săptămâni întregi, își zise Patrik. Însă își dădu seama că și el trebuia să-și ridice moralul. Nu putea să țină o ședință de dimineață și să lase impresia că nu ajunseseră nicăieri.

— Poate că ai dreptate, poate că întâlnirea o să ducă totuși la ceva. Palle o să aloce resurse suplimentare ca să reanalizeze cazul Ingelei Eriksson și, dacă participăm cu toții, ar trebui să putem descoperi ce este diferit la dispariția Minnei Wahlberg.

Apăsă încă un pic pe accelerație. Era nerăbdător să ajungă acasă, ca să se gândească pe îndelete la toate și eventual să discute despre asta și cu Erica. Ea reușea adesea să organizeze ceea ce lui i se părea haotic și nimeni nu era mai de ajutor decât ea atunci când avea nevoie să-și pună ordine în gânduri.

Pe lângă asta, voia să-i ceară o favoare, ceva ce nu intenționa să-i spună lui Mellberg, care comenta cel mai mult despre obiceiul Ericăi de a se amesteca în anchetele lor. Chiar dacă și Patrik putea să se enerveze teribil pe ea, Erica avea un talent să găsească noi piste. Palle îl rugase să profite de asta, și ea era cumva deja amestecată în caz, dacă era să ia în calcul posibila conexiune pe care o descoperise între Laila și dispariția fetelor. Patrik se gândise dacă să deschidă subiectul la ședință, dar se hotărâse într-un final să n-o facă. Voia să știe mai multe înainte, altfel exista riscul să-i distragă și să împiedice ancheta mai

degrabă decât să o înlesnească. Erica nu găsise încă dovezi care să susțină teoria, dar Patrik știa din experiență că merita să asculte atunci când avea câte un moment de inspirație. Nu se înșela decât rareori, ceea ce putea fi teribil de enervant dar, cu toate astea, de mare ajutor. De aceea avea să o roage să se uite la înregistrări. În continuare, marea provocare era să găsească un numitor comun între fete, și poate că Erica era capabilă să descopere ceva ce toți ceilalți trecuseră cu vederea.

— Mă gândeam să ne adunăm la ora opt mâine-dimineață și să discutăm totul, zise el. Și mă gândeam să o rog pe Paula să ni se alăture, dacă poate.

În mașină se lăsase liniștea și Patrik încercă să se concentreze la condus. Drumul începea să fie mult prea alunecos pentru gustul lui.

— Ce crezi, Bertil? adăugă el când nu primi niciun răspuns la întrebare. Poți vedea dacă Paula vrea să vină mâine-dimineață?

Drept răspuns, auzi un sforăit zgomotos. Se uită într-o parte. Într-adevăr, Mellberg adormise. Cu siguranță că era extenuat după o zi întreagă de muncă. Ceva foarte neobișnuit pentru el.

Fjällbacka 1975

Situația scăpase de sub control. Întrebările din partea vecinilor și autorităților se înmulțiseră mult prea mult și își dăduseră seama că nu mai puteau să rămână acolo. După ce Agneta se mutase în Spania, mama Lailei începuse să o sune mai des. Se simțea singură și când le spusese de o casă ieftină de vânzare lângă Fjällbacka, decizia fusese simplă. Aveau să se mute înapoi.

În același timp, Laila știa că era o nebunie, că era periculos să se apropie prea mult de mama ei. Însă în suflet i se aprinse speranța că putea totuși să-i ajute, și că totul avea să fie mai simplu dacă erau lăsați în pace, în acea casă nouă și izolată, departe de vecinii curioși.

Speranța se stinsese curând. Vladek avea tot mai puțină răbdare și certurile erau tot mai dese. Din ceea ce fusese odinioară, nu mai rămăsese nimic.

Cu o zi înainte, mama ei apăruse deodată la ei acasă. Îngrijorarea i se citea limpede pe chip și la început Laila ar fi vrut să i se arunce în brațe, să fie din nou mică și să plângă ca un copil. Apoi simțise mâna lui Vladek pe umăr, forța ei, și momentul trecu. Încet și calm, spusese ceea ce trebuia să spună, deși vorbele o răneau pe mama ei.

Mama se ridicase și, când Laila o văzuse plecând spre mașină cu umerii căzuți, voise să strige după ea. Să-i strige că o iubea, că avea nevoie de ea. Însă cuvintele i se opriseră în gât.

Uneori se întreba cum putuse fi atât de proastă încât să creadă că mutarea avea să schimbe ceva. Problema era doar a lor, și nimeni nu-i putea ajuta. Erau singuri. Nu putea să o cheme pe mama ei în iadul lor.

Se întâmpla să se strecoare lângă Vladek noaptea și să-și amintească de primul an, când dormiseră atât de aproape unul de celălalt. În fiecare noapte, dormiseră îmbrățișați, deși de fapt se făcea mult prea cald sub plapumă. Acum nu mai putea dormi.

Stătea trează lângă Vladek, ascultându-i sforăitul sonor și respiratul profund. Îl urmărea cum tresărea în somn și cum ochii i se roteau agitați pe sub pleoape.

Afară ningea, iar Einar urmărea ca hipnotizat plutirea lentă a fulgilor de nea. De la parter ajungeau la el aceleași sunete ca de obicei, cele pe care le auzise zi după zi în ultimii ani: Helga trebăluind în bucătărie, aspiratorul huruind, clinchetul porțelanului în mașina de spălat vase. Curățatul etern căruia își dedicase întreaga viață.

Dumnezeule, cât o disprețuia pe creatura aia slabă și abjectă. Urâse femeile toată viața lui. Mama lui fusese prima dintre ele, apoi îi urmaseră altele. Mama îl detestase din prima clipă, încercase să-i taie aripile, să-l împiedice să fie el însuși. Dar acum se odihnea deja de mult timp în pământ.

Făcuse un atac de cord când Einar avea doisprezece ani. O văzuse murind, și aceea era una dintre amintirile lui cele mai frumoase. Ca pe o comoară, o ascunsese adânc înăuntrul lui și o scotea doar la ocazii speciale. Atunci, își amintea toate detaliile ca și cum un film îi rula în fața ochilor: cum mama își ducea mâna la piept, cum fața i se schimonosea de durere și uimire, și cum se prăbușea la pământ. Einar nu strigase după ajutor, ci stătuse lângă ea, ca să nu-i piardă niciuna din expresiile feței. Îi studiase cu atenție chipul care devenise imobil, apoi din ce în ce mai vânăt din cauza lipsei de oxigen din momentul când inima încetase să mai bată.

În anii precedenți aproape că se excitase gândindu-se la chinurile ei și la puterea pe care simțise că o avea asupra ei. Einar își dorea să o poată retrăi, dar corpul îi refuza plăcerea. Nicio amintire la care se întorcea nu-i mai putea da acea senzație minunată în zona genitală. Singura lui plăcere rămăsese să o chinuie pe Helga.

Trase aer în piept.

— Helga! Helgaaa!!

Zgomotul de la parter încetă. Probabil că ofta acolo, jos, și se bucură la acel gând. Apoi auzi pași pe trepte și Helga intră în camera lui.

— Punga trebuie schimbată din nou.

Trăsese de ea ca să curgă înainte să o strige. Știa că ea știa, și tocmai asta era distractiv, faptul că Helga n-avea de ales. Nu s-ar fi însurat niciodată cu cineva care-și închipuia că are de ales, cu atât mai puțin cu cineva cu voință proprie. Femeile nu trebuiau să aibă voință proprie. Bărbații le erau superiori în toate privințele, în timp ce femeile nu erau bune decât la făcut copii. Dar nici la asta nu se prea pricepuse Helga.

— Știu că singur faci asta, zise Helga ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Einar nu răspunse, ci doar se uită la ea. Nu conta ce credea ea, avea să fie nevoită oricum să curețe.

— Cine-a sunat mai devreme? zise el.

— Jonas. A întrebat de Molly și Marta.

Cu mișcări un pic mai smucite, îi descheie cămașa.

— Da? De ce? zise el și-și înăbuși impulsul de a-i da o palmă răsunătoare.

Îi lipsea felul în care o controlase cu forța lui fizică, felul în care, cu o amenințare nerostită, o făcea să plece privirea, să-l asculte, să i se supună. Dar n-avea s-o lase niciodată să-l controleze. Trupul îl trădase, dar mintea era în continuare mai puternică decât a ei.

— Nu erau în grajd, unde ar fi trebuit să fie. Câteva fete stăteau și așteptau să înceapă lecția, dar nici Molly, nici Marta nu erau acolo.

— Chiar așa greu o fi să conducă o afacere cum trebuie? zise Einar și tresări când Helga îl ciupi. Ce dracu' faci?

— Scuze, n-am vrut, zise Helga.

Vocii ei îi lipsea acel ton supus pe care se obișnuise să-l audă, dar se decise să nu se gândească la asta. Era mult prea obosit în ziua aceea.

— Și ce s-a întâmplat?

— De unde vrei să știu eu? îl repezi Helga și se duse la baie să aducă apă.

Einar tresări. Era inacceptabil să vorbească așa cu el.

— Când le-a văzut ultima dată? strigă el și auzi răspunsul prin zgomotul apei ce curgea în lighean.

— Azi-dimineață, devreme. Dormeau, când a avut o urgență la ferma familiei Leandersson. Dar au fost aici înainte de prânz și n-au zis că aveau de gând să plece undeva anume. Iar

mașina e la locul ei.

— Da, dar atunci sunt pe-aici, pe undeva.

Einar o privi cu atenție când se întoarse de la baie cu ligheanul cu apă și o cârpă.

— Dar Marta trebuie să înțeleagă că nu poate lipsi de la lecții așa. Altfel o să ajungă să piardă elevi și din ce-o să trăiască cu toții? Clinica lui Jonas merge bine, dar nu-i destul.

Einar închise ochii și se bucură de apa caldă și de senzația de curățenie.

— Se descurcă ei, zise Helga și stoarse cârpa.

— Da, dar în niciun caz să nu creadă că pot veni aici să împrumute bani.

Ridicase vocea la gândul că ar fi fost nevoit vreodată să se despartă de banii pe care-i adunase cu greu, bani de care Helga nu știa. Fusese bun la ce făcea și avea plăceri ieftine. Ideea era ca banii să ajungă într-o zi la Jonas, dar Einar era îngrijorat că fiul său, într-un acces de generozitate, avea să-i împartă cu mama lui. Jonas îi semăna, dar avea și o anume slăbiciune pe care o moștenise probabil de la Helga. Einar n-o înțelegea și asta-l îngrijora.

— Gata, e totul curat? întrebă el când Helga îl îmbrăcă cu o cămașă nouă și încheie nasturii cu degetele ei muncite.

— Da, până data viitoare când o să vrei să te distrezi desfăcând punga.

Femeia se ridică în picioare și se uită la el, iar Einar simți cum îl apucă iritarea. Ce se întâmpla cu ea? Era ca și cum studia o insectă la microscop. Privirea îi era rece, scrutătoare, iscoditoare și, mai presus de orice, neînfricată.

Pentru prima dată în mulți ani, Einar simți ceva ce-i displăcea profund: nesiguranță. Era perdantul și știa că trebuia să restabilească rapid raportul de putere dintre ei.

— Roagă-l pe Jonas să vină pe aici, îi zise pe un ton cât putu de aspru.

Dar Helga nu răspunse, ci continuă să se uite la el.

Lui Molly îi era atât de frig încât îi clănțăneau dinții. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și putea distinge silueta Martei ca o umbră. Voia să se târască la ea și să se încălzească, dar ceva o oprea. Acel ceva care o oprise dintotdeauna.

Știa că Marta n-o iubea. Știa asta de când lumea și, de fapt,

nu dusese niciodată dorul dragostei ei. Cum să ducă dorul a ceva ce nu primise niciodată? De altfel, Jonas fusese întotdeauna acolo. El fusese cel care-i curățase de nisip juliturile când căzuse cu bicicleta, cel care alungase monștrii de sub pat și o așezase în pat în fiecare seară. El o ascultase la teme, îi explicase totul despre planete și sistemul solar, fusese cel atoateștiutor și atotputernic.

Molly nu pricepea cum Jonas putea fi atât de obsedat de Marta. Uneori îi văzuse uitându-se unul la altul peste masa din bucătărie, le văzuse privirile înfometate. Ce vedea la ea? Ce văzuse la ea prima dată când se cunoscuseră, momentul acela despre care auzise de atâtea ori?

— Mi-e frig, zise ea și se uită la silueta nemișcată din întuneric.

Marta nu-i răspunse și Molly suspină.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutăm aici? Unde suntem?

Nu putea să pună capăt șirului de întrebări. I se îngrămădeau în cap și nesiguranța se amesteca dureros cu frica. Încercă să tragă din nou de lanț. La gleznă îi apăruse deja o rană, și se strâmbă de durere.

— Încetează, n-ai cum să scapi, zise Marta.

— Doar n-o să ne dăm bătute, nu?

De ciudă, Molly trase din nou de lanț, dar fu pedepsită pe loc de durerea care-i săgetă piciorul.

— Cine-a zis că ne dăm bătute?

Vocea Martei era calmă. Cum putea să fie atât de stăpână pe sine? Calmul mai degrabă o îngrozea și Molly simți cum o lovi frica.

— Ajutooor! strigă ea, și țipătul reverberă între pereți. Suntem aici! Ajutooor!

Tăcerea ce se lăsă după ultimele ecouri ale țipătului era asurzitoare.

— Nu te mai chinui. Nu rezolvi nimic, zise Marta cu aceeași voce glacială.

Molly își dori în acea clipă s-o lovească și s-o zgârie cu unghiile, s-o tragă de păr și s-o plesnească, orice numai să primească o altfel de reacție în afară de calmul acela sinistru.

— O să primim ajutor, zise Marta într-un final. Dar trebuie să așteptăm. Trebuie să nu ne pierdem calmul. Taci acum, totul o să fie bine.

Molly nu înțelese ce voia Marta să spună. Părea o nebunie

curată. Cine să le găsească acolo? Apoi, panica se mai domoli. Poate că Marta știa totuși. Dacă spunea că o să primească ajutor, atunci așa avea să fie. Molly se așeză cu spatele la perete și-și lăsă capul pe genunchi. Avea să facă precum spunea Marta.

— Dumnezeule, ce obosit sunt.

Patrik își masă fața cu palma. Gösta sunase chiar în clipa în care ajunsese în fața ușii și voia probabil să primească un raport despre cum mersese ședința, dar după ce ezitase un moment, se hotărâse să lase deoparte telefonul. Dacă era ceva urgent, n-aveau decât să vină și să-l ia cu ei. În acel moment nu putea să se gândească la mai mult de un lucru o dată, și voia să facă o trecere în revistă în liniște, împreună cu Erica.

— În seara asta încearcă doar să te odihnești, zise Erica.

Patrik zâmbi. Pricepuse deja din expresia ei că avea ceva să-i povestească.

— Nu, am nevoie de ajutorul tău cu o chestie, zise el și se duse până în sufragerie să-i salute pe copii. Toți trei veniră înspre el și i se aruncară în brațe. Aceea era una dintre fațetele incredibile ale statutului de părinte: după o zi departe de casă, îl primeau înapoi ca și cum fusese într-o călătorie în jurul lumii.

— Sigur, îi dăm noi de cap, zise Erica, iar Patrik auzi cât de ușurată părea.

Se întrebă ce voia să-i povestească, dar simți că trebuia să mănânce un pic înainte.

O jumătate de oră mai târziu, era sătul și gata să asculte ceea ce soția lui era atât de nerăbdătoare să-i povestească.

— Azi mi-am dat seama că am uitat să verific ceva, zise ea așezându-se în fața lui. Am verificat, firește, dacă Laila a primit vizite sau telefoane, și n-a primit.

— Da, îmi amintesc că spuneai asta.

O privi în lumina lumânării ce ardea pe masa din bucătărie. Era atât de frumoasă. Era ca și cum uita asta uneori, ca și cum era atât de obișnuit să o vadă, încât nu mai reacționa. Ar fi trebuit să i-o spună mai des și să o curteze mai mult, chiar dacă știa că era mulțumită și cu puținele clipe din timpul zilei, cu serile petrecute pe canapea cu capul pe umărul lui, cina de vineri seara cu mâncare bună și un pahar de vin, conversația din pat de dinainte să adoarmă — da, toate acele lucruri pe care și el le iubea la viața lor de cuplu.

— Scuze, ce spuneai?

Patrik își dădu seama că se afundase în propriile gânduri. Oboseala făcea să-i fie greu să se concentreze.

— Păi, faptul că mi-a scăpat o anumită conexiune. Foarte stupid din partea mea, dar am avut totuși noroc și mi-am dat seama într-un final.

— Treci la subiect, iubito, zise el pe un ton iritat.

— Da, bine. Poșta. Am uitat să verific dacă a primit ceva prin poștă sau dacă a trimis vreo scrisoare.

— Dacă ar fi să mă iau după înflăcărarea ta prost disimulată, ar trebui să presupun că ai găsit ceva, nu-i așa?

Erica dădu din cap cu entuziasm.

— Da, dar nu știu ce înseamnă. Stai, îți arăt imediat.

Se ridică, ieși pe hol și își aduse poșeta. Scoase cu grijă din ea câteva vederi și le așeză pe masă în fața lui.

— Astea i-au fost trimise Lailei, dar n-a vrut să le păstreze și a rugat personalul să le arunce. Ceea ce, din fericire, n-au făcut. După cum vezi, toate au o temă spaniolă.

— De la cine sunt?

— N-am idee. Poartă ștampila poștei din diverse localități din Suedia și nu-mi dau seama care e legătura dintre ele.

— Laila ce spune?

Patrik ridică o vedere, o întoarse și văzu adresa ștampilată cu albastru.

— N-am vorbit cu ea încă. Vreau să încerc să găsesc legătura înainte.

— Ai vreo teorie?

— Nu, mă tot gândesc la asta de când le-am primit. Dar în afară de Spania nu găsesc niciun numitor comun.

— Nu avea Laila o soră în Spania?

Erica dădu din cap și ridică și ea o vedere. Înfățișa un matador cu o mantie roșie față în față cu un taur feroce.

— Da, dar se pare că n-au mai ținut deloc legătura, și-n plus, vederile au ștampile din Suedia, nu din Spania.

Patrik își încreți fruntea și încercă să se gândească la mai multe moduri de a găsi o legătură.

— Ai marcat pe o hartă localitățile de unde au fost trimise?

— Nu, nu m-am gândit la asta. Vino, hai să facem asta pe harta pe care o am sus.

Erica ieși din bucătărie cu vederile în mână, iar Patrik se

ridică obosit și o urmă.

Sus, în camera de lucru, Erica întoarse prima vedere, se uită la ștampilă și apoi la hartă. Când găsi localitatea pe care o căuta, puse un semn lângă numele acesteia și făcu apoi același lucru cu celelalte trei vederi. Patrik o privi tăcut, sprijinit de cadrul ușii, cu brațele încrucișate. De jos, de la televizor, auzea vocea tatălui lui Emil din *Lönneberga*[2] care alerga țipând după fiul lui spre atelierul de tâmplărie.

— Așa!

Erica făcu un pas în spate și privi harta cu o expresie critică. Marcase cu roșu localitățile de unde dispăruseră fetele, în timp ce vederile erau marcate cu albastru.

— Tot nu-mi dau seama.

Patrik intră în cameră și se opri lângă ea.

— Nu, nici eu nu recunosc vreun tipar.

— Și n-ați descoperit nimic azi care să ne ajute? zise Erica fără să-și ia privirea de la hartă.

— Nu, nimic, răspunse el ridicând abătut din umeri. Dar pentru că ești deja atât de implicată în toată treaba, pot să-ți arăt materialele despre care am discutat. Poate că tu vezi ceva ce am ratat. Haide, să coborâm și să ne așezăm să vorbim.

Se îndreptă spre scară și începu să coboare încet, în timp ce vorbea în continuare peste umăr.

— Mă gândeam, cum ziceam, să-ți cer ajutorul în legătură cu ceva. Toate echipele au filmat interogatoriile cu familiile fetelor, și acum am primit copii ale materialelor. Înainte aveam doar rapoarte scrise pe care să ne bazăm. Aș vrea să te uiți la ele împreună cu mine și să-mi spui tot ce-ți trece prin minte.

Erica era chiar în spatele lui și-i puse o mână pe umăr.

— Sigur că vreau să mă uit la ele. Putem face asta imediat ce s-au culcat copiii. Dar povestește-mi întâi ce s-a discutat azi, ca să știu un pic mai multe.

Se așezară din nou în bucătărie și Patrik se întrebă dacă să propună să caute prin congelator și să vadă ce înghețată mai era pe acolo.

— Colegul meu din Göteborg vrea chiar să te rog să-mi povestești din nou despre discuția ta cu mama Minnei. Cu toții avem senzația că este un caz special, și orice descoperi, oricât de mic, poate fi util.

— Sigur că da. Dar ți-am spus totul imediat după aceea, iar

acum nu mai am întâlnirea atât de proaspătă în minte.

— Povestește-mi ce-ți amintești, zise Patrik și jubilă în sinea lui când Erica se duse către congelator și scoase o cutie de înghețată Ben & Jerry's.

Uneori se întreba dacă oamenii ajungeau să-și citească reciproc gândurile atunci când locuiau de mai mult timp împreună.

— Hei, mâncați înghețată!

Maja intrase în bucătărie și stătea uitându-se supărată la ei.

— Uf, nu-i corect!

Patrik văzu cum își ia avânt și știu pe dată ce avea să se întâmple.

— Anton! Noel! Mama și tata mănâncă înghețată și nouă nu ne dau nimic.

Patrik oftă și se ridică. Scoase o cutie cu înghețată Big Pack și trei boluri, și începu să le umple cu lingura. În viață trebuia să-și aleagă bătăliile.

Tocmai terminase de umplut cel de-al treilea bol și se bucura la gândul că avea să se înarmeze cu o porție copioasă de înghețată de ciocolată când auzi soneria. Din nou și din nou.

— Ce-o mai fi și asta?

Se uită la Erica și se duse apoi să deschidă. În fața ușii stătea Martin cu o expresie tensionată.

— De ce dracu' nu răspunzi la telefon? Te-am căutat ca nebunii!'

— Ce s-a întâmplat? zise Patrik și simți un gol în stomac.

Martin îl privi cu un aer grav.

— A sunat Jonas Persson. Molly și Marta au dispărut.

În spatele lui, Patrik auzi cum Ericăi i se taie respirația.

Jonas stătea în sufragerie și simțea cum devine din ce în ce mai îngrijorat. Nu înțelegea ce căuta poliția acolo. N-ar fi trebuit să fie pe afară, pe undeva, căutând, în loc să stea acolo? Idioți incompetenți.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Patrik Hedström veni și-i puse o mână pe umăr.

— O să cercetăm împrejurimile acum, dar va trebui să așteptăm până se luminează pentru a cerceta pădurea. O să avem nevoie de ajutorul tău când vom alcătui o listă cu toți prietenii

comuni ai Martei și ai lui Molly. Poate că ar fi bine să începi să-i suni?

— Am sunat deja la toți la care m-am putut gândi.

— Fă totuși o listă. Poate dai de nume la care nu te-ai gândit. Mă voi duce să vorbesc și cu mama ta, în caz că-și amintește dacă au spus mai multe despre ce aveau să facă după-amiază. Marta are vreo agendă? Dar Molly? Totul ne poate fi de ajutor în momentul ăsta.

— Marta folosește agenda din telefon și are telefonul la ea, chiar dacă nu răspunde. Nu pleacă niciodată de acasă fără el. Telefonul lui Molly e în camera ei. Chiar nu știu dacă are o altă agendă.

Jonas scutură din cap. Ce știa el de fapt despre viața lui Molly? Ce știa despre fiica lui?

— În regulă, zise Patrik și-și lăsă și cealaltă mână pe umărul lui Jonas.

Jonas se miră de efectul pe care îl avea gestul lui Patrik. Mâinile reușiră să-i transmită puțină liniște.

— Pot să vin și eu la mama ta?

Se ridică pentru a-i arăta că nu era de fapt o întrebare.

— Se îngrijorează repede și e foarte supărată în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Da, e în regulă, zise Patrik scurt și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Jonas îl urmă și traversară tăcuți curtea spre casa Helgăi și a lui Einar. Bărbatul se grăbi pe lângă Patrik pe scări și deschise ușa.

— Eu sunt, mamă. Și poliția care vrea să pună câteva întrebări.

Helga ieși pe hol.

— Poliția? Ce vrea poliția? S-a întâmplat ceva cu ele?

— Nu e nimic grav, zise Patrik iute. Am venit pentru că Marta și Molly n-au apărut, iar Jonas n-a reușit să dea de ele. Dar asemenea situații se dovedesc de obicei a fi pure neînțelegeri. Cu siguranță sunt acasă la vreo prietenă și au uitat pur și simplu să anunțe.

Helga păru ceva mai liniștită și dădu scurt din cap.

— Da, așa e. Nu prea înțeleg de ce e nevoie să deranjăm poliția pentru așa ceva. Sigur aveți destule pe cap.

Intră înaintea lor în bucătărie și continuă să descarce

mașina de spălat vase.

— Așază-te, mamă, zise Jonas.

Îngrijorarea era din ce în ce mai mare. Nu putea pricepe. Unde puteau fi? Relua în minte toate conversațiile pe care le avusese cu Marta în ultimele zile. Nimic nu-i dăduse motive să creadă că era ceva în neregulă. În același timp, teama persista, aceea pe care o simțise de la prima lor întâlnire: teama și convingerea că într-o bună zi avea să-l părăsească. Gândul acela îl speria mai mult decât orice altceva. Lucrurile perfecte erau destinate pieirii. Echilibrul trebuia deranjat. Aceea era filosofia după care se ghida. Cum putuse să creadă că el însuși avea să rămână intact? Că regulile nu i se aplicau și lui?

— Cât timp au stat?

Patrik rostea întrebările pe un ton calm, iar Jonas închise ochii și le ascultă, împreună cu răspunsurile mamei. Putea auzi din vocea ei că-i displăcea situația în care fusese aruncată și știa că nu era de acord cu amestecul poliției. În familia lui, se descurcau pe cont propriu.

— N-au spus nimic de niciun plan, doar că urmau să se antreneze mai târziu.

Helga se uită în sus la tavan în timp ce se gândea, un obicei pe care Jonas îl știa atât de bine. Toate acele gesturi binecunoscute, tot ceea ce se repeta din nou și din nou, într-un circuit etern. Jonas acceptase că era o parte a acelui circuit, Marta la fel. Dar fără ea, nu putea și nici nu voia să facă parte din el. În acel moment, nimic nu mai avea sens.

— N-au vorbit despre vreo întâlnire cu cineva? Sau de ceva de care trebuiau să se ocupe? continuă Patrik, iar Helga scutură din cap.

— Nu, și oricum, ar fi luat mașina. Marta era, totuși, o comodă.

— Era? zise Jonas și auzi cum vocea îi devine dintr-odată ascuțită. Poate vrei să spui „este“?

Patrik se uită uimit la el, iar Jonas își puse coatele pe masă și capul în mâini.

— Îmi pare rău. Sunt treaz de la patru dimineața și n-am reușit să recuperez. Iar Martei nu-i stă în fire să lipsească de la lecții, cu atât mai puțin să plece fără să anunțe.

— O să se întoarcă repede acasă și-o să se supere când o să audă că ai făcut atâta tam-tam, zise Helga încurajator, dar cu o

nuanță în glas pe care Jonas se întrebă dacă Patrik o percepea.

Își dorea să o creadă, dar era ca și cum întreaga lui ființă se împotrivea. Ce-avea să facă dacă mureau? N-ar mai putea explica niciodată cuiva cum el și Marta erau una și aceeași ființă. Din prima clipă respiraseră în același ritm. Molly era trupul și sângele lui, dar fără Marta nu însemna nimic.

— Trebuie să mă duc la baie, zise el și se ridică.

— Mama ta are cu siguranță dreptate, îi zise Patrik în timp ce se îndepărta.

Jonas nu-i răspunse. De fapt, nu trebuia să meargă la toaletă. Avea doar nevoie de câteva minute ca să se adune și ceilalți să nu vadă că totul era pe punctul de a se nărui.

De deasupra îl auzi pe tatăl lui gemând și gâfâind. Desigur, făcea zarvă mare fiindcă auzea voci la parter. Dar Jonas n-avea de gând să urce la el. În acel moment, Einar era ultimul om din lume pe care voia să-l întâlnească. În clipa în care se apropia de tatăl lui, simțea o căldură dogoritoare, un fel de vâlvătaie. Așa fusese dintotdeauna. Helga încercase să fie răcoarea dintre ei, dar nu reușise niciodată. Acum nu mai rămăseseră decât cărbunii încinși și Jonas nu știa cât avea să mai poată să-și ajute tatăl să-i mențină arzând. Cât îi mai era dator.

Jonas intră în baia mică și-și lipi fruntea de oglindă. Senzația de răcoare era plăcută și simți cum îi ardeau obrajii. Când închidea ochii, imaginile se succedau fulgerător, atâtea amintiri ale vieții pe care o împărțise cu Marta. Își trase nasul și se aplecă să ia o bucățică de hârtie igienică, dar aceasta se terminase și nu mai rămăsese decât rola goală. Auzi murmurul vocilor din bucătărie amestecându-se cu zgomotele pe care le făcea Einar la etaj. Se lăsă pe vine și deschise dulăpiorul din baie, unde Helga ținea întotdeauna hârtie igienică suplimentară.

Se uită în dulap. Lângă role era ascuns ceva. Inițial nu înțelese ce vedea. Apoi pricepu totul.

Erica se oferise să-l însoțească, dar Patrik îi atrăsese atenția la ceva ce era evident: cineva trebuia să rămână acasă cu copiii. Îi dăduse dreptate împotriva voinței ei și se gândise în schimb să petreacă seara uitându-se la filmările interogatoriilor. Erau într-o pungă pe hol, însă știa din experiență că n-avea să se poată uita la ele înainte ca toți cei trei copii să fi adormit în paturile lor. Așa că lăsă deocamdată planul acesta și se așeză cu

copiii pe canapea.

Ceva mai devreme pusese un DVD cu *Emil din Lönneberga* și zâmbi urmărindu-i poznele, strângându-i pe micuți mai aproape de ea. Cu trei copii era un pic mai greu să se așeze comod pe canapea, pentru că avea doar două laturi și cu toții voiau să stea lângă ea. Într-un final, îl așeză pe Anton pe genunchi și-l lăsă pe Noel să stea de o parte, iar pe Maja de cealaltă. Amândoi se sprijiniră de ea și simți un val de recunoștință pentru tot ceea ce-i oferise viața. Se gândi la Laila și se întrebă dacă simțise aceleași lucruri pentru copiii ei. Faptele ei indicau contrariul.

În timp ce Emil îi turna supă de afine pe față doamnei Petrell, simți cum trupușoarele copiilor deveneau tot mai grele, până ce, într-un final, auzi respirația inconfundabilă de copil adormit. Se desprinse cu grijă de prichindei, îi duse sus unul câte unul, și-i așeză în pat. Rămase câteva secunde în camera băieților, uitându-se la capetele lor mici și blonde ce se afundau în perne, atât de încrezători, de neștiutori când venea vorba de răul care se găsea în lume. Apoi se furișă cu grijă afară, se duse în hol și aduse filmele, după care se așeză din nou pe canapea. Se uită cu atenție la DVD-urile inscripționate cu grijă și alese să le urmărească în ordinea în care dispăruseră fetele.

Inima i se strânse de milă când văzu familia Sandrei Andersson, chipurile lor distruse în timp ce încercau să le răspundă polițiștilor, dorind să ajute și în același timp chinuiți de gândurile pe care le trezeau întrebările. Unele întrebări erau puse de mai multe ori și, chiar dacă Erica le înțelegea rostul, empatiza cu frustrarea rudelor atunci când nu puteau da un răspuns.

Continuă cu cel de-al doilea și al treilea film, și încercă să aibă mintea trează. Deznădejdea i se strecură încet în suflet când nu reuși să găsească acel ceva nedefinit pe care-l căuta. Își dădu seama că fusese un pariu riscant să-i ceară ajutorul, că Patrik nu credea cu adevărat că avea să găsească ceva. Însă sperase totuși să aibă acea revelație când vedea totul clar și bucățelele se potriveau perfect. O mai simțise și înainte și știa că era posibilă, dar acum nu vedea decât familii îndurerate, disperate, care duceau în spate o mulțime de întrebări fără răspuns.

Opri filmul. Suferința din ochii părinților i se strecurase pe sub piele. Durerea lor radia din televizor, din gesturile, din vocile care tremurau din pricina efortului de a pune stavilă lacrimilor.

Nu putea să se mai uite, cel puțin nu în acel moment, așa încât se hotărî în schimb să-i dea Annei un semn.

Sora ei păru obosită când răspunse. Spre uimirea Ericăi, Anna fusese la grajdurile școlii de echitație atunci când se descoperise că Marta și Molly dispăruseră, iar Erica putea, la rândul ei, să-i spună că poliția era de-acum implicată. Apoi vorbiră despre ce se mai întâmplase în ultimul timp, despre zilele care continuau să se succeadă. Nu întrebă cum se simțea Anna. În seara aceea nu putea să-i asculte minciunile cum că totul era în regulă, așa că o lăsă pe sora ei să pălăvrăgească și se prefăcu și ea că totul era așa cum ar fi trebuit să fie.

— Dar tu cum ești, sincer? zise Anna.

Erica nu știu cum să-și formuleze răspunsul. Îi povestise ce făcea, iar acum încerca să-i explice cum se simte.

— E așa ciudat să stau și să mă uit la filmele astea. E ca și cum aș împărtăși suferința cu familiile astea, ca și cum aș simți și, cel puțin într-un anume sens, aș înțelege cât de înfiorător trebuie să fie să treci prin așa ceva. În același timp, nu pot să nu simt o anume ușurare că micuții mei sunt în siguranță, în paturile lor, la etaj.

— Da, slavă Domnului că sunt copiii. Fără ei, nu știu cum aș fi rezistat. Dacă…

Anna tăcu, dar Erica știu ce voise să spună. Că ar mai fi trebuit să fie un copil.

— Trebuie să închid, zise Anna.

Erica vru să întrebe dacă Dan îi pomenise că-l sunase în ziua aceea. Dar se abținu.

Cel mai bine era să aștepte și să-i lase să se descurce în ritmul lor.

După ce își luară la revedere și închiseră, Erica se ridică de pe canapea și introduse următorul DVD în aparat. Conținea înregistrarea conversației cu mama Minnei și își aminti de apartamentul pe care-l vizitase cu câteva zile înainte. Își aminti și expresia demoralizată de pe chipul lui Nettan. Și ea, precum ceilalți părinți, încerca să răspundă la întrebările polițiștilor, era la fel de dornică să ajute, dar Nettan se deosebea totuși de restul familiilor cu vieți aproape prea ordonate. Părul ei tern era nepieptănat și purta același pulover scămoșat ca la vizita Ericăi. Mai mult, fumase țigară de la țigară pe parcursul întregii discuții, și Erica putu auzi polițiștii tușind din când în când din pricina

fumului.

Îi puseseră în mare parte aceleași întrebări pe care i le pusese și ea, ceea ce o ajută să-și reîmprospăteze memoria înainte să-i povestească lui Patrik. Marea diferență era că putuse să răsfoiască albumul foto și avea așadar o viziune mai personală despre viața Minnei și a lui Nettan. Poliția nu păruse să se obosească cu așa ceva. Spre deosebire de ei, Erica fusese dintotdeauna mult mai interesată de oamenii implicați în și afectați de o crimă. Cum arătau viața lor privată și relațiile lor? Care erau amintirile lor? Îi plăcea să se uite în albume foto, să vadă momente speciale și zile obișnuite prin ochiul din spatele obiectivului.

În cazul lui Nettan, era dureros de clar câtă importanță le dăduse diverșilor bărbați care intraseră și ieșiseră din viața ei. Dorința de a avea o familie, un partener pentru ea și un tată pentru Minna răzbătea din fiecare pagină. Fotografii cu Minna pe umerii câte unui bărbat, cu Nettan pe plajă împreună cu un altul, cu amândouă împreună cu cel mai nou iubit al lui Nettan în fața unei mașini, cu chipurile pline de speranța unei vacanțe fericite. Asemenea detalii erau importante pentru Erica, deși nu erau relevante pentru poliție.

Schimbă din nou DVD-ul, trecând la discuția cu părinții și fratele Victoriei. Însă nici acolo nu era nimic ieșit din comun. Se uită la ceas. Opt. Patrik avea să întârzie cu siguranță, asta dacă avea să mai vină acasă. Erica nu se simțea prea obosită și decise să revadă toate filmele cu și mai multă atenție.

Două ore mai târziu terminase și constatase că nu descoperise nimic nou. Se hotărî să se ducă la culcare. Nu avea rost să-l aștepte trează pe Patrik, și acesta nu-i dăduse nicio veste, așa că era cu siguranță ocupat până peste cap. Ar fi dat orice să știe ce se întâmpla, dar anii petrecuți alături de un polițist o învățaseră că alternativa era să-și înfrâneze uneori curiozitatea și să aștepte. Iar acela era un astfel de moment.

Obosită și cu mintea plină de imagini, se strecură în pat și trase plapuma până la bărbie. Atât ei, cât și lui Patrik le plăcea să doarmă pe răcoare, și era întotdeauna un pic prea frig în dormitor, pentru a se putea bucura în schimb de căldura de sub plapumă. Simți aproape instantaneu cum o cuprinde moleșeala și, în zona aceea dintre somn și trezie, creierul ei începu să treacă haotic în revistă cadre din filme. Se perindau fără o ordine

anume și erau urmate mereu de unele noi. Corpul deveni din ce în ce mai greu și, când începu să alunece înspre somn, iureșul se domoli. Succesiunea de imagini din creier se opri la una din ele. Și brusc, Erica se trezi din nou.

La secție era o activitate frenetică. Patrik se gândise să convoace o ședință scurtă pentru a coordona căutările după Molly și Marta, dar activitatea era deja în plină desfășurare. Gösta, Martin și Annika se ocupau și sunau la prieteni și cunoscuți, la colegii de clasă ai lui Molly, fetele de la școala de echitație și toți ceilalți care se aflau pe lista pe care o primiseră de la Jonas. Numele duceau la alte nume, dar momentan nu găsiseră pe nimeni care să știe unde erau Molly și Marta. Seara avansa, iar motivele rezonabile care-ar fi putut să explice absența lor se împuținau.

Patrik străbătu coridorul spre bucătărie. Când trecu pe lângă biroul lui Gösta, văzu cu coada ochiului cum colegul său se ridica de pe scaunul de la birou.

— Hei, așteaptă!

Patrik se opri.

— Ce e?

Gösta se apropie de el cu obrajii îmbujorați.

— Păi, s-a întâmplat ceva cât ați fost plecați. N-am vrut să aduc vorba când v-ați dus la Jonas, dar Pedersen a sunat mai devreme. Pe ponton era sângele lui Lasse.

— Așa cum credeam.

— Da, dar asta n-a fost totul.

— În regulă, ce-a mai găsit? zise Patrik calm.

— Pedersen a avut un moment de inspirație și a comparat sângele cu ADN-ul de pe chiștocul pe care l-am trimis la analizat. Cel pe care l-am găsit în grădina vecinei Victoriei.

— Și?

Patrik stătea deja ca pe ace.

— Se potrivesc, zise Gösta și așteptă triumfător reacția lui Patrik.

— Așadar Lasse era cel care stătuse acolo?

Îl fixă pe Gösta cu privirea în timp ce încercă să pună informațiile cap la cap.

— El era cel care o spiona pe Victoria?

— Da, și probabil că tot el a fost cel care a trimis scrisorile

de amenințare. Dar nu vom ști niciodată, din păcate, pentru că Ricky le-a aruncat.

— Așa că Lasse șantaja, poate, pe cineva despre care știa că e într-o relație cu Victoria? gândi Patrik cu voce tare. Cineva care avea motiv să țină așa ceva secret. Chiar și cu prețul banilor.

Gösta dădu din cap.

— Exact cum m-am gândit și eu.

— Așadar, Jonas? zise Patrik.

— Asta am crezut și eu, dar Ricky s-a înșelat.

Patrik ascultă uimit explicația lui Gösta și tot ceea ce crezuse până atunci se întoarse cu susul în jos.

— Trebuie să le povestim și celorlalți despre asta. Îi spui tu lui Martin și eu Annikăi?

Câteva minute mai târziu, stăteau cu toții în bucătărie. Afară era întuneric și zăpada cădea tăcută. Martin pusese iarăși de cafea.

— Unde dracu' e Mellberg? zise Patrik.

— A stat o oră, după care s-a dus acasă să mănânce. Sigur a adormit pe canapea, spuse Annika.

— Bine, atunci ne descurcăm fără el.

Adrenalina îi influență reacția. Chiar dacă era nervos că Mellberg reușea întotdeauna să se fofileze, Patrik își dădea seama că puteau lucra mai bine în absența lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Martin.

— Am primit o serie de informații noi care pot fi vitale și ne pot ajuta mult să le găsim pe Molly și pe Marta.

Patrik auzi și singur cât de bombastic formulase ideea, dar îi venea ușor când situația era atât de gravă ca în acel moment.

— Povestește, te rog, ce-ai aflat, Gösta.

Gösta își drese glasul și explică apoi cum ajunsese la concluzia că Lasse o urmărise pe Victoria.

— Probabil că descoperise pur și simplu că Victoria avea o relație cu cineva. Și fiindcă probabil își dăduse seama că acea relație era blamabilă din punct de vedere moral, începuse să-i trimită scrisori de amenințare în același timp în care începuse și șantajul.

— Oare el ar putea fi și cel care a răpit-o pe Victoria? întrebă Martin.

— E o teorie, dar Lasse nu pare a fi tipul de făptaș pe care l-a descris Struwer și mi-e greu să cred că a putut duce la capăt

așa ceva, zise Patrik.

— Dar pe cine șantaja Lasse? interveni Annika. Probabil că pe Jonas, nu-i așa? Cu el avea Victoria o relație.

— Firește, asta a fost concluzia pe care am tras-o și eu. Dar…

Gösta făcu o pauză teatrală și Patrik își dădu seama că-i plăcea să aibă parte de atenția tuturor.

— Însă nu el era acela, zise Patrik.

Îi făcu semn cu capul lui Gösta să continue.

— Ricky credea, așa cum știm cu toții, că Jonas era cel cu care sora lui avea o relație, dar mama lor cunoștea o latură a Victoriei pe care nimeni altcineva n-o descoperise. Nu de băieți îi plăcea ei.

— Ce? zise Martin și se îndreptă în scaun. Dar cum de nu mai știa nimeni altcineva? N-am auzit nimic despre așa ceva când am vorbit cu prietenii și colegii ei de clasă. Cum de știa mama ei?

— Helena și-a dat seama așa cum o fac mamele. Apoi i s-a părut că a văzut ceva când Victoria a adus o colegă acasă. A deschis subiectul la un moment dat, ca Victoria să știe că putea vorbi deschis cu familia despre asta. Dar Victoria s-a panicat și a rugat-o să nu le spună nimic lui Ricky și tatălui ei.

— E clar că era un subiect sensibil pentru ea, zise Annika. Nu poate fi simplu la vârsta aia, într-o comunitate atât de mică.

— Da, desigur. Dar impresia mea e că a fost atât de îngrozită deoarece, la momentul respectiv, începuse o relație care nu le-ar fi plăcut părinților ei.

Gösta se întinse după ceașca de cafea.

— Dar cu cine? întrebă Annika.

Martin își încreți fruntea.

— Cu Marta? Asta ar explica cearta dintre Jonas și Victoria din ziua aia. Poate că era vorba despre Marta.

Gösta dădu aprobator din cap.

— Ceea ce înseamnă că Jonas știa totuși despre asta.

— Să presupunem, deci, că Lasse o șantaja pe Marta, da? Iar ea s-a săturat să plătească și l-a omorât, ori Jonas s-a înfuriat atât de tare când a aflat, încât a decis să rezolve singur situația? Sau poate că există vreun alt scenariu posibil pe care l-am ratat?

Martin se scărpină gânditor la ceafă.

— Nu, cred că e sau prima sau a doua variantă, zise Patrik și se uită la Gösta care fu de acord.

— Atunci trebuie să vorbim din nou cu Jonas, zise Martin. E oare posibil ca Marta și Molly să nu fi fost răpite de același făptaș care le-a răpit pe celelalte fete? E oare posibil ca Marta s-o fi luat cu ea pe Molly și să fi fugit pentru a nu fi acuzată de crimă? Poate că Jonas știe totuși unde sunt și joacă doar teatru?

— În cazul ăsta joacă bine…, începu Patrik, dar se opri când auzi pași pe coridor.

O văzu uimit pe soția lui intrând în încăpere.

— Salut, zise Erica. Era deschis, așa că am intrat.

Patrik se holbă la ea.

— Ce cauți aici? Și unde sunt copiii?

— Am sunat-o pe Anna să vină să stea cu ei.

— Dar de ce? zise Patrik înainte să-și dea seama că el fusese de fapt cel care-i ceruse o favoare.

Oare descoperise ceva? Se uită întrebător la ea. Erica dădu din cap.

— Am găsit un numitor comun între fete. Și cred că știu și de ce cazul Minnei diferă de celelalte.

Ora când se dădea stingerea era momentul pe care Laila îl ura cel mai mult. În întunericul nopții, viața o prindea din urmă, tot ceea ce reușise să reprime în timpul zilei. Noaptea, răul putea să ajungă din nou la ea. Știa că răul exista peste tot în lume, că era la fel de real ca pereții camerei ei și ca salteaua mult prea tare pe care stătea.

Se uită în tavan. Era întuneric beznă în cameră și, chiar înainte să adoarmă, simțea uneori că plutește prin univers și că neantul negru amenință să o devoreze.

Era atât de ciudat să se gândească la faptul că Vladek era mort. Încă îi era greu să priceapă asta. Putea auzi zgomotele din ziua în care se cunoscuseră, râsete vesele, muzică de carnaval, sunete de animale pe care nu le mai auzise înainte. Iar mirosurile erau la fel de puternice ca atunci: popcorn, rumeguș, iarbă și sudoare. Dar cea mai puternică era întotdeauna amintirea vocii lui. Îi umpluse inima chiar de dinainte să-l vadă. Când îi întâlnise privirea, o făcuse cu o certitudine pe care o văzuse oglindită în secunda următoare și în ochii lui.

Încercă să-și amintească dacă avusese vreo premoniție legată de nenorocirea la care avea să ducă întâlnirea lor, dar nu-și putu aminti nimic. Veneau din două lumi cu totul diferite și

duceau vieți cu totul diferite, așa că avuseseră, firește, dificultăți de învins, dar nimeni nu putuse intui catastrofa ce urma să se întâmple. Nici măcar ghicitoarea Krystyna. Chiar fusese oarbă în acea zi, ea, care vedea totul? Sau poate că înțelesese, dar alesese să creadă că se înșela când văzuse cât de mare era dragostea unuia pentru celălalt?

Nimic nu păruse imposibil la acea vreme. Nimic nu păruse bizar sau greșit. Totul se întâmplase ca să-și construiască un viitor împreună și viața îi păcălise că aveau să reușească. Poate că de aceea șocul de mai târziu fusese atât de mare și recționaseră la ceea ce urmase într-un fel de neiertat. Știuse încă de la început că nu era bine, dar instinctul de supraviețuire înlocuise rațiunea. Era prea târziu să regrete. Nu putea decât să stea acolo, pe întuneric, și să contemple greșelile lor.

Jonas fu surprins de cât de calm era. Pregăti totul în ritmul lui. Avea ani și ani de amintiri din care să aleagă, și voia să aleagă bine, căci atunci când pleca, n-avea să mai fie cale de întoarcere. De asemenea, nu credea că avea rost să se grăbească. Nesiguranța îi alimentase anxietatea, dar acum că știa unde se afla Marta, putea planifica totul cu o răceală care-l ajuta să-și păstreze mintea ascuțită și limpede.

Se uită prin întuneric, așezat pe vine. Becul se arsese și nu avusese timp să-l înlocuiască. Neglijența îl deranja. Era important să fie întotdeauna pregătit, să fie mereu ordine. Totul pentru a evita suspiciunile.

Când se ridică, se lovi cu capul de punctul cel mai de jos al tavanului. Înjură cu voce tare și pentru o clipă își permise să stea pur și simplu și să inspire mirosul. Aveau atâtea amintiri de acolo, dar amintirile nu erau legate de un loc, și oricum, puteau fi retrăite, din nou și din nou. Pipăi geanta. Dacă momentele minunate ar fi cântărit ceva, geanta ar fi fost imposibil de ridicat. În schimb, era ușoară ca un fulg în mâna lui, iar asta îl surprinse.

Urcă cu atenție pe scară. Nu putea să scape geanta. Conținea nu doar viața lui, ci o viață trăită în perfectă armonie.

Până atunci călcase pe urmele altcuiva. Continuase ceva deja început, fără să-și lase propria amprentă. Era timpul să facă un pas în față și să lase trecutul în urmă. Iar asta nu-l speria, dimpotrivă. Deodată văzu totul atât de limpede. Avusese dintotdeauna puterea de a schimba totul, de a renunța la trecut și

de a construi în schimb ceva al lui, ceva mai bun.

Gândul îl amețea și, odată ajuns afară, închise ochii și inspiră aerul rece al nopții. Părea că pământul se cutremură și-și desfăcu brațele pentru a-și păstra echilibrul. Rămase așa o clipă înainte să le coboare și să deschidă încet ochii.

Dintr-un impuls, se îndreptă spre grajd. Împinse ușa cea grea, aprinse lumina și puse cu grijă geanta cu conținutul ei valoros lângă perete. Apoi deschise boxele și dădu drumul cailor. Desfăcu hățurile din boxe și, unul după altul, caii ieșiră agale pe ușa grajdului. Se opriră în curte, amușinară aerul și nechezară înainte să o ia din loc, cozile lor biciuind aerul nopții. Zâmbi când îi văzu cum dispăreau în întuneric. El însuși se îndrepta către un nou fel de libertate și n-avea de gând să se mai lase prins vreodată.

Era nespus de odihnitor să stea în casa copilăriei ei, cu copiii care dormeau cu un etaj mai sus drept singura companie. Acolo, pereții nu erau impregnați de nicio vină.

Acolo erau doar amintirile unei copilării care, grație Ericăi și tatălui lor, Tore, fusese luminoasă și ele se simțiseră protejate. Anna nu mai era nici înverșunată, nici supărată pe răceala neobișnuită a mamei lor. Primise explicația pentru asta și apoi nu simțise decât milă față de cea care trecuse prin niște experiențe ce o făcuseră să n-aibă curajul de a-și iubi propriile fiice. Credea că mama le iubise totuși, doar că nu fusese în stare să-și arate dragostea. Spera că Elsy se uita la ele din cer și știa că fiicele ei înțelegeau, că o iertaseră și o iubeau.

Se ridică de pe canapeaua din sufragerie și începu să facă un pic de ordine. Era uimitor de curat și zâmbi când se gândi la Kristina și la tipul ei. Soacrele erau ceva cu totul aparte. Mama lui Dan era mai degrabă opusul Kristinei, aproape prea timidă, și își cerea întotdeauna scuze pentru deranj dacă venea pe la ei. Întrebarea era care variantă era mai bună. Însă soacrele erau precum copiii: le luai așa cum veneau. Îți puteai alege soțul, dar nu și soacra.

Iar ea îl alesese pe Dan din toată inima, apoi îl trădase. Gândul acela o făcu să se simtă din nou rău. Se grăbi la baie și vomită toată cina.

Își clăti gura cu apă. Fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare, așa că se clăti pe față și, în timp ce picăturile reci

continuau să se prelingă pe pielea ei, se privi în oglindă. Aproape că se trase înapoi văzând disperarea evidentă din privirea sa. Asta era ce vedea Dan în fiecare zi? De aceea nu mai putea să se uite la ea?

Cineva sună la ușă și Anna tresări. Cine putea să vină la Erica și Patrik atât de târziu? Se șterse repede pe față și se duse să deschidă. Pe trepte era Dan.

— Ce faci aici? zise Anna uimită, înainte ca groaza să pună stăpânire pe ea. Copiii? S-a întâmplat ceva cu copiii?

Dan scutură din cap.

— Nu, totul e în regulă. Voiam să vorbesc cu tine și simțeam că nu mai poate aștepta, așa că am rugat-o pe Belinda să vină și să stea un pic cu cei mici.

Fiica cea mare a lui Dan nu mai locuia acasă, dar făcea uneori pe dădaca pentru frații și surorile mai mici, spre încântarea lor.

— Dar trebuie să mă întorc repede.

— Bine.

Se uită la el, iar el îi întâlni privirea.

— Pot să intru? Altfel îngheț de tot aici afară.

— Da, scuze, intră, zise ea politicos, ca și cum i s-ar fi adresat unui străin, și se dădu la o parte.

Așadar acela era sfârșitul. Nu voia să vorbească despre asta acasă, cu copiii în jur și toate amintirile frumoase care mai rămăseseră acolo. Și chiar dacă începuse să-și dorească oarecum ca acel impas dureros să ia sfârșit, oricare ar fi fost acela, era ca și cum ceva dinăutrul ei voia să țipe în semn de protest că avea să piardă tot ce avea mai scump: marea dragoste a vieții ei.

Intră cu pași grei în sufragerie, se așeză și aștepta. Începu imediat să se gândească la aspectele practice. Erica și Patrik sigur n-ar fi avut nimic împotrivă ca ea și copiii să stea în camera de oaspeți până găsea un apartament nou. Încă de a doua zi dimineața putea împacheta cele necesare. Odată decizia luată, ar fi fost mai bine să se mute imediat, și probabil că Dan avea să fie ușurat că era de aceeași părere. Sigur era la fel de sătul ca și ea să o vadă mereu pradă remușcărilor și sentimentului de vinovăție.

Simți că i se taie răsuflarea când îl văzu pe Dan intrând în cameră. Acesta își trecu o mână prin păr cu o mișcare obosită, iar Anna observă, așa cum făcea de obicei, cât de chipeș era. N-avea să-i fie foarte greu să-și găsească pe altcineva. Multe tipe din

Fjällbacka se uitau după el și… Alungă acele gânduri. Era mult prea dureros să și-l imagineze pe Dan în brațele altcuiva. Chiar atât de generoasă nu putea fi.

— Anna…, zise Dan și se așeză lângă ea.

Anna văzu cum se lupta să aleagă cuvintele potrivite și, pentru a mia oară, îi veni să strige „iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă“, dar știa că era prea târziu. Se uită în jos și spuse încet:

— Înțeleg, nu trebuie să spui nimic. O să-i rog pe Patrik și Erica să ne lase să stăm aici o vreme, o să iau o parte din lucruri mâine-dimineață, iar restul mai târziu.

Dan se uită șocat la ea.

— Vrei să mă părăsești?

Anna își încreți fruntea.

— Nu, am crezut că ai venit să-mi spui că tu vrei să mă părăsești. Nu asta vrei?

Abia dacă mai putu să respire așteptând răspunsul. Urechile îi vuiau și inima îi tresărea cu speranțe reînnoite.

Pe chipul lui Dan se citeau atâtea emoții, încât îi era greu să le descifreze.

— Draga mea Anna, am încercat să mă gândesc să te părăsesc, dar nu pot. Erica a sunat azi…și da, m-a făcut să înțeleg că trebuie să fac ceva dacă nu vreau să te pierd. Nu pot să promit că o să fie simplu sau că totul va fi bine peste noapte, dar nu pot să-mi imaginez viața fără tine. Și vreau să avem o viață frumoasă. Ne-am rătăcit amândoi o vreme, dar acum iată-ne aici, ne avem unul pe celălalt și vreau să continuăm așa.

Îi luă mâna și o duse la obraz. Anna îi simți barba nerasă sub palmă și se întrebă de câte ori îi mângâiase pielea înțepătoare.

— Tremuri, zise Dan și o strânse mai tare de mână. Vrei? Vrei să continuăm să fim împreună, cu adevărat?

— Da, zise Anna. Da, Dan. Vreau.

---

[2] Personajul principal dintr-o serie de romane pentru copii scrise de Astrid Lindgren, despre un băiețel poznaș și aventurile lui.

Fjällbacka 1975

Cuțitele o speriau mai mult decât orice. Ascuțite și lucioase, apăreau deodată acolo unde nu aveau ce căuta. La început le luase pur și simplu și le pusese la loc în sertarul din bucătărie, sperând că mintea ei extenuată și chinuită îi juca feste. Dar apoi apăreau din nou: lângă pat, în sertarul cu lenjerie, pe masa din sufragerie. Stăteau acolo ca niște naturi moarte macabre, și nu înțelegea ce însemnau. Nu voia să înțeleagă.

Într-o seară, stând la masa din bucătărie, primise o lovitură în braț. Lovitura venise de nicăieri și fusese surprinsă de durere. Sângele pulsa din rană, roșu-aprins și-l privi mirată o clipă înainte să alerge la chiuvetă și să ia un șervet pe care să-l folosească pentru a opri sângerarea.

Rana se vindeca greu. Se infectase și, când se spăla, o ustura atât de tare încât trebuia să se muște de limbă ca să nu țipe. În realitate, ar fi trebuit cusută, dar o lipise cu scotch cât putuse de bine. Erau decișii să evite să meargă la doctor acolo, în Fjällbacka.

Însă bănuia că rănile aveau să se înmulțească. Putea fi liniște câteva zile, dar apoi totul exploda, iar furia și ura de nedescris își ieșeau din matcă. Lipsa de putere o paraliza. De unde venea răul? Simțea că n-avea să primească niciodată răspunsul la acea întrebare. Adevărul era că nu exista niciun răspuns.

În bucătărie era o liniște mormântală. Cu toții se uitau curioși la Erica — rămăsese în picioare, în ciuda faptului că atât Gösta, cât și Martin o invitaseră să se așeze pe scaunele lor. Era atât de tensionată încât nu reușea să stea locului.

— Patrik m-a rugat să mă uit la astea.

Arătă spre punga cu DVD-uri, pe care o așezase pe jos, în mijlocul încăperii.

— Da, Erica se pricepe să vadă detalii pe care alții le-ar putea rata, zise Patrik ca un fel de scuză, dar nimeni nu păru să aibă ceva împotrivă.

— Inițial n-am văzut nimic interesant, dar a doua oară când m-am uitat la ele…

— Da? făcu Gösta fără să o scape din ochi.

— Atunci mi-am dat seama că de fapt numitorul comun nu are de-a face cu fetele, ci cu frații și surorile lor.

— Cum adică? zise Martin. E drept că toate în afară de Minna și Victoria aveau surori mai mici, dar ce legătură au ele cu dispariția fetelor?

— Chiar cum se potrivesc lucrurile, nu știu. Dar toate surorile au fost filmate în camerele lor și pe pereții tuturor erau trofee din acelea pe care le primești la concursurile de călărie. Toate sunt călărețe active. Așa era și Victoria, chiar dacă nu concura.

Tăcură din nou cu toții. Nu se mai auzea decât filtrul de cafea și Erica observă cum fiecare încerca să pună informațiile cap la cap.

— Dar Minna? zise Gösta. Ea n-avea nicio soră mai mică. Și nu mergea la călărie.

— Tocmai, răspunse Erica. De aceea cred că Minna nu se numără printre victime. Nici nu e sigur că a fost răpită sau că e moartă.

— Și-atunci unde e? zise Martin.

— Nu știu. Dar mă gândeam să o sun pe mama ei mâine-

dimineață. Am o teorie.

— Bine, dar ce concluzie am putea trage din faptul că surorile mai mici ale fetelor dispărute călăreau? zise Gösta confuz. În afară de Victoria, niciuna dintre fetele dispărute nu fusese în apropierea vreunui grajd sau la vreo competiție.

— Nu, dar poate că făptașul a fost atras de acele medii și le-a văzut pe fete când acestea s-au dus să se uite la surorile lor? Mă gândeam că ar trebui căutate datele dispariților și ar trebui să verificăm dacă a avut loc vreo competiție în zonă în acea perioadă.

— N-ar fi pomenit asta părinții lor? zise Annika și-și îndreptă ochelarii care-i alunecaseră prea jos pe nas. Faptul că au fost la o competiție în aceeași zi în care fiicele lor au dispărut?

— Poate că n-au făcut legătura cu dispariția, pentru că totul s-a concentrat în jurul fetelor, ce relații aveau, ce interese și activități, și tot așa. Nimeni nu s-a gândit la surorile mai mici.

— La dracu', zise Patrik.

Erica se uită la el.

— Ce e?

— Jonas. Apare iar și iar în investigația asta, în fel și chip: ketamina, cearta cu Victoria, așa-zisa relație, infidelitatea Martei, șantajul. Și tot el a umblat peste tot pe la competiții de călărie cu fiica lui. E posibil ca el să fie de fapt vinovatul?

— Are un alibi perfect pentru dispariția Victoriei, precizează Gösta.

Patrik oftă.

— Da, știu. Dar trebuie pur și simplu să cercetăm și mai atent, acum când atâtea lucruri îl indică pe el. Annika, ai putea să verifici ce competiții au avut loc în acele zile? Și dacă Molly Persson a fost pe lista participanților?

— Sigur, zise Annika. O să văd ce pot afla.

— Atunci poate că n-a fost nicio spargere, spuse Gösta.

— Nu, e posibil ca Jonas să o fi raportat ca să înlăture suspiciunile care-ar fi planat asupra lui dacă Victoria ar fi fost găsită. Dar în afară de marea problemă a alibiului, rămân o serie întreagă de întrebări. Cum a putut să răpească fetele când Molly și Marta erau cu el în mașină? Unde le-a ținut închise și unde se află ele în momentul ăsta?

— Poate că în același loc cu Molly și Marta, zise Martin. Poate au descoperit cu ce se ocupa…

Patrik dădu aprobator din cap.

— Da, nu e imposibil. Trebuie să cercetăm casa și restul fermei din nou. Dacă ne gândim la locul în care a apărut Victoria, e posibil să fi fost ținută prizonieră chiar acolo. Trebuie să mergem iarăși în zona aceea.

— N-ar trebui să obținem un mandat de percheziție? zise Gösta.

— Ba da, dar n-avem timp de așa ceva. Viața Martei și a lui Molly poate fi în pericol.

Patrik se apropie de Erica și se uită lung la ea. Apoi se aplecă și o sărută, fără să-i pese că toți ceilalți îi vedeau.

— Bine lucrat, draga mea.

Helga se uita în gol pe geamul din dreapta. Părea că se apropia o mare furtună de zăpadă, așa cum erau pe vremuri.

— Ce-o să ne facem acum? întrebă ea.

Jonas nu răspunse, dar nici nu se așteptase să o facă.

— Cu ce-am greșit? zise și se întoarse către el. Îmi făcusem atâtea speranțe pentru tine.

Vremea rea îl obliga să-și dedice toată atenția drumului, așa că răspunse fără să se uite la ea.

— N-ai greșit cu nimic.

Răspunsul ar fi trebuit să o bucure, sau cel puțin să o liniștească. În schimb, se întristă și mai tare. Ce-ar fi făcut dacă ar fi știut?

— N-ai fi putut face nimic, zise el ca și cum i-ar fi citit gândurile. Nu sunt ca tine. Nu sunt ca nimeni altcineva. Sunt… special.

Tonul vocii lui nu trăda nicio emoție și Helga se cutremură.

— Te-am iubit. Sper că știi asta. Și încă te iubesc.

— Știu, zise el încet, apoi se aplecă înainte și încercă să distingă ceva prin iureșul de zăpadă.

Ștergătoarele măturau parbrizul, dar nu puteau să înlăture toată zăpada care cădea. Conducea cu atâta grijă încât părea că mașina se târa.

— Ești fericit?

Helga nu știa nici ea de unde apăruse întrebarea, însă era una sinceră. Fusese oare fericit?

— Până acum, viața mea a fost mai bună decât a majorității oamenilor, zâmbi el.

Helga văzu zâmbetul și simți cum i se face pielea de găină. Însă era adevărat. În orice caz, avusese cu siguranță o viață mai bună decât a ei — Helga trăise tot timpul îngrozită de adevărul pe care nu voia să-l accepte.

— Poate că noi avem dreptate și tu te înșeli. Te-ai gândit vreodată la asta? adăugă el.

Helga nu pricepu la ce se referea și reflectă o clipă. Când crezu că înțelese, se întristă.

— Nu, Jonas. Nu cred că eu sunt cea care se înșală.

— De ce nu? Tocmai ai demonstrat că nu suntem atât de diferiți.

Helga se strâmbă la gândul acela și încercă să găsească o justificare pentru adevărul din vorbele lui.

— Ca mamă, să-ți protejezi copilul e un instinct fundamental. Nu e nimic mai firesc. Tot restul, e… nefiresc.

— Așa să fie?

Jonas își întoarse pentru prima dată privirea către ea.

— Nu sunt deloc de acord.

— De ce nu-mi spui pur și simplu ce-o să facem când ajungem?

Helga încercă să vadă cât le mai rămăsese din drum. Dar întunericul și ninsoarea deasă făceau ca lucrul ăsta să fie imposibil.

— O să vezi când ajungem acolo, zise el.

Afară, zăpada continua să cadă.

Erica intră în hol cu o dispoziție proastă. Bucuria că adusese informații noi în anchetă fusese înlocuită de nemulțumire atunci când i se interzisese să-i însoțească la fermă. Încercase în toate felurile să-l convingă pe Patrik, dar acesta fusese de neclintit și nu avusese altă alternativă decât să se ducă acasă. Avea cu siguranță să stea trează toată noaptea, întrebându-se ce se întâmpla.

Anna ieși din sufragerie și o întâmpină.

— Bună, cum a fost cu copiii? zise Erica, dar se opri brusc. Ce fericită arăți. S-a întâmplat ceva?

— Da, a venit Dan pe aici. Mulțumesc mult că ai vorbit cu el.

Își trase jacheta pe ea și își vârî picioarele în bocanci.

— Cred că o să fie bine acum, dar îți povestesc mai multe

mâine-dimineață.

O sărută pe Erica pe obraz și ieși în furtună.

— Să conduci cu grijă, e alunecos! strigă Erica după ea și închise ușa ca să nu intre prea multă zăpadă.

Zâmbi ca pentru sine. Poate că lucrurile aveau să se rezolve într-un sfârșit pentru sora ei. Cu gândul la Dan și Anna, urcă până în dormitor după un pulover. Apoi îi verifică pe copii. Dormeau cu toții adânc, așa că se îndreptă spre birou. Rămase în picioare o bună bucată de vreme uitându-se la hartă. Ar fi trebuit, de fapt, să se culce, dar semnele albastre continuau să-i scape. Putea să jure că se potriveau cumva cu toate celelalte, dar întrebarea era cum. De ce păstrase Laila articolele despre fete? Ce legătură avea cu ele? Și cum se făcea că Ingela Eriksson și Victoria aveau răni asemănătoare? Erau atâtea ițe încurcate, însă în același timp simțea că răspunsul se afla în fața ei și nu trebuia decât să-l vadă.

Frustrată, deschise calculatorul și se așeză la birou. Tot ce putea face era să treacă din nou prin tot materialul pe care-l adunase. Nu avea somn, așa că putea măcar să facă ceva folositor.

Pagini după pagini de notițe. Îi era recunoscătoare obiceiului de a le transcrie pe calculator. Altfel, nu și-ar mai fi putut descifra propriile mâzgăliturи.

Laila. În centrul tuturor lucrurilor, Laila, ca un sfinx: tăcută și impenetrabilă. Ea avea răspunsurile, însă se mulțumea să privească viața și lumea din jur fără să spună nimic. Apăra oare pe cineva? Pe cine și de ce? Și de ce nu voia Laila să vorbească despre ceea ce se întâmplase în ziua aceea fatidică?

Erica începu să treacă metodic prin toate transcrierile conversațiilor cu Laila. La început fusese și mai tăcută decât atunci. Notițele de la primele întâlniri erau foarte puține, iar Erica își aminti cât de ciudat fusese să stea acolo cu cineva care abia dacă deschidea gura.

Laila nu începuse să vorbească decât după ce Erica întrebase de copii. Evitase să vorbească despre sărmana fetiță, așa că, de fapt, discuțiile se concentraseră mai mult pe Peter. În timp ce continuă să citească, Erica își aminti atmosfera din încăpere și chipul Lailei atunci când povestea despre fiul ei. Privirea îi era mai luminoasă ca de obicei, dar în același timp plină de dor și tristețe. Nu încăpea vorbă că-l iubise. Îi descrisese obrajii catifelați, râsul, tăcerea, sâsâitul de când începuse să

vorbească, bretonul blond care-i cădea mereu în ochi…

Erica se opri și reciti ultimul paragraf. Apoi îl citi iar, după care închise ochii și reflectă. Deodată, totul se limpezi. Descoperise una dintre piesele importante ale puzzle-ului, una care-i lipsise până atunci. Mergea cu siguranță la noroc, dar era de-ajuns pentru a vedea cum se conturează o situație plauzibilă. Simți că trebuia să-l sune pe Patrik, dar se decise să aștepte. Nu era pe de-a-ntregul sigură. Și exista doar un mod de a verifica dacă avea dreptate. Numai Laila îi putea confirma bănuielile.

Patrik simți tensiunea din aer de cum coborî din mașină în curtea din fața casei lui Jonas și a Martei. Aveau oare să primească răspunsuri la toate întrebările? Cumva, gândul acela îl îngrozea. Dacă adevărul era atât de crud pe cât se temea, n-avea să le fie simplu nici lor, nici familiilor fetelor. Însă de-a lungul anilor ca polițist, învățase totuși că certitudinea era întotdeauna mai bună decât incertitudinea.

— Îl luăm pe Jonas primul! le strigă lui Martin și Gösta. Gösta, tu te duci cu el la secție și-l interoghezi, iar Martin și cum mine percheziționăm casa.

Urcă aplecat scările și sună la ușă, dar nimeni nu răspunse. Mașina dispăruse și era greu de crezut că Jonas dormea când Marta și Molly erau de negăsit, așa că deja de la a doua încercare, Patrik apăsă ușor pe clanță. Ușa era descuiată.

— Intrăm, zise acesta și ceilalți îl urmară.

Casa era cufundată în beznă. Era liniște și își dădură repede seama că nu era nimeni acasă.

— Aș sugera să percheziționăm toate clădirile repede, ca să ne dăm seama dacă Molly și Marta sunt sau nu aici, la fermă, după care ne putem întoarce și cerceta din nou aici. Torbjörn ne stă la dispoziție în caz că avem nevoie de echipa lui.

— În regulă.

Gösta se uită prin sufragerie.

— Mă întreb unde e Jonas.

— Poate că e pe afară și caută, zise Patrik. Sau poate știe exact unde sunt.

Ieșiră din nou și Patrik se ținu de balustradă ca să nu alunece pe scara pe care se depusese un strat gros de zăpadă proaspătă. Cercetă cu privirea întreaga proprietate. După un moment de gândire, se hotărî să amâne vizita la Helga și Einar.

Aveau să se îngrijoreze și să fie și mai confuzi, și ar fi fost de preferat să caute întâi prin celelalte clădiri în liniște.

— Începem cu grajdul și trecem apoi pe la cabinetul lui Jonas, zise Patrik.

— Ia uite, e deschis, zise Martin și o luă înainte spre clădirea lungă a grajdului.

Poarta se bălăngănea în vânt. Intrară cu mare grijă în grajdul tăcut și nemișcat. Martin traversă iute intervalul și se uită prin boxe și despărțituri.

— E gol.

Patrik simți un nod în stomac. Ceva era în neregulă acolo. Dacă îl avuseseră pe făptaș sub nasul lor, dacă acesta fusese de la bun început în circumscripția lor și își dăduseră seama prea târziu?

— L-ai sunat cumva pe Palle? întrebă Gösta.

Patrik dădu din cap.

— Da, e informat. Sunt pregătiți dacă avem nevoie de întăriri.

— Bun, zise Gösta și deschise ușa de la școala de călărie. Și aici e pustiu.

Martin verificase între timp sala de ședințe și locul în care țineau nutrețul, și tocmai se întorcea în grajd.

— În regulă, atunci mergem mai departe la cabinetul lui Jonas, zise Patrik.

Ieși în frig, cu Gösta și Martin în urma lui. Zăpada le înțepă obrajii în timp ce alergară înapoi.

Gösta încercă ușa casei.

— E încuiată.

Îi aruncă lui Patrik o privire întrebătoare și acesta dădu din cap. Cu o plăcere abia disimulată, Gösta se dădu câțiva pași înapoi, își luă avânt și lovi cu piciorul în ușă. Repetă mișcarea de câteva ori și într-un final, ușa se deschise larg. La ce substanțe erau depozitate acolo, nu era foarte bine protejată de hoți, iar Patrik nu-și putu ascunde zâmbetul. Doar nu în fiecare zi îl vedea pe Gösta practicând kung-fu.

Cabinetul era foarte mic și-l cercetară rapid. Jonas nu era acolo, iar totul era ordonat și la locul său. În afară de dulapurile cu medicamente, care erau deschise, iar câteva rafturi — goale.

Gösta inspectă conținutul dulapurilor.

— Se pare că a luat cu el mai multe medicamente.

— La dracu', zise Patrik.

Gândul că Jonas fugise cu ketamina și ce altceva mai lipsea era extrem de îngrijorător.

— E posibil să-și fi drogat soția și fiica, și să le fi răpit?

— Dement nenorocit, zise Gösta, scuturând încet din cap. Cum de părea așa normal? Cred că ăsta e cel mai scârbos lucru. Că era așa de… amabil.

— Psihopații păcălesc pe toată lumea, zise Patrik și ieși în întunericul nopții după ce aruncă o ultimă privire prin cabinet.

Martin îl urmă tremurând.

— Încotro? Casa părinților lui Jonas sau hambarul?

— Hambarul, zise Patrik.

Se grăbiră să străbată curtea alunecoasă.

— Ar fi trebuit să luăm lanterne, zise Patrik când intrară în hambar.

Era atât de beznă încât abia dacă puteau distinge mașinile dinăuntru.

— Da, sau putem aprinde lumina, zise Martin și trase de o sfoară de pe perete.

Un bec chior și fantomatic lumină încăperea înaltă. Ici-colo, intra câte un pic de zăpadă prin crăpăturile din perete, dar părea totuși să fie ceva mai cald în hambar după ce se adăpostiseră de vântul tăios.

Pe Martin îl trecu un fior.

— Arată ca un cimitir pentru mașini.

— O, nu, astea sunt mașini bune. Cu puțină dragoste și atenție, ar putea deveni adevărate comori, zise Gösta și mângâie melancolic capota unui Buick.

Începu să se plimbe încolo și-ncoace printre mașini în timp ce se uita în jur. Patrik și Martin făcură la fel, și după o vreme constatară că nici acolo nu era nimic. Patrik era demoralizat. Poate că trebuia să se grăbească să-l dea în urmărire pe Jonas. Acolo nu era de găsit, dacă nu cumva se ascundea la părinții lui. Dar Patrik nu credea asta. Probabil că acolo erau doar Helga și Einar, care dormeau.

— Să mergem să-i trezim pe părinții lui, zise Patrik și trase de sfoara murdară, stingând lumina.

— Ce le spunem? întrebă Martin.

Patrik reflectă câteva clipe. Era o întrebare bună. Cum să le povestească părinților că era posibil ca fiul lor să fie un

psihopat ce răpise și torturase fete? Așa ceva nu se învață la academia de poliție.

— Vedem la momentul respectiv, zise el într-un sfârșit. Știu că le căutăm pe Marta și Molly, iar acum a dispărut și Jonas.

Traversară încă o dată curtea măturată de vânt. Patrik bătu la ușă, tare și hotărât. Când nu se întâmplă nimic, izbi din nou în ea. O lumină se aprinse la etaj, posibil în dormitor. Dar nu veni nimeni să deschidă.

— Intrăm? întrebă Martin.

Patrik încercă ușa. Era descuiată. Faptul că oamenii de la țară nu-și încuiau decât rar ușile înlesnea uneori munca poliției. Intră în hol.

— Alo? strigă el.

— Cine dracu' e? se auzi o voce furioasă de la etaj.

Își dădură imediat seama cum stătea treaba. Einar era singur acasă și de aceea nu putuse deschide ușa.

— Poliția. Urcăm acum.

Patrik îi făcu semn lui Gösta să-l urmeze în timp ce lui Martin îi spuse încetișor:

— Uită-te un pic prin jur în timp ce vorbim cu Einar.

— Dar unde e Helga? zise Martin.

Patrik scutură din cap. Și el se întreba același lucru. Unde era Helga?

— Îl întrebăm pe Einar, zise acesta și se grăbi în sus pe scări.

— Ce credeți că faceți? Cum veniți așa și treziți oamenii în puterea nopții?! îi repezi Einar, care stătea într-o rână pe pat, pe jumătate adormit, cu părul zburlit și îmbrăcat în chiloți și un maiou alb.

Patrik îi ignoră întrebarea.

— Unde e Helga?

— Doarme acolo!

Einar arătă cu degetul către o ușă închisă de pe partea cealaltă a holului.

Gösta se duse și o deschise, se uită înăuntru și scutură apoi din cap.

— Nu-i nimeni și patul e făcut.

— Ce dracu'? Unde e atunci? Helgaaa! urlă Einar și fața începu să i se înroșească.

Patrik se uită la el.

— Deci nu știi unde e?

— Ei na, dacă știam, aș fi zis. Pe unde o umbla?

Un firicel de salivă i se prelinse din colțul gurii pe piept.

— Poate că a ieșit să le caute pe Marta și Molly, sugeră Patrik.

Einar pufni.

— Mda, ce tărăboi s-a iscat pe tema asta! Apar ele, n-ai tu grijă. Nu m-ar mira dacă Marta s-a supărat pe ceva ce Jonas a făcut sau n-a făcut, și a plecat cu Molly ca să-l pedepsească. E fix genul ăla de comportament infantil tipic femeilor.

Cuvintele erau pline de dispreț, iar Patrik și-ar fi dorit să-i spună exact ce credea despre asta.

— Deci nu știi unde e Helga? repetă el, încercând să nu ridice tonul. Nici Molly și Marta?

— Nu, ți-am mai spus! urlă Einar și lovi cu mâna în plapumă.

— Și Jonas?

— A dispărut și el? Nu, nu știu unde e.

Einar își dădu ochii peste cap, dar Patrik observă că aruncase o privire fugară pe fereastră.

O senzație de calm îl umplu subit, ca și cum ajunsese deodată în centrul furtunii. Se întoarse către Gösta.

— Cred că trebuie să căutăm din nou în hambar.

Mirosea a mucegai și aerul greu îi umplea nările. Molly simțea că-i vine să vomite și înghiți anevoie, încercând să scape de gustul neplăcut din gură. Era dificil să rămână pe cât de calmă voia Marta.

— De ce suntem aici? întrebă ea în întuneric pentru a nu știu câta oară.

Nici acum nu primi vreun răspuns.

— Nu-ți irosi forțele, zise Marta într-un târziu.

— Dar suntem închise aici! Cineva ne-a închis și e probabil aceeași persoană care a luat-o pe Victoria, și știu ce s-a întâmplat cu ea. Nu înțeleg cum de nu-ți e frică.

Auzi cât de stinsă îi era vocea și suspină, așezându-și capul pe genunchi. Lanțul se întinse și Molly se trase mai aproape de perete. Astfel, cătușa nu-i mai rănea glezna.

— N-are rost, repetă Marta.

— Și-atunci ce ne facem? zise Molly, trăgând de lanț. O să

murim de foame și-o să putrezim aici!

— Nu fi așa teatrală. O să ne ajute cineva.

— Cum poți fi sigură de asta? Încă n-a venit nimeni.

— Sunt convinsă că totul o să se rezolve. Și nu sunt un țânc răsfățat, obișnuit să primească totul pe tavă, i-o întoarse Marta.

Molly începu să plângă în tăcere. Chiar dacă știa că Marta n-o iubea, era greu să înțeleagă cum putea fi atât de crudă într-o situație atât de oribilă.

— A fost o prostie din partea mea să spun asta, zise Marta pe un ton mai moale. Dar n-are rost să strigăm și să înjurăm. Mai bine ne păstrăm puterile și așteptăm să vină cineva și să ne ajute.

Molly tăcu, ceva mai liniștită. N-avea să primească niciodată o scuză mai bună din partea Martei.

Rămaseră tăcute o vreme, dar apoi fata își luă inima în dinți.

— De ce nu m-ai iubit niciodată? zise ea încet.

De mult voia să pună acea întrebare, dar nu îndrăznise. Însă în acel moment, la adăpostul întunericului, nu mai părea atât de înfricoșătoare.

— Nu mi s-a potrivit niciodată rolul de mamă.

Molly o simți cum ridică din umeri.

— Dar atunci de ce-ai făcut copii?

— Pentru că așa a vrut tatăl tău. Voia să aibă un copil care să-i semene.

— Și-atunci nu și-ar fi dorit mai degrabă un băiat?

Molly se minună de propria îndrăzneală. Toate întrebările care stătuseră ascunse înăuntrul ei începeau să iasă la lumină. Întreba fără să se simtă rănită, fără să simtă că despre ea era vorba. Voia doar să știe.

— Sigur că și-a dorit asta înainte să vii tu pe lume. Dar când te-ai născut, a fost la fel de bucuros că are o fiică.

— Ce drăguț din partea lui, zise Molly ironică, dar nu voia să se plângă.

Pur și simplu așa stăteau lucrurile.

— Am procedat cum m-am priceput mai bine, dar n-a fost menirea mea să am copii.

Era ciudat că prima lor conversație serioasă avea loc când poate era deja prea târziu, dar nu mai exista niciun motiv să se ascundă și poate că de așa ceva era nevoie ca să înceteze să se mai prefacă.

— Cum poți fi atât de sigură că o să fim salvate?

Lui Molly îi era din ce în ce mai frig pe podeaua rece, și vezica începea să o jeneze. Gândul că trebuia să urineze în locul în care stătea aproape că o îngrozea.

— Pur și simplu sunt, zise Marta, și ca un răspuns la afirmația încrezătoare, auziră o ușă deschizându-se.

Molly se lipi de perete.

— Dacă vine? Dacă vine și ne face rău?

— Calm, zise Marta.

Și pentru prima dată de când Molly se trezise în acel întuneric compact, simți mâna Martei pe braț.

Martin și Gösta stăteau înlemniți pe latura cea mai scurtă a încăperii. Nu știau cum să reacționeze în fața acelei scene înfiorătoare.

— Pe toți dracii, zise Gösta.

Martin nu putea decât să fie de acord: pe toți dracii.

Niciunul nu-l crezuse pe Patrik atunci când ieșise din camera lui Einar și spusese că era ceva în hambar. Dar îl ajutaseră să cerceteze încă o dată, mai atent, locul, și când găsiseră trapa de sub una dintre mașini, toate obiecțiile lor se evaporaseră. Nerăbdător să le găsească pe Molly și Marta, Patrik deschisese trapa și se grăbise să coboare pe treptele înguste ce se pierdeau în întuneric. Nu pătrundea prea multă lumină acolo, jos și lui Patrik îi fu greu să vadă ceva, dar putuse totuși să observe că nu era nimeni acolo și că trebuiau să cheme tehnicienii. Până atunci, aveau să aștepte sus, în hambar.

Torbjörn și echipa lui sosiră și încăperea fu luminată de reflectoare ca o scenă. După ce recoltară urme de pe trepte și de pe anumite porțiuni ale podelei, Patrik putu să coboare, iar Gösta și Martin îl urmară.

Martin îl auzi pe Gösta trăgând brusc aer în piept când ajunseră în cămăruță, în timp ce el rămase șocat de priveliștea care-l întâmpinase. Pereții reci și pardoseala bătătorită, de pământ, salteaua mizerabilă ale cărei pete întunecate erau, după toate probabilitățile, sânge uscat. În mijlocul camerei fusese ridicat un stâlp, în jurul căruia erau legate două sfori groase, pătate și ele cu sânge. Aerul era greu de respirat și mirosea a putred.

Vocea lui Torbjörn îl trezi din gânduri.

— Ceva a stat aici, și e foarte posibil să fi fost trepiedul unei camere de filmat.

— Așadar cineva a filmat ce s-a petrecut aici.

Patrik se întinse să vadă locul spre care arăta Torbjörn.

— Așa aș zice. N-ați găsit niciun film?

— Nu, zise Patrik și scutură din cap. Dar poate că au stat acolo?

Se apropie de un raft murdar, prins de latura cea mai lungă a încăperii. Martin îl urmă. Pe raft era o porțiune curată și lângă ea un suport de DVD gol.

— Probabil a venit și le-a luat cu el, zise Martin. Întrebarea e încotro s-a dus.

— Da, și dacă Molly și Marta sunt cu el.

Martin simți cum atmosfera apăsătoare de acolo îl secătuia tot mai mult de puteri.

— Unde dracu' pot fi?

— N-am idee, zise Patrik. Dar trebuie să-i dăm de urmă. Și trebuie să le găsim și pe ele.

Martin văzu cum Patrik își încleștă fălcile, încercând să se controleze.

— Crezi că a…

Martin nu termină propoziția.

— Nu știu. Nu mai știu nimic.

Tonul demoralizat aproape că-l descurajă pe Martin, însă îl înțelegea pe Patrik. Cu siguranță că făcuseră un mare progres în anchetă, dar nu reușiseră să facă cel mai important lucru: să le localizeze pe Molly și Marta. Și ținând cont de ce găsiseră acolo, erau probabil în mâinile unui psihopat.

— Vino să vezi ceva, strigă Torbjörn de deasupra trapei.

— Vin! strigă Patrik înapoi.

Toți trei urcară din nou la suprafață.

— Ai avut dreptate, îi spuse Torbjörn lui Patrik în timp ce acesta se îndrepta cu pași repezi spre capătul îndepărtat al hambarului, acolo unde era parcată remorca pentru cai.

Era mai mare și mai solidă decât alte remorci pe care le văzuse Martin pe șosele și părea, la o cercetare mai atentă, inutil de încăpătoare dacă cineva, precum familia Persson, pleca la drum cu un singur cal.

— Uite. Remorca a fost modificată. Pe o latură podeaua a fost înălțată ca să se creeze un spațiu acolo, dedesubt, destul de

mare cât să încapă o persoană nu foarte dezvoltată. Ai zice că n-avea cum să nu se vadă, dar Jonas pusese fân pe deasupra și poate că mamei și fiicei nici nu le trecuse prin cap să se uite acolo.

— Cum dracu'...? făcu Gösta, uitându-se surprins la Patrik.

— Chiar mă întrebam cum ar fi putut Jonas să transporte fetele aici. În mașină ar fi fost imposibil, pentru că Molly și Marta erau cu el. Așa că remorca era singura opțiune.

— Da, desigur.

Martin se simți prost că nu se gândise la așa ceva, dar totul se întâmplase atât de repede, încât abia dacă reușise să priceapă ceva. Detaliile aveau să vină mai târziu, după ce imaginile celor întâmplate începeau să se limpezească.

— Adunați toate dovezile posibile că fetele au stat închise acolo, zise Patrik. Trebuie să fim pregătiți. Jonas e o javră șmecheră dacă a reușit să facă așa ceva fără să-l suspecteze nimeni.

— Să trăiți, am înțeles, spuse Torbjörn fără să zâmbească.

Niciunuia dintre ei nu-i ardea de glume, iar lui Martin îi venea de-a dreptul să plângă.

Să plângă din cauza tuturor oamenilor răi din lume, din cauză că puteau fi atât de aproape de ceilalți și că, mimând normalitatea, puteau să comită asemenea atrocități.

Se așeză pe vine și se uită în spațiul de sub podeaua remorcii. Afară era întuneric și lampa din hambar era slabă, dar reflectoarele îi ajutau să vadă totul clar.

— Imaginează-ți cum e să te trezești în locul ăla.

O senzație de claustrofobie îl apăsă pe piept.

— Probabil că le ținea adormite tot drumul. Parțial din rațiuni practice, parțial pentru ca Molly și Marta să nu audă nimic.

— O avea pe propria lui fiică lângă el când răpea fete de aceeași vârstă cu ea, constată Gösta.

Stătea deoparte, cu brațele încrucișate și o expresie uimită, de parcă încă nu-și putea crede ochilor.

— Trebuie să găsim filmele, zise Patrik.

— Și pe Jonas, adăugă Martin. E oare posibil să-și fi dat seama că urma să fie prins și să fi fugit din țară? În cazul ăsta, unde sunt Marta, Molly și Helga?

Patrik scutură din cap. Cenușiu la față de la oboseală, se

uită la spațiul din remorcă.

— Nu știu, spuse el.

— În sfârșit ai venit, zise Marta când lumina se aprinse și cineva coborî pe scări.

— M-am grăbit cât de mult am putut.

Jonas îngenunche și o îmbrățișă. Ca de obicei, simțiră că se contopeau.

— Jonas! țipă Molly, dar acesta nu se clinti.

Într-un târziu, îi dădu drumul Martei și se întoarse spre fiica sa.

— Liniștește-te. Vă scot imediat de aici.

Molly începu să plângă isteric și Martei i se făcu poftă să o pocnească. Nu se rezolvase oare totul? Urmau să iasă de acolo, așa cum se tot tânguise fata. Ea una nu se îngrijorase deloc. Știuse că Jonas avea să le găsească.

— Ce caută bunica aici? se smiorcăi Molly.

Marta întâlni privirea lui Jonas. Pricepuse ce se întâmplase în cele câteva ore petrecute pe întuneric. Ceaiul dulce la care le invitase Helga, momentul în care totul se întunecase. Faptul că soacra ei reușise să le târască din mașină până acolo era impresionant. Însă femeile erau mai puternice decât își închipuiau bărbații, și toți anii de lucru în grădină îi dăduseră Helgăi forța de care fusese nevoie.

— Bunica a trebuit să vină cu noi. Doar ea are cheile, nu-i așa?

Jonas întinse mâna către Helga, care stătea în spatele lui, tăcută și vigilentă.

— Nu exista nicio altă soluție. Știi prea bine. Poliția era pe urmele voastre și am fost nevoită să vă fac să păreți mai puțin suspecți.

— Pe soția și pe fiica mea le-ai sacrificat, zise Jonas.

După un moment de ezitare, Helga vârî mâna în buzunar și scoase două chei. Jonas încercă să deschidă cu una din ele cătușele Martei. Nu se potrivi, dar cea de-a doua le făcu să se deschidă cu un clinchet. Marta își masă glezna.

— La dracu', ce doare, zise ea strâmbându-se.

Întâlni privirea Helgăi și se bucură de groaza ce licărea în ei.

Jonas se duse spre Molly și se așeză pe vine. Îi fu greu să

strecoare cheia pentru că Molly se agăță de el și începu să plângă pe umărul lui.

— Nu e a ta, zise Helga neclintită.

Marta se uită la ea fix. Voia să se arunce pe ea și să o reducă la tăcere, dar tăcu și se pregăti de ceea ce urma.

— Poftim?

Jonas se smuci din strânsoarea lui Molly fără să fi deschis cătușele.

— Molly nu e fata ta.

Helga nu mai putu ascunde bucuria că putea spune acele cuvinte cu voce tare.

— Minți! zise Jonas și se ridică.

— Întreab-o și-o să-ți spună, zise Helga arătând către Marta. Nu e nevoie să mă crezi, dar întreab-o.

Marta cântări iute toate soluțiile posibile. Diverse strategii și minciuni i se perindară în goană prin minte, dar era inutil. Putea să mintă pe oricine fără să clipească și fără ca nimeni să se îndoiască de ea. Dar cu Jonas era altceva. Fusese, într-adevăr, obligată să trăiască cu acea minciună cincisprezece ani, dar nu l-ar fi putut minți în acel moment.

— Nu e sigur, zise ea, uitându-se la Helga. E posibil să fie fata lui Jonas.

Helga pufni.

— Știu și eu să număr. A fost concepută în cele două săptămâni în care Jonas a fost plecat la cursuri.

— Ce? Când? făcu Jonas și se uită de la mama lui la Marta.

Până și Molly tăcuse și se uita înmărmurită la ei.

— Cum ai aflat? zise Marta și se ridică. Nimeni nu bănuia nimic.

— V-am văzut, zise Helga. V-am văzut în hambar.

— Ai văzut și că m-am împotrivit? Că m-a violat?

— De parcă ar mai conta.

Helga se întoarse către Jonas.

— Tatăl tău s-a culcat cu soția ta în timp ce tu erai plecat, și el e tatăl lui Molly.

— Spune-mi că minte, Marta, zise Jonas, și ea simți cum indignarea lui începe să o irite.

Ce conta? Fusese doar o chestiune de timp până ce Einar profitase de ea. Chiar și Jonas trebuia să-și fi dat seama. Așa de bine își cunoștea tatăl după tot ceea ce se întâmplase? Faptul că

rămăsese însărcinată fusese un ghinion, dar Jonas nu se îndoise niciodată de nimic, nu socotise niciodată pe degete, deși era medic. O acceptase pur și simplu pe Molly ca fiind a lui.

— Așa e, cum spune Helga. Erai plecat și tatăl tău n-a mai putut rezista tentației. N-ar trebui să te mire.

Marta se uită la Molly, care stătea tăcută, iar ochii ei mari se umpleau încetul cu încetul de lacrimi.

— Nu te mai smiorcăi. Ești destul de mare să auzi adevărul, chiar dacă cel mai bine ar fi fost, desigur, ca niciunul dintre voi să nu afle nimic. Dar ce-a fost a fost. Prin urmare, ce intenționezi să faci, Jonas? Să mă pedepsești pentru că tatăl tău m-a violat? Am păstrat tăcerea spre binele tuturor.

— Ești bolnavă la cap, zise Helga și-și încleștă pumnii.

— Eu sunt bolnavă?

Marta simți cum o umflă râsul.

— În cazul acesta, aș zice că cine se aseamănă se adună. Nici tu nu pari prea sănătoasă la cap, dacă ne gândim ce-ai făcut.

Femeia arătă cu degetul cătușele care o țineau în continuare prizonieră pe Molly.

Jonas stătea tăcut și se uita la ea, și Molly îl apucă de picior.

— Te rog, dă-mi drumul. Mi-e frică.

Bărbatul făcu brusc un pas în față și se smulse din mâinile ei. Molly începu să plângă în hohote, întinzându-și brațele către el.

— Nu înțeleg ce spuneți, dar mi-e frică. Dați-mi drumul.

Jonas se apropie de Marta și aceasta îi privi chipul, atât de aproape de al ei. Apoi îi simți palma delicată pe obraz. Legătura nu se rupsese. Exista în continuare și avea să fie întotdeauna acolo.

— N-a fost vina ta, zise el. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ta.

Stătu o clipă așa, cu mâna pe obrazul ei. Marta simți forța pe care o răspândea, aceeași forță sălbatică, de nestăvilit, pe care o simțise instinctiv la el încă din prima clipă când îl văzuse.

— Avem o mulțime de lucruri de făcut, zise Jonas și o privi adânc în ochi.

Marta încuviință.

— Da, avem.

Anna se bucurase pentru prima dată de un somn adânc și fără vise. Atât cât dormise, mai bine zis. Ea și Dan vorbiseră timp de câteva ore și se hotărâseră să lase rana să se vindece, chiar dacă avea să dureze o vreme. Aleseseră, din nou, să fie împreună.

Anna stătea întinsă pe o parte și întinse un braț. Dan era acolo și, în loc să se întoarcă pe partea cealaltă, acesta îi prinse mâna și o duse la piept. Zâmbind, simți un val de căldură încălzindu-i corpul de la picioare până la talie și… Țâșni din pat, alergă la baie și reuși să ridice capacul de la closet chiar înainte să verse tot ce mâncase.

— Iubito, ce se întâmplă? zise neliniștit Dan din cadrul ușii.

În ciuda situației teribile, Anna nu putu să nu lăcrimeze un pic de fericire că-i spusese „iubito“.

— Cred că e o enterocolită. Am simptome de ceva vreme.

Se ridică încet, dădu drumul la apă în chiuvetă și își clăti gura. Simțea în continuare gustul de vomă, așa că puse pastă de dinți pe periuță și începu să se spele.

Dan se opri în spatele ei și se uită la ea în oglindă.

— De cât timp?

— Nu știu, dar mă simt destul de rău de vreo două săptămâni. E ca și cum nu mai trece odată, zise ea cu periuța în gură.

Simți mâna lui Dan pe umăr.

— Și dacă nu e enterocolită? Nu te-ai gândit la o altă posibilitate?

Privirile li se întâlniră și Anna se opri cu periuța în mână. Scuipă pasta de dinți, se întoarse și se holbă la el.

— Când ți-a venit ultima oară ciclul? o întrebă Dan.

Anna se gândi febril.

— A întârziat puțin. Dar m-am gândit că e din cauza… stresului. Crezi că…? A fost doar o dată.

— Se poate întâmpla, știi și tu.

Zâmbi și îi puse o mână pe obraz.

— N-ar fi frumos dacă ar fi așa?

— Da, zise ea și simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Da, ar fi frumos.

— Să mă duc la farmacie să iau un test?

Anna dădu din cap. Nu voia să-și facă false speranțe în caz că se dovedea a fi o banală enterocolită.

— Bine, mă duc imediat.

Dan o sărută pe obraz.

Anna se așeză pe pat, așteptând, și încercă să se pipăie. Sigur, sânii erau un pic dureroși și umflați, iar stomacul era și el un pic mai rotund. Era oare posibil să încolțească ceva în ținutul arid în care se transformase corpul ei? Dacă era adevărat, promitea să nu mai ia nimic de-a gata niciodată, să nu mai riște nicicând să piardă ceva atât de rar și valoros.

Se smulse din șirul gândurilor în clipa în care Dan intră gâfâind în dormitor.

— Uite, zise el și-i întinse o punguță cu sigla farmaciei.

Anna luă cutia cu mâini tremurânde și, după ce-i aruncă lui Dan o privire panicată, intră în baie. Se așeză pe closet, poziționă bețigașul între picioare și încercă să-l nimerească. Apoi îl așeză pe marginea chiuvetei și se spălă pe mâini. Încă-i tremurau și nu-și putea lua ochii de la pătrățelul care ar fi trebuit să se coloreze dacă viitorul lor urma să se schimbe, dacă aveau să primească o nouă ființă în viața lor sau nu.

Auzi ușa deschizându-se. Dan intră, se așeză în spatele ei și o cuprinse cu brațele. Se uitară amândoi la bețigaș. Așteptând.

Erica nu prinsese decât câteva ore de somn chinuit. De fapt, voise să se ducă imediat acolo, dar știa că n-avea să o poată vedea pe Laila înainte de ora zece dacă nu anunțase din timp. În plus, trebuia să-i ducă pe copii la grădiniță.

Se întinse în pat. Oboseala îi slăbise corpul și-i încetinise reacțiile. Pipăi cu mâna locul gol de alături. Patrik încă nu venise acasă și se întreba ce se întâmplase la fermă, dacă le găsiseră pe Molly și Marta, și ce spusese Jonas. Însă nu voia să-l sune și să-l deranjeze, chiar dacă și ea avea ceva de povestit. Spera să fie mulțumit de efortul ei. Uneori se enerva că se amestecă în treburile lui, dar asta se întâmpla doar pentru că era neliniștit, iar de data aceea chiar îi ceruse ajutorul. N-avea cum să intre în belele. Urma doar să vorbească cu Laila și, după aceea, putea să-i

transmită toate informațiile lui Patrik, pentru ca acesta să le poată folosi în anchetă.

Doar cu cămașa de noapte pe ea și cu părul ciufulit, se furișă cu grijă afară din cameră și în jos, pe scară. Să aibă un mic răgaz doar pentru ea și să bea o ceașcă de cafea în liniște înainte să se trezească cei mici era de neprețuit. Își luă cu ea câteva notițe pentru a le reciti. Era important să aibă un fundament solid înainte de vizită. Dar nu apucă să citească prea mult că auzi țipete de la etaj. Se ridică oftând și urcă să se ocupe de micuții ei atât de plini de energie.

După ce termină cu toate treburile de fiecare dimineață și-i lăsă pe copii la grădiniță, profită de încă un moment de răgaz și se hotărî să verifice din nou câteva detalii. Intră în camera de lucru și se opri încă o dată în fața hărții. Rămase uitându-se la ea o vreme, fără să vadă niciun tipar. Apoi se uită din nou și începu să râdă. Cum de nu observase mai devreme? Era atât de clar.

Se întinse după telefon și o sună pe Annika la secție. Cinci minute mai târziu, când încheie conversația, era și mai convinsă că are dreptate.

Imaginea era din ce în ce mai clară, iar dacă Erica îi povestea și ceea ce descoperise cu o zi înainte, Laila n-avea să mai poată să tacă. De data aceea avea să spună întreaga poveste.

Simțindu-se din nou optimistă, ieși din casă și se urcă în mașină. Înainte să plece, se asigură încă o dată că avea vederile la ea. Avea nevoie de ele ca să o facă pe Laila să destăinuie secretele pe care le păstrase atâția ani.

Odată ajunsă la închisoare, se duse și se trecu în registru.

— Aș dori să o vizitez pe Laila Kowalska. N-am anunțat că vin astăzi, dar ați putea întreba, vă rog, dacă vrea totuși să mă primească? Spuneți-i că vreau să vorbesc despre vederi.

Erica își ținu respirația în timp ce așteptă în spatele grilajului. Curând se auzi soneria și poarta se deschise, iar Erica se îndreptă cu inima bubuindu-i în piept spre clădire. Adrenalina îi gonea prin sânge și o făcea să respire sacadat, și se opri să inspire adânc de câteva ori pentru a se calma. Nu mai era vorba doar de o crimă veche, ci de cinci fete dispărute.

— Ce vrei? o întrebă Laila direct atunci când Erica intră în sala de vizite.

Stătea cu spatele la ea și se uita pe fereastră.

— Am văzut vederile, zise Erica și se așeză.

Le scoase din poșetă și le puse pe masă.

Laila rămase locului și soarele luci prin părul ei scurt, iar pielea capului i se întrezări o clipă dedesubt.

— N-ar fi trebuit să fie păstrate. Am cerut anume să fie aruncate.

Nu părea supărată, ci mai degrabă învinsă, iar Ericăi i se păru că aude în vocea ei și o anume ușurare.

— N-au fost aruncate. Și cred că știi cine le-a trimis. Și de ce.

— Mi-am dat seama că mai devreme sau mai târziu urma să descoperi ceva. În sinea mea, chiar am sperat la asta.

Laila se întoarse și se așeză încet pe scaunul din fața Ericăi. Ținea privirea plecată și se uită la mâinile care se odihneau pe masă, împreunate.

— N-ai îndrăznit să spui nimic pentru că vederile erau amenințări ascunse. Un mesaj pe care doar tu îl înțelegeai. Nu-i așa?

— Da. Și cine să mă creadă?

Laila ridică din umeri și mâinile îi tremurară ușor.

— A trebuit să apăr singurul lucru care mi-a mai rămas. Singurul lucru care mai înseamnă ceva.

Ridică privirea și o țintui cu ochii ei de un albastru glacial.

— Știi, nu? adăugă ea.

— Că Peter trăiește sau că bănuiești că e în pericol? Că el e cel pe care-l aperi? Da, mi-am dat seama. Și cred că tu și sora ta sunteți mult mai apropiate decât ați vrut să lăsați să se înțeleagă. Tensiunea dintre voi e doar ca să ascundă faptul că ea l-a luat în grijă pe Peter atunci când mama voastră a murit.

— Cum ai descoperit asta? zise Laila.

Erica zâmbi.

— Ai spus într-una din discuțiile noastre că Peter era sâsâit, și când am sunat la sora ta, mi-a răspuns un bărbat care a spus că e fiul ei. Și el era sâsâit, și inițial am crezut că e de fapt influența accentului spaniol. Mi-a luat ceva până să fac legătura și, evident, n-am putut ști cu siguranță.

— Cum e Peter?

Pe Erica o duru sufletul când își dădu seama că Laila nu-l văzuse și nici nu vorbise cu fiul ei în toți acei ani. Dintr-un impuls, atinse mâna Lailei.

— Pare amabil și simpatic. I-am auzit pe copiii lui în

fundal.

Laila încuviință dând din cap și nu-și retrase mâna. Ochii începură să i se umezească și Erica văzu că se lupta cu lacrimile.

— Ce s-a întâmplat când a trebuit să fugă?

— S-a întors acasă și a găsit-o pe mama, pe bunica lui, moartă. A înțeles cine o făcuse și și-a dat seama că și el era în pericol. Așa că a contactat-o pe sora mea, care l-a ajutat să ajungă în Spania. A avut grijă de el ca de propriul ei fiu.

— Dar cum s-a descurcat fără acte atâția ani? întrebă Erica.

— Soțul Agnetei e un politician important. A putut să tragă niște sfori pentru ca Peter să primească acte noi și să treacă drept fiul lor.

— Ai înțeles care e legătura cu ștampilele poștei de pe vederi? întrebă Erica.

Laila se uită uimită la ea și-și trase mâna.

— Nu, nici nu m-am gândit la asta. Știu doar că am primit o vedere de fiecare dată când cineva a dispărut, pentru că la câteva zile după aceea primeam o scrisoare cu un articol decupat din ziar.

— Nu mai spune. De unde au fost trimise?

Erica nu-și putu ascunde uimirea. Nu știuse nimic despre scrisori.

— N-am idee. Nu era niciun expeditor și am aruncat plicurile. Dar adresa era ștampilată, la fel ca pe vederi. M-am speriat de moarte, firește. Pentru că am înțeles că Peter fusese descoperit și că era posibil să fie rândul lui. N-am putut să interpretez altfel tema vederilor.

— Înțeleg. Dar cum ai interpretat articolele din ziare?

Erica se uită curioasă la ea.

— Din câte mi-am dat seama, exista o singură explicație. Fata trăia și voia să se răzbune pe mine luându-mi-l pe Peter. Articolele din ziar erau un mod de a-mi arăta ce era în stare să facă.

— De cât timp știi că e în viață? întrebă Erica încet, dar întrebarea răsună totuși în încăpere.

Privirea de un albastru glacial se întoarse către ea, oglindind toți acei ani plini de secrete, suferință, lipsuri și furie, adunați la un loc.

— De când a omorât-o pe mama, zise Laila.

— Dar de ce a făcut asta?

Erica nu lua notițe, alegând să stea și să asculte. Important nu era dacă făcea sau nu rost de material pentru cartea ei. Nici nu știa dacă avea să o poată scrie.

— Cine știe? ridică Laila din umeri. Răzbunare? Pentru că așa a vrut și i-a făcut plăcere? N-am înțeles niciodată ce se petrecea în capul ei. Era o creatură străină, care nu funcționa ca noi ceilalți.

— Când ți-ai dat seama că era ceva în neregulă?

— Devreme, aproape de la început. Mamele știu când ceva nu e așa cum ar trebui să fie. Dar niciodată nu…

Laila întoarse capul, dar Erica putu să vadă durerea de pe chipul ei.

— Dar de ce…?

Erica nu știu cum să formuleze mai bine. Întrebările erau dificile și răspunsurile ar fi fost în orice caz greu de înțeles.

— Am greșit. Știu asta. Dar habar n-am avut cum să procedăm. Iar Vladek venea dintr-o lume cu obiceiuri și concepții complet diferite.

Se uită rugător la Erica.

— Era un om bun, dar fusese pus în fața unui fapt căruia nu-i putuse face față. Și eu n-am făcut nimic ca să-l opresc. Lucrurile s-au înrăutățit, ignoranța și teama au pus stăpânire pe noi și recunosc că în final am ajuns s-o urăsc. Îmi uram propriul copil.

Laila oftă.

— Ce-ai simțit când ai înțeles că trăiește? zise Erica formulându-și cu grijă întrebarea.

— Când am auzit că a murit, am plâns. Crede-mă, chiar asta am făcut. Deși am plâns-o mai degrabă pe fiica pe care n-am avut-o niciodată.

Întâlni privirea Ericăi și inspiră adânc.

— Dar am plâns și mai tare când am înțeles că era totuși în viață și că o omorâse până și pe mama mea. Singurul lucru pe care mi-l doream era să nu mi-l ia și pe Peter.

— Știi unde locuiește?

Laila scutură violent din cap.

— Nu. Pentru mine e doar o umbră nefastă care plutește prin lume.

Apoi ochii i se îngustară.

— Dar tu știi?

— Nu chiar, dar am bănuielile mele.

Erica așeză vederile pe masă cu spatele în sus.

— Așa o să înțelegi. Vederile astea poartă ștampila poștei de undeva de la mijlocul distanței dintre locul în care a dispărut câte o fată și Fjällbacka. Am descoperit asta pentru că le-am marcat pe toate pe o hartă a Suediei.

Laila se uită la vederi și încuviință cu o mișcare din cap.

— Bine, dar ce înseamnă asta?

Erica își dădu seama că începuse povestea de la capătul greșit.

— Păi, poliția tocmai a descoperit că în zilele în care fetele au fost răpite, au fost organizate competiții hipice în localitățile din care dispăruseră. Pentru că Victoria a dispărut pe drumul de la grajdul lui Jonas și al Martei, au figurat dintotdeauna în anchetă. Când s-a descoperit că acele competiții hipice erau numitorul comun, și când am descoperit, în plus, legătura dintre ele și ștampilele poștei, am început să mă întreb dacă nu cumva…

— Ce anume? zise Laila cu sufletul la gură.

— Îți povestesc totul, dar înainte vreau să aflu ce s-a întâmplat în ziua în care a murit Vladek.

Inițial se lăsă o tăcere prelungă. Apoi Laila începu să povestească.

Fjällbacka 1975

Era o zi ca oricare alta, la fel de întunecată și plină de deznădejde. Laila petrecuse încă o noapte nedormită, în care minutele se lungiseră încet înspre dimineață.

Fata petrecuse noaptea în pivniță. Suferința de a o ști acolo încetase. Toate intențiile de a o proteja, de a-și îndeplini datoria de mamă și de a face totul pentru copiii ei se transformaseră în ușurare când nu mai trebuise să se teamă. Cel pe care Laila trebuia să-l protejeze era Peter.

De propriile răni începuse să nu-i mai pese. Fata n-avea decât să facă ce voia cu ea. Dar întunericul din privirea ei atunci când reușea să provoace durere era mult prea înfricoșător pentru a trece neobservat și, de câteva ori când făcuse o criză de furie, îl rănise pe Peter. Băiatul nu știuse cum să reacționeze și la un moment dat, brațul îi fusese răsucit până ieșise din articulație. Scâncind îngrozit, își ținuse brațul pe lângă corp și fuseseră nevoiți să meargă la spital. În dimineața următoare, Laila găsise niște cuțite sub patul lui.

Abia după acel episod, Vladek întrecuse ultima limită. Lanțul apăruse deodată în pivniță. Nu-l auzise meșterind acolo jos, nu observase că găsise o soluție să doarmă în siguranță noaptea și să aibă liniște ziua. Era singura soluție, așa spusese. Nu puteau s-o închidă în camera ei și trebuia să înțeleagă că era greșit ce făcea. Nu se descurcau cu răutatea ei, cu ieșirile imprevizibile și, cu cât creștea mai mare și mai puternică, cu atât mai grave aveau să devină rănile. Chiar dacă Laila știa că era un gest nebunesc, nu putuse să se împotrivească.

Fata protestase la început. Țipase, lovise cu mâinile și-l zgâriase pe față când o cărase stoic în pivniță și o legase cu cătușele. Vladek își curățase rănile cu dezinfectant și se bandajase cât putuse de bine. Clienților le spusese că-l zgâriase pisica. Nimeni nu se îndoise de vorbele lui.

Într-un final, Fata se resemnase și încetase să se mai

împotrivească. Moale, se lăsase legată cu lanțul. Îi puneau mâncare și apă, ca unui animal. Atât timp cât îi plăcea să vadă durere, cât era fascinată de sânge și țipete, erau nevoiți să o controleze astfel. Când nu era nici în pivniță, nici în cameră, unul dintre ei o păzea mereu, cel mai adesea Vladek. Chiar dacă Fata era micuță, era deja puternică și iute, și Laila nu reușea să o domine în totalitate. Așa că Vladek rămăsese cel care stătea cu ochii pe Fată în timp ce ea avea grijă de Peter.

Însă în acea dimineață totul mersese prost. Până și lui Vladek îi fusese greu să doarmă. Fusese lună plină și stătuse întins lângă ea ore întregi, uitându-se în tavan. Când se treziseră în sfârșit, era prost dispus și amețit de oboseală. În plus, laptele se terminase și pentru că Peter refuza să mănânce altceva în afară de fulgi de ovăz cu lapte la micul dejun, Laila îl urcase în mașină și se dusese la Konsum să facă niște cumpărături.

Jumătate de oră mai târziu, erau din nou acasă. Cu Peter în brațe, se grăbi să coboare din mașină. Băiatului îi era foame și trebuise să aștepte mult prea mult după mâncare.

De cum intră în hol, își dădu seama că ceva nu era în regulă. Era neobișnuit de liniște în casă și, când îl strigă pe Vladek, nu primi niciun răspuns. Îl puse jos pe Peter și duse un deget la buze arătându-i că trebuia să tacă. Cel mic se uită neliniștit la ea, dar făcu întocmai.

Cu pași măsurați, Laila se îndreptă spre bucătărie. Era pustie și pe masă văzu resturile de la micul dejun. O ceașcă pentru Vladek și una pentru Fată.

Auzi o voce din sufragerie. O voce subțire și monotonă de fetiță care turuia continuu. Încercă să distingă cuvintele. Cai, leu, foc — erau poveștile despre circ cu care îi vrăjise Vladek.

Se îndreptă încet într-acolo. Certitudinea o sufoca. Ezită la final, nu voia să vadă, dar nu mai era cale de întoarcere.

— Vladek? Șopti, dar știu că degeaba vorbea încet.

Se apropie de canapea și nu se mai putu abține. Țipătul îi urcă din plămâni și inimă și umplu camera.

Fata zâmbea aproape mândră. Nu părea să reacționeze la sunet, ci își aplecase capul într-o parte, privind-o fascinată, părând să se bucure de durerea ei. Era fericită. Laila văzu pentru prima dată fericire în privirea fiicei ei.

— Ce-ai făcut?

Vocea abia dacă i se auzea și se împletici înspre canapea,

cuprinzând drăgăstos cu palmele obrajii lui Vladek. Ochii lui deschiși se holbau goi în tavan, și își aminti de ziua aceea de la circ, cum privirile li se întâlniseră și înțeleseseră amândoi că din acel moment viața avea să ia o turnură diferită. Dacă ar fi știut ce urma să se întâmple, ar fi luat-o fiecare pe drumul său și și-ar fi continuat viețile așa cum toată lumea se aștepta să o facă. Așa ar fi fost cel mai bine. Așa Laila n-ar mai fi dat naștere acelui monstru.

— Asta am făcut, zise Fata.

Laila ridică privirea și se uită la fiica ei care stătea cocoțată pe brațul canapelei. Cămașa de noapte îi era îmbibată de sânge, iar părul lung și brunet îi atârna încurcat pe spate, făcând-o să arate ca un trol. Furia pe care o simțise probabil atunci când împlântase iar și iar cuțitul în tatăl ei dispăruse deja și părea calmă și supusă. Satisfăcută.

Laila se uită din nou la Vladek, la bărbatul pe care-l iubise. Pe pieptul lui se vedeau urme de cuțit și pe gât avea o tăietură adâncă, ca și cum ar fi purtat o eșarfă roșie.

— Dormea.

Fata își trase picioarele la piept și își puse capul pe genunchi.

— De ce-ai făcut asta? zise Laila, dar Fata ridică doar din umeri.

Un zgomot în spatele ei o făcu pe Laila să se întoarcă. Peter intrase în sufragerie și, cu ochii plini de groază, se uită la Vladek și apoi la Fată.

Sora lui se uită la el.

— Trebuie să ai grijă de mine, zise ea.

Laila simți că îngheață. Ei i se adresase Fata, și se uită la fetița subțirică, încercând să se convingă că era doar un copil. Însă știa de ce era capabilă Fata. Știuse, de fapt, dintotdeauna. De aceea înțelesese însemnătatea cuvintelor și ceea ce trebuia să facă: să aibă grijă de ea.

Se ridică în picioare.

— Haide, să te curățăm de sânge. După aceea trebuie să te leg, așa cum făcea tata.

Fata zâmbi. Apoi dădu din cap și își urmă mama.

Mellberg intră în bucătăria secției cu o expresie de satisfacție pe chip.

— Vai, dar ce obosiți mai arătați!

Patrik îi aruncă o privire fioroasă.

— Am muncit toată noaptea.

Clipi de câteva ori ca să scape de senzația de uscăciune din ochi. Abia dacă-i mai putea ține deschiși după o noaptea albă, dar îi spuse lui Mellberg pe scurt ce se întâmplase și ce găsiseră la fermă. Mellberg se așeză pe unul dintre scaunele tari din jurul mesei.

— Totul pare să fie clar.

— Păi, de fapt n-a fost cum speram, zise Patrik cu mâna pe ceașca de cafea. Au rămas mult prea multe lucruri nerezolvate, Marta și Molly lipsesc, Helga pare să fi dispărut și dracu' știe unde a plecat Jonas. Iar legătura cu uciderea Ingelei Eriksson pare foarte vagă. Chiar dacă putem fi aproape siguri că Jonas le-a răpit pe patru dintre fetele care au dispărut în ultimii ani, era doar un copil pe vremea când a fost omorâtă Ingela. Apoi avem cazul lui Lasse Hansson. Dacă Victoria avea o relație cu Marta, atunci oare Marta a fost cea care i-a luat viața, și cum? Ori i-a povestit de șantaj lui Jonas, care a decis să rezolve singur situația?

Mellberg fusese de câteva ori pe punctul de a spune ceva, dar Patrik îl întrerupsese. Acum acesta își drese vocea și spuse cu o mutră satisfăcută:

— Cred că-i posibil să fi găsit o legătură între cazul Ingelei Eriksson și al Victoriei, pe lângă răni, adică. Nu Jonas e vinovat. Sau da, poate fi și el vinovat.

— Poftim?

Patrik se îndreptă de spate și se trezi instantaneu. Era oare posibil ca Mellberg să fi reușit într-adevăr să descopere ceva?

— Am recitit dosarele aseară. Îți amintești că soțul Ingelei Eriksson a spus că în aceeași zi a fost vizitat de un tip care a răspuns unui anunț?

— Da…, zise Patrik, simțind nevoia să se aplece și să smulgă cuvintele din gura lui Mellberg.

— Era un anunț de vânzare a unei mașini. Bărbatul era interesat să cumpere o mașină veche. Ca să o restaureze. Pricepi la cine mă refer, nu-i așa?

Patrik văzu în fața ochilor hambarul în care fusese de mai multe ori în ultimele nopți.

— Einar? zise el sceptic.

Simți cum mecanismul începea să se miște încetul cu încetul și o teorie începea să prindă contur. O teorie înfricoșătoare, dar nu improbabilă. Se ridică în picioare.

— Mă duc să le spun și celorlalți. Trebuie să ne întoarcem la fermă.

Brusc, nu mai era câtuși de puțin obosit.

Erica mergea cu mașina pe drumul ce nu fusese curățat după viscolul din timpul nopții. Cu siguranță avea viteză prea mare, dar îi era greu să se concentreze la condus. Nu se putea gândi decât la ce-i povestise Laila și la faptul că Louise trăia.

Încercase să-l sune pe Patrik și să-i povestească tot ce știa, dar acesta nu răspunsese. Frustrată, încercă să-și pună singură ordine în gânduri, dar ceva continua să o macine: Molly se afla în pericol dacă era cu Louise, sau Marta, așa cum își spunea în acel moment. Erica se întrebă cum își alesese numele și cum se întâlniseră ea și Jonas. Care erau șansele ca doi oameni atât de disfuncționali să ajungă împreună? Existau destule exemple în istorie de combinații fatale: Myra Hindley și Ian Brady, Fred și Rosemary West, Karla Homolka și Paul Bernardo. Dar asta nu făcea lucrurile mai puțin înfiorătoare.

I se năzări că Patrik și colegii lui le găsiseră deja pe Molly și Marta, dar își dădu seama că nu era cu putință. Nu, ar fi sunat-o și i-ar fi spus, era sigură de asta. Așadar nu erau la fermă. Unde puteau fi?

Trecu de intrarea dinspre Mörhult și frână în curbele strâmte ale drumului ce cobora spre un șir de hangare noi pentru bărci. Nu și-ar fi dorit să se intersecteze cu o altă mașină în acel moment. Rememoră povestea Lailei despre acea zi îngrozitoare, despre ceea ce se petrecuse în acea casă izolată. Fusese o casă a groazei încă de dinainte să fie denumită astfel, înainte să știe cineva adevărul.

Erica frână. Mașina derapă și inima îi bătu cu putere în timp ce se luptă să recapete controlul asupra automobilului. Apoi lovi cu mâna în volan. Cât de idioată putea fi? Apăsă din nou pe accelerație, trecu pe lângă hotelul și restaurantul Richter amplasate în fosta fabrică de conserve și trebui să facă un efort să nu meargă ca o dementă pe străzile ce-i drept pustii, dar extrem de înguste din Fjällbacka. În clipa în care ieși din localitate, îndrăzni să accelereze din nou, dar își impuse să rămână calmă, dată fiind starea drumurilor.

Cu ochii la drum, îl sună din nou pe Patrik. Niciun răspuns. Încercă să-i sune pe Gösta, și pe Martin, dar era inutil. Probabil că erau prinși cu ceva, și și-ar fi dorit să știe cu ce. După un moment de ezitare, formă din nou numărul lui Patrik și-i lăsă un mesaj vocal, spunându-i pe scurt ce aflase și încotro se îndrepta. Probabil că urma să-și iasă din minți, dar nu avea alternativă. Dacă avea dreptate și nu acționa, consecințele puteau fi catastrofale. În plus, avea să fie atentă. Învățase totuși câte ceva de-a lungul anilor. Trebuia să se gândească la copii și nu voia să-și asume niciun risc.

Parcă mașina ceva mai departe, ca motorul să nu se audă, și se furișă spre casă. Părea complet pustie, dar se vedeau urme proaspete de cauciucuri pe zăpadă, așadar cineva fusese recent pe acolo. Deschise ușa de la intrare cât de silențios cu putință. Ciuli urechile. Inițial nu auzi nimic, dar apoi i se păru că distinge un zgomot slab. Părea să vină de jos, și suna ca și cum cineva striga după ajutor.

Toate planurile de a fi cu băgare de seamă se evaporară pe loc. Alergă la ușa de la pivniță și trase de ea.

— Alo? Cine e acolo?

Auzi panica în ceea ce părea vocea unei femei mai în vârstă și se chinui să-și amintească unde era întrerupătorul.

— Erica Falck sunt, zise ea. Cine-i aici?

— Eu sunt, se auzi o voce speriată care-i aparținea probabil lui Molly. Eu și bunica.

— Liniștește-te. Încerc să aprind lumina, zise Erica și trase o înjurătură înainte să găsească într-un final întrerupătorul.

Roti ușurată de el și se rugă în sinea ei ca lampa să mai fie funcțională. Când se aprinse, strânse din reflex ochii până ce se obișnui cu lumina puternică. Jos, în pivniță, putu să vadă două siluete ce stăteau ghemuite la perete, amândouă cu mâinile

pavăză la ochi.

— Dumnezeule, zise Erica și coborî în viteză scara abruptă.

Se grăbi spre Molly, care se agăță de ea plângând în hohote. O lăsă să plângă puțin pe umărul ei înainte să se elibereze ușor din strânsoare.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt mama și tatăl tău?

— Nu știu, totul e așa ciudat..., bâigui Molly.

Erica se uită la cătușele prinse de lanțul gros. Le recunoscu de ultima dată când fusese în acea pivniță. Era același lanț care, cu atâția ani înainte, o ferecase pe Louise la perete. Se întoarse către femeia în vârstă și se uită la ea cu milă. Chipul ei era murdar și ridurile adânci.

— Știi dacă e vreo cheie pe aici, ca să vă pot elibera?

— Cheia de la cătușele mele e acolo.

Helga arătă spre o bancă lipită de peretele din fața ei.

— Dacă mă eliberezi, te ajut să cauți cheia de la cătușele lui Molly. Nu e aceeași cheie și n-am văzut unde a căzut.

Erica fu impresionată de calmul bătrânei și se duse după cheie. În spatele ei, Molly plângea incontrolabil și mormăia lucruri pe care nu le înțelegea. Cu cheia în mână, se întoarse și îngenunche lângă femeie.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt Jonas și Marta? Ei v-au legat aici? Dumnezeule, cum poate cineva să-i facă asta propriului copil?

Vorbea agitată în timp ce bâjbâia cu cheia în deschizătoare. Apoi tăcu. Era vorba, totuși, despre mama și tatăl lui Molly. Oricum ar fi fost și orice ar fi făcut, erau în continuare părinții ei.

— Stai liniștită, o să-i prindă poliția, zise ea încet. Ceea ce v-a făcut fiul tău ție și lui Molly e îngrozitor, dar îți promit că va fi prins. Știu destule pentru ca el și soția lui să înfunde pușcăria pentru totdeauna.

Cătușele se deschiseră și Erica se ridică, ștergându-se pe genunchi. Apoi întinse o mână și o ajută pe bătrână să se ridice în picioare.

— Să încercăm să găsim cea de-a doua cheie, zise ea.

Bunica lui Molly o fixă cu o privire pe care nu o putu descifra, și neliniștea îi strânse stomacul. După o clipă bizară de tăcere, Helga înclină capul într-o parte și spuse calm:

— Jonas e fiul meu. Din păcate, nu te pot lăsa să-i distrugi

viața.

Cu o viteză neașteptată se aplecă, apucă o lopată de jos și o ridică deasupra capului. Ultimul lucru pe care-l mai auzi Erica fu țipătul strident al lui Molly care reverberă între pereți. Apoi, totul se întunecă.

Era un sentiment ciudat să se întoarcă la fermă după orele petrecute acolo, în lumina reflectoarelor care dezvăluiseră lucruri pe care nicio ființă vie n-ar fi trebuit să le vadă. Totul era tăcut și nemișcat. Caii fuseseră găsiți, dar în loc să fie înapoiați, fuseseră luați în grijă de către oamenii de la fermele dimprejur. Proprietarii lipseau, așa că nu exista nicio altă soluție.

— La ce-am descoperit, poate că ar fi trebuit să avem pe cineva care să stea de pază, zise Gösta în timp ce traversau curtea pustie.

— Sunt de aceeași părere, spuse Mellberg.

Patrik dădu din cap. După război mulți viteji se arată, dar Gösta avea dreptate. Se vedeau urme proaspete de cauciucuri ducând către casa lui Einar și a Helgăi, și înapoi. Cu toate astea, nu se vedeau nici urme de mașină, nici de pași în fața casei unde locuiau Marta și Jonas. Probabil crezuseră că rămăsese cineva acolo și păzea casa. Patrik se simți din ce în ce mai neliniștit. Dată fiind incredibila teorie care începuse să se înfiripe, era imposibil de ghicit ce avea să se întâmple.

Martin deschise ușa de la intrare și păși înăuntru.

Nu strigară, ci intrară tăcuți, uitându-se atent în jur. Însă camerele păreau părăsite, iar Patrik bănui că toți cei care putuseră, plecaseră de acolo. Aceea avea să fie următoarea problemă, să încerce să localizeze patru persoane care erau în continuare dispărute, unele de bunăvoie, altele nu. Spera că toate erau în viață, însă nu era sigur de asta.

— Bine, eu și Martin urcăm, zise el. Restul rămâneți aici în caz că vine cineva.

Cu fiecare treaptă, Patrik era din ce în ce mai convins că ceva nu era în regulă, și parcă întreaga lui ființă încerca să fugă de ceea ce avea să găsească la etaj. Însă picioarele continuau să se miște.

— Ssst, zise el și ridică brațul pentru a-l opri pe Martin care se pregătea să treacă pe lângă el. Să fim precauți, paza bună trece primejdia rea.

Scoase pistolul și-l armă, iar Martin îi urmă exemplul. Cu armele în mână, urcară încet ultimele trepte. Primele camere de pe hol erau complet goale, și continuară să meargă spre dormitorul de la capătul îndepărtat.

— Să fiu al naibii.

Patrik coborî pistolul. Creierul înregistra ceea ce vedea, dar nu reușea să interpreteze imaginea.

— O, să fiu al naibii, repetă Martin din spatele lui.

Făcu după aceea câțiva pași înapoi și Patrik îl auzi vomitând pe hol.

— Nu intrăm, zise Patrik.

Se oprise în prag și se uita la scena macabră din fața lor. Einar era pe pat. Cioturile picioarelor stăteau peste plapumă și brațele îi atârnau de o parte și de alta a patului. O seringă căzuse lângă unul dintre brațe, și Patrik presupuse că fusese plină cu ketamină. Orbitele se căscau goale și însângerate. Părea că totul fusese făcut în grabă, iar acidul cursese și-l arsese pe obraji și piept. Firișoare de sânge îi curseseră din urechi, iar gura era roșie și vâscoasă.

În stânga patului se afla un televizor, și Patrik observă pentru prima dată ce se întâmpla pe ecran. Arătă mut spre el și-l auzi pe Martin înghițind cu greu în spatele lui.

— Ce dracu' mai e și aia? zise Martin.

— Cred că am găsit câteva dintre filmele care lipseau din camera de sub hambar.

Hamburgsund 1981

Întrebările lor o extenuau. Berit și Tony o întrebau tot timpul cum se simțea, dacă era tristă. Nu știa ce să răspundă, ce voiau să audă, așa că tăcea.

Încerca să fie cuminte. În ciuda tuturor orelor petrecute în pivniță, când fusese obligată să mănânce dintr-un castron ca un câine, știuse că mami și tati aveau să o apere. Dar nu Berit și Tony. Poate că aveau s-o alunge dacă nu se purta frumos, și ar fi vrut să rămână acolo. Nu pentru că s-ar fi simțit bine la cuplul Wallander sau la fermă, ci pentru că voia să stea cu Tess.

Se recunoscuseră una în cealaltă din prima clipă. Semănau atât de mult. Și învățase atât de multe de la Tess. Stătea de șase ani la fermă și uneori îi era greu să-și controleze furia. Îi era dor să vadă durere în ochii altcuiva și-i lipsea senzația aceea de putere dar, cu ajutorul lui Tess, înțelesese cum să-și controleze impulsurile și să se ascundă sub aparența normalității.

Atunci când dorința era prea intensă, avuseseră la dispoziție animalele. Dar se asiguraseră că nimeni nu putea să-și dea seama că rănile surveniseră în cu totul alt mod. Berit și Tony nu bănuiau nimic. Se văitau doar de ghinionul pe care-l aveau și nu pricepeau că Tess și cu ea vegheaseră asupra văcuței bolnave pentru că le plăcea să privească suferința animalului și cum i se stingea încet lumina ochilor. Erau atât de naivi și de proști.

Tess se pricepea mai bine decât ea să se adapteze și să nu ridice suspiciuni. Noaptea povestea șoptit despre foc, despre euforia de a vedea ceva arzând. Spunea că putea păstra acea plăcere în palmă și o putea strânge atât de tare încât nu mai exista niciun pericol să fie dată în vileag dacă-i scăpa.

Nopțile îi plăceau cel mai mult. Încă din prima zi, Tess și cu ea dormiseră în același pat. La început căutaseră căldură și siguranță, dar cu timpul apăruse un nou motiv. Un tremur care-i străbătea corpul când îi atingea pielea pe sub plapumă. Începuseră să-și exploreze trupul una alteia, își lăsaseră degetele

să mângâie forme străine, până când ajunseseră să cunoască fiecare milimetru al celuilalt corp.

Nu știa cum să descrie sentimentul. Să fi fost iubire? Nu mai iubise niciodată pe cineva, și nici nu urâse. Mami era convinsă că ura, dar nu era așa. Nu simțea deloc ură, ci doar indiferență față de lucrurile pe care ceilalți păreau să le considere importante în viață. Tess însă putea să urască. Uneori vedea ura aprinzându-i-se în priviri, o auzea în tonul pe care-l folosea atunci când vorbea cu dispreț despre oamenii care le făcuseră rău. Punea multe întrebări: despre tati, mami și frățior. Și despre bunica. După ce bunica venise în vizită, vorbise despre ea câteva săptămâni, se întrebase dacă era unul dintre acei oameni care meritau să fie pedepsiți. Ea una nu putea pricepe furia. Nu ura pe nimeni din familia ei, pur și simplu nu-i păsa de ei. Încetaseră să mai existe pentru ea în clipa în care se mutase la Tony și Berit. Ei erau trecutul. Tess era viitorul.

Singurul lucru pe care voia să și-l amintească din vechea viață erau poveștile lui tati despre circ. Toate numele, toate orașele și țările, toate animalele și talentele acrobaților, cum mirosea, cum suna, culorile care transformau circul într-un spectacol magic de artificii. Lui Tess îi plăcea să asculte acele povești. Voia să le audă în fiecare seară, și chiar și atunci punea întrebări: despre circari, despre cum trăiau, ce spuneau, și asculta răspunsurile cu respirația întretăiată.

Cu cât ajungeau să-și cunoască reciproc corpurile mai bine, cu atât voia să povestească mai multe. Voia să o facă fericită pe Tess, și poveștile lui tati erau darul ei.

Întreaga ei viață gravita în jurul lui Tess, și înțelegea din ce în ce mai limpede că se comporta ca un animal. Tess îi explica pe îndelete cum funcționau lucrurile în lumea reală. N-aveau să fie niciodată slabe, nici să se lase conduse de ce sălășluia înăuntrul lor. Trebuiau să învețe să aștepte momentul potrivit, trebuiau să afle ce era autocontrolul. Era greu, dar exersa, și recompensa era că în fiecare seară se culca în brațele lui Tess, simțindu-i căldura în tot corpul, degetele pe piele și respirația în păr.

Tess era totul pentru ea. Tess era lumea ei.

Stăteau în frig, în curte, și inspirau cu nesaț aerul proaspăt. Torbjörn se afla în casă. Patrik îl sunase în timp ce continuase să se uite la televizor. Apoi se chinuise să rămână în cadrul ușii și să privească.

— De cât timp crezi că făcea asta? zise Martin.

— Trebuie să ne uităm la toate filmele pe care le are acolo și să le comparăm cu disparițiile raportate. Dar pare să se întindă mult în trecut. Poate că putem determina asta și după vârsta lui Jonas.

— Să fiu al naibii. Să-și oblige propriul fiu să se uite și să filmeze așa ceva. Crezi că l-a forțat și să participe?

— Nu pare să fie cazul, dar poate că apare în alte filme. La drept vorbind, Jonas pare să tot fi repetat de atunci.

— Și cu ajutorul Martei, zise Martin și dădu uluit din cap. Psihopați nenorociți.

— Nu mi-am închipuit niciodată că putea fi amestecat în așa ceva, zise Patrik. Dar dacă e adevărat, atunci mă tem și mai mult pentru Molly. Ar putea oare să-și rănească propriul copil?

— Habar n-am, spuse Martin. Știi ce? Eram convins că înțeleg natura umană, dar asta îmi arată că nu știu nimic. În mod normal, aș spune că nu, n-o să-i facă rău, dar de la oamenii ăștia te poți aștepta la orice.

Patrik înțelese că aveau aceleași imagini imprimate pe retină. Filmările cu imagini neclare transferate pe DVD, dar înregistrate cu echipament vechi. Einar era înalt și puternic, ba chiar chipeș. Se afla în camera de sub hambar, aceea care era imposibil de găsit dacă nu o căutai, ceea ce nimeni nu se gândise să facă în atâta amar de ani. Ceea ce făceau cu fetele încă necunoscute era de nedescris, la fel ca privirea lui ațintită asupra camerei. Țipetele fetelor se amestecau cu instrucțiunile pe care i le dădea calm și monoton fiului, despre cum să filmeze. Uneori Einar lua camera și o întorcea spre Jonas. Un adolescent deșirat care, presupunea Patrik, avea să arate ca un om în toată firea în

filmele mai recente. Și la un moment dat Marta, pe când era tânără.

Dar ce-l făcuse pe Jonas să ducă mai departe oribila moștenire a tatălui său? Când se întâmplase asta? Și cum de fusese târâtă Marta în acea lume înfiorătoare pe care tatăl și fiul o construiseră? Dacă nu-i găseau, poate că n-aveau niciodată să afle întreaga poveste. Se întrebă dacă Helga știuse despre asta. Unde era oare?

Luă telefonul și-și aruncă un ochi la ecran. Trei apeluri pierdute de la Erica și un mesaj vocal. Formă numărul căsuței vocale și, așteptându-se la ce era mai rău, ascultă mesajul. Apoi înjură atât de tare încât Martin tresări.

— Ia-l pe Gösta. Cred că știu unde sunt. Erica e și ea acolo.

Patrik o luase deja la fugă spre mașină, iar Martin îl urmă în timp ce striga după Gösta, care se dusese după colț să urineze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gösta alergând înspre ei.

— Marta e Louise! zise Patrik peste umăr.

— Cum adică?

Patrik deschise portiera, iar Martin și Gösta urcară în mașină.

— Erica a fost s-o viziteze pe Laila în dimineața asta. Marta e Louise, fetița care a fost închisă în pivnița părinților săi. Cea despre care se credea că a murit înecată. Trăiește, și e Marta. Nu știu mai multe detalii, dar dacă Erica zice că așa e, sigur e adevărat. Erica mai crede că Marta și Molly sunt în casa părintească a Martei, și s-a dus într-acolo cu mașina, așa că trebuie să ne grăbim!

Porni în trombă din curte. Martin se uita la el ca și cum nu înțelegea nimic, dar nici că-i păsa.

— Femeie idioată, șuieră Patrik printre dinți. Iartă-mă, draga mea, adăugă mai apoi.

Nu voia s-o înjure pe draga lui soție, dar frica îl făcea să fie extrem de furios.

— Ai grijă! urlă Gösta când mașina derapă.

Patrik se forță să încetinească deși, în realitate, voia să apese pedala până la podea. Neliniștea îl chinuia ca o fiară sălbatică.

— N-ar trebui să-i spunem lui Bertil încotro am pornit? întrebă Martin.

Patrik înjură din nou. Chiar așa, Mellberg era la fermă. Se

dusese la Torbjörn și „ajutase cu investigația criminalistică“ atunci când plecaseră. Mai mult ca sigur că în acel moment îi înnebunea la cap pe Torbjörn și echipa lui.

— Ba da, sună-l, zise Patrik fără să-și ia ochii de la drum.

Martin făcu întocmai și după câteva propoziții scurte, încheie conversația.

— Zice că vine și el.

— Ar fi mai bine să nu se amestece.

Intrară pe drumul lateral care ducea către casă, și Patrik strânse și mai tare din dinți când își văzu Volvo-ul combi parcat ceva mai în față. Erica se oprise cu siguranță mai departe de casă pentru a nu fi descoperită, dar asta nu-l liniștea câtuși de puțin.

— Mergem până la ușă, zise acesta și nimeni nu avu nimic împotrivă.

Apăsă pe frână fix în fața casei dărăpănate și sări din mașină fără să-i mai aștepte pe Gösta și Martin. Însă atunci când ajunse la ușa de la intrare, îi auzi în spatele lui.

— Ssst, zise el și duse un deget la buze.

Ușa dinspre pivniță era închisă, dar ceva îi spunea că acela era primul loc în care trebuia să caute. Într-acolo credea că se îndrepta Louise. Deschise ușa, care, slavă Domnului, nu scârțâi. Dar când păși pe prima treaptă, aceasta pârâi destul de tare și auzi un țipăt ascuțit de dedesubt:

— Ajutor! Ajutooor!

Se grăbi în jos pe scară și-i auzi pe Martin și pe Gösta făcând același lucru. Un singur bec lumina încăperea și se opri brusc în fața scenei dinaintea sa. Molly stătea și se legăna înainte și înapoi cu genunchii trași la piept în timp ce țipa ascuțit și se holba la ei cu ochii mari. Erica era întinsă cu fața în jos, și părea că sângera la cap.

Patrik alergă la ea și-i puse o mână pe gât în timp ce inima îi bubuia în piept. Când simți că era caldă și respira, îl cuprinse ușurarea, și constată că sângele părea să curgă dintr-o arcadă spartă.

Erica deschise încet ochii și gemu:

— Helga…

Patrik se întoarse spre Molly, care fusese ajutată de Martin și Gösta să se ridice în picioare. Încercau să o elibereze de lanțul cu care era legată, și Patrik își dădu seama că și Erica era legată cu același lanț.

— Unde e bunica ta? întrebă el.

— A plecat. Acum puțin timp.

Patrik se încruntă. Ar fi trebuit să o vadă pe drum.

— A lovit-o pe Erica, adăugă Molly și buza de jos începu să-i tremure.

Patrik se uită la rana de pe fața soției lui. Ar fi putut fi mult mai rău, și dacă nu i-ar fi spus încotro se ducea, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să caute acolo. Atunci ea și Molly ar fi murit de inaniție.

Patrik se ridică și scoase telefonul. Semnalul era slab în pivniță, dar era destul cât să poată suna. Transmise instrucțiunile, apoi încheie conversația și se întoarse către Gösta și Martin, care găsiseră cheia de la cătușele lui Molly.

— L-am rugat pe Mellberg să se uite după Helga și s-o oprească dacă o vede.

— De ce a lovit-o pe Erica? zise Gösta în timp ce o mângâia stângaci pe Molly pe spate.

— Ca să-l apere pe Jonas.

Erica se ridică în capul oaselor cu un geamăt și-și pipăi capul.

— Dumnezeule, cât sânge poate să curgă, zise și se uită la degetele lipicioase.

— Nu e o rană așa adâncă, zise Patrik cu asprime.

Acum că principala grijă dispăruse, îi venea din nou să o certe.

— I-ați găsit pe Jonas și Marta?

Erica se ridică nesigură pe picioare, dar trase o înjurătură când simți cătușele din jurul gleznei.

— Ce dracu'!

— Ideea era să mori aici, zise Patrik.

Se uită în jur după o cheie. În realitate, i-ar fi plăcut să o lase legată o vreme și poate că așa avea să se și întâmple. Nu vedea nicio cheie, așa că avea să fie nevoită să aștepte până când cineva urma să taie cătușele.

— Nu, nu i-am găsit.

Nu voia să-i povestească ce găsiseră la fermă după ceea ce fusese probabil vizita lui Jonas și a Martei. Nu atâta timp cât Molly asculta. Fata stătea și plângea cu brațele în jurul mijlocului lui Gösta și cu fața ascunsă în pieptul lui.

— Am senzația că n-o să-i mai vedem niciodată, zise Erica,

dar îi aruncă apoi o privire lui Molly și tăcu.

Se auzi un ton de apel și Patrik scoase telefonul. Era Mellberg. Ascultă o clipă și, cu Mellberg încă pe fir, mimă către ceilalți:

— A prins-o pe Helga.

Apoi mai ascultă un pic înainte să reușească cu greu să întrerupă tirada triumfătoare a lui Mellberg.

— Se pare că a întâlnit-o pe drum. Se îndreaptă spre secție cu ea.

— Trebuie să-i găsim pe Jonas și Marta. Nu sunt… nu sunt sănătoși, zise Erica încet, ca să n-o audă Molly.

— Știu, șopti Patrik și nu se putu abține să nu-și pună brațele în jurul Ericăi și să o îmbrățișeze strâns.

Dumnezeule, ce-ar fi făcut dacă o pierdea? Dacă cei mici o pierdeau. Se desprinse din îmbrățișare și spuse pe un ton grav:

— Au fost dați deja în urmărire. Am pus filtre la aeroporturi și la punctele de frontieră. Mâine ziarele le publică fotografiile. N-o să scape.

— Bun, zise Erica.

Își puse brațele peste umerii lui Patrik.

— Deocamdată, spune-mi că o să scap de-aici.

Fjällbacka 1983

Când văzuse afișele care anunțau sosirea Circului Gigantus în Fjällbacka, se hotărâse pe loc. Inima începuse să-i bată cu putere în piept. Era un semn. Circul devenise o parte din ea. Îi știa mirosurile, zgomotele, și părea să cunoască atât oamenii, cât și animalele. Se jucaseră de-a circul de atâtea ori. Ea era prințesa care-i făcea pe cai să i se supună în timp ce publicul aplauda și fluiera.

Și-ar fi dorit să o facă împreună, și așa s-ar fi întâmplat dacă lucrurile nu s-ar fi terminat atât de prost. Așa că se duse singură la circ.

Familia lui Vladek o întâmpină cu brațele deschise. Drept fiica lui. Ziseră că se gândiseră să-l caute, dar le explicase că făcuse infarct și murise. Niciunuia nu i se păruse ciudat, nu era primul din familia lui cu o inimă slabă. Își dădu seama că avusese noroc, dar exista riscul ca vreun om din Fjällbacka să vorbească despre Vladek și să dea în vileag adevărul. Trei zile lungi stătu ca pe ace, până când circul își împachetă catrafusele și părăsi Fjällbacka. Atunci se simți în siguranță.

Avea doar cincisprezece ani și o întrebaseră inclusiv despre mama ei, dacă avea într-adevăr permisiunea ei să plece și să o părăsească. Își plecase capul și se forțase să lăcrimeze. Spusese că Laila murise de cancer cu mulți ani înainte. Cumnata lui Vladek își puse mâna noduroasă pe obrazul ei și-i șterse lacrimile de crocodil. După aceea nu mai întrebaseră nimic, ci îi arătaseră doar un loc de dormit și-i dăduseră haine și mâncare. Nu-și imaginase niciodată că avea să fie atât de simplu, dar deveni repede parte din familie. Pentru ei, sângele apă nu se făcea.

Așteptase două săptămâni până se dusese la fratele lui Vladek și-i spusese că voia să învețe câte ceva, să devină o parte integrantă a circului și să continue tradiția familiei. Și el, și ceilalți se bucuraseră, așa cum se așteptase, și se oferise să ajute cu caii.

Voia să fie ca Paulina, tânăra frumoasă care făcea giumbușlucuri pe spinarea cailor la fiecare reprezentație, îmbrăcată într-o rochie sclipitoare.

Avea să devină asistenta Paulinei. Cât era ziua de lungă, stătea în apropierea cailor și o privea pe Paulina exersând. Paulina o urâse din prima clipă, dar nu făcea parte din familie și, după o discuție cu fratele lui Vladek, începuse să o pregătească. Și ea era o elevă sârguincioasă. Înțelegea caii, iar caii o înțelegeau pe ea. Nu-i luă mai mult de un an să învețe lucrurile de bază și după doi ani ajunsese la fel de pricepută ca Paulina. Așa că atunci când avu loc accidentul, putu să-i preia rolul.

Nimeni nu văzuse cum se întâmplase, dar într-o dimineață Paulina fusese găsită moartă printre cai. Se presupusese că alunecase și se lovise la cap, sau că unul dintre cai o lovise grav. Era o catastrofă pentru circ, dar spre norocul tuturor, putea să se îmbrace cu una din rochiile minunate ale Paulinei și reprezentația serii putea să aibă loc ca și cum nimic nu se întâmplase. Din acel moment, executase în fiecare seară vechiul număr al Paulinei.

Trei ani călătorise cu circul. Într-o lume în care bizarul și incredibilul se împleteau, nimeni nu observase că era diferită. Fusese locul perfect pentru ea. A doua zi, Circul Gigantus avea să sosească din nou la Fjällbacka, și venise vremea să se ocupe de ceva care trebuise să aștepte mult prea mult timp. Își permisese să devină altcineva, să fie prințesa de la circ pe cai albi cu pene unduitoare și hamuri strălucitoare. Trăise într-o lume a fanteziei și trebuia să se întoarcă la realitate.

— Ies să verific cutia poștală, zise Patrik și-și trase bocancii în picioare.

În ultimele zile el și Erica abia dacă se văzuseră la față. Toate interogatoriile și hârțogăraia îi ținuseră ocupați pe el și pe colegii lui de dimineața până seara. Însă era în sfârșit vineri și își luase dimineața liberă.

— E al naibii de frig! zise el când se întoarse. Cred că s-a depus un metru de zăpadă azi-noapte.

— Da, parcă nu se mai termină.

Erica îi zâmbi obosită de la masa din bucătărie.

Patrik se așeză pe latura opusă și începu să se uite prin plicuri. Erica își așeză capul în mâini și păru să se afunde în gânduri. Patrik așeză teancul de plicuri pe masă și o privi gânditor.

— Cum te simți?

— Nu știu. N-am idee cum să continui cu cartea. Dacă să mai scriu. Povestea pare să nu se fi terminat.

— Laila chiar vrea să scrii despre asta?

— Da, cred că vede publicarea cărții ca pe o poliță de asigurare. Crede că Marta pur și simplu nu va mai scoate capul în lume dacă oamenii citesc despre cine e și ce-a făcut.

— Și nu există niciun risc că s-ar putea întâmpla contrariul? zise Patrik cu băgare de seamă.

Nu voia să hotărască pentru Erica ce-ar fi trebuit să facă, dar nu-i plăcea ideea ca soția lui să scrie o carte despre oameni atât de plini de răutate precum Jonas și Marta. Dacă se răzbunau pe ea?

— Nu, cred că Laila are dreptate. Și în sinea mea știu că trebuie să termin cartea. Nu trebuie să te îngrijorezi, zise Erica și-l privi în ochi. Ai încredere în mine.

— Ei sunt cei în care n-am încredere. N-avem nici cea mai vagă idee unde sunt.

Patrik nu-și putu ascunde îngrijorarea din voce.

— Dar n-o să îndrăznească să scoată capul în lume și aici n-a mai rămas nimic care să-i facă să se întoarcă.

— În afară de fiica lor, zise Patrik.

— Nu le pasă de Molly. Martei nu i-a păsat niciodată, și interesul lui Jonas pare să fi dispărut când a înțeles că nu e fiica lui.

— Întrebarea e încotro. Pare improbabil să fi reușit să părăsească țara după ce au fost puși sub urmărire.

— N-am idee, spuse Erica și deschise unul dintre multele plicuri cu facturi. Dar Laila pare să se teamă că o să se ducă în Spania, să-l caute pe Peter.

Patrik dădu din cap.

— Pot înțelege așa ceva, dar cum ziceam, cred că au rămas în țară și mai devreme sau mai târziu îi prindem. Și-atunci o să trebuiască să răspundă pentru foarte multe lucruri. Am reușit deja să le identificăm pe câteva dintre fetele din filme. Atât cele pe care le-a răpit Einar, cât și victimele lui Jonas și ale Martei.

— Nu înțeleg cum ați reușit să stați și să vă uitați la filmele alea.

— A fost oribil.

Imaginile îi răsăriră din nou în minte. Probabil că aveau să rămână imprimate acolo pentru totdeauna, ca un memento al răului de care erau capabili oamenii.

— De ce crezi că au ales să o răpească pe Victoria? zise el apoi. Trebuie să fi fost un risc enorm.

Erica tăcu un moment. Nu exista niciun răspuns evident. Jonas și Marta dispăruseră, iar filmele le înfățișau activitățile fără să divulge nimic despre motive.

— Cred că Marta s-a îndrăgostit de Victoria, dar când Jonas a descoperit relația, a fost clar cui îi era fidelă. Poate că Victoria a fost un fel de jertfă pentru Jonas. Un mod de a-și cere scuze.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama mai repede că era amestecată în asta, zise Patrik. Ea trebuie să fi fost cea care a prins-o pe Victoria.

— Dar cum să fi suspectat ceva? Gesturile și motivațiile oamenilor ăstora sunt de neînțeles. Am încercat să vorbesc cu Laila despre asta ieri, și nici ea nu are nicio explicație pentru comportamentul Martei.

— Nu, îmi dau seama, și totuși nu pot să nu mă simt vinovat. Oricum ar fi, vreau să încerc să pricep cum de s-a ajuns

la asta. De exemplu, de ce au ales Marta și Jonas să calce pe urmele lui Einar? De ce și-au torturat victimele în același mod macabru?

Patrik înghiți cu greu. Îl cuprindea greața de fiecare dată când își amintea de filme.

Erica se gândi o vreme.

— Cred că nebunia lui Jonas a început în copilărie, când Einar l-a obligat să filmeze atrocitățile. Iar Marta, sau Louise, era la fel de traumatizată de experiențele din copilărie. Dacă e adevărat ceea ce spune Gerhard Struwer, a fost vorba doar despre control. Einar pare să le fi ținut închise pe fete, mai puțin pe Ingela Eriksson, și poate pe încă vreo câteva despre care nu știm. Transformându-le în păpuși supuse, își satisfăcea o nevoie bolnavă, nevoie pe care i-a transmis-o mai târziu lui Jonas, care la rândul lui a inițiat-o pe Marta. Poate că propria lor relație a fost alimentată de controlul pe care-l aveau asupra fetelor.

— La naiba, ce situație îngrozitoare.

Patrik înghiți cu noduri, încercând să facă greața să dispară.

— Helga ce zice? întrebă Erica. Știa ce se întâmpla?

— Refuză să vorbească. Spune doar că e dispusă să-și primească pedeapsa și că n-o să-l găsim niciodată pe Jonas. Dar cred că știa și s-a făcut că nu vede. Cumva și ea era o victimă.

— Da, toți anii aceia trebuie să fi fost un calvar. Și chiar dacă a înțeles și i-a văzut adevărata natură, Jonas e totuși fiul ei și-l iubește.

Patrik oftă.

— Da, poate că așa e. E atât de frustrant că încă nu avem toate răspunsurile. Că trebuie să continuăm să speculăm. Dar tu ești în orice caz sigură că Marta e Louise Kowalska?

— Sunt. Nu pot explica asta logic, dar a fost evident când am înțeles că Marta și Jonas le răpiseră pe fete în contextul competițiilor hipice și că ei îi trimiseseră probabil Lailei vederile și articolele din ziare. Cine în afară de Louise ar fi avut motiv s-o urască pe Laila? În plus, vârsta Martei se potrivește cu cea a lui Louise. Apoi suspiciunile mi-au fost confirmate de Laila, care își dăduse de mult seama că Louise trăia și voia să-i omoare pe ea și Peter.

Patrik se uită serios la ea.

— Mi-aș dori să am doar o mică parte din intuiția ta, chiar

dacă ar trebui să încetezi s-o urmezi orbește. E bine că măcar de data asta ai avut inspirația să lași un mesaj și să-mi spui încotro te-ai dus.

Bărbatul se cutremură la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla dacă Erica ar fi rămas în pivnița rece din Casa Groazei.

— Dar totul s-a terminat cu bine.

Erica scoase un plic din teanc, îl deschise cu degetul și scoase o factură.

— Gândește-te totuși că Helga era pregătită să le sacrifice și pe Marta, și pe Molly, pentru ca fiul ei să scape.

— Da, dar știi și tu cât de puternică e dragostea de mamă, zise Patrik.

— Apropo de asta, spuse Erica și se lumină la față. Am vorbit din nou cu Nettan și se pare că ea și Minna sunt pe cale să se reîntâlnească.

Patrik zâmbi.

— A fost un noroc colosal că ai dat peste mașina aia.

— Da, mă irită doar faptul că n-am făcut legătura în clipa în care am văzut mașina în album.

— Ce e ciudat e că Nettan n-a făcut nici ea legătura. Și Palle, și eu am întrebat-o de mașina albă.

— Știu, și când i-am spus, aproape că s-a enervat. A zis că ar fi povestit cu siguranță dacă ar fi știut pe cineva cu o astfel de mașină. Dar când am menționat că mi-am amintit de o fotografie cu fostul ei iubit, Johan, în fața unei mașini albe, a tăcut mâlc. Pe urmă a spus că era imposibil ca Minna să fi urcat de bunăvoie în mașina lui. Îl ura mai mult decât pe oricine altcineva.

— Oamenii nu știu multe lucruri despre fiicele lor adolescente, zise Patrik.

— Absolut. Dar cine s-ar fi gândit că Minna avea să se îndrăgostească de fostul iubit al mamei ei, cu care se certa mereu? Și că avea să rămână însărcinată și să fugă cu el pentru că-i era teamă că Nettan se va înfuria?

— Nu, nu-i deloc primul lucru care mi-ar trece prin cap.

— În orice caz, Nettan i-a promis Minnei s-o ajute cu copilul. Sunt amândouă la fel de supărate pe javra aia de Johan care se pare că s-a săturat de Minna imediat ce a început să-i crească burta. Și cred că Nettan a fost atât de ușurată când a găsit-o pe Minna întreagă în cabana lui Johan, încât o să facă orice ca totul să fie bine.

— Măcar a ieșit ceva bun din toată nenorocirea asta, zise Patrik.

— Da, și în curând Laila o să-l vadă și ea pe fiul ei. După mai mult de douăzeci de ani… Când am vorbit ultima oară, mi-a povestit că Peter o s-o viziteze în curând la închisoare și că o să-l pot întâlni și eu.

Ochii Ericăi se luminară și Patrik se bucură văzând optimismul soției lui. Era atât de fericită că o putuse ajuta pe Laila. El unul își dorea numai să lase acel caz în urmă. Văzuse prea multă suferință și răutate.

— Ce frumos o să fie la cină diseară cu Dan și Anna, zise Patrik schimbând subiectul.

— Da, e minunat că s-au împăcat. În plus, Anna a zis că au să ne dea o veste bună. Nu suport când face așa — dacă zici A, trebuie să zici B. Dar n-am putut s-o conving și mi-a spus să am răbdare până diseară…

Erica se uită printre scrisorile de pe masă. Majoritatea păreau să fie facturi, dar dedesubtul lor văzu un plic gros și alb, care arăta mult mai elegant decât cele de la Telia și Fortum.

— Ce-o mai fi și asta? Arată ca o invitație la nuntă.

Se ridică și luă un cuțit ca să deschidă plicul. Înăuntru se afla o felicitare cu imaginea a două inele de aur imprimată pe ea.

— Știm pe cineva care se căsătorește?

— Nu din câte știu eu, zise Patrik. Majoritatea prietenilor noștri sunt căsătoriți de mult.

Erica deschise felicitarea.

— Ooo…, făcu ea și se uită la Patrik.

— Ce e?

Îi smulse felicitarea din mână, apoi citi cu voce tare, pe un ton uimit:

— Vă invităm la nunta Kristinei Hedström cu Gunnar Zetterlund.

Se uită la Erica și apoi din nou la felicitare.

— Asta e o glumă, sau ce? făcu Patrik, întorcând invitația pe toate părțile.

— Nu cred, chicoti Erica. E atât de drăguț!

— Dar sunt așa… bătrâni, zise Patrik și încercă să-și șteargă din minte imaginea mamei lui într-o rochie albă și văl.

— Ei hai, nu mai vorbi prostii, spuse Erica, ridicându-se și sărutându-l pe obraz. O să fie grozav. O să-l avem pe tipul ei

priceput doar pentru noi. O să rămânem fără lucruri de reparat în casă și sigur o să vrea s-o facă mai spațioasă, de două ori mai mare.

— Înfricoșător gând, zise Patrik, dar nu se putu abține să nu râdă.

Erica avea dreptate. În realitate, îi dorea mamei lui toată fericirea din lume și era minunat că descoperise dragostea la vârsta ei. Doar că Patrik avea nevoie de puțin timp să se obișnuiască cu gândul.

— Dumnezeule, ce copilăros ești uneori, zise Erica și îl ciufuli. Ai noroc că ești așa drăguț.

— Mersi la fel, zise el și zâmbi.

Se hotărî să încerce să lase deoparte gândurile despre Victoria și celelalte fete. Nu mai putea face nimic ca să le ajute. Dar acolo, acasă, erau soția și copiii lui care aveau nevoie de el și care îi ofereau atâta iubire. Nu voia să schimbe nimic în viața lui. Absolut niciun detaliu.

N-aveau încă nicio idee încotro să o apuce, dar nu-și făcea griji. Cei ca ea și Jonas se descurcau întotdeauna. Pentru ei nu existau granițe și nici obstacole.

Viața ei o luase deja de la capăt de două ori. Ultima dată se întâmplase în casa părăsită, acolo unde îl întâlnise pe Jonas. Se întinsese și dormise acolo, și când deschisese ochii, văzuse un băiat necunoscut stând și privind-o. În clipa în care li se întâlniseră privirile, știuseră că erau meniți unul altuia. Văzuse întunericul din sufletul lui, iar el văzuse întunericul din al ei.

Fusese atrasă înapoi la Fjällbacka de un fel de forță irezistibilă. Cât călătorise prin lume cu circul, întreaga Europă fusese casa ei, dar știuse că trebuia să se întoarcă. Nu mai simțise nicicând ceva atât de puternic și când sosise într-un final, Jonas o așteptase acolo.

Era destinul ei și în întunericul casei, îi povestise totul. Despre încăperea de sub hambar, despre ce făcea tatăl lui acolo cu fetele, fete cărora nimănui nu le ducea dorul, fete de nicăieri, fără nicio valoare.

Când se hotărâseră să ducă mai departe moștenirea lui Einar, spre deosebire de el, se deciseseră să ia fete care aveau să fie jelite, care erau iubite. Să facă o marionetă, o păpușă neputincioasă, din cineva care însemna ceva pentru ceilalți sporea satisfacția. Poate că doar ei simțeau așa, dar nu putuseră proceda altfel.

Necunoscutul n-o speria. Probabil că aveau să fie nevoiți să-și creeze noi identități altundeva. Atât timp cât erau împreună, nu conta. Atunci când îl întâlnise pe Jonas, devenise Marta. Geamăna lui, sufletul lui pereche.

Jonas îi acaparase mintea și întreaga existență. Cu toate astea, nu-i putuse rezista Victoriei. Era ciudat. Ea, care înțelesese de mult importanța autocontrolului, care nu se lăsase niciodată condusă de propriile dorințe. Însă nu era proastă. Înțelesese că farmecul Victoriei consta în faptul că semăna cu cineva care

fusese și continua să fie o parte din ea. Victoria trezise, fără să-și dea seama, amintiri vechi și nu-i putuse rezista. Voia să-i aibă și pe Jonas, și pe Victoria.

Fusese o greșeală să răspundă tentației de a atinge pielea unei fete, una care-i amintea de o dragoste pe care o pierduse. După o vreme, își dăduse seama că era o legătură imposibilă, ba chiar începuse să se plictisească. Diferențele erau, totuși, mai multe decât asemănările. Așa că i-o dăduse lui Jonas. Acesta o iertase, și fusese ca și cum dragostea lui pentru ea devenise și mai puternică după ce o împărțise cu el.

Era de neiertat că nu încuiaseră trapa cum trebuia în acea seară. Începuseră să devină comozi și o lăsau să se miște pe acolo, pe jos, dar nu și-ar fi putut imagina că avea să se descurce să urce treptele, să iasă din hambar și apoi să fugă pe jos prin pădure. O subestimaseră pe Victoria, și își asumaseră un risc atunci când lăsaseră moartea să se apropie într-atât de ei. Plătiseră scump, dar niciunul n-o vedea ca pe un final. Dimpotrivă, era un nou început. O nouă viață. A treia.

Prima dată se întâmplase într-una din acele zile de vară când pare că dogoarea face sângele să clocotească în vene. Louise și cu ea hotărâseră să se ducă la scăldat și a ei fusese sugestia să se îndepărteze de locul de scăldat și să sară de pe stânci.

După ce numărară până la trei, săriră ținându-se de mână. Viteza o făcu să amețească și răceala care le cuprinse când săriră în apă fu minunată. Dar în clipa următoare păru că două brațe puternice o apucară, trăgând-o la fund. Apa năvăli deasupra ei și luptă din toate puterile împotriva curenților.

Când scoase din nou capul la suprafață, începu să înoate către mal, dar era ca și cum înota în smoală. Se îndepărtă încet și încercă să se uite în jur, dar n-o văzu pe Louise. Își simțea plămânii prea solicitați ca să poată striga, iar în creier nu încăpea decât un singur gând: să supraviețuiască, să ajungă la mal.

Deodată, curentul îi dădu drumul și începu să avanseze cu fiecare mișcare. După câteva minute ajunse la mal. Extenuată, se întinse pe țărm pe burtă, cu picioarele în apă și obrazul în nisip. Când își recăpătă suflul, se ridică cu greu și se uită în jur. Strigă după Louise, dar nu-i răspunse nimeni. Cu mâna streașină la ochi, se uită încoace și încolo pe întinderea apei. Apoi se cățără pe stânca de pe care săriseră. Alergă de colo-colo, căutând și strigând din ce în ce mai disperată. Într-un târziu, se așeză pe stâncă și

rămase acolo multă vreme, așteptând. Poate ar fi trebuit să fugă după ajutor, dar atunci avea să se aleagă praful de planurile lor. Louise nu mai era, și era mai bine să plece singură decât deloc.

Lăsă totul pe stâncă. Toate hainele și lucrurile lor. Îi împrumutase costumul de baie preferat, unul albastru și, într-un fel bizar, era fericită că Louise îl luase cu ea în adâncuri. Ca pe un cadou.

Plecă, lăsând marea în urmă. Se furișă pe lângă o casă din apropiere și fură câteva haine de pe sârmă, apoi se îndreptă hotărâtă spre locul în care știa că o aștepta viitorul ei. Ca să fie sigură, o luă prin pădure, așa că nu ajunse la Fjällbacka înainte de lăsarea serii. Când se apropie de circ, văzu culorile strălucitoare, auzi zgomotele vesele, zumzetul oamenilor și muzica, și se simți în elementul ei. Ajunsese acasă.

În acea zi devenise Louise. Cea care făcuse ceea ce Tess își dorea de mult, să vadă sângele scurgându-se din corpul unui om, să privească lumina ochilor stingându-se. Invidioasă, ascultase poveștile despre circ, despre viața lui Vladek de îmblânzitor de lei. Părea atât de exotică în comparație cu originile ei sordide. Voise să fie Louise, voise să aibă trecutul ei.

Îi urâse pe Peter și pe Laila. Louise îi povestise totul. Cum mama luase asupra ei vina crimei, cum bunica îl luase la ea pe fiul mult iubit, dar nu voise să mai aibă nimic de-a face cu ea. Chiar dacă Louise n-o rugase, avea să o răzbune. Ura arsese mocnit și Tess făcuse ceea ce trebuia să facă.

Apoi căutase casa lui Louise, casa ei, și acolo îl întâlnise pe Jonas. Era Tess. Era Louise. Era Marta. Era jumătatea lui Jonas. Și nu terminase încă ce avea de făcut. Timpul avea să decidă cine avea să mai fie.

Îi zâmbi lui Jonas în timp ce mergeau cu mașina furată. Erau liberi și curajoși, erau puternici. Erau leii care nu puteau fi îmblânziți.

Trecuseră câteva luni de când Laila îl întâlnise pe Peter pentru prima dată după toți acei ani. Încă își putea aminti emoția care o încercase atunci când acesta intrase în sala de vizite. Era atât de elegant și îi semăna mult tatălui lui, dar avea trăsături mai fine, ca ale ei.

Fusese recunoscătoare că apucase s-o întâlnească într-un final și pe Agneta. Fuseseră întotdeauna foarte apropiate, dar trebuiseră să se îndepărteze. Iar sora ei îi făcuse cel mai mare dar din lume. Îl luase sub aripa ei pe fiul său și-i oferise un refugiu, o familie. Fusese în siguranță în casa lor, cel puțin atât timp cât Laila păstrase secretele.

Acum nu mai era nevoie să tacă. Se simțea eliberată. Urma să dureze o vreme, dar povestea ei avea să fie spusă, precum și cea a Fetei. Nici nu îndrăznea să creadă că Peter era în siguranță, dar poliția o căutase pe Fată peste tot, și era probabil prea inteligentă să renunțe la el.

Încercase să-și dea seama dacă simțea ceva pentru fiica ei, copilul care era totuși sânge din sângele ei. Dar nu, fusese o creatură străină de la bun început. Fata nu fusese parte din ea și din Vladek, nu ca Peter.

Poate că avea să fie eliberată și ea, dacă-i putea face să înțeleagă că povestea ei era adevărată. Nu știa dacă să spere sau nu. Își petrecuse o parte atât de mare a vieții acolo încât, de fapt, nu mai conta. Important era ca Peter și ea să poată păstra legătura, să treacă uneori pe acolo și, într-o bună zi, să-și aducă și copiii. Era destul pentru ca viața să merite trăită.

O bătaie timidă în ușă întrerupse șirul gândurilor fericite.

— Intră! strigă cu zâmbetul pe buze.

Ușa se deschise și Tina păși în celulă. Rămase locului, tăcută.

— Da? zise Laila într-un târziu.

Tina ținea ceva în mână, și când Laila se uită, simți cum zâmbetul îi dispare încet.

— Ai primit o vedere, spuse Tina.

Mâna Lailei apucă tremurând incontrolabil bucata de carton care-i fusese întinsă. O vedere fără niciun mesaj și cu adresa ștampilată cu cerneală albastră. Întoarse vederea. Imaginea unui matador ce împungea un taur.

Laila tăcu câteva secunde. Apoi începu să țipe.

Mulțumiri

În primul rând, aș vrea să menționez că orice eroare sau modificare intenționată a faptelor îmi aparține. Mi-am asumat libertatea de a schimba anumite întâmplări, în timp și spațiu, de dragul poveștii.

Ca de obicei atunci când scriu o carte, există nenumărate persoane în jurul meu cărora aș vrea să le mulțumesc și îmi este întotdeauna teamă să nu uit pe cineva. Aș vrea totuși să le numesc pe câteva dintre ele, cărora vreau să le mulțumesc în mod special. Foarte mulți dintre cei de la editura mea, Forum, au făcut o treabă minunată cu *Îmblânzitorul de lei*. Unul dintre ei este editorul meu, Karin Linge Nordh, cu care am lucrat încă de la al doilea roman. Este întotdeauna un sprijin incredibil, chiar și atunci când emoțiile scapă uneori de sub control, căci suntem amândouă niște ființe pasionale și pasionate de ceea ce facem, și de cărți. Îți mulțumesc că ești un editor minunat și o prietenă bună. Aș vrea să-i mulțumesc din suflet și Matildei Lund, care a făcut din *Îmblânzitorul de lei* cartea care este acum. Îi mulțumesc și Sarei Lindegren — faptul că te pricepi să vinzi cartea e una, dar meriți o medalie pentru curaj sau o evaluare psihologică, pentru faptul că ai curajul să-mi încredințezi educația religioasă a copilului tău.

Niciuna dintre cărți n-ar fi fost scrisă fără cei care m-au ajutat în viața de zi cu zi: mama mea, Gunnel Läckberg, „mama Stiina“ — Christina Melin — și „mezina“ Sandra Wirström. Un călduros mulțumesc și celor trei copii minunați ai mei, Wille, Meja și Charlie, care nu ezită niciodată să ofere sprijin și ajutor atunci când mama trebuie să scrie.

Aș vrea, de asemenea, să le mulțumesc tuturor prietenilor mei minunați, nu vă spun pe nume pentru că sunteți atât de mulți și nu vreau să risc să uit pe cineva. Dar știți cine sunteți și sunt foarte recunoscătoare că existați.

Îi mulțumesc și agentului meu, Joakim Hansson, și

colegilor lui de la Nordin Agency.

Un mare MULȚUMESC și Christinei Saliba, care nu a fost doar fana mea și o mare inspirație ca femeie de afaceri, ci a devenit, de asemenea, un fel de soră libaneză. Vreau să-ți mulțumesc, desigur, pentru petrecerea de neuitat de când am împlinit patruzeci de ani. Le mulțumesc de asemenea Mariei Fabricius și echipei MindMakers care lucrează împreună cu mine. Sunteți cei mai tari.

Iar în final, aș vrea să-i mulțumesc dragului meu Simon. Ai intrat în viața mea când lucram la carte și mi-ai oferit încredere, speranță și iubire. Îți mulțumesc că mă susții în toate și că motto-ul tău în viață e: *Happy wife, happy life*. Mă faci happy.

Camilla Läckberg
Gamla Enskede, 30 septembrie, 2014